

Gà Rừng Đạp Ngã Phượng Hoàng

Contents

Gà Rừng Đạp Ngã Phượng Hoàng	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Gà	3
2. Chương 2: Cuộc Sống Của Gà (Bắt Côn Trùng)	4
3. Chương 3: Khách Đến Nhà	5
4. Chương 4: Ở Chung Với Phượng Hoàng (một)	7
5. Chương 5: Ở Chung Với Phượng Hoàng (hai)	8
6. Chương 6: Phượng Hoàng Giá Lâm	9
7. Chương 7: Thần Quân Thương Nam	11
8. Chương 8: Thiên Cung	13
9. Chương 9: Lưu Tương Đế	14
10. Chương 10: Minh Giới	16
11. Chương 11: Truyền Thuyết Không Thể Tin	18
12. Chương 12: Hóa Thân Thánh Người	19
13. Chương 13: Chiến Trường	21
14. Chương 14: Thiên Vương Yêu Giới	22
15. Chương 15: Yêu Hoàng Bạch Dạ	24
16. Chương 16: Thần Đế	26
17. Chương 17: Thần Nữ Dao Hoa	28
18. Chương 18: Vũ Mộng Thiên Cung	30
19. Chương 19: Hắc Phượng Hoàng - A Mộc	32
20. Chương 20: Trần Gian (một)	34
21. Chương 21: Trần Gian (hai)	35
22. Chương 22: Trở Về (một)	37
23. Chương 23: Trở Về (hai)	38
24. Chương 24: Truyền Thuyết Bệnh Luyến Đồng (Yêu Thích Trẻ Em)	40
25. Chương 25: Chuyện Song Tu (một)	41
26. Chương 26: Chuyện Song Tu (hai)	43
27. Chương 27: Hòa Thân (một)	44
28. Chương 28: Hòa Thân (hai)	45
29. Chương 29: Người Là Ai	47
30. Chương 30: Ta Là Ai	48
31. Chương 31: Âm Mưu Dương Mưu (bổ Sung)	50
32. Chương 32: Hôn Lễ Chiến Trường	52
33. Chương 33: Yêu Giới (một)	54
34. Chương 35: Gian Tình Không Ngừng - Tắm Rửa	56
35. Chương 36: Yêu Giới (hai)	57
36. Chương 37: Bí Mật	59
37. Chương 38: Không Cách Nào Đạt Tới Bì Ngạn (Một)	62
38. Chương 39: Không Cách Nào Đạt Tới Bì Ngạn (hai)	64
39. Chương 40: Huỳnh * Đế	66
40. Chương 41: Đoàn Tụ Cô Nương	69

41. Chương 42: Hoa Cô Nường	71
42. Chương 43: Ôn Tình	73
43. Chương 44: Phượng Hoàng Phong Hoa Tuyệt Đại	76
44. Chương 45: Thiên Hạ Bá Đạo Chi Thụ (1)	78
45. Chương 46: Thiên Hạ Bá Đạo Chi Thụ (hai)	81
46. Chương 47: Thần Thụ Bạch Miếu	83
47. Chương 48: Phượng Thần Cung (một)	85
48. Chương 49: Phượng Thần Cung (hai)	88
49. Chương 50: Phượng Thần Cung (ba)	91
50. Chương 51: Hỏa Kỳ Lân Chính Là Nam Tử (một)	94
51. Chương 52: Hỏa Kỳ Lân Chính Là Nam Tử (hai)	96
52. Chương 53: Lân	99
53. Chương 54: Hành Trình Tìm Kiếm Kiếp Trước	101
54. Chương 55: Hành Trình Tìm Kiếm Kiếp Trước (hai)	103
55. Chương 56: Không Đề	106
56. Chương 57: Tịch Nguyệt (một)	109
57. Chương 58: Tịch Nguyệt (hai)	111
58. Chương 59: Bí Mật Thần Giới	114
59. Chương 60: Những Chuyện Sau Khi Rời Đi	116
60. Chương 61: Đế Cơ Hai Mặt (một)	118
61. Chương 62: Đế Cơ Hai Mặt (hai)	121
62. Chương 63: Gà Rừng Bị Thương	123
63. Chương 64: Mất Hồn Trận, Chấn Hồn Châm (1)	125
64. Chương 65: Mất Hồn Trận, Chấn Hồn Trâm (2)	128
65. Chương 66: Lòng Bạch Miếu	130
66. Chương 67: Gà Rừng Bị Thương Nặng	132
67. Chương 68: Già Nam	135
68. Chương 69: Khó Phân Biệt	137
69. Chương 70: Phức Tạp	140
70. Chương 71: Tiền Duyên (một)	142
71. Chương 72: Tiền Duyên (Hai)	142
72. Chương 73: Hồn Thương	144
73. Chương 74: Lục Châu	146
74. Chương 75: Âm Mưu	149
75. Chương 76: Đêm Trước Đại Chiến	152
76. Chương 77: Lộ Xác	154
77. Chương 78: Đại Chiến Thần - Yêu	156
78. Chương 79: Trần Gian Vạn Năm (Một)	158
79. Chương 80: Nhân Gian Vạn Năm (Hai)	160
80. Chương 81: Cướp	162
81. Chương 82: Kết Cục	164

Gà Rừng Đạp Ngã Phượng Hoàng

Giới thiệu

Người ta xuyên qua, ta cũng xuyên qua. Người ta xuyên qua thành công chúa, thừa tướng, ta xuyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-rung-dap-nga-phuong-hoang>

1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Gà

Dãy núi Lạc Nguyệt

Trong rừng cây rậm rạp, một con gà rừng đang nằm gơ hai chân, đôi mắt ti hí màu xám tro vô hồn nhìn bầu trời. Nếu không phải ngực hơi phập phồng, chỉ sợ người ta sẽ nghĩ rằng đó là một con gà chết.

Người ta xuyên qua không phải là công chúa hoàng phi, cũng là con cái nhà quan, kém nhất cũng phải thành tiểu thư nhà giàu, nói chung vẫn là người. Nhưng khi Lâm Hoa mở mắt ra lại phát hiện mình biến thành một con gà rừng.

Đối với việc xuyên qua, Lâm Hoa chỉ muốn phát biểu trong nước mắt, lời nói ra chỉ toàn nghe được tiếng cạc cạc, không ai hiểu được trong lời nói của nàng còn có tiếng mắng chửi, đành phải thôi.

Suốt một ngày đêm, Lâm Hoa miễn cưỡng tiếp nhận mình từ một cô gái phong nhã hào hoa, biến thành một con gà rừng sự thực.

Lâm Hoa an ủi mình, cũng may là gà rừng, không phải gà nhà, không sợ phải đẻ trứng. Nếu tỉnh dậy phát hiện mình biến thành gà nhà, Lâm Hoa sợ rằng sẽ đập đầu chết đi cho rồi.

Lúc là người, Lâm Hoa chưa bao giờ cảm thấy làm người có gì tốt, thường xuyên ảo tưởng mình biến thành một con chim. Hiện tại tâm nguyện đã được thực hiện, biến thành một con gà rừng, có chút chênh lệch so với ước mơ, nhưng ít nhất lông vũ khắp người chứng minh rằng mình và loài chim vẫn có quan hệ không nhỏ.

Lâm Hoa rất tức giận, Lâm Hoa rất bi thương, Lâm Hoa rất đói bụng

Đau lòng nhất khi biến thành gà rừng là không có nhiều thức ăn, mặc dù khắp nơi đều là thứ gà có thể ăn được, nhưng ta là người, ta muốn ăn thịt, ta không muốn ăn sâu ăn lá.

Lâm Hoa thở dài, lung la lung lay bò dậy, ục ục cánh, lông vũ rơi trên bụi rậm, đi kiếm đồ ăn vậy.

.....

Ngắn ngủn ba ngày, Lâm Hoa lần nữa than thở, làm gà rừng sống không dễ. Không ăn được sâu bọ, Lâm Hoa mỗi ngày đem trái cây thành thức ăn, cái bụng chưa no, còn phải lo thợ săn bắt được, lo bị dã thú ăn thịt.

Cực kỳ đáng sợ là thường có mấy con gà rừng đục phe phẩy lông đuôi trước mặt Lâm Hoa kêu cạc cạc cầu hoan.

Lâm Hoa khóc không ra nước mắt, mặc dù ta bây giờ là gà rừng, nhưng linh hồn ta vẫn là người, nội tâm ta không cường hãn đến mức tiếp nhận giao hoan cả người lẫn gà, ta còn chưa đói đến mức ăn quàng, quan trọng nhất vẫn là bảo hộ tốt trình tiết.

Sự thật chứng minh chẳng những tiềm lực con người là vô hạn, tiềm lực gà rừng cũng vô hạn, dưới tình huống trình tiết bị uy hiếp nghiêm trọng, Lâm Hoa vẫy cánh học bay, mặc dù so với gà rừng bình thường bay cao hơn một chút, bay xa hơn một chút, nhưng cũng đủ tạm thời tránh thoát những con gà đực kia cầu hoan.

Ban ngày có thể tránh thoát, nhưng trong một đêm buồn ngủ mờ mịch Lâm Hoa thiếu chút nữa bị một anh gà rừng đắc thủ, sự kiện lần này hoàn toàn kích thích bản tính cường hãn của Lâm Hoa: nàng đem anh gà đó mổ đến trụ lông.

Chưa hết sợ, Lâm Hoa rút cuộc nghĩ tới việc tìm một nơi an toàn để sống, nếu như cứ ngủ ở nơi rừng núi hoang dã đó, không biết đến hôm nào thật sự bị một con gà rừng làm nhục, đến lúc đó thật sự ngồi một chỗ mà khóc đi.

Lâm Hoa tìm được một cái sơn động nho nhỏ, dọn dẹp sạch sẽ bên trong, lại tha về rất nhiều rơm rạ trải trên mặt đất, mặc dù ta bây giờ là gà rừng, ta có lông vũ, ta không sợ lạnh, nhưng trong xương ta vẫn là người, ta phải ngủ giường, không có giường thì ít nhất phải có rơm rạ.

Kế tiếp là làm cửa, Lâm Hoa tìm rất nhiều cành cây và roi mây, sử dụng móng vuốt và miệng, cuối cùng cũng làm được một cái hàng rào nhỏ.

Làm xong tất cả Lâm Hoa tê liệt ngã xuống giường, rút cuộc cũng có một cái tổ.

2. Chương 2: Cuộc Sống Của Gà (Bắt Côn Trùng)

Xuyên qua rất nguy hiểm, cho dù đã cẩn thận nhưng người cũng không thể bảo đảm người không bị vị thần nào đó chơi đùa.

Làm gà rừng đã khó, làm gà rừng mà mang linh hồn con người càng khó hơn, mà làm gà rừng mang linh hồn con người lại là một cô gái tinh tế thì khó càng thêm khó.

Lâm Hoa chính là ví dụ bi thương điển hình.

Mặc dù trở thành gà rừng, Lâm Hoa luôn nhắc nhở rằng mình là người, nàng theo cách sống của loài người, nàng tắm, dùng bữa, uống nước nóng, ở nhà, ách, tạm thời chỉ là phòng thôi.

Mọi hành vi bất đồng như vậy khiến Lâm Hoa thành ngoại tộc của núi Lạc Nguyệt, luôn luôn bị những động vật khác chú ý.

Ngày thứ ba Lâm Hoa trở thành gà rừng thì bắt đầu tắm rửa, nhưng nàng quên mất khắp người mình đều là lông gà, thiếu chút nữa vinh quang chết đuối ở một dòng suối nhỏ có thể thấy cả đáy. Nàng rơi xuống nước, bộ dạng xấu hổ này bị một con khỉ nhỏ đang uống nước truyền khắp cả dãy núi Lạc Nguyệt. Từ đó về sau, Lâm Hoa chỉ dùng cánh chấm chút nước vẩy lung tung, có ít còn hơn không.

Vì uống một hớp nước nóng, Lâm Hoa học đánh lửa, vì thế bộ lông gà trên người Lâm Hoa thiếu chút nữa bị đốt rụi, lần này lại bị con thỏ đi ngang qua thấy được, cả núi Lạc Nguyệt oanh động.

Lâm Hoa nổi danh, cả núi Lạc Nguyệt không loài vật nào không biết, có một con gà rừng, biết đi tắm, bị cháy lông, bọn họ gọi nàng là Gà tinh.

Lâm Hoa nghe được tin này giống như sét đánh ngang tai. Ở thế giới nàng đang sống, có cả tiên và yêu cùng tồn tại, đại biểu cho vạn vật đều có linh tính, tất cả sinh vật cũng có thể tu tiên hoặc thành yêu, bao gồm cả gà rừng.

Lâm Hoa rất kích động, thời điểm nghe được tin này Lâm Hoa hưng phấn đến mức cả đêm không khép nổi đôi mắt tí hí như hạt đậu của mình, có Tiên Yêu tồn tại, vậy thì chứng minh nàng có hi vọng biến thành người.

Lâm Hoa quyết định tu tiên, ách, quên, nàng bây giờ là gà rừng rồi, nàng quyết định tu yêu.

Mặc dù Lâm Hoa quyết định tu yêu, nhưng nàng căn bản không biết rốt cuộc tu yêu như thế nào. Muốn một người đường đường ở thế kỷ hai mươi mốt theo chủ nghĩa duy vật, tin tưởng khoa học, tin tưởng đảng và thanh niên, biết thế nào là tu yêu.

Lâm Hoa nhớ lại, muốn tu yêu thì “Ngũ tâm” (1) phải hấp thu tinh hoa trời đất, Lâm Hoa không biết rốt cuộc điều đó có đáng tin hay không, dù sao bây giờ đã thắm như vậy.

Từ đó về sau, gà rừng núi Lạc Nguyệt lại thêm một cử động mới: mỗi đêm, Lâm Hoa liền hướng hai chân lên trời, thẳng đờ mà nằm ở dưới ánh trăng, hấp thu tinh hoa.

Cuộc sống như thế kéo dài hai tháng, Lâm Hoa không cảm thấy thân thể có chút yêu khí hay tiên khí nào, ngược lại thường vì đau lưng mà tỉnh ngủ, tư thế “Ngũ Tâm Triều Thiên” (2) luôn làm gà rừng muốn ngủ.

Lâm Hoa lại nghĩ tới phương pháp khác, kiếp trước xem tiểu thuyết và phim ảnh, phàm là cao tăng đều ngồi xếp bằng, tay chấp trước ngực, có lẽ như vậy có thể tu thành tiên rồi.

Mặc dù khoanh chân ngồi tĩnh tọa có hệ số khó khăn tương đối cao, nhưng cũng không thể ngăn cản nguyện vọng ta muốn tu thành người. Ta không có chân, nhưng ta có móng vuốt, ta không có tay, nhưng ta có cánh, thật ra cũng không còn gì khó khăn.

[Các bạn tự động tưởng tượng đến hình ảnh một con gà rừng kê móng mà ngồi, hai cánh tạo thành chữ thập.]

Lần này có vẻ như Lâm Hoa đã đi đúng hướng, tu luyện mấy ngày, lông vũ cả người nàng càng mềm mại bóng mượt, toàn thân có thêm một loại gọi là khí chất.

Lâm Hoa cảm thấy tinh thần sáng khoái, nhìn cái bóng trong nước cũng có chút thuận mắt rồi. Lúc còn là người cũng được coi là một mỹ nữ, cho dù thành gà cũng phải trở thành mỹ Gà.

Chỉ cần ta tiếp tục tu luyện, một ngày nào đó ta sẽ trở thành tiên.

(1) Ngũ tâm bao gồm 2 tay, 2 chân và đầu.

(2) Ngũ tâm triều thiên: là một tư thế tu luyện của đạo giáo. Bao gồm hai tay, hai chân và đỉnh đầu, gọi là ngũ tâm. Ngũ tâm ngồi thiền theo cách truyền thống, chính là Ngũ Tâm Triều Thiên.

3. Chương 3: Khách Đến Nhà

Trong núi không ngày tháng, Lâm Hoa thành gà rừng cũng một năm rồi. Đáng mừng là cuộc sống kiếp gà của nàng càng ngày càng thuận lợi, có lẽ là tu yêu có chút hiệu quả, thân thể mới sử dụng ngày càng thành thạo, đôi cánh càng lúc càng giống tay, những ngày sau này càng dễ chịu.

Sơn động nhỏ của Lâm Hoa bắt đầu có hơi người, mấy tháng này, Lâm Hoa lục tục từ những người qua đường dưới chân núi qua đường “mượn” không ít đồ, trang trí động phủ của nàng. Nàng dùng ván gỗ làm thành một cái giường nho nhỏ, phía trên phủ bông thật dày, đây là kết quả nàng dùng móng vuốt bén nhọn xé một cái áo bông thượng hạng, tay áo nàng dùng làm chăn, vạt áo trước làm được một cái màn trước cửa động, ngăn trở gió lạnh rất có hiệu quả.

Lâm Hoa còn học làm đồ gốm, thật ra thì chính là nước và bùn, nặn thành hình một cái bình, lại để ngoài nắng mấy ngày, ra được cái bình sứ hình thù kỳ quái, cũng may là không bị rỉ nước. Người nói khó coi? Ta rất nghiêm túc nói cho người biết, làm gà rừng thật ra cũng không quá nhiều yêu cầu.

Lâm Hoa rất muốn nhìn thấy người, ở núi Lạc Nguyệt một năm, Lâm Hoa đã muốn cam, nàng không có hứng thú trao đổi với gà rừng. Đã từng là người, nàng hết sức hi vọng có người có thể cùng nàng trò chuyện.

Ở chân núi Lạc Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy người, trong nháy mắt nhìn thấy đồng loại nào Lâm Hoa đột nhiên bị chập mạch kích động nhào tới, chỉ là dường như nàng quên mất nàng hiện tại là một con gà rừng, đáp lại nàng chỉ có một mũi tên bén nhọn, suýt chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ, trong phút chốc Lâm Hoa hiểu ra một đạo lý, làm gà rừng muốn bảo toàn sinh mệnh phải cách xa loài người.

Chỉ là kỹ thuật đánh lửa quá cao, đem bộ lông vũ của Lâm Hoa thiêu cháy. Trên người nàng chỉ có duy nhất bộ lông là đẹp mắt, vì vậy Lâm Hoa bí quá hoá liều, “Mượn” người qua đường đã đánh lửa, thuận tiện mang theo bọc lương khô của người ta.

Lần trộm này mang đến cho Lâm Hoa rất nhiều thứ, bọc quần áo có cả gia vị, lương khô, trọng yếu nhất là có thịt! ! Nàng rốt cuộc có thịt ăn rồi, mặc dù chỉ là chút thịt bò khô, nhưng cũng đủ để khiến một người ăn trái cây ăn sấp ổi như Lâm Hoa cảm thấy hạnh phúc lớn lao.

Lâm Hoa đang cầm thịt bò khô, lệ rơi đầy mặt, thì ra ta là người không thịt không vui a, kể từ khi ta thành gà rừng, cái gì ta cũng có thể chịu được, chính là không chịu nổi ăn chay a, ta không phải là hoà Thượng a, ta muốn ăn thịt a! ! !

Lâm Hoa cẩn thận từng li từng tí xé một mảnh thịt bò, run rẩy bỏ vào miệng, lại một lần nữa lệ rơi đầy mặt, vị thịt đã lâu a, con mẹ nó quá thơm rồi.

Thịt bò khô mặc dù không nhiều, may mắn Lâm Hoa thân là gà rừng, bao tử cũng không lớn, nàng đem thịt và muối sắp xếp, bỏ vào cái bình sứ hình thừ kỳ quái của mình. (chớ yêu cầu quá cao, ta hiện tại chính là dùng cánh, có bản lãnh người dùng cánh làm bình sứ cho ta xem một chút?)

Đem bình chôn phía dưới, Lâm Hoa thở thật dài, bưng chén lên uống một ngụm nước, nàng vén rèm cửa xem một chút, bên ngoài trắng sáng như gương, đã đến lúc tu luyện rồi, Lâm Hoa rung lông vũ, chống đỡ móng vuốt, kéo thân thể mệt mỏi đi ra ngoài.

Trăng thanh gió mát, Lâm Hoa bắt đầu thời gian tu luyện, móng vuốt xếp bằng, cánh tạo thành chữ thập, đôi mắt ti hí nhắm lại, miệng khẽ mở, hấp thu tinh hoa ánh trăng.

Lúc nửa đêm, “vạn籁 câu tịch” (không có một âm thanh).

Đột nhiên một đạo ánh sáng đỏ từ phía chân trời xẹt qua, đem bầu trời thấp lên đỏ rực, tia sáng hướng đến núi Nguyệt Lạc, bay thẳng về nơi Lâm Hoa đang tĩnh tọa.

Tia sáng bay gần Lâm Hoa, dừng lại một chút, liền chui vào trong cơ thể Lâm Hoa, biến mất không thấy.

Bầu trời đỏ rực dần dần trở lại bình thường.

Lâm Hoa không hề có cảm giác, nàng giữ vững tư thế tĩnh tọa như cũ, trên thực tế nàng đã ngủ rồi, khóe môi khẽ nhếch còn chảy nước miếng, tựa hồ đang có một giấc mộng ngọt ngào.

“Két”

Sáng sớm, một tiếng rít chói tai xuyên khắp khu rừng.

Lâm Hoa run run rẩy rẩy chỉ vào quả trứng, quả thật chính mình cũng không thể tin vào mắt mình, đây là trứng sao? Đây là trứng sao? Đây là trứng của ta sao?

Lâm Hoa cảm giác mình muốn điên rồi. Ông trời, không cần chơi ta như vậy? Nghĩ lại ta ban đầu cũng là một học sinh ngoan a, thấy người già qua đường ta sẽ đỡ, nhặt được tiền ta sẽ giao cho chú cảnh sát. Ngài đem ta xuyên qua gà rừng đã rất thảm, ta cũng nhận. Nhưng ta không cần đẻ trứng a? Ta là người a! ! ! ! ! Muốn ta đẻ trứng là chuyện gì? Ta còn là hoàng hoa đại khuê nữ a! ! ! ! ! Người cho là ta có thể đẻ trứng? ? ? ? ? Chẳng lẽ ta biết sinh sản vô tính? ? ? ? ? Có phải hay không? ? ? ?

Người nói ta ăn trứng này? Hay là ấp nó? ?

Lâm Hoa rối rắm mà nhìn quả trứng lung linh trước mắt, dường như gà rừng không thể đẻ ra 1 quả trứng xinh đẹp như vậy? Hơn nữa dường như quả trứng này so với ta còn lớn hơn? Đây không phải là ta đẻ đi?

Còn chưa nghĩ xong, vỏ trứng trước mắt đã hiện ra vết nứt.

Giống như, đại khái là sắp nở rồi !

Âm thanh du dương dễ nghe mang theo dư âm như có như không đủ để khiến vạn vật say mê từ trong quả trứng truyền đến, tiếp vỗ trứng rắc rắc một tiếng vỡ vụn, một con Phượng Hoàng nho nhỏ từ trong vỏ trứng giùng giàng ra ngoài, ánh sáng màu hồng nhàn nhạt vây quanh nó, mỹ lệ, an bình.

Chỉ là, Phượng Hoàng?

Con người như hạt đậu lớn của Lâm Hoa sắp rớt rồi, ta để ra một quả trứng phượng hoàng?

“Mẹ.”

4. Chương 4: Ở Chung Với Phượng Hoàng (một)

Phượng Hoàng đỏ ưu nhã đi tới trước khuôn mặt ngốc trệ của Lâm Hoa.

“Mẹ.”

Âm thanh thanh thúy dễ nghe vang lên, đầu Phượng Hoàng đỏ đưa đến trước mắt Lâm Hoa.

“Con đói.”

Trên thế giới này sẽ không có con gà rừng nào có thể may mắn nhìn thấy Phượng Hoàng ăn cơm. Nhìn Phượng Hoàng ăn cơm là một loại hưởng thụ, nếu như nó không ăn thịt của nàng, Lâm Hoa tuyệt đối sẽ thưởng thức cảnh đẹp này.

Lâm Hoa đau lòng nhìn chằm chằm miếng thịt bò hôm qua nàng mới lấy được đang nằm gọn trong miệng Phượng Hoàng, tuyệt vọng nhìn Phượng Hoàng lửa đem miếng thịt cuối cùng xử sạch, nó lại còn vươn đầu lưỡi liếm cái bình, một chút mảnh vụn cũng không thừa cho nàng.

Nàng có suy nghĩ muốn bóp chết nó, nàng chỉ mới ăn một miếng a, nàng không nỡ ăn, giữ lại về sau từ từ thưởng thức, lại không biết từ đâu xuất hiện một kẻ chiếm tiện nghi ăn hết.

Lâm Hoa ngửa mặt lên trời kêu to, ít nhất người thừa cho ta chút a, dù là thừa chút bột phấn cũng tốt a, ta thật vất vả lấy được thịt a, toàn bộ vào miệng của người.

Trong truyền thuyết, Phượng Hoàng không phải là ngô đồng không đậu, không phải là sương sớm không uống, không phải trúc không ăn, tiếng phượng hát uyển chuyển du dương, dẫn bách điều triệu bá (muôn loài chim quỳ lễ).

Choáng nha, truyền thuyết quá thái quá nữa à. Phượng Hoàng khác nàng không biết, ít nhất con Phượng Hoàng này gọi nàng là mẹ, thật không hợp chút nào a, Lâm Hoa nghiêm trọng hoài nghi, thật ra thì nó là một con gà rừng lớn lên giống Phượng Hoàng ?

Lâm Hoa càng không ngừng than thở vận số của mình. Đầu tiên là không giải thích được xuyên qua thành gà rừng, thật vất vả đón nhận thân phận này, kết quả lại để cho ta một trái trứng, ai biết đột nhiên ấp ra Phượng Hoàng lửa. Ấp ra chim phượng hoàng coi như xong, người đem khẩu phần lương thực nửa năm của ta cũng ăn hết, cũng đừng quần ta a, ta không nuôi nổi Phượng Hoàng a! ! ! !

Lâm Hoa mặt mày ủ ê nhìn Phượng Hoàng ăn uống no đủ đang nằm trên giường nàng thở to, cái này gọi là Phượng chiếm sào Gà chứ?

Thôi, dù sao đã xui xẻo như vậy rồi, thêm chút nắm mốc cũng chẳng sao. Lại nói tiếp, người đã gặp qua con gà rừng nào sinh trứng phượng hoàng? Ta cũng là ngoại lệ đầu tiên, nghĩ như vậy, Lâm Hoa cũng không còn đưa đám nữa.

Cứ như vậy, Lâm Hoa có thêm một con Phượng Hoàng, ách, có thể ăn như vậy, nhất định là con mình. Từ đó về sau một gà một Phượng tương thân tương ái ở dãy núi Lạc Nguyệt trải qua những ngày hạnh phúc.

"Két! ! ! ! ! ! ! ! ! !"

“Nói con bao nhiêu lần, con là Phượng Hoàng, không phải gà rừng, con không thể ăn côn trùng, đối bụng phải đi ăn trái cây.” Lâm Hoa tận tình khuyên bảo giáo dục Phượng Hoàng lửa không biết điều .

Lâm Hoa vững tâm như sắt, một cánh đem này cái đầu cao quý của Phượng Hoàng vỡ xuống bùn. Cái con Phượng Hoàng đáng xấu hổ, người còn không bằng con gà rừng như ta, ta không ăn côn trùng, người cư nhiên đi ăn côn trùng. Đồ tham ăn, đồ tham ăn, người đem thịt của lão nương ăn hết rồi, lão nương đi nơi nào tìm thịt cho người. Sớm biết như thế, ban đầu lúc người còn là trứng đem người nấu ăn cho rồi.

Chớp mắt một cái, 3 tháng lai trôi qua.

Nghe nói Phượng Hoàng ưu sạch sẽ, nhưng con phượng hoàng của chúng ta thường một đầu đầy bụi đất trở về, lông trên người không có chỗ nào sạch sẽ. Mỗi lần như thế, Lâm Hoa đều giận một cước đạp hẳn xuống nước, hạ lệnh cường chế không tắm rửa sạch sẽ không cho lên giường. Bị đạp nhiều lần, Phượng Hoàng lửa đã có kinh nghiệm, lúc trở về sẽ tự động nhảy sông, tắm sạch sẽ rồi mới bò lên.

Cho nên việc lưu lại cái tên vừa tham ăn, vừa không thích sạch sẽ, còn hay rình coi, là vì Lâm Hoa có thể nghe hiểu lời nó nói, lời nói của nàng nó cũng hiểu, cho nên Lâm Hoa mới giữ lại con Phượng Hoàng lửa này.

Có chim phương hoàng ở cùng, năm tháng trong núi hình như chẳng còn tích mịch.

8

Có câu nói Phượng Hoàng rơi xuống đất không bằng Gà.

Người này chắc chắn chưa gặp qua Phượng Hoàng nhà ta. Phượng hoàng nhà ta cho dù cả người dính trong vũng bùn, cũng sạch bóng, xinh đẹp hơn gà rừng ta.

Nói thật Lâm Hoa rất ghen tỵ với Phượng Hoàng lửa này được trời ưu ái, tại sao người một thân bùn đất cao quý ưu nhã hơn ta? Nhưng suy đi nghĩ lại, con Phượng Hoàng bề ngoài cao ngạo xinh đẹp này là ta ấp ra, Lâm Hoa rất tự hào, người xinh đẹp thì sao? Người là Phượng Hoàng thì sao? Người còn không phải gọi ta là mẹ à?

Lâm Hoa nhìn Phượng Hoàng lửa bên cạnh đang tội nghiệp nhìn chăm chăm nàng nói: “Người về sau gọi là Tiểu Ô đi.”

Đáp lại lời nàng là từng tiếng phượng hót, xem ra Phượng Hoàng lửa rất hài lòng với cái tên mới.

“Mẹ, con đói.”

“Ăn trái cây đi.”

“Con muốn ăn thịt.”

“Không có.”

“Con muốn ăn thịt, con chỉ muốn ăn thịt, con mặc kệ, con muốn ăn thịt.”

Lâm Hoa co gập khoe miệng nhìn Phượng Hoàng lặn lội trên đất la lối om sòm, thở dài, dù sao nó cũng là phượng hoàng, nếu không phải rơi vào chuồng gà của nàng, chẳng phải sẽ cao cao tại thượng quan sát chúng sinh sao.

“Ngoan, con ở đây ngây ngô, mẹ đi tìm thịt cho con.” Lâm Hoa kéo Tiểu Ô từ trên mặt đất, phủi sạch bụi bẩn trên người hân, “Nếu có người tới, con phải trốn đi, đừng để người ta bắt được.”

Lâm Hoa rất ít khi dùng vẻ mặt dịu dàng như vậy nói chuyện với Phượng Hoàng, hân có chút ngây người, sững sờ nhìn Lâm Hoa.

“Con là Phượng Hoàng, không phải gà rừng, đừng quên thân phận mình. Nếu sau này đồng loại của con tìm tới, thấy bộ dáng này, sẽ coi thường con?” Lâm Hoa tận tình khuyên bảo, giáo dục con Phượng Hoàng còn hồ đồ lơ mơ.

“Thôi, ” Lâm Hoa bắt đầu nhìn khuôn mặt ngu ngốc của Phượng Hoàng, “Ta đi tìm thịt cho con, chờ ta à.”

Phượng Hoàng lửa liều mạng gật đầu, Lâm Hoa đầu đầy hắc tuyến. Choáng nha, lúc giáo dục người, người không thông minh như vậy, nghe đến có ăn thịt ăn liền có tinh thần, rốt cuộc ai giống Phượng Hoàng hơn.

Lâm Hoa ụcch cánh bay xuống chân núi, Phượng Hoàng đứng tại chỗ không nháy mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, cho đến bóng dáng nàng biến mất, mới thu hồi âm mắt, lẩm bẩm: “Người là gà rừng, ta chính là gà rừng, ta không phải là Phượng Hoàng.”

6. Chương 6: Phượng Hoàng Giá Lâm

Người xưa nói: đi gần sông, làm sao có thể không ướt giày.

Lâm Hoa muốn nói lời người xưa có đáng tin hay không. Lâm Hoa khóc không ra nước mắt, thế nào lúc mình tin thì lại là lừa bịp, lúc mình cho là lừa bịp thì lại đáng tin?

Lâm Hoa lần nữa than thở vận xui của mình, đi trộm thịt bị bắt được, xui xẻo của ta đã không có giới hạn rồi.

Chỉ nghe kẻ bắt được nàng nói: “Con gà rừng này thật kỳ lạ, lại đi trộm thịt? Gà rừng không phải ăn côn trùng sao?”

Lâm Hoa đầy đầu hắc tuyến, kháng nghị nói; “Ta không ăn côn trùng, ta ăn thịt a.”

Tiếng phát ra cũng chỉ là tiếng kêu cạc cạc.

“Ồ, Gà núi này còn có thể kháng nghị, chẳng lẽ nghe hiểu chúng ta nói chuyện?” Một người khác vẻ mặt gian xảo nói, “Chẳng lẽ là thành tinh?”

“Nói hưu nói vượn, nó muốn trộm thịt của chúng ta, chúng ta liền ăn nó? Nghe nói thịt gà rừng rất ngon .”

Lâm Hoa nghe được âm thanh mài dao, hoảng sợ liều mạng giãy giụa. Ta muốn ăn thịt, ta không muốn bị người ăn a. Cánh tay tóm nàng làm gì mà cứng như sắt thép, giãy thế nào cũng tránh không thoát, gan mật Lâm Hoa sắp vỡ nhìn con dao ngay sát cổ nàng, tuyệt vọng thét chói tai.

“Tiểu Ô, cứu ta! ! ! !”

Tiếng kêu to kỳ dị, bén nhọn mà không chói tai, uyển chuyển du dương, mang theo dư âm ẩn hiện, vang dội cả bầu trời.

Một con Phượng hoàng khổng lồ dừng trên không trung, hai mắt trong suốt, hiển thị rõ quý khí ung dung, phượng dực dang rộng đôi cánh dài ba thước, đỏ rực như lửa, lông đuôi thật dài lóe ánh sáng rực rỡ.

Ba người nhìn ngây dại, canh tay nắm Lâm Hoa buông lỏng, Lâm Hoa phịch một tiếng ngã xuống trên đất, chẳng hề để ý đến đau đớn, há miệng, ngu si dần dần mà nhìn bóng dáng lửa đỏ không trung.

Đây là Tiểu Ô?

Đây là Tiểu Ô lăn lộn trên đất muốn ăn thịt ?

Đây là Tiểu Ô không thích tắm, khắp người đầy bùn đất ?

Đây là Tiểu Ô luôn đi theo phía sau mình, xoay tới xoay lui ?

Lâm Hoa nhìn Phượng Hoàng uy nghiêm không thể xâm phạm trên bầu trời, lại cúi đầu nhìn bản thân dính toàn bụi bẩn, cảm giác xấu hổ. Đây mới là Tiểu Ô chân chính, so sánh với mình, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Lâm Hoa nhìn lom lom Hỏa Phượng (Phượng hoàng lửa), chỉ thấy nó chậm rãi bay xuống, đi về phía mình , mỗi bước đi bộ dáng Phượng Hoàng lại biến mất một ít. Chân, thân thể, tay, đầu, đợi đến khi đến cạnh Lâm Hoa, đã hoàn toàn biến thành một nam tử.

Lâm Hoa nghẹn họng nhìn trần trụi thân thể trần truồng của nam tử trước mắt.

Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn không có mặc quần áo.

“Két! ! ! ! !”

Tiếng thét chói tai vang tận mây xanh.

“Tốt lắm.” âm thanh mang theo nụ cười vang lên bên tai Lâm Hoa, hai mắt Lâm Hoa mở ra một cái khe nhỏ, len lén liếc một cái, xác định mỹ nam đã mặc quần áo, mới dám trợn to mắt nhìn người trước mặt.

Trường bào màu hồng, đai lưng màu đen, tóc đỏ rủ xuống, mắt phượng dịu dàng đến chết người, quanh thân có một quang sáng hồng nhạt, cực kỳ mỹ lệ.

Không để ý nàng còn đang kinh ngạc, một cánh tay trắng nõn thon dài vươn ra, ôm nàng vào ngực.

Lồng ngực rộng rãi, mùi thơm nhàn nhạt quanh quần chóp mũi Lâm Hoa. Không được, ta muốn chảy máu mũi, đầu óc Lâm Hoa choáng váng nghĩ.

Âm thanh hài hước trên đỉnh đầu Lâm Hoa vang lên, “Tìm thịt ăn, thiếu chút nữa đem mình thành gà nướng?”

Lâm Hoa phục hồi tinh thần, tức giận vô cùng. Miệng Gà mổ mu bàn tay trắng muốt như ngọc của hắn. Đồ tham ăn, đồ tham ăn, bây giờ lại dám nói ta không cần thận.

Hắn không động dậy, nhẹ nhàng vuốt lại bộ lông lộn xộn của nàng, môi mỏng hé mở: “Đừng làm rộn, chúng ta về nhà thôi.” Bộ dáng kia rõ ràng như đang an ủi đứa bé cáu kỉnh.

Lâm Hoa giận đến muốn sặc khí, được rồi, người cứ giả vờ đi, người chờ coi, xem ta thế nào thu thập người.

Lâm Hoa bất bình nghĩ, đôi mắt lại không có tiền đồ nhắm lại trước những cái vuốt ve êm ái của hắn.

Người cứ chờ đấy.

7. Chương 7: Thần Quân Thương Nam

Lâm Hoa là bị tiếng chim hót âm ỹ đánh thức, nàng mở đôi mắt còn đang buồn ngủ mịt mờ.

“Két?”

Lâm Hoa bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, cái này chẳng lẽ chính là Bách Điều Triều Phượng (trăm chim bái lễ trước phượng hoàng) trong truyền thuyết sao?

Trong vòng bán kính 5 trượng trước mặt có rất nhiều chim, ngay ngắn dừng lại trên không. Lâm Hoa cho tới bây giờ cũng không hề biết, thì ra là trên núi Lạc Nguyệt có nhiều chim như vậy.

Trong chớp mắt một bóng đen bay tới trước mặt.

Đó là một con đại bàng, thu lại cánh, lắc mình một cái, hóa thành một đứa bé hơn 10 tuổi, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Lâm Hoa, cung kính hướng Lâm Hoa hành lễ: “Thần Đại bàng dẫn sơn tộc Lạc Nguyệt, bái kiến Thương Nam Thần Quân.”

Giọng nói ôn hòa từ sau lưng Lâm Hoa vang lên: “Đại bàng Tướng quân không cần đa lễ.”

Lâm Hoa ngạc nhiên, thì ra không phải hành lễ với ta, ta tự mình đa tình, Lâm Hoa đỏ mặt, im lặng không lên tiếng rúc trong ngực ấm áp.

Chỉ nghe Thương Nam Thần Quân hỏi “Đế Quân đang điểm binh?”

Đại bàng nói: “Dạ, đại quân Yêu giới xâm chiếm Thần giới, thần dẫn sơn tộc Lạc Nguyệt đi trước trợ giúp. Nghe nói Thần Quân đi ngang qua đây, nên tới bái lễ.”

Thương Nam Thần Quân nói: “Vậy liền đi đi, đừng làm trễ nãi đại sự của Đế Quân.”

Đại bàng lĩnh mệnh lui ra.

Vô số loài chim trước mắt từ từ tản dần, Lâm Hoa rốt cuộc nhớ tới việc khởi binh hỏi tội.

“Người là ai?”

“Thương Nam Thần Quân.”

” Tiểu Ô của chúng ta đâu?”

“Chính là ta.”

” Tiểu Ô kêu ta mẹ, người kêu ta là mẹ sao?”

Sắc mặt Thương Nam Thần Quân trầm xuống, mắt phượng không nháy nhìn chằm chằm Lâm Hoa.

Cả người Lâm Hoa muốn rụng hết lông, nàng quên mất nam tử mặc áo hồng trước mặt, bây giờ là Thương Nam Thần Quân cao cao tại thượng, không tiểu phượng hoàng luôn quấn nàng đòi ăn thịt.

Lâm Hoa im lặng.

Ánh mắt Thương Nam Thần Quân phức tạp nhìn một cục gà trong ngực đang co rút lại, khẽ than thở, giọng nâng đầu nhỏ của nàng: “Đừng tức giận, ta hiện tại dẫn ngươi về nhà.”

Lâm Hoa muốn nói nhà của ta không ngay ở núi Lạc Nguyệt sao?

Thương Nam Đế Quân nhìn đôi mắt nhỏ đôi mắt nhỏ nghi ngờ của đôi mắt nhỏ, nhàn nhạt giải thích: “Không phải là cái ổ rơm nhỏ của ngươi, theo ta về Mộng Vũ Thiên cung.”

Ổ rơm thì sao, không phải người từng ở đó lăn qua lăn lại đến sung sướng sao? Mới vừa khôi phục thân phận, lại làm ra vẻ rồi hả ? Lâm Hoa oán thầm trong lòng, cuối cùng vẫn không phản đối, mặc hấn ôm đi.

Lâm Hoa trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, nhìn dãy núi Lạc Nguyệt dãy núi Lạc Nguyệt khổng lồ dãy núi Lạc Nguyệt, đây là nơi ta ở hơn một năm, ta còn có chút không bỏ được a.

“Không bỏ được? Vậy ngươi trở về ở tiếp?” âm thanh hài hước vang lên, Thương Nam Thần Quân làm bộ đem nàng thả xuống dưới.

Lâm Hoa dựng lên hết lông cổ, phịch cánh, hai móng vuốt gắt gao bắt được vạt áo trước của Thương Nam Thần Quân .

Nói giỡn, ta ở sơn động đủ rồi, Thiên cung a, kẻ ngu mới không đi.

“Không lưu luyện nữa hả ?” Trong âm thanh là ý cười.

Lâm Hoa quả quyết lắc đầu,

“Vây đi thôi.”

Cánh phượng đỏ rực từ sau lưng Thương Nam Thần Quân dang ra, mỗi lần vỗ cánh chính là bay được tám nghìn dặm, chạy thẳng tới Thiên Đình.

Bay qua biển rộng mênh mông, là một mảnh đất hoang vu, trong đó có một ngọn núi cao nhất, tên là La Tiêu, đỉnh cao vút trong mây, núi non trùng điệp, che khuất bầu trời.

Ban đêm, ánh trăng mê người.

Lâm Hoa theo thường lệ tiến hành luyện tập, khép móng mà ngồi, hai cánh tạo thành chữ thập, mắt híp lại, mở chim khẽ nhếch, chuẩn bị hấp thu linh khí trời đất.

Thương Nam Thần Quân cười khở nhìn động tác Lâm Hoa: “Gà rừng, ngươi đang làm gì?”

“Tu luyện? Không thấy à?” Lâm Hoa hơi cáu, “Né xa một chút, không nên quấy rầy ta tu luyện.”

Thương Nam Thần Quân buồn cười: “Cái tư thế này của ngươi, tu đến chết cũng không thành tiên.”

Đôi mắt ti hí của Lâm Hoa xoay vòng, nhảy lên, ục cánh đi tới trước mặt Thương Nam Thần Quân, đáng thương nhìn hấn.

“Muốn thành tiên?” Thương Nam Thần Quân hỏi.

Lâm Hoa liềm mạng gật đầu.

“Hết cách rồi, ” thấy Lâm Hoa đầu cúi xuống, Thương Nam Thần Quân lại cười nói: “Bất quá có thể cho ngươi hoá thành hình người.”

Đầu gà lại ngẩng cao, ta không có yêu cầu gì nhiều, có thể hoá thành hình người là được, ta chịu cuộc sống của gà đủ rồi.

Thương Nam Đế Quân cười một tiếng, cúi người đem Lâm Hoa ôm vào ngực, nói: “Ngủ đi, ngày mai sẽ thoả mãn mong muốn của ngươi.”

Lâm Hoa tìm vị trí thoải mái trong ngực Thương Nam Thần Quân nằm xong, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hấn nói có thể cho ta hoá thành người, tuyệt đối không sẽ gạt ta, ta tin tưởng hấn.

Đêm đã khuya, Thương Nam Thần Quân như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Hoa không hề phòng bị ngủ say, một tiếng thở dài không thể nhận ra, chậm rãi nhắm mắt lại.

8. Chương 8: Thiên Cung

Tiên âm dễ nghe, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, xa xa một tòa cung điện nguy nga đứng vững giữa đám mây, kim quang lấp lánh, sáng rực như sao.

Bao quanh cung điện là thiên sông (sông trên trời), sóng gợn lăn tăn, mấy cây cầu kiều bắc ngang qua sông dài, đối diện với cửa cung. Cách sáu trượng sẽ có một thiên binh mặc giáp vàng canh giữ, uy phong凛凛 liệt, không thể xâm phạm.

Lâm Hoa cảm thán, không hổ là Thần giới a. Thiết kế khéo léo tuyệt vời, người phàm bọn ta chỉ có thể ngẩng đầu nhìn thần thái phi phàm của nó. Choáng nha, sau này nếu ai dám thiết kế nhà ta như vậy, xem ta làm sao rút da hắn. Choáng nha, chỉ thiếu nước trên đó treo thêm 1 tấm bảng: người ngu ngốc nhiều tiền tới đây.

Thương Nam Thần Quân thu lại cánh Phượng, chậm rãi đáp xuống đầu cầu.

Người hầu trong cung thấy Thương Nam Đế Quân đến, khom mình hành lễ.

Lâm Hoa thấy trên mây người quỳ gối quỳ gối đông nghẹt, vô cùng tự hào, xem ra con ta ở thần giới có địa vị rất cao a. Một đường đi tới, chỉ thấy tất cả Thần Tiên lớn nhỏ đều hành lễ, hắn đều thoải mái tiếp nhận, da mặt ta vẫn còn quá mỏng, cần phải rèn luyện.

Thuận đường lớn tiến vào chính điện, xuyên qua tầng tầng lớp lớp cung điện khổng lồ, trạm khắc bạch ngọc, cột đỉnh chạm trổ xanh vàng rực rỡ đã sớm làm Lâm Hoa choáng váng.

Không biết vòng qua bao nhiêu cung điện, đi qua bao nhiêu cầu gỗ, Lâm Hoa đã sớm choáng váng đầu óc, thiên cung quá lớn, rốt cuộc muốn đưa ta đi nơi nào?

“Thương Nam Thần Quân, Đế Quân đã chờ lâu, xin mời đi theo ta.” cô gái mặc màu tím cung trang hơi đỏ mặt nói.

Lâm Hoa chớp mắt nhìn Thương Nam Thần Quân, Đế Quân nha, lão đại Thần giới nha, ta cũng muốn đi xem.

Thương Nam Thần Quân quan sát Lâm Hoa từ trên xuống dưới một lần, nhẹ nhàng đặt nàng dưới đất: “Ngaoan, ở chỗ này chờ ta...ta lập tức quay lại.”

Lâm Hoa tức giận quay lưng đi, thật nhỏ mọn, không mang ta đi, dung mạo ta rất mất mặt sao?

Thương Nam Thần Quân bắt đầu dĩ cười cười, cưng chiều nhìn Lâm Hoa một cái, xoay người rời đi.

Cầm cung nữ áo tím bên cạnh đều muốn rớt xuống, đây là Thương Nam Thần Quân sao? Sao lại đối với một con gà rừng dịu dàng như thế? Quả nhiên trai đẹp chính là trai đẹp, thưởng thức đặc biệt như vậy.

Không có chú ý tới cung nữ lộ vẻ háo sắc, Lâm Hoa bay lên lan can, dõi mắt nhìn về nơi xa.

Phía xa có khói mù lượn lờ, cung điện thấp thoáng nhìn không rõ.

Lâm Hoa cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ. Chỉ mới 1 ngày, Tiểu Ô của nàng biến thành Thương Nam Thần Quân. Bất luận hắn cố gắng thế nào, giữa bọn họ cũng không thể phục hồi thân mật như lúc đầu. Lâm Hoa suy nghĩ, nếu nàng không xuống núi, không đi trộm thịt, có phải tất cả sẽ khác? Tiểu Ô có còn là Tiểu Ô, nàng có còn là con gà rừng không tìm không phổi ở núi Lạc Nguyệt?

Không đợi Lâm Hoa cảm khái xong, một bàn tay nhẵn nhụi không xương đặt trên người Lâm Hoa.

“Ta nói, cái gì có thể khiến Thương Nam Thần Quân ưu ái, thì ra chỉ là một con gà rừng xấu xí.” âm thanh êm ái dễ nghe vang lên sau lưng Lâm Hoa, nàng vội quay đầu.

Một vị giai nhân tuyệt sắc đang nhìn mào đứng đó, tóc mây búi cao, trâm cài sắc sỡ, váy tiên trắng muốt chảy dài, cao quý vô cùng.

Nếu như không phải lời nói mỹ nhân quá ác độc, Lâm Hoa sợ rằng đã nhìn ngây dại: “Không biết con gà rừng xấu xí này có thể bơi lội hay không.” Trong mắt mỹ nhân loé lên tia tàn nhẫn, không đợi Lâm Hoa phản ứng, bàn tay đặt trên người Lâm Hoa đột nhiên dùng sức, Lâm Hoa không hề phòng bị bị đẩy xuống.

Phía dưới là sông ngân dập dờn xanh biếc.

Trên lan can là nữ thần má lúm đồng tiền cười tươi như hoa .

Trước khi rơi xuống nước, Lâm Hoa nhìn khuôn mặt tuyệt diễm trên cầu, trong lòng kêu rên, mỹ nữ tâm như rắn rết. Ta cũng không biết cô là ai, ta vừa tới a, ta không dặt tội với cô, tại sao cô đẩy ta xuống?

Ta không biết bơi a! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

9. Chương 9: Lưu Tương Đế

Khi Lâm Hoa tỉnh lại đã nằm trong ngực quen thuộc.

“Đã tỉnh rồi?” Âm thanh mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu Lâm Hoa.

Lâm Hoa không để ý tới hắn.

“Ha ha, sao lại không cẩn thận như vậy, nếu ta đến trễ chút nữa, ngươi sẽ chết đuối.”

Nhắc tới cái này Lâm Hoa liền tức giận, “Ngươi không phải nói sẽ biến ta thành người sao? Ta vẫn còn gà, ta bị người ta khi dễ.” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã chảy ra hốc mắt, “Ta muốn về núi Lạc Nguyệt, Thiên cung quá đáng sợ, ta muốn trở về.”

Lâm Hoa oa oa khóc lớn, nước mắt nước mũi toàn bộ chui lên bộ quần áo màu hồng của Thương Nam Thần Quân .

Thương Nam Thần Quân ngưng mắt nhìn Lâm Hoa khóc vô cùng đau lòng, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu ngươi còn khóc, ta thật sự không thể giúp ngươi biến thành người.”

Lâm Hoa lập tức ngừng nước mắt.

Thương Nam Thần Quân đen mặt.

.

Thương Nam Thần Quân nói, nếu muốn biến thành hình người phải cần Đế Lưu Tương của tộc Nguyệt và Mạn Châu Sa Hoa mọc trên bờ sông vong xuyên. Hai thứ phối theo tỷ lệ thành tiên đan, mới có thể giúp Lâm Hoa thành người.

Mạn Châu Sa Hoa dễ tìm, nhưng Đế Lưu Tương lại khó cầu.

Thương Nam Thần Quân ôm Lâm Hoa đi tới Thần điện Nguyệt Lạc, hi vọng tộc Nguyệt có thể ượn.

Lâm Hoa không ngờ thần nữ tộc Nguyệt chính là cô gái xinh đẹp đẩy nàng vào nước.

Không thể không nói cô gái này nội tâm cường đại khác thường, ta cũng có chút ngượng ngùng. Nàng nhìn thấy người bị hại, vẫn một bộ vân đạm phong khinh (thản nhiên) như cũ.

Nàng nhẹ nhàng hạ bái, nụ cười thẹn thùng.

“Thần Nguyệt tham kiến Thương Nam Thần Quân.”

“Thần nữ không cần đa lễ.” sắc mặt Thương Nam Thần Quân ôn hòa, lời nói nhỏ nhẹ.

Thần Nguyệt cười phong tình vạn chủng, vô cùng dịu dàng nhìn Thương Nam Thần Quân: “Không biết Thần Quân đến Thần điện Nguyệt Lạc có gì chỉ giáo?”

Cười cái gì, ta bị chính vị thần nữ xinh đẹp này đẩy xuống , ngươi còn cười nói với nàng? Giọng nói còn ôn hòa như vậy. Nếu ta có bản lĩnh đã sớm đập chết nàng.

Lâm Hoa cảm giận bất bình nghĩ, vấy chiếc cánh nhảy xuống đất, ta không rảnh xem các người liếc mắt đưa tình, lòng ta không được bao dung như vậy.

Thần Nguyệt cúi người, thân thiết vuốt ve đầu Lâm Hoa, nụ cười như gió xuân: “Thật là một con gà rừng đáng yêu.”

Lâm Hoa như gặp phải đại địch, phịch cánh quay ngược lại. Ngày hôm qua còn nói ta là gà rừng xấu xí, mới có 1 ngày ta liền trở nên xinh đẹp? Choáng nha, móng tay dài như vậy, ta sợ người lại cào ta.

Thương Nam Thần Quân hơi nghiêng người, ý bảo: “Gà rừng?”

Lâm Hoa ảo não bay trở về trong ngực Thương Nam Thần Quân, đầu gà vùi trong ngực hắn, cũng không dám ngẩng đầu. Xin biến ta thành vô hình đi, Thương Nam Thần Quân người chết vì sắc thì cứ chết đi, ta mặc kệ! ! !

Thần Nguyệt bị nụ cười Thương Nam Thần Quân mê mẩn đến váng đầu, hoảng hốt lấy một ngọc bình Đế Lưu Tương thật đầy đưa lại.

Thương Nam Thần Quân thần nhiên cầm lấy, khẽ vuốt cằm: “Làm phiền thần nữ.”

“Thần Quân đa lễ, nếu không đủ, lại đến lấy thêm.” Thần Nguyệt thần nhiên cười, thẹn thùng vô hạn nói.

Lâm Hoa rất buồn bực, không phải nói Đế Lưu Tương khó cầu sao? Người chỉ cười cười, liền có một chai lớn, cái đồ vì tiền bán nụ cười.

Lâm Hoa vẫn còn ở cảm khái, Thương Nam Thần Quân đã gọi mây, lưu lại bóng lưng về phía Thần Nguyệt thần nữ vẫn còn thẹn thùng.

“Không phải nói Đế Lưu Tương khó cầu sao? Người lại dễ dàng lấy được?” Lâm Hoa buồn buồn không vui nói, người lừa gạt trái tim non nớt của ta.

Thương Nam Thần Quân dở khóc dở cười, ngón tay thon dài gõ đầu gà: “Người còn buồn bực? Người có biết ta vì xin được Đế Lưu Tương đã phải bán bao nhiêu nhân tình tộc Nguyệt?”

Lâm Hoa không nói, ta chỉ thấy người bán sắc, làm gì có nhân tình, đừng hòng lừa gạt ta. Tuy ta chỉ là con gà rừng nho nhỏ, nhưng cũng không phải thứ dễ lừa như vậy.

Thương Nam Thần Quân vuốt vuốt bình xanh ngọc trong tay, chất lỏng màu trắng bên trong lóe lên ánh sáng mờ mờ. Khuôn mặt Thương Nam Thần Quân dưới ánh hào quang càng thêm tuấn lãng, Lâm Hoa có chút ngây dại.

” Đế Lưu Tương này là nhờ tinh hoa ánh trăng ngàn năm. Nếu uống nó sẽ thay da đổi thịt, chỉ là đây là bảo vật gia truyền của tộc Nguyệt.”

Lời của Thương Nam Thần Quân còn chưa dứt. Lâm Hoa đã nhào tới.

” Mau đưa cho ta.”

Thương Nam Thần Quân đem bình ngọc thu vào tay áo, ôm lấy Lâm Hoa đang giãy giụa không ngừng, lạnh nhạt nói: “Còn thiếu Mạn Châu Sa Hoa, người có cần nữa không.”

Lâm Hoa kêu rên, bất ổn lùi về trong ngực Thương Nam Thần Quân, còn phải đợi a? Ta sắp vội muốn chết! ! !

[Tác giả có lời muốn nói: chúng ta cần phải nói thêm, Tiểu Ô chỉ là con quạ nhỏ, tuyệt đối không phải là Thương Nam Thần Quân.

Ta không có cách nghĩ ra việc Thương Nam Thần Quân lẫn lộn khắp nơi đòi ăn thịt. không thể bởi vì đều là Phượng Hoàng lừa liền nhận sai

Thương Nam Thần Quân vì mục đích nào đó mới mang gà rừng đi, khi đó Tiểu Ô vẫn còn ở núi Lạc Nguyệt chờ Lâm Hoa mang thịt về

~Không nói nữa, nói tiếp sẽ lộ bài

]

10. Chương 10: Minh Giới

“Theo ta đi Minh giới.” Thương Nam Thần Quân nói.

Lâm Hoa liều mạng lắc đầu, cùng người đi Minh giới, không phải là cùng người đi tìm chết sao? Mặc dù dung mạo người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nhưng ta không muốn cùng người chết vì tình a! ! !

” Không đi?”

Lâm Hoa kiên định lắc đầu, chết cũng không đi.

“Chắc chắn chứ?”

Lâm Hoa gật đầu

Thương Nam Thần Quân lại cười nói: “Mạn Châu Sa Hoa.”

Lâm Hoa nhanh chóng nhảy vào trong ngực Thương Nam Thần Quân, vì đại nghĩa mà nghiêm nghị nói: “Đi thôi, đi Minh giới.”

Vì thành người, ta liều mạng.

.....

Thương Nam Thần Quân sải cánh phượng, bay lượn trên không.

Lâm Hoa trong lòng oán giận, người không phải là Thần Quân sao? Tại sao đến chỗ nào cũng đều tự bay? Keo kiệt đến ngay cả xe ngựa cũng không có? Ta không thích đi hống gió, rất lạnh a.

Thương Nam Thần Quân bay thật lâu, cuối cùng dừng ở một bờ sông lớn sóng gợn lăn tăn .

Nói là sông lớn, thật ra thì trong mắt Lâm Hoa, so với biển còn rộng hơn, mặt sông xanh biếc nhấp nhô, khói mù lượn lờ, trông rất đẹp mắt.

Thương Nam Thần Quân cúi đầu nói: “Đây là sông Bích Xuyên.”

Lâm Hoa gật đầu, nước màu xanh lá , phù hợp với hai chữ Bích Xuyên (sông xanh).

“Nước sông có độc, trên trời cấm bay, chỉ có đồ ngang mới có thể qua sông.” Thương Nam Thần Quân giải thích.

Lâm Hoa gật đầu qua loa, thật ra người cũng không cần giải thích, ta biết người dừng lại không phải để ngắm phong cảnh . Người tự xem rồi làm đi, dù sao không cần ta phải tự đi.

Lâm Hoa không hứng thú nằm trong ngực Thương Nam Thần Quân, nhìn sóng nước xanh dập dờn trước mắt, sâu kín thở dài. Ai, Ngay cả một cái bóng cũng không có, lấy đâu tìm thuyền?

Môi mỏng hé mở, tiếng phượng hót thanh lệ dễ nghe vang lên, uyển chuyển cảm động, vang tận mây xanh.

Lâm Hoa sợ hết hồn, làm sao người nói gọi liền gọi. Mở miệng cũng không nói 1 tiếng, hù chết ta. Mặc dù tiếng phượng hót rất êm tai, cho dù dễ nghe cũng không thể gọi thuyền.

Lâm Hoa ghen hòng nhìn trên trời một con thuyền nhỏ phía xa đang phiêu phiêu dang dang lái tới, thì ra Thương Nam Thần Quân không phải tùy tiện gọi, đúng là hắn đã gọi tới một chiếc thuyền.

Thương Nam Thần Quân ôm Lâm Hoa lên thuyền, Lâm Hoa nơm nớp lo sợ hỏi: “Thuyền này sẽ không chìm chứ?”

Lão chèo thuyền hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Hoa một cái: “Ta chở khách ở sông Bích Xuyên mấy vạn năm, còn chưa có ai hỏi như thế. Cái con gà rừng nhỏ nhõ người không biết phân biệt, cẩn thận ta ném người xuống.”

Hắn có thể nghe hiểu tiếng ta gáy?

Quay đầu lại len lén nhìn Thương Nam Thần Quân, ánh mắt hắn nhìn thẳng phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Hoa ảo não im lặng, cái núi dựa thì đang thất thần, có cố chấp cũng không có lợi ích gì, ta thật đúng là sợ hắn ném ta xuống.

Vượt qua Bích Xuyên, liền chính thức bước vào địa giới Minh giới.

Lâm Hoa từ trong ngực Thương Nam Thần Quân đưa đầu nhỏ ra, tò mò quan sát Hoàng tuyền (Âm phủ) nổi tiếng.

Trời đất u tối một mảnh, gió lạnh thổi tới, gào khóc thảm thiết, vô số u hồn dưới sự dẫn dắt của Hắc Bạch Vô Thường, ngày ngọ đại đột phiêu đảng đi tới trước.

Cuối Hoàng Tuyền là một tòa thành thật lớn, trước cửa có rất nhiều u hồn áo trắng im lặng xếp hàng, theo thứ tự đi tới. Cũng có u hồn kêu rên khóc thút thít, tự lẩm bẩm, bị quỷ sai ép uống 1 chén thuốc đen thùi lùi, đầu tiên là gào khóc, sau đó tiếng khóc từ từ ngừng, hiện lên vẻ mặt mờ mịt.

Thương Nam Thần Quân nói: “Đó là nước Vong Xuyên, uống vào có thể quên hết tất cả chuyện đời trước.”

Lâm Hoa gật đầu, Minh giới quá mức tĩnh mịch, sống một thời gian dài, làm cho người ta ngày ngọ đại đột, không biết người ở chỗ nào.

Hai con quái thần khổng lồ xanh đen canh giữ ở cửa, thấy bọn họ đến lập tức đi về phía trước, cản lại.

“Lấy thẻ bài ra.”

Lâm Hoa ngạc nhiên, đồng tình nhìn Thương Nam Thần Quân, thì ra tên tuổi của người cũng không quá lớn, ngay cả tiểu tiên giữ cửa cũng không nhận ra người.

Chân mây Thương Nam Thần Quân nhú lại, hồng quang nhàn nhạt thoáng qua, một khối kim bài như vàng mà không phải vàng, gỗ cũng không phải gỗ hiện ra trong tay hắn. Phía trên điêu khắc một con Phượng Hoàng màu đỏ rất sống động, giương cánh muốn bay lên, bên dưới mạ 4 chữ vàng.

Nhìn thấy kim bài, hai tên giữ cửa hết sức lo sợ quỳ xuống.

“Tham kiến Thần Quân.”

Thương Nam Thần Quân không để ý, bước chậm vào thành.

Lâm Hoa oán thầm, Thần Quân cũng quá hẹp hòi, không phải chỉ là không nhận ra người tới sao? Còn bày đặt kiêu ngạo như vậy? Đem 2 tên giữ cửa dọa sợ thế này.

Thương Nam Thần Quân dĩ nhiên không nghe được nội tâm Lâm Hoa nói thầm, lúc này bọn họ đã vào trong âm ti.

Bên trong thành và ngoài thành quả thật khác biệt như trời với vực.

Bên trong thành, đình đài lầu các chỗ nào cũng có, so với nhân gian cũng không khác biệt, chỉ là tất cả cư dân ở đây đều vì âm sai, chủ cửa hàng cũng là âm hồn lão quỷ không muốn luân hồi.

Y phục hồng, mái tóc đỏ của Thương Nam Thần Quân giữa một đám âm hồn áo trắng hết sức nổi bật. Âm hồn quỷ sai lắc lắc cổ dùng sức nhìn bọn ta, thậm chí có tên còn ngất đầu rơi trên mặt đất nhìn về phía chúng ta.

Thương Nam Thần Quân hình như đối với cảnh tượng thảm không nữ nhìn này không có cảm giác gì, ôm Lâm Hoa nhàn nhã tản bộ trên đường cái tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết.

Đi thẳng đến một tòa lầu đài hoa lệ. Thương Nam Thần Quân mới dừng lại. Chỉ thấy tòa lầu như một bảo tháp, bảy góc mỗi tầng bảo tháp đều treo phong linh (chuông) vàng kim, gió nhẹ thổi qua, tiếng chuông thanh thúy dễ nghe.

Thương Nam Thần Quân trầm tư trước lầu đài một lát , lại cúi đầu quan sát Lâm Hoa trong ngực, cuối cùng cũng không vào chỉ xoay người đi về phía tây.

11. Chương 11: Truyền Thuyết Không Thể Tin

Ra khỏi cửa Tây, chính là Vong Xuyên.

Một con sông nhỏ chảy quanh co, trên mặt sông là một chiếc cầu đá khéo léo, bên bờ là một rừng hoa như móng vuốt rồng, đỏ như máu, xinh đẹp và dữ tợn.

Lâm Hoa đưa cánh, run rẩy chỉ vào con sông nhỏ chỉ cần một bước là có thể qua, hỏi “Vong Xuyên?”

Thương Nam Thần Quân gật đầu.

Chỉ vào cầu đá nhỏ: “Cầu Nại Hà?”

Vẫn là gật đầu.

Chỉ vào này một mảnh hoa đỏ rực: “Mạn Châu Sa Hoa?”

Vẫn là gật đầu.

Lừa bịp a.

Mạnh Bà đâu? Mạnh bà nổi tiếng khắp thiên hạ đâu? Ta còn muốn biết canh Mạnh Bà là gì? Lâm Hoa bị sự khác biệt trầm trọng giữa truyền thuyết và thực tế đánh ngã.

Chênh lệch này quá xa đi? Nghĩ tới sông Bích Xuyên ngoài Minh giới rộng lớn mạnh mẽ đến thế, mà Vong Xuyên chỉ khác một chữ, kết quả lại là một trời một vực, thật ra Bích Xuyên mới thật sự là Vong Xuyên, đúng không?

Lâm Hoa buồn buồn núp trong ngực Thương Nam Thần Quân, phờ phạc nhìn dòng sông Vong Xuyên.

Thương Nam Thần Quân cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi “Lập tức liền có thể biến thành người rồi, sao lại không có tinh thần như vậy?”

“Truyền thuyết Minh giới có sông Vong Xuyên, trên sông có cầu Nại Hà, trên cầu có Mạnh bà nấu canh. Phàm là người đầu thai đều phải uống một chén canh Mạnh Bà, để quên hết chuyện cũ trước kia.” Lâm Hoa phản nộ nói, “Hiện tại Mạnh bà đâu? Canh Mạnh Bà nổi tiếng đâu?”

Thương Nam Thần Quân bật cười: “Bởi vì cái này?”

Lâm Hoa gật đầu, kể từ khi ta thành gà rừng, vô số truyền thuyết trước đây đều là lừa đảo, ta không thể thương tiếc một cái sao?

” Mỗi ngày âm hồn Minh giới đầu thai vô số, một Mạnh Bà làm sao có thể làm nổi?” Thương Nam Thần Quân vuốt ve lông xám tro của Lâm Hoa, giải thích.

Lâm Hoa vẫn còn chút mất mát, buồn bực không vui nhìn chằm chằm cánh hoa màu đỏ, giống như đang tìm đồ bị rớt.

Thương Nam Thần Quân buông tay, Lâm Hoa không hề phòng bị, phù phù một tiếng nằm dài trên đất.

Lâm Hoa xoa cái mông kêu rên, trong mắt Thần Quân đều là những thứ không quan trọng, ta chỉ là thương tiếc những truyền thuyết bất diệt kia thôi mà, người liền quăng ta xuống.

Bên này Lâm Hoa còn chưa kịp bò dậy, bên kia Thương Nam Thần Quân đã đi tới bên cạnh Mạn Châu Sa Hoa, chỉ thấy nam tử mặc y phục đỏ rực cùng với đóa hoa mỹ lệ hòa hợp, giống như một bức tranh.

Lâm Hoa có chút ngây dại, quên mất mình vẫn còn ngồi trên đất, sững sờ nhìn mỹ nam cười hái hoa, nụ cười kia như gió xuân hóa mưa, bông hoa trong tay cũng nhạt màu.

Phong Hoa Tuyệt Đại không còn gì hơn.

Lâm Hoa tiếc hận, nếu như không biết trước đức hạnh của hắn, sợ rằng đã sớm bị hắn làm mê mẩn thần trí, dù nói thế nào, hắn cũng từng gọi ta một tiếng mẹ, có thể xem không thể ăn, quá bi ai.

Lâm Hoa rũ rũ bùn đất trên người, ạch cánh bay trở về trong ngực Thương Nam Thần Quân, vội vàng hỏi “Hiện tại Mạn Châu Sa Hoa cũng có, Đế Lưu Tương cũng có, ta có thể biến thành người rồi hả?”

Thương Nam Thần Quân hất nàng xuống, ghét bỏ nói: “Bẩn rồi, tắm một cái đi.”

Hay cho người dám ném ta xuống đất, hiện tại lại ghét bỏ ta? Lâm Hoa rơi xuống, trong lòng vô cùng uất ức, quay đầu hướng đến bờ sông, ta đi tắm một cái, được chưa?

Thương Nam Thần Quân dở khóc dở cười, con gà rừng nhỏ nhỏ này còn sức đứng lên? Phượng Hoàng thích sạch sẽ, nàng một thân bùn đất chẳng phải làm dơ bẩn Phượng Hoàng cao thượng sao?

Trong chốc lát đã đến rìa sông, Lâm Hoa cúi đầu nhìn nước sông sặc sỡ, cái này có thể rửa sạch sao? Thôi, mặc kệ, vừa nhắm mắt, hạ quyết tâm, Lâm Hoa bịt mũi nhảy xuống.

Hồi lâu không nghe thấy tiếng nước, Lâm Hoa mở đôi mắt hạt đậu ra, cách mặt sông một thước. Ta lúc nào có thể đứng lơ lửng trên không rồi? Buồn bực quay đầu, chỉ thấy Thương Nam Thần Quân nắm cánh nàng, nâng nàng trên không trung.

“Người làm cái gì?” Thương Nam Thần Quân cực kỳ tức giận hỏi.

“Tắm.” Lâm Hoa vô tội nói.

“Đó là Vong Xuyên, đi xuống rồi thì đừng nghĩ đi lên lại.” Thương Nam Thần Quân đem Lâm Hoa còn đang mơ hồ ôm trở về ngực, giọng nói không tốt, “Trong Vong xuyên toàn là ký ức âm hồn, nếu như người cứ nhảy xuống, sẽ trở thành một phần của nó.”

Lâm Hoa chắc lưỡi hít hà, bất tri bất giác cảm thấy sợ hãi, lo lắng núp trong ngực Thương Nam Thần Quân.

Thương Nam Thần Quân nhìn Lâm Hoa trong ngực run rẩy, giọng nói bất tri bất giác ôn hòa lại: “Những thứ càng xinh đẹp càng nguy hiểm, lần sau cẩn thận chút.”

Lâm Hoa nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thương Nam Thần Quân trầm giọng nói: “Người biết lỗi chưa?”

Lâm Hoa lập tức mở mắt, hốt hoảng gật đầu, ta biết sai rồi, lần sau không dám.

Thương Nam Thần Quân rốt cuộc không nhịn được cười: “Như thế rất tốt, chúng ta đi thôi.”

12. Chương 12: Hóa Thân Thánh Người

Dưới đỉnh La Tiêu.

Thương Nam Thần Quân nhìn Lâm Hoa đang cuộn tròn trong ngực, cười nói: “Mạn Châu Sa Hoa đã có, sao người không nóng vội gì hết?”

Lâm Hoa ngẩng đầu, buồn bã ỉu xiu nói: “Luyện đan không cần lò luyện sao? Còn cần bảy bảy bốn chín ngày, muốn gấp cũng không gấp được?”

Thương Nam Thần Quân kinh ngạc: “Ai nói cho người những thứ linh tinh này? Nguyên liệu đã đầy đủ hết, đan dược xiu nữa sẽ có, nhưng nếu người không gấp, chúng ta về lại Mộng Vũ Thiên Cung rồi nói tiếp.”

Lời còn chưa dứt, Lâm Hoa đã vẫy cánh, bay xuống một bên tảng đá, vội vàng kêu: “Mau luyện đan a. Ta sắp chờ không kịp rồi.”

Ta sao lại quên truyền thuyết đều là lừa bịp hết, lãng phí thời gian dài một cách vô ích như vậy.

Chỉ thấy Đế Lưu Tương màu bạc cùng với Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi trong tay Thương Nam Thần Quân thay đổi, cuối cùng ngưng kết thành một viên đan dược nho nhỏ màu hồng, quang sáng trắng muốt như ngọc đảo quanh.

Cầm Lâm Hoa rút xuống, cái này xong rồi?

Ngón tay Thương Nam Thần Quân búng một cái, viên thuốc màu hồng đã rơi vào trong miệng Lâm Hoa, nàng theo bản năng cầm miệng, thuốc theo thực quản lăn xuống.

Đau nhức đột nhiên ập tới, toàn thân xương cốt không co rúc lại, vặn vẹo, đau đớn khó nhịn.

Lâm Hoa kêu thảm một tiếng, từ trên tảng đá lăn xuống .

Thương Nam Thần Quân cuống quýt bế nàng vào trong ngực, dịu dàng trấn an: “Nhịn một chút, xong ngay đây.”

Một mảnh lông vũ rơi xuống đất.

Tiếp theo là hai mảnh, ba mảnh, bốn mảnh.

Cho đến khi màu lông xám tro không còn, Lâm Hoa lơ mơ phát hiện ra, ta bị nhổ lông sao? Vốn đã xấu rồi, không cần biến ta thành một con gà không lông a.

Lông vũ vẫn tiếp tục rụng, trên người nàng toát ra khói xanh lượn lờ.

Gà rừng nướng sao?

Lâm Hoa bị dọa, ta chỉ muốn trở thành người, không cần nướng ta chứ?

Lâm Hoa đáng thương mà nhìn Thương Nam Thần Quân, chỉ thấy hắc lúng túng xoay mặt đi, vệt hồng nhàn nhạt trên khuôn mặt trắng nõn.

Ta sắp thành gà nướng rồi, mặt ngươi còn hồng cái gì?

Lâm Hoa theo bản năng mở rộng cánh, vì vậy, nàng thấy một cái tay.

Một cái tay nhỏ, trắng trẻo mập mạp.

Lâm Hoa rợn cả tóc gáy, nơi này là vùng hoang sơ trừu tượng và Thương Nam Thần Quân, còn có người khác sao?

Mặt Thương Nam Thần Quân càng ngày càng hồng, Lâm Hoa nghi ngờ càng ngày càng sâu, chẳng lẽ là tay ta?

“Pằng” một tiếng, Thương Nam Thần Quân quay đầu lại thấy Lâm Hoa bị đánh đến đầu óc choáng váng , lại quay mặt đi.

Đây là.

Lâm Hoa tự đánh chính mình. Rốt cuộc đã tỉnh táo lại, ta lại làm người rồi. Lâm Hoa vội vàng vẫy tay xua tan khói mù lượn quanh, thực sự quan sát thân thể mới của nàng.

Bắp chân trắng nõn, cánh tay nho nhỏ, còn có chiều cao.

Đều là hình dáng của một đứa bé 6 tuổi.

Mặt Lâm Hoa xụ xuống, u oán nhìn Thương Nam Thần Quân: “Ta thế nào biến thành đứa bé?”

Đùi đẹp đâu? Eo nhỏ đâu? Ngực lớn đâu? Ta hiện tại như một đứa bé dứt sữa, mặt của ngươi hồng cái gì?

Thương Nam Thần Quân mất tự nhiên tăng hắng một cái: “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.”

Thương Nam Thần Quân giơ tay lên, ánh sáng trong lòng bàn tay thoáng hiện, hóa ra một bộ quần áo đỏ, “Người trước mặc quần áo vào đi.”

Dứt lời, để Lâm Hoa xuống, xoay người sang chỗ khác.

“ ”

Thì ra ta vẫn trần truồng.

Lâm Hoa luống cuống tay chân mặc quần áo vào, nãy giờ lo nhìn, bây giờ có chút lạnh.

Sửa soạn xong hết, một chiếc gương đúng lúc xuất hiện trước mặt Lâm Hoa.

“Gà rừng rất đẹp.”

Trong kính là một cô gái nhỏ, đầu tóc như tổ rơm, mắt phượng hẹp dài bĩ ổi, lỗ mũi phập phồng, một thân quần áo đỏ rực lung tung đập người.

Khóe miệng Lâm Hoa không ngừng co quắp, lớn tiếng khóc.

Tiểu hài này đáng đập thật sự quá bĩ ổi.

13. Chương 13: Chiến Trường

Từ ngày hoá thành hình người, Thương Nam Thần Quân không hề ôm nàng bay nữa, ngược lại đi xe ngựa.

Người kéo xe là Thiên Mã, tất nhiên tốc độ sẽ kém Thương Nam Thần Quân Phượng Hoàng giương cánh, cũng không thoải mái bằng được ôm trong ngực Thương Nam Thần Quân.

Lâm Hoa biến thành người đã mấy ngày. Cuối cùng vẫn phải thừa nhận hình dáng như đứa bé của mình, so với gà rừng trước kia đã tốt hơn nhiều, thêm việc xử lý chỉnh tề tóc tai, mặc xong y phục, cũng miễn cưỡng được coi là một Lolita hồng hào. Người ta nói con gái 18 tuổi trở mã, biết đâu sau này ta sẽ là mỹ nữ.

“Chúng ta đi đâu?” Âm thanh nhuyễn nhuyễn nhu nhu vang lên, Lâm Hoa nhìn Thương Nam Thần Quân đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Chiến trường.”

“.....”

Chiến trường a, không phải đi giao lưu, có thể nhàn nhã sao? Chẳng lẽ chúng ta đi làm vật hy sinh?

Được rồi, sáu ngày đường, địa thế từ từ bằng phẳng, có thể loáng thoáng trông thấy dãy núi phía xa, mây mù lượn quanh, trong rừng hoa cũng cảm thấy có sát khí, xem ra sắp đến chiến trường sơn mạch Kỳ Liên.

Xa xa mười mấy người mặc chiến bào đang phi ngựa như bay tới. Dừng trước xe ngựa 3 trượng, đã thấy Tướng quân hành lễ: “Mặt tướng Triều Vân, phụng mệnh Chiến thần, tới nghênh đón Thương Nam Thần Quân.”

Thương Nam Thần Quân ngồi thẳng người, ôm Lâm Hoa có chút mơ hồ trong ngực, mỉm cười hỏi: “Chiến sự phía trước như thế nào?”

Triều Vân cung kính nói về: “Tiểu Thiên vương Yêu Giới dẫn Yêu Binh đang đối chọi với Chiến thần, hiện tại thắng bại không rõ.”

Thương Nam Thần Quân gật đầu, trầm ngâm nói: “Yêu Hoàng không có ở đây sao?”

“Mặt tướng không biết.”

“Các người dẫn đường đi.”

Giây lát, xe ngựa lần nữa lại chuyển động, Thần Tướng đi phía trước dẫn đường.

Hai quân đối trận, Tiên Yêu đại chiến, ngàn năm một thuở, ta đi quan chiến a.

.....

Sơn mạch Kỳ Liên như Hắc Long đang nằm ngủ, liên miên bất tuyệt, không thấy đầu đuôi, trên núi không có một ngọn cây, khắp nơi toàn núi đá, sát khí lộ vẻ tiêu điều.

Cờ bay chập chờn, khắp núi rừng rậm rạp đều là thiên binh thiên tướng, chiến bào đao thương trang bị hoàn mỹ. Đại tướng quân mặt đen rất nổi bật, hai bên râu mép vểnh lên, lông mày dựng ngược, đôi mắt toả ra sát khí. Thân hình cao lớn, áo giáp kim quang lấp lánh, cầm trong tay Ngân Long Đao, uy phong凛凛 liệt đón gió.

Xe ngựa đột ngột dừng lại trên không, khiến thiên binh thiên tướng vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Rèm cửa vén lên, Lâm Hoa theo Thương Nam Thần Quân xuống xe, Thương Nam Thần Quân tóc đỏ hồng y (quần áo màu đỏ) cực kỳ nổi bật trên chiến trường.

Ta nói này, người mặc bắt mắt như vậy, còn đứng trên cao, là muốn thành bia người sống sao. Lâm Hoa trốn sau lưng Thương Nam Thần Quân, bóng dáng xinh xắn bị che khuất.

Đại tướng quân ở phía dưới không hề có ý định tiến lên, chỉ ôm quyền nói: “Trên chiến trường, mong Thần Quân không trách tội.”

“Chiến thần không cần đa lễ.” Thương Nam Thần Quân nhảy xuống đám mây, mỉm cười nói, “Không biết tình huống như thế nào?”

Chiến thần nói: ” Hiên Nhã Tướng quân đang đối chiến với Tiểu Thiên vương.”

Lâm Hoa lặng lẽ từ sau lưng Thương Nam Thần Quân thò đầu ra, len lén quan sát tình huống.

Chiến đấu hết sức kịch liệt, chỉ thấy bóng hai người đánh một chỗ, chiêu thức mỹ lệ hoa cả mắt, làm người ta không kịp nhìn rõ, trong chớp lát bụi đất đầy trời, kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lâm Hoa chắc lưỡi hít hà, so với hiệu ứng phim ảnh còn tuyệt mỹ hơn.

Một hồi sau, Thương Nam Thần Quân trầm giọng nói: “Gọi Hiên Nhã Tướng quân lại thôi, thế cục này hẳn chắc chắn thất bại.”

Vừa dứt lời, bóng dáng màu tím đã từ trong cuộc chiến bay ra, ách, là bị người đá ra. Tướng quân áo tím tạo thành một đường vòng cung, miệng phun máu tươi, rơi xuống trận địa Tiên giới, mặt trắng như giấy, thoi thóp một hơi, được mấy tên binh sĩ luống cuống tay chân mang xuống.

Thiên vương Yêu Giới cười khẩy: ” thiên tướng thần giới chỉ thường thôi.”

Chiến thần mặt đen xanh như lá, nhả khí nói: “Trẻ con, chớ có ngông cuồng.”

Lâm Hoa lúc này mới thấy rõ, Thiên vương Yêu Giới chỉ như cậu nhóc mười một mười hai tuổi, mặc một bộ quần áo màu thiên thanh (xanh da trời), đai lưng thêu hoa văn màu bạc, chân mang đôi giày xanh nhỏ. Mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, mái tóc đen tùy ý dùng băng gắm xanh buộc sau lưng, vẻ quý khí nhưng cũng không mất đi sự đáng yêu.

Đứa trẻ xinh đẹp như vậy là tiểu thiên vương Yêu Giới.

Lâm Hoa xấu hổ, chúng ta lại đi khi dễ đứa bé nhà người ta, còn bị nó đánh học máu, thật mất mặt. . .

14. Chương 14: Thiên Vương Yêu Giới

Chiến thần Thần Linh nhai rất buồn bực, Thần giới đã có mấy vị Tướng quân thua trong tay thủ hạ tiểu thiên vương Yêu Giới. Mặt mũi Thần giới đã mất đi một nửa, nếu lần này lại thua, mặt mũi Thần giới cũng chẳng còn, vị trí Chiến thần tướng quân chỉ sợ cũng chẳng đến phiên hắn.

“Mặt tướng nguyện đi thu phục Thiên vương Yêu Giới.” Một thân khôi giáp màu đen, đại Tướng quân chờ lệnh.

Lâm Hoa theo âm thanh nhìn lại, tướng quân kia quen mặt vô cùng, nghĩ một lát liền nhớ ra, đó không phải là Kim Sí Đại Bàng trên núi Lạc Nguyệt trên núi sao, hình như gọi là Đại Bàng vương .

Thần Linh nhai đang bối rối, do dự không biết có cần đích thân mình ra trận hay không. Nhưng ý lớn hiệp nhỏ cũng chẳng về vang gì, vừa hay Đại Bàng Tướng quân chủ động xin chiến, liền vui mừng: “Trận chiến này Tướng quân nhất định có thể đắc thắng”.

Có thể không đắc thắng sao, này giờ luân chiến lâu như vậy, Lâm Hoa có chút lo lắng nhìn tiểu thiên vương áo xanh đối diện. Chúng ta thay nhiều người như vậy, đối phương chưa từng đổi người nào? Cho dù là người lợi hại cũng sẽ bị thương, huống chi còn là đứa bé.

Chiến thần Thần Linh nhai không thể không biết luân chiến vô sỉ, giờ đây nói: “Lệnh Đại bàng Tướng quân, thay mặt bản tướng nghênh chiến Thiên vương Yêu Giới – Phong Thanh Vân.”

Đại bàng lĩnh mệnh, phi thân bay xuống.

Tiểu thiên vương thấy đại bàng xuất chiến, thu hồi vẻ khinh miệt, ánh mắt nặng nề, trong miệng vẫn cười hì hì như cũ nói: “Đại Bàng, sao ngươi muốn tìm cái chết?”

Đứa nhóc nói như vậy là muốn ăn đòn sao, Lâm Hoa đầu đầy hắc tuyến, không phải đáng đánh sao?

Nghe lời này, Đại bàng Tướng quân quả nhiên nổi trận lôi đình, tức giận mắng: “Tiểu nhi Yêu Giới, lại dám khẩu xuất cuồng ngôn (nói năng ngông cuồng), xem ta như thế nào thu thập ngươi.”

Phong Thanh Vân kêu to: “Dời non lấp biển.”

Chỉ thấy song chưởng đưa ra, lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu xanh dương, tầng tầng lớp lớp như sóng gợn, bay thẳng về phía đại bàng Tướng quân. Tuy Vụ nhỏ tuổi nhưng kinh nghiệm đối địch lại hết sức phong phú, cực kỳ hiểu rõ đạo lý ra tay trước để chiếm thế thượng phong.

“Chút tài mọn.” Đại bàng khinh thường phát tay, dễ dàng hóa giải một kích hung mãnh.

“Không tốt.”

Đại bàng hơi biến sắc, nhanh chóng xoay người, song tiên nâng lên, hai cánh đại bàng bảo vệ sau lưng, nhưng vẫn bị một lực khổng lồ đánh mạnh vào, lùi lại mấy bước, phun một ngụm máu tươi.

Phong Thanh Vân một kích thành công, nhanh chóng bỏ chạy.

” tiểu nhi hèn hạ.” Đại bàng giống như bị kích động, hai mắt đỏ bừng, sau lưng đột nhiên hiện ra một đôi cánh lớn.

Đại bàng vỗ cánh, gió lốc đầy trời.

Phong Thanh Vân bị này gió lốc ép lui về sau, cố sức né tránh, gió lốc đánh trượt bay thẳng vào một ngọn núi, đem ngọn núi kia san thành bình địa.

Hai người người tới ta đi, càng đấu trời đất càng mù mịt, Lâm Hoa nhìn hoa mắt, nơi nào phân biệt được cao thấp. Ngẩng đầu liếc trộm Thương Nam Thần Quân, chỉ thấy sắc mặt hẩn bình tĩnh, bộ dáng bí hiểm. Lâm Hoa khinh thường bĩu môi, người cứ giả vờ đi, thật ra trong lòng không biết vui mừng bao nhiêu.

Lâm Hoa từ trên mặt Thương Nam Thần Quân không nhìn ra được gì, phần nộ quay đầu, tiếp tục thưởng thức trận chiến.

Lúc này hai người đồng thời nâng tay, chưởng lực tiêu diệt mấy ngọn núi.

Phong Thanh Vân cuối cùng cũng chỉ là đứa bé, lại thêm đấu liên tiếp mấy trận, thể lực dần dần suy kiệt, chưởng lực yếu hơn. Đại bàng thừa lúc xông lên, song chưởng đột phá phòng tuyến của Phong Thanh Vân, đánh vào ngực hắn.

Phong Thanh Vân miệng phun máu tươi, lùi lại mấy trượng, nuốt xuống máu tươi bên miệng, sắc mặt dữ tợn. Hai tay nâng lên, chỉ thấy lòng bàn tay dần dần hóa thành một quả cầu ánh sáng màu xanh dương đậm, quả cầu càng lúc càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Thanh Vân trở nên trắng bệch, thân hình lay động, hần cấn răng chống đỡ. Đợi quả cầu đạt đến cực đại, mới chậm chạp đẩy ra, phóng về phía đại bàng.

Lâm Hoa đau lòng vô cùng. Người ý mạnh cái gì, đánh không lại thì nhận thua, trẻ con cũng không sợ mất mặt. Người coi Thần Tướng thông minh hơn người nhiều, mắt thấy đánh không lại liền chạy. Đáng về người như vậy, cha mẹ của người đâu? Không đau lòng sao?

Lâm Hoa phát tính mẩu tử không đúng lúc, đối tượng còn là tiểu thiên vương Yêu Giới .

Đối với một kích của Phong Thanh Vân, đại bàng không dám khinh địch, chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, hai tay nâng trước ngực, khí lưu quanh mình bắt đầu khởi động, tập trung vào lòng bàn tay.

Mượn sức gió, hắn đẩy song chưởng ra.

Một vòng ánh sáng chói mắt, xuyên thấu qua quả cầu ánh sáng màu lam khổng lồ, quả cầu bị nứt phát tán thành từng đốm xanh lơ lửng trên không. Sau khi đánh tan quả cầu xanh, vòng sáng kia đã hơi tối lại, khe dừng một chút rồi tiếp tục hướng về phía Phong Thanh Vân.

Phong Thanh Vân lặn người tại chỗ, tránh một kích trí mạng. Cho dù như thế, vẫn bị ảnh hưởng của quang sáng kia, rốt cuộc phun ra một bụm máu lớn, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Thấy Phong Thanh Vân bị thương, đại bàng vô cùng vui mừng, thừa dịp hắn đang kiệt sức, lấy mạng hắn. Đại bàng bay đến trước mặt hắn, giơ cao Song Tiên, quất thẳng vào đầu hắn, muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

“Phong Thanh Vân” đối mặt với Song Tiên đang đánh xuống đầu, cười quỷ dị một tiếng, bóng dáng vặn vẹo mơ hồ. Đại bàng thu thế không kịp, Song Tiên hung hăng nện trên mặt đất. “Phanh” một tiếng. Bụi đất tung bay, mặt đất xuất hiện một hố sâu cực lớn.

Sau lưng đau nhức, máu tươi bắn ra, Đại Bàng bị Phong Thanh Vân xé một bên cánh. Đại Bàng bị đau, hét lớn một tiếng, kim quang giữa hai tay thoáng qua, một đôi chùy Tử Kim không biết ở đâu ra, trở tay đâm tới sau lưng Phong Thanh Vân.

“Két!” Lâm Hoa sợ hãi kêu.

Tiếng gà rừng chói tay đột nhiên xuất hiện ở chiến trường, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Lâm Hoa đã biến thành bộ dáng gà rừng, Thương Nam Thần Quân cười như không cười cầm cánh che miệng Lâm Hoa.

Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, Lâm Hoa cười xấu hổ, ảo não bay trở về trong ngực Thương Nam Thần Quân, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục xem cuộc chiến.

Phong Thanh Vân không chết, hắn an toàn nằm trong ngực một người.

Đôi chùy của đại bàng bị một đạo hồng quang đánh trúng, rời khỏi tay vỡ vụn trên không trung, hóa thành từng mảnh bay lả tả, hồng quang thật bá đạo.

Cứu Phong Thanh Vân chính là một chiến tướng mặc áo bào tím, mái tóc hắn màu tím, khuôn mặt sạch sẽ, xinh đẹp, hai mắt hiện ra ánh sáng lạnh lẽo.

Đó là Đại Thiên Vương Yêu Giới Phong - Thanh Dương.

15. Chương 15: Yêu Hoàng Bạch Dạ

Tướng quân áo tím trẻ tuổi đặt Phong Thanh Vân xuống, hừ lạnh: “Thần giới các người hèn hạ như thế.”

Phong Thanh Vân cắn răng đứng vững, cung kính nói: “Ca ca.”

Đại bàng Tướng quân còn một cánh oán độc nhìn chằm chằm Phong Thanh Vân, giọng căm hận nói: “Mối thù gây cánh, suốt đời không quên, cho dù đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ lấy mạng người.”

Lâm Hoa trợn trắng mắt, rõ ràng người muốn tánh mạng người ta, chẳng lẽ không cho người ta phản kháng, chẳng lẽ người ta phải ngoan ngoan cho người chém sao? Sao lại không nói lý như vậy?

Chiến thần Thần Linh Nhai liên tục cười khở, không phản bác được, dù sao cũng là Thần giới không quang minh chính đại trước. Đang muốn triệu hồi đại bàng, bất chợt sắc mặt đại biến. Sợ hãi kêu: “Không tốt.”

Chân trời đột nhiên xuất hiện một bóng đen, bóng đen kia che khuất bầu trời, nhanh chóng hướng đến chiến trường.

Thấy bóng đen kia, Chiến thần có chút kinh sợ, giọng hô to, tiếng như sấm: “Tam quân nghe lệnh, lui binh.”

Thật ra không cần hắn ra lệnh, chúng thiên binh đã như thủy triều lui về sau.

Bóng đen chưa tới gần, đã làm người cảm thấy áp lực khổng lồ cùng với sát khí nhàn nhạt, ngọn núi cứng rắn không chịu được áp lực này, trong phút chốc sụp đổ, bụi đất mù mịt tràn đầy trời đất.

Lâm Hoa trợn mắt há hốc mồm, đây là người nào? Nhìn khí thế này, có thể đem vài chục vạn thiên binh giẫm dưới chân.

Thương Nam Thần Quân hình như cũng rất kiêng kỵ bóng đen này, vội người lên không, quanh thân tản mát ra hồng quang chói mắt, từ từ lan rộng, cuối cùng tạo thành một lá chắn chắc chắn.

Chiến thần cũng huy động Ngân Long trong tay, lam quang sáng lên, bao trùm lên lá chắn của Thương Nam Thần Quân.

Thần Quân tộc Vũ và Chiến thần hợp lực nâng kết giới, ngăn cản kẻ địch còn chưa thấy mặt.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng thật lớn, kết giới vỡ tan.

Tất cả sự việc chỉ diễn ra trong chớp lát.

Thương Nam Thần Quân và Chiến thần hình như đã dự liệu trước tình huống, lúc kết giới vỡ vụn đã phi thân lui ra. Hai người họ thần lực dư thừa, tất nhiên không có gì đáng ngại. Đáng tiếc cho những thiên binh pháp lực yếu ớt chậm chạp, hóa thành tro bụi trong tiếng nổ.

Còn chưa đối mặt, Thần giới đã hao tổn mười vạn thiên binh.

Cuồng phong gào thét, cát bay đá cuốn, hạn chế tầm mắt của mọi người.

Trong bạch quang chói mắt, một bóng dáng màu đen từ từ hiện ra.

Lâm Hoa vỗ cánh, phủi bụi bặm, trầm ngâm nhìn lại.

Một nam tử nhìn như 20 tuổi, trên thực tế không biết đã trải qua mấy ngàn mấy vạn năm, đang chấp tay đứng trên chiến trường. Bộ trường bào gấm đen, tóc dài đen buông xoả, vài lọn tóc dài rũ trước trán, mang theo chút lười biếng.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến Lâm Hoa mê muội, nước miếng giàn giụa.

Nam tử áo đen kia khuôn mặt như ngọc, tuấn mỹ tuyệt luân. Sóng mũi cao, khóe môi khẽ nhếch, cười như không cười, mắt phượng loé sáng.

Lâm Hoa chảy nước miếng nhìn chằm chằm mỹ nam. Chỉ là gương mặt đó sao nhìn quen mắt vậy? Lâm Hoa buồn bực nghĩ, càng nhìn càng thấy quen, tựa như ngày ngày đều gặp. Lâm Hoa chợt ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nặng nề của Thương Nam Thần Quân.

Rõ ràng chính là Thương Nam Thần Quân phiên bản tà mị thích màu đen! ! !

Lâm Hoa bị dọa suýt nữa lặn từ trong ngực Thương Nam Thần Quân xuống. Đây, đến cùng là có chuyện gì?

Chỉ thấy phiên bản Thương Nam Thần Quân nói: “Mấy đại nhân thay phiên nhau khi dễ nhi tử ta, coi Yêu Giới ta như không người sao?”

Lời còn chưa dứt, ống tay áo vung lên, lại thêm mấy ngàn thiên binh hóa thành tro bụi.

Lâm Hoa sợ hãi vùi sâu vào ngực Thương Nam Thần Quân. Người này rõ ràng là Cuồng ma sát nhân. Quả nhiên, người càng đẹp càng biến thái.

Ánh mắt Thương Nam Thần Quân phức tạp nhìn người áo đen nhìn đang cố gắng chế tạo tro bụi, nhỏ giọng nói: “Đó là Yêu Hoàng Bạch Dạ.”

Yêu Hoàng Bạch Dạ?

Lâm Hoa ngạc nhiên.

Giết xong mấy vạn thiên binh, Yêu Hoàng rốt cuộc cũng dừng tay.

Dám yêu binh lúc này mới dám lên trước, cùng hô to: “Tham kiến bệ hạ.”

Hai huynh đệ Phong Thanh Vân và Phong Thanh Dương tiến lên, một chân quỳ xuống: “Bái kiến phụ hoàng.”

Lâm Hoa xém nữa bị nước miếng nghẹn chết, mắt mờ mịt nhìn phía trước. Các người xác định người đàn ông xinh đẹp khuynh thành kia là cha của các người? So với hẳn các người cũng không nhỏ hơn bao nhiêu?

Yêu Hoàng Bạch Dạ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn Thương Nam Thần Quân: “Ca ca, người đối xử với cháu người như vậy sao?”

Ca ca? Ca ca. Ca ca!

Lâm Hoa muốn ngắt, Thương Nam Thần Quân là ca ca của Yêu Hoàng Bạch Dạ?

Đây là bí mật động trời.

Nhưng mà gia đình này tên họ không đồng nhất, một họ Thương, một họ Bạch, hai người họ Phong.

Lâm Hoa cứng người trong gió.

16. Chương 16: Thần Đế

Thương Nam Thần Quân quần áo đỏ như máu, đón gió mà đứng, lạnh nhạt nói: “Trên chiến trường, chỉ có đối thủ.”

” Rất tốt, ” Yêu Hoàng Bạch Dạ quay đầu nói với Thiên vương Yêu Giới còn quỳ trên mặt đất: “Nhớ chưa? Lần sau có gặp, đừng cho đại bá người mặt mũi, cứ đánh cho ta là được.”

Hai người kia cúi đầu nghe lệnh, đứng dậy cung kính đến sau lưng Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng giơ tay, lòng bàn tay sáng lên ngọn lửa màu đen. Tiện tay ném đi, ngọn lửa kia lớn theo gió, nháy mắt bao trùm hai đỉnh núi. Thiên binh cùng hai ngọn núi liền hóa thành bụi bặm.

Yêu Hoàng không chút để ý thu tay lại, cười nói: “Như người mong muốn, lần sau gặp mặt, sẽ bớt đi nhiều chuyện, Thương Nam Thần Quân.”

Lâm Hoa ghen hòng nhìn trần trối những thiên binh chậm rãi biến mất, nghe những tiếng kêu rên tuyệt vọng, núp trong ngực Thương Nam Thần Quân run lấy bầy.

Thương Nam Thần Quân như có chút tức giận, ngón tay lơ đãng co rút nhanh, trầm giọng nói: “Người dùng Phượng hỏa đối phó với thiên binh.”

Lời còn chưa dứt đã bị Yêu Hoàng cắt đứt, hắn hỏi ngược lại: “Bỏ hoàng vì sao không thể?”

Thương Nam Thần Quân ghen lời. Đúng vậy a, mới nói trên chiến trường không có tình thân, hiện tại lại trách cứ đối phương lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn. Thật không phù hợp

Yêu Hoàng Bạch Dạ vô tâm liếc mắt nhìn gà rừng co rúm lại trong ngực Thương Nam Thần Quân , ánh mắt u ám, xoay người ra lệnh: “Rút lui.”

Bóng dáng màu đen kia biến mất.

Hai huynh đệ Phong Thanh Dương, Phong Thanh Vân mang theo mười vạn Yêu Binh, trong phút chốc rút lui sạch sẽ, vài chục vạn thiên binh không một người dám ngăn trở.

Bốn phía an tĩnh đáng sợ.

Lâm Hoa lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, cảnh tượng trước mắt khiến nàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Kỳ Liên sơn lúc này hoàng tàn không thể tả, mấy chục vạn đại quân còn dư lại không tới hai mươi vạn, mọi người dính toàn bụi đất, tinh thần uể oải.

Một Yêu Hoàng, thế nhưng tổn thất vài chục vạn thiên binh.

Hắn trút giận xong, hài lòng rời đi, lưu lại những tàn binh bại tướng này dọn dẹp chiến trường.

Thì ra mặc kệ ở nơi nào, có quyền lực đều là lão đại.

Chiến thần sắc mặt tái nhợt, lo âu nhìn Thương Nam Thần Quân: “Lần này thảm bại, không biết về phụng mệnh Thần Đế như thế nào?”

Thương Nam Thần Quân vẻ mặt sầu lo, Bạch Dạ không phải mất tích sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở chiến trường? Sợ rằng cuộc chiến Thần – Yêu lần này, kết cục khó đoán.

Trong lúc đang rằm mặc, mấy thiên binh mang một Thần Tướng tới đây. Là đại bàng Tướng quân. Hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt trắng như tờ giấy, sau lưng không ngừng rỉ máu tươi. Tích... tấp, nhuộm đỏ mặt đất.

Đại bàng tướng quân khắp người đầy máu, cực kỳ khủng bố, sợ là không sống nổi.

Thương Nam Thần Quân lộ vẻ lo lắng, hỏi thăm: “Đại bàng Tướng quân còn cứu được không?”

Quân y vội nói: “Tính mạng không có gì đáng ngại, chỉ là đôi cánh sau lưng, bị Phượng hoá đốt, sợ là không thể phục hồi như cũ.”

Thương Nam Thần Quân im lặng, tộc Đại Bàng kiêu ngạo nhất là đôi cánh, hôm nay lại bị người ta đoạt đi, không biết sau khi tỉnh lại Đại bàng đối mặt như thế nào.

Tình trạng Đại bàng Tướng quân thảm như vậy, Lâm Hoa cũng không có một tia đồng tình. Lúc trước chiến đấu, Phong Thanh Vân cho dù thắng lợi cũng không làm tổn thương tánh mạng Thần Tướng, nhưng Đại bàng Tướng quân lại luôn nghĩ cách đưa hắn vào chỗ chết. Hôm nay rơi kết cục như vậy, cũng là tự tìm.

Yêu Hoàng không tổn thương tính mạng hắn, chỉ lấy của hắn một đôi cánh, như vậy là còn cho đại ca hắn mấy phần mặt mũi.

Lâm Hoa nghĩ như vậy, nhưng lại không biết tộc Đại Bàng mà không có cánh, so với chết còn tàn khốc hơn.

Từ chiến trường trở lại, không khí Thiên Đình bị đè nén khác thường, quần thần đều không dám lên tiếng. Mỗi lần bãi triều, các đại thần phải chạy thật nhanh, chỉ sợ trở thành đối tượng phát hoả của Thần Đế.

Cũng khó trách, không chỉ đánh không lại già, ngay cả nhỏ cũng đánh không lại. Thần giới yên bình quá lâu, thần - yêu đại chiến mấy lần, lần này là lại thua thảm. Thần Đế thật sự quá oan uổng rồi, Thần Đế không vui, đại thần phía dưới còn muốn sống yên ổn qua ngày sao?

Sau điện, Thần Đế ngồi thẳng trên long tọa, võ trán trầm tư.

Thương Nam Thần Quân vào điện, cúi người: “Thần tham kiến Thần Đế.”

“Giữa chúng ta còn cần khách khí như vậy à, biểu ca.” Thần Đế cười khở khoát tay, “Ngồi đi.”

Thương Nam Thần Quân ngồi xuống.

“Trẫm chấp chưởng Thần giới đã hơn mười vạn năm.” Thần Đế chăm chú nhìn Thương Nam Thần Quân, “Hôm nay lại hủy trên tay Bạch Dạ, ngươi nói trẫm làm sao không vui.”

Thương Nam Thần Quân nói: “ Cho dù Yêu Hoàng lợi hại, luôn có biện pháp đối phó.”

” Biện pháp gì? Thân thể hắn là huyết mạch Phượng Thần, hôm nay lại vượt qua “Diệt Thần” chi kiếp, chỉ sợ không ai là đối thủ.” Thần Đế lắc đầu thở dài, “Ban đầu nếu máu Phượng Thần ở trên người ngươi, hôm nay làm gì phát sinh nhiều chuyện như vậy.”

Thương Nam Thần Quân trầm mặc không nói .

” Chẳng lẽ phải đồng ý điều kiện của hắn?” Thần Đế lo lắng trùng trùng, hai hàng lông mày xinh đẹp nhăn lại một chỗ, “Nhưng nếu như thế, mặt mũi Thần giới ở chỗ nào?”

Thương Nam Thần Quân suy nghĩ hồi lâu, tựa như quyết định, mở miệng nói: “Thần có một chuyện muốn bẩm báo với bệ hạ, có thể phân ưu với bệ hạ.”

Thần Đế nghe vậy cặp mắt sáng lên, lo lắng trên mặt tản đi: “Nói nghe một chút.”

17. Chương 17: Thần Nữ Dao Hoa

Bên thần điện, quân thần hai người thương lượng đại sự, thì bên này Lâm Hoa hoá thành người nằm trong vườn thượng uyển phơi nắng. Thị nữ xung quanh qua lại, thấy Lâm Hoa nằm trên cỏ không chút hình tượng, bèn tùm lại bàn luận xôn xao.

“Ai vậy?” Thị nữ A hỏi.

“Nghe nói là con gái riêng của Thương Nam Thần Quân .” Thị nữ B đáp.

“Làm sao có thể? Thương Nam Thần Quân còn chưa thành thân.” Thị nữ C kêu lên.

“Người xem tướng mạo, phong cách của nàng, cái nào không giống Thương Nam Thần Quân , đây là chứng cứ tốt nhất.” Thị nữ B cãi.

Lúu rúu, lúu rúu.

Lâm Hoa không khỏi cảm thán, Thần giới đối xử quá tốt. Ban ngày ban mặt, một đám thị nữ rảnh rỗi không có việc gì làm, buôn chuyện nhiều chuyện của lãnh đạo, không sợ bị Thần Đế phạt đi tưới hoa trì.

Chỉ là mắt bọn thị nữ này rõ ràng có vấn đề, tướng mạo này của ta bỉ ổi độc nhất vô nhị. Chỗ nào liên quan đến hình tượng phiêu phiêu dục tiên, thanh nhã cao thượng của Thương Nam Thần Quân.

Bọn thị nữ này trí tưởng tượng quá phong phú, hôm đó được Thương Nam Thần Quân ôm vào Thần điện, sao đến hôm nay lại có nhiều lời đồn như vậy.

Lại nói mắt phượng trên mặt Thương Nam Thần Quân thì mị hoặc mê người, nhưng đến trên người ta lại bỉ ổi như vậy? Xem ra làm mỹ nhân cũng là một nghệ thuật.

Lâm Hoa còn đang cảm thán bản thân không thể biết làm người, bên kia đám thị nữ nghị luận xong đã tan tác như chim vỡ tổ, bốn phía nhất thời an tĩnh đến đáng sợ.

Cảm giác như bị độc xà nhìn chằm chằm, cả người rét run, Lâm Hoa giật mình bật dậy .

Trước mặt là một đôi giày thêu tinh xảo, váy dài màu xanh dương thêu hoa mai trắng. Váy lụa quen mắt như vậy, chỉ đổi từ màu trắng sang màu xanh dương mà thôi, Lâm Hoa nhận ra ngay thân hình của Phù Dung.

Thần Nguyệt thần nữ.

Lâm Hoa hít một hơi lạnh, sao lại xui xẻo như vậy, lúc làm Gà gắp phải nàng, làm người vẫn còn gắp nàng?

Cô gái áo lam thướt tha duyên dáng đứng trước mặt Lâm Hoa, trong tay bưng 1 mâm trái cây, từ trên cao nhìn xuống nàng, mặt mũi không thể nói là hòa ái dễ gần.

“Tiểu muội muội, mời người ăn trái cây.”

Lâm Hoa lắc đầu, lần trước rơi xuống nước, kinh nghiệm quá thâm, ta sợ người độc chết ta.

Thần Nguyệt thần nữ hơi lộ vẻ không kiên nhẫn, lại nhanh chóng che giấu, cười nói: “Trái cây ngon lắm, tỷ tỷ có rất nhiều.” Dứt lời, tay phải giơ thêm 1 đĩa trước mặt Lâm Hoa: “Ngoan, ném thử một chút.”

Lâm Hoa cả kinh, cánh tay quét qua cái đĩa, tất cả trái cây đều rơi trên mặt đất, dính đầy bụi bặm.

Thần Nguyệt thần nữ vẻ mặt kịch biến, tức giận giơ tay lên, một cái tát đánh lên mặt Lâm Hoa, giận dữ mắng mỏ: ” Đồ nha đầu xấu xí không biết điều .”

Lâm Hoa bị đánh bối rối, lỗ tai ong ong , trên mặt đau rát , nữ nhân ác độc này, ta chỉ không ăn trái cây của người, xuống tay nặng như vậy. Xong rồi xong rồi, sợ là bị nàng hủy dung rồi.

Còn chưa kịp phản ứng, nữ nhân kia lại đá một cước lên người nàng, Lâm Hoa bị đá lăn lộn, ảo não nằm trên mặt đất.

“Lăn xa chút, nha đầu xấu xí đáng chết, làm sao ngươi có thể là con gái của Thương Nam Thần Quân .” Thần Nguyệt thần nữ hận mắng, ” Nha đầu xấu xí, còn không cút cho ta.”

Ta chưa nói ta là con gái hần a. Ngay cả Thương Nam Thần Quân cao cao tại thượng, ngọc thụ lẫm phong của các người còn chưa nhận ta là con gái đâu. Lâm Hoa đau khổ giải thích, thật là tai bay vạ gió, muốn ngủ một giấc lại bị đánh một trận. Vận khí ta xui xẻo thì thôi, Lâm Hoa hận hận nghĩ, nữ nhân ác độc như người còn muốn nhúng chàm Thương Nam Thần Quân, không có cửa đâu.

Lâm Hoa khuất nhục nằm trên mặt đất, trong lòng tính toán cách trả thù, từ xa truyền đến âm thanh thị nữ thỉnh an.

Theo tiếng hô, một bộ quần áo đỏ rực, đầu đội kim quan, khuôn mặt như vẽ, khí chất như trích tiên chậm rãi đi tới, mắt phượng ôn hòa, không thấy rõ bên trong.

Thần Nguyệt thần nữ nhanh chóng thu lại vẻ mặt dữ tợn, lúm đồng tiền như hoa, khom mình hành lễ: “Thương Nam Thần Quân.”

“Thần Nguyệt thần nữ?” Thương Nam Thần Quân nhìn đám hỗn độn dưới đất, hơi lộ vẻ nghi hoặc.

Thần Nguyệt thần nữ tràn ngập xin lỗi nói: ” Vừa thấy tiểu cô nương này ở đây, nên bưng chút trái cây ăn với nàng, ai ngờ nàng vấp phải cái mâm, ngã một cái, chắc là tuổi còn nhỏ, sức yếu a.”

Lâm Hoa nằm trên mặt đất lệ rơi đầy mặt, choáng ngợp, kỹ thuật diễn quá tốt, rõ ràng là người đánh ta thành ra như vậy, hiện tại lại đổi thành do ta nhỏ tuổi, sức yếu.

Ta tuy nhỏ, nhưng ta không ngốc.

“Vậy sao, Dao Hoa, người cũng quá nghịch ngợm rồi.” Thương Nam Thần Quân trách nói, “Còn không mau bồi tội với thần nữ.”

Dao Hoa, là ta sao? Lâm Hoa nhìn hần hồi lâu, lung la lung lay bò dậy, vỗ vỗ bùn đất trên người, lễ mễ đến trước mặt Thần Nguyệt thần nữ.

Thần Nguyệt thần nữ lúng túng khoát tay: “Không sao, ta không tính toán với nàng. A! A!”

Lời còn chưa dứt đã hét ầm lên.

Lâm Hoa cực nhanh chạy lên đạp nàng một cước, thừa dịp nàng cúi người xoa chân thì nhảy lên nắm tóc nàng, hung hăng níu chặt không buông.

Thần Nguyệt giận dữ, tay phải giơ lên cao, đang muốn làm phép thì Thương Nam Thần Quân bên kia quát lên: “Dao Hoa.” Thần Nguyệt kịp phản ứng, tay đổi qua đỡ tóc.

“Còn không buông tay?” Thương Nam Thần Quân khiển trách.

Ta mới không ngốc. Có Thương Nam Thần Quân ở đây, ta không tin người dám động thủ. Lâm Hoa túm tóc lôi kéo hăng say, dù sao ta bây giờ chỉ là đứa trẻ, không ai so đo. Cho người đá ta, cho người đánh ta, nếu sau này nữ nhân ác độc này vào cửa, còn cho ta đường sống sao?

Ỗ vào thân hình nhỏ nhắn linh hoạt, công thêm Thương Nam Thần Quân ở bên, Thần Nguyệt không dám đả thương nàng, chỉ có thể nhếch nhếch che chở mái tóc dài đã rối bù như tổ rơm, phong tình tư thái hoàn toàn không còn.

Thương Nam Thần Quân tiến lên xách Lâm Hoa đang còn bận quỳn đầm cước đá trên không trung, áy náy nói: “Tiểu nữ (con gái) còn bé, xin thần nữ tha lỗi.”

Thần Nguyệt thần nữ che mặt đi.

Lâm Hoa hóa đá, cứng đờ, quay đầu nhìn về sắc mặt âm trầm của Thương Nam Thần Quân.

Tiểu nữ? Không phải là ta chứ?

18. Chương 18: Vũ Mộng Thiên Cung

Vòng vèo hồi lâu cuối cùng cũng tới Vũ mộng Thiên cung.

Vũ mộng Thiên cung lọt hẳn trong đám mây, như một cung điện lơ lửng trên không trung. Từng đám mây mù bao bọc xung quanh, cung điện nhìn từ xa như thoát ẩn thoát hiện, xa hoa lộng lẫy.

Vũ mộng Thiên cung tất nhiên không bằng khí thế của Thiên cung xanh vàng rực rỡ, nó mang một vẻ tinh tế khác hẳn. Ốc đỉnh lưu ly, tường cung màu xanh, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, lịch sự tao nhã vô cùng. Cung điện cuối cùng to nhất, muôn ngàn loài hoa, nghìn hồng sắc tía, còn có một rừng cây ngô đồng và một rừng trúc.

Cảnh đẹp như thế khiến Lâm Hoa cảm thán thật sâu, khiếu thưởng thức của Thương Nam Thần Quân này, so với Thần Đế mạnh hơn nhiều.

Lâm Hoa đã cố gắng chấp nhận thân phận mới của mình, nghĩa nữ của Thương Nam Thần Quân : Dao Hoa thần nữ.

Thân phận này mang lại rất nhiều lợi ích. Tối thiểu từ một con gà rừng nhảy một phát thành thần nữ, đứng hàng tiên ban. Hơn nữa có một ngọn núi dựa khổng lồ, không người nào dám khi dễ mình, mặc dù bối phận quá chênh lệch, nhưng nghĩ thông suốt rồi cũng không còn gì bằng khoăn. Không phải chỉ từ mẹ biến thành con gái sao? Nhìn tướng mạo ta bây giờ, cũng không thể oán trách bối phận cao thấp.

Trên dưới Vũ mộng Thiên cung, hơn một trăm con Phượng Hoàng già trẻ lớn bé đều biết Thương Nam Thần Quân mới thu một nghĩa nữ, nghe nói nghĩa nữ này còn là một con gà rừng.

Điều này mang đến cho Lâm Hoa không ít phiền não, thường có thị nữ vây quanh Lâm Hoa, lớn tiếng bàn luận xôn xao.

“Đó là nghĩa nữ của Thương Nam Thần Quân .” thị nữ áo trắng chỉ vào Lâm Hoa nói.

“Sao lại xấu như vậy?” thị nữ áo lam che môi làm vẻ kinh ngạc.

“ ”

Lâm Hoa ngẩng nhìn những thứ oanh oanh yển yển hồi lâu, chán chường cúi thấp đầu. Cho dù các người nói sự thật, cũng không cần lớn tiếng như vậy được không, làm người rất tự ái a.

Được rồi, ta chính là gà rừng lạc giữa ổ Phượng Hoàng.

Ngay đêm đó, lúc ăn cơm ,Lâm Hoa cũng không đến phòng ăn.

Thương Nam Thần Quân cảm thấy kinh ngạc, Gà rừng này đối với thịt đặc biệt chấp nhất, mỗi lần ăn cơm đều đến sớm chờ ở phòng ăn, hôm nay món ăn đã nguội lạnh, con gà này sao còn chưa xuất hiện?

Thương Nam Thần Quân sai người đi tìm.

Hồi lâu, vẫn chưa tới .

Nhìn cửa phòng đóng chặt cùng thị nữ bên cạnh lộ vẻ không kiên nhẫn, Thương Nam Thần Quân suy nghĩ hồi lâu, mới đẩy cửa đi vào. Lượn quanh gian phòng một vòng, mới phát hiện Lâm Hoa đã biến thành gà rừng, nước mắt lả chả núp ở góc tường.

Thương Nam Thần Quân cúi người ôm lấy Lâm Hoa, êm ái vuốt ve lòng nàng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ở Vũ mộng Thiên cung, sẽ không có người dám khi dễ nàng, sao lại khóc đến đau lòng như thế?

Lâm Hoa không lên tiếng, chỉ thút thút, mặc cho hắn ôm mình xuyên qua hành lang dài, đi tới phòng ăn.

“Ăn cơm đi.” Thương Nam Thần Quân làm phép, biến nàng trở về cô gái nhỏ, “Về sau không cần biến trở lại thành Gà rừng.”

“Người ghét bỏ ta sao? Ta là con gà rừng.” Lâm Hoa đột nhiên mở miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn Thương Nam Thần Quân, “Có phải làm mất hết mặt mũi của người?”

Thương Nam Thần Quân nhìn chăm chú Lâm Hoa hồi lâu, mới cười nói: “Người vì cái này mà khóc đến cơm cũng không ăn?”

Lâm Hoa rất nghiêm túc gật đầu, lại nói con không chê mẹ xấu, người phải dám ghét bỏ ta, ta lập tức đi.

Thương Nam Thần Quân đi tới bên cạnh Lâm Hoa, đem thân thể nhỏ nhỏ mềm mại của nàng ôm vào ngực, hồi lâu mới lên tiếng: “Nhận người làm nghĩa nữ, chỉ là cho người một thân phận, quang minh chính đại tiến vào Vũ mộng Thiên cung, không ngờ lại mang cho người nhiều khổ não như vậy.”

Thương Nam Thần Quân nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt đã ngừng chảy trên khuôn mặt nàng, hứa hẹn: “Sau này sẽ không còn nữa.”

Từ đó về sau, quả nhiên không có ai ở trước mặt Lâm Hoa nghị luận âm ỷ.

Mặc dù trên mặt thị nữ đối với nàng cung kính có thừa, cúi người hành lễ, nhưng lại không che giấu được trong đôi mắt miệt thị, dù sao thần nữ như ta so ra còn kém những con Phượng Hoàng cao quý điển nhã kia.

Lâm Hoa đối với những chuyện này hoàn toàn miễn dịch, giống như A Mộc nói, bọn họ chỉ là ghen tỵ.

A Mộc lén lút nói cho Lâm Hoa, thật ra Phượng Hoàng có gì. Chỉ là cái áo ngoài cao quý, thiên phú ột chút mà thôi, so với những loài chim bình thường không khác mấy.

Chỉ là bộ tộc Phượng Hoàng thật sự gặp may mắn, từ nhỏ đã có tu vi siêu cao, sau khi bỏ đi lông chim hóa thành hình người, nam tử thì phong vận tuần lãng, khí chất bất phàm, nữ tử thì quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người, vả lại “Phượng người thiện ca, Hoàng Giả thiện vũ”, tài mao song toàn.

Đối với cái chút này, Lâm Hoa không ngừng hâm mộ, chỉ ở bên cạnh A Mộc một chút, Lâm Hoa lại cảm giác trong lòng thăng bằng không ít, một chủng tộc may mắn cũng tồn tại những cá thể đặc biệt.

Thí dụ như A Mộc.

A Mộc là chim phượng hoàng.

A Mộc là chim Phượng Hoàng màu đen.

A Mộc có bộ dạng giống Phượng Hoàng bình thường.

A Mộc có bộ dạng giống Phượng hoàng bình thường cộng thêm bộ lông màu đen - Hắc phượng hoàng.

A Mộc có bộ dạng giống Phượng hoàng bình thường cộng thêm bộ lông màu đen - Hắc phượng hoàng rất thích ăn thịt.

19. Chương 19: Hắc Phượng Hoàng - A Mộc

Gặp A Mộc là một việc ngoài ý muốn.

Hôm đó khí trời nắng ráo sáng sủa, vạt dậm không bóng mây, Lâm Hoa ngồi dưới cây ngô đồng, ngẫm nghĩ câu chuyện bị phần xuân thu thì một con Phượng Hoàng từ trên trời rớt xuống trước mặt Lâm Hoa.

Mắt to trừng mắt nhỏ, hồi lâu, Lâm Hoa mới cảm thán một tiếng: " Phượng Hoàng đen thui."

""

Sau đó Lâm Hoa thấy Hắc phượng hoàng chậm rãi bỏ đi lông vũ hóa thành hình người, bình tĩnh đứng trước mặt nàng.

Ngước nhìn thẳng bé trần truồng, hồi lâu Lâm Hoa nói: "Không ngờ bỏ lông đi thì rất trắng."

""

A Mộc bị đả kích, che mặt lệ rơi.

Ta dù gì cũng đã nhìn thấy thân thể độc nhất vô nhị của Thương Nam Thần Quân, (mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cũng đủ rồi). Người cho rằng bằng cái thân thể khô quắt kia có thể hù được ta sao?

Lâm Hoa và A Mộc bây giờ cực kỳ lúng túng.

Sau khi quen A Mộc, Lâm Hoa mới biết thì ra không phải tất cả Phượng Hoàng đều xinh đẹp như hoa, không phải tất cả Phượng Hoàng đều giỏi ca múa, không phải tất cả Phượng Hoàng đều không nhiễm một hạt bụi, cao cao tại thượng.

A Mộc là trường hợp thứ hai phá vỡ nhận thức Phượng Hoàng của Lâm Hoa.

A Mộc không sống trên cây ngô đồng. Theo hắc nói, hắc sợ độ cao. Có một lần duy nhất tâm huyết dâng trào đi biểu diễn triều bái trên ngô đồng, kết quả không cẩn thận nhìn xuống đất, hoa mắt rớt xuống.

Lâm Hoa cố gắng không nhìn cây ngô đồng chỉ cao hơn nàng một chút, đây gọi là cao sao?

A Mộc cũng không ăn trúc. Theo hắc nói, thứ đồ kia hết sức nhạt nhẽo. Lâm Hoa trước mặt A Mộc hái một lá ném thử, theo nguyên tắc không lãng phí, cực kỳ cố gắng nuốt xuống.

Ừ, quả nhiên vô vị, không biết những con Phượng Hoàng kia ăn thế nào .

A Mộc cực kỳ ghét tắm, hắc hùng hồn nói: "Chúng ta vốn là chim, dính nước không phải thành món canh chim sao? Như vậy, rất tổn hại hình tượng."

Lâm Hoa nhìn vẻ mặt bần đất, hắc hê hê nói ẩu nói tả của A Mộc, lặng lẽ lui ra cách hắc một trượng, mới mở miệng: "Về sau nếu chưa tắm, đừng tới gặp ta."

Ta không chịu nổi bộ dạng lôi thôi của người.

A Mộc thường thần bí lôi kéo Lâm Hoa tới trong góc, hưng phấn từ trong bộ quần áo không rõ màu sắc móc ra một bọc giấy bạc.

Một tầng.

Hai tầng.

Ba tầng.

.

Cho đến khi Lâm Hoa muốn phát điên, mới từ trong cái túi bảy tám tầng lấy ra một đùi gà nướng thơm nức, giống như hiến vật quý đưa đến trước mặt Lâm Hoa.

"Đây là vất vả Đây, chờ chút cho ta."

A Mộc ai oán nhìn toàn bộ cái đùi gà bị nhét trong miệng Lâm Hoa, nước mắt lả chả nói: "Chỉ có một cái a, ta còn chưa ăn thử, dù gì cũng phải chờ chút mảnh vụn cho ta."

Lâm Hoa miệng đầy dầu mỡ, cuối cùng đem xương gà liếm sạch, thỏa mãn than thở: “Đã lâu không ăn thịt a.”

Từ lúc đến Vũ Mộng Thiên cung, Lâm Hoa không hề ăn thịt, mỗi ngày đều là rượu tiên Quỳnh Tương, quả tiên Linh Chi, mặc dù những thứ đó ăn ngon, nhưng ta là người phạm, ta còn hoài niệm gà nướng thơm ngào ngạt

A Mộc giờ cái xương gà sạch bóng, lệ rơi đầy mặt. Người một con gà rừng ăn H như vậy, ta không phải là chó, ta không chịu gặm xương a! ! !

Nhưng dù là xương cũng không thể lãng phí, A Mộc dùng xương nấu thành một nồi canh, không có thịt, ta ăn canh.

Mấy ngày gần đây, Thương Nam Thần Quân phát hiện Lâm Hoa trở nên vô cùng thực nữ, ăn không nói, ngủ không nói, cười không lộ răng, nói chuyện đều tinh tế nhẹ nhàng. Thương Nam Thần Quân vô cùng vui mừng, cô gái nhỏ rất cuộc đã trưởng thành, biết quan tâm hình tượng.

Ngày hôm đó, Thương Nam Thần Quân gọi Lâm Hoa đến điện, phân phó.

“Dao nhi, sắp tới ta phải ra cửa một chuyến, ” Thương Nam Thần Quân cúi đầu, tâm tình hình như vô cùng khó chịu nhìn Lâm Hoa, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc lộn xộn của Lâm Hoa, an ủi: ” Chừng ba bốn ngày sẽ về, không cần phải lo lắng.”

Lâm Hoa gật đầu đồng ý.

Thương Nam Thần Quân hài lòng: “Hảo hảo tu luyện, ở nhà chờ ta.”

Lâm Hoa đồng ý, xoay người liền đi ra ngoài.

“Dao nhi, ” Thương Nam Thần Quân gọi lại Lâm Hoa đã bước ra cửa điện, cố ý dặn dò: ” Không được ra khỏi Vũ Mộng Thiên cung, pháp lực người thấp kém, cẩn thận chút a.”

Lâm Hoa đồng ý, nhấc váy, vội vàng vàng rời đi.

Lâm Hoa vô cùng khổ não, nàng bây giờ đứa bé 10 tuổi, đối mặt với sự kiện trọng đại đầu tiên trong đời: nàng bắt đầu thay răng rồi.

Nhìn nàng nói chuyện hở miệng, A Mộc hết sức không hề cười thật to, ôm bụng lăn lộn trên đất.

“Ha ha ha ~” A Mộc cười thở không ra hơi, ngón tay run run rẩy rẩy chỉ vào bộ mặt đen của Lâm Hoa: ” Báo ứng, xem người cướp ăn thịt của ta thế nào, bây giờ nhìn người làm sao ăn, răng cửa cũng không có.”

Chuyện này làm tâm tình Lâm Hoa trở nên bạo lực, A Mộc chỉ vào bao giấy, trợn mắt há mồm nhìn Lâm Hoa nhai nhả đem thịt gà xé thành từng miếng, thông thả ung dung bỏ vào miệng, phồng má nói mơ hồ: “Người ngu a, ăn thịt không cần răng cửa.”

“ ”

Một mình con gà rừng người sao lại thích ăn thịt gà như vậy? Thích tàn sát đồng loại! ! !

“A Mộc.” Lâm Hoa ngọng nghịu kêu.

“chuyện gì?” A Mộc đứng trong góc, tức giận lên tiếng.

“Thương Nam Thần Quân phải ra khỏi cửa, ba ngày mới trở về.”

“ ”

“Chúng ta đi trần gian đi! ! !”

20. Chương 20: Trần Gian (một)

A Mộc mặc một bộ quần áo đen, mái tóc đen, đôi cánh phượng màu đen mở rộng, sắc mặt lạnh lùng. Bình thường cũng không có gì lạ nhưng lần này lại thêm mấy phần mỉa mai.

Thiên sứ? Ác ma?

Lâm Hoa chảy nước miếng, có chút si mê nhìn A Mộc, quả nhiên người đẹp vì lụa, thay quần áo liền thay đổi cả dáng vẻ.

“Đi.” A Mộc ôm Lâm Hoa đã biến thành gà rừng, cánh phượng khẽ phất, bay lên không.

Lâm Hoa quay đầu nhìn Mộng Vũ Thiên Cung, thở dài nói: “Rốt cuộc cũng có thể ra ngoài hóng mát một chút.”

Vũ mộng Thiên cung mặc dù mỹ lệ vô song, nhưng mà lại như một cái lồng giam tinh xảo vậy khốn nạn, Lâm Hoa cảm giác mình thích hợp với cuộc sống ở núi Lạc Nguyệt hơn. Gà rừng trong ổ Phượng Hoàng, thật sự không dễ làm.

Mới ra khỏi Vũ mộng Thiên cung không xa, liền thấy một nam tử áo đen đang chấp tay đứng nhìn trời, ngăn giữa đường.

A Mộc ôm Lâm Hoa trong ngực, dừng cách đó không xa, nhìn nam tử áo đen bằng bình.

Lâm Hoa nhìn hình dáng quen thuộc, nội tâm kêu rên không dứt, Yêu Hoàng cứ nhiên đánh tới cửa rồi?

Đang suy nghĩ cách chạy trốn thì chợt tiếng gió rít, một tia sáng chói mắt đã bay tới trước mặt.

A Mộc ôm Lâm Hoa, nghiêng người lách qua, dừng trên bề mặt đã trải dài sương lạnh, quát lên: “Người là ai?”

Lâm Hoa lúc này mới nhìn rõ, người mặc áo màu đen, trên mặt che một miếng vải, chỉ chừa đôi mắt, lúc này ánh mắt bốc hán đang bốc lửa nhìn chằm chằm.

Thì ra không phải Yêu Hoàng, Lâm Hoa thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Người nọ không trả lời, thấy một chiêu thất thủ, liền cầm đao tiến lên muốn chém nữa. Lâm Hoa hít vào một hơi, há miệng muốn hô, lại thấy trên người hán bốc lên ngọn lửa màu đen, chốc lát liền hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

Lâm Hoa há to mồm ngơ ngác nhìn người áo đen biến mất ngay trước mặt, hồi lâu mới nhắm lại, lộ vẻ sùng bái giữa đầu, nhìn A Mộc còn chưa kịp thu tay: “Không ngờ, trừ ăn ra, người còn có bản lĩnh khác.”

“”

A Mộc hình như có chút tức giận, sắc mặt hán âm trầm như muốn chảy ra nước, nhỏ giọng hỏi thăm: “Ai muốn giết người?”

“Giết ta?” Lâm Hoa đưa cánh gà, không thể tin chỉ vào mình, “Giết ta ăn thịt sao?”

“”

Lâm Hoa thấy trên trán A Mộc nổi đầy gân xanh, thức thời im lặng. Ta còn phải dựa vào người đi trần gian, ta không nói lời nào, ta giả chết.

A Mộc hít sâu một hơi, liều mạng dè xuống ý muốn bóp chết con gà trong ngực, nàng là con gà thiếu gân, không so đo, không so đo.

Cánh phượng chợt vỗ, gió cuộn cuộn nổi lên, bóng dáng màu đen kia đã biến mất không thấy.

A Mộc, ta hận ngươi! ! ! !

Lâm Hoa bị gió làm ngất đi, suy nghĩ cuối cùng trước khi hôn mê chính là không biết con Hắc phượng hoàng này nổi điên cái gì, tự nhiên bay nhanh như vậy! Ta ngất a! !

Lâm Hoa là bị cảm giác rơi xuống đánh thức, lảo đảo chóng mặt, Lâm Hoa mở đôi mắt ti hí mờ mịt. Phía dưới là cảnh tượng đèn đóm leo lét hùng vĩ. Còn chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp nhân gian, Lâm Hoa đã thấy rõ tình trạng bây giờ, cảm giác rơi xuống vẫn còn kéo dài, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“A ! ! ! ! !”

Tiếng thét này phá vỡ bầu trời đêm yên lặng, truyền ra xa.

“Phanh.”

Kèm theo tiếng thét chói tai, A Mộc ôm Lâm Hoa đã trở về hình dạng cô nhóc, nặng nề rơi.

Lâm Hoa hoa mắt ngồi dậy, cẩn thận kiểm tra thân thể. May mắn, từ độ cao như vậy rơi xuống nhưng không có chút tổn thương gì, vận rủi của ta xem ra đã hết.

“Nhìn kỹ chưa?” Dưới bóng truyền đến âm thanh suy yếu, “Còn không mau đứng dậy, ta sắp bị người đè chết.”

Lâm Hoa cuống quýt đứng dậy, kéo A Mộc đang thoi thóp lên, lúng túng xoa tay, cúi đầu nhận tội: “Thật xin lỗi, ta không biết người ở phía dưới.”

“”

21. Chương 21: Trần Gian (hai)

” Xảy ra chuyện gì?” Lâm Hoa xoa đầu hỏi.

“Không cẩn thận mở mắt nhìn thấy bay quá cao. Nhất thời choáng váng đầu, cho nên rớt xuống.” A Mộc không chút để ý nói, thuận tay phất bụi đất trên người Lâm Hoa.

“Chẳng lẽ người nhắm mắt bay sao?” Lâm Hoa giật mình hỏi.

“”

Lâm Hoa cực kỳ tức giận: “Người cư nhiên nhắm mắt bay, không sợ đụng người khác sao! ! !”

“Các người là ai?” Một giọng nữ bén nhọn sau lưng Lâm Hoa vang lên.

Lâm Hoa kinh ngạc quay đầu.

Một tuổi trẻ cô gái nằm trên giường, nàng liễu yếu đào tơ, mái tóc tán loạn, không nói hết vẻ quyến rũ phong tình. Giờ phút này đang lộ vẻ kinh hoảng, hai cánh tay trắng nõn thon dài che ngực, mắc cỡ đỏ mặt quất.

“Các người muốn làm gì?”

Nếu như người đang nằm trên người nàng dấn dáp không phải quá xấu xí làm người khác chú ý, Lâm Hoa có lẽ sẽ cho rằng bọn họ rơi vào khuê phòng của một cô gái.

Hiện tại đây chính là một bức đồng cung đồ nhạ.

Chỉ là cô gái kia cũng khẩu vị cũng quá nặng, nam nhân như vậy cũng xuống tay được. Dấn dáp hẳn thật sự là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đầu giường có thể tránh thai, ra cửa có thể tịch tà, vào cửa có thể nghỉ hè, phòng hảo hạng có thể tránh sét đánh. (Ta thật sự không hiểu tác giả muốn nói gì @@)

“Không được nhìn.” A Mộc giận đến mức không kiềm được, che kín hai mắt Lâm Hoa, ôm nàng xoay người biến mất, lưu lại hai người ngây như phỗng.

Hồi lâu, truyền đến hai tiếng hét thê lương: “Quý a ! ! ! ! !”

Không ngờ ta một đời anh minh, cư nhiên lại bị hủy trên tay A Mộc người. Lần đầu tiên hạ phàm lại là kỹ viện! ! Lâm Hoa lộ vẻ ưu thương nhìn tấm bảng hiệu Di Hồng Viện xa xa, nội tâm kêu rên không dứt.

Ta còn chưa xem đã nghiền a! ! !

Lâm Hoa buồn buồn không vui theo sát sau lưng A Mộc, không ngừng than thở.

“Ai.”

“ ”

“Ai.”

“ ”

“Ai.”

“Người đến cùng muốn làm gì?”

A Mộc chợt xoay người, Lâm Hoa nhất thời không kịp dừng, đụng vào lồng ngực A Mộc.

“Ừm.” Lâm Hoa che lỗ mũi chua xót. Đau chết, bộ ngực người là tấm sắt sao sao? Lỗ mũi của ta a, vốn đã không cao, hiện tại còn bị bẹp hơn. Lâm Hoa nước mắt lã chã tố cáo A Mộc: “Làm gì.”

Tâm tình A Mộc bỗng nhiên sáng sủa, kéo bàn tay mềm mại của Lâm Hoa, cười híp mắt nói: “Đi thôi, dẫn người đi coi hoa đăng.”

Qua khỏi góc đường tối, trước mắt bỗng nhiên sáng rực.

Cả thành đều giăng đèn kết hoa, tình huống chưa bao giờ có. Dòng người hối hả, tay cầm đèn màu, giống như con sông màu sắc sắc sỡ, qua lại không dứt.

Nữ tử đầu búi đủ kiểu tóc, cài trâm tinh xảo, giọng nói thanh thúy, tay áo bay bay khiến rất nhiều nam tử trẻ tuổi dừng bước nhìn chăm chú.

Lâm Hoa bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người, sững sờ cảnh náo nhiệt, hồi lâu mới hoàn hồn, quay đầu hỏi A Mộc bên cạnh: “Người có tiền không? Ta đổi.”

“ ”

Mặt A Mộc nháy mắt tối sầm, giơ tay lên, đập vào đầu Lâm Hoa: “Trong đầu người rốt cuộc chứa cái gì?”

Lâm Hoa ủy khuất ôm đầu, người dẫn ta đi, không phải tới đây ăn sao? Người xem bên đường bán toàn thức ăn ngon, nghe người bán la hét, nước miếng ta không ngừng được, Lâm Hoa u oán liếc A Mộc. Người không mang tiền, cũng không thể đánh ta cho hả giận a!

A Mộc thở dài, bất đắc dĩ kéo tay Lâm Hoa, an ủi: “Dẫn người đi ăn.”

Mắt Lâm Hoa trong nháy mắt tỏa sáng, lôi kéo A Mộc, chui vào trong đám người.

Thịt a thịt, ta đến rồi! ! !

Ăn uống no say, Lâm Hoa vuốt bụng tròn, thở dài thỏa mãn. Vẫn là thức ăn nhân gian ngon nhất. Khỏi lửa nhân gian so Quỳnh Tương Ngọc Dịch trên thiên giới càng thêm mỹ vị, Lâm Hoa vì những thức ăn thần tiên tiếc hận không dứt. Ăn ngon như vậy, không cho ăn thật đúng là không có thiên lý.

A Mộc xòe tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc đèn lồng cung đình bát giác (8 cạnh). Chế tác tinh xảo, khung đèn là từ thạch anh trong suốt. Tám mặt là sa lưa mỏng màu xanh lam, trên mặt thêu 8 bức tranh, đều là một con gà rừng trông rất sống động, thần thái vui, hoặc buồn, hoặc lo lắng, hoặc giận, trông rất thật, giống như có thể từ trên tranh nhảy xuống.

A Mộc xách đèn cung đình, nhét vào tay Lâm Hoa “Cho người.”

Lâm Hoa đem chiếc đèn khéo léo xoay quanh trước mắt, quan sát hồi lâu, mới nói: “Giống quá, là người vẽ sao?”

A Mộc quay đầu nhìn nơi khác, cổ trắng nõn lộ ra đỏ ửng nhàn nhạt, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ừ.”

“Chỉ là lần sau nên vẽ cá gà nướng đi, đỡ thèm a!” hai mắt Lâm Hoa tỏa sáng, trở về Vũ mộng Thiên cung sẽ treo ở đầu giường, ngắm đèn thôi mà cũng cảm thấy thật tuyệt vời.

“”

A Mộc chợt quay đầu lại, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Hoa đang cười ngốc nghếch, khóe miệng co quắp. Đáng chết, thật muốn, thật muốn, thật muốn, bóp chết người a ! !

22. Chương 22: Trở Về (một)

“A Mộc, xiu nữa không được nhìn xuống.” Lâm Hoa vội vã nhìn ánh mắt thẳng tắp phía trước của A Mộc, chỉ sợ hấn không cẩn thận rơi xuống, ta không muốn té lần nữa a.

Trên mặt A Mộc bình tĩnh vô ba, mắt nhìn thẳng phía trước, xa xa, Vũ mộng Thiên cung dần dần hiện ra. A Mộc đột nhiên dừng lại, tinh tế quan sát gà rừng trong ngực hồi lâu, tay phải hiện lên luồng sáng. Bàn tay đen, thon dài dùng lực, ngón tay khê động, Lâm Hoa đang nằm dưới cánh liền biến mất.

“Tự người về đi.”

Lâm Hoa còn chưa kịp phản ứng, đã bị A Mộc vút lên cao. Lâm Hoa ngạc nhiên, theo bản năng quay đầu lại nhìn, A Mộc đã xoay người biến mất ở chỗ cũ.

Thối A Mộc, cho dù ta muốn người vẽ gà nướng, cũng không cần phải ném ta, ta không biết bay a ! ! !

Bay hồi lâu, vẫn không thấy A Mộc tiếp được nàng, Lâm Hoa chấp nhận nhắm mắt lại, chờ đợi một màn chạm đất bi thương.

Rất lâu sau đó, không có đau đớn theo dự liệu, Lâm Hoa lặng lẽ mở mắt. Đập vào mắt chính là áo lụa màu đỏ quen thuộc, cổ Lâm Hoa cứng ngắc, chậm chạp ngẩng đầu.

Khuôn mặt quen thuộc đang tức giận xuất hiện trước mặt Lâm Hoa, “Dao nhi, ta cần một lời giải thích.”

Lâm Hoa im lặng ghen, không trách người ném ta về, thì ra là thấy lãnh đạo trở lại a. A Mộc đáng chết, A Mộc giảo hoạt, xem ta thu thập người thế nào.

Lâm Hoa từ trong ngực Thương Nam Thần Quân trượt xuống, ảo não biến về hình người, ủ rũ cúi đầu theo Thương Nam Thần Quân trở về Vũ Mộng Thiên cung.

Thương Nam Thần Quân ngồi thẳng trên đại điện, vẻ mặt có chút âm trầm nhìn Lâm Hoa cúi đầu đang đứng, hồi lâu mới mở miệng hỏi thăm: “Rốt cuộc đi nơi nào?”

Lâm Hoa thưa dạ nói: “Ngài không phải ba ngày sau mới về sao?”

Thương Nam Thần Quân hơi nhíu mày, mắt đẹp nguy hiểm nheo lại, “Hả?”

Lâm Hoa giật nảy mình lạnh run, lập tức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm đứng ngay ngắn, lặng lẽ đem đèn cung đình bát giác trong tay giấu sau lưng, nhẩn nhé không nói, lại không biết tất cả đều rơi vào trong mắt Thương Nam Thần Quân.

Thương Nam Thần Quân đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Hoa, đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, mới vươn tay: “Đưa cho ta.”

Lâm Hoa rối rắm, tay nhỏ bé sau lưng nắm chặt rồi buông, buông rồi nắm chặt, nhưng bàn tay thon dài trắng nõn vẫn kiên định đưa ra trước mặt nàng.

Lâm Hoa lấp bắp đem đèn cung đình từ sau lưng lấy ra, đưa cho Thương Nam Thần Quân, cuối cùng lại cẩn thận cộng thêm một câu: “Nhìn xong trả lại cho ta.”

Thương Nam Thần Quân tỉ mỉ quan sát đèn cung đình tinh xảo trong tay, nhìn chằm chằm con gà rừng sống động phía trên hồi lâu, rồi mới đem đèn cung đình màu xanh dương trả lại cho Lâm Hoa, xoay người đi ra ngoài điện.

“Dao nhi, lần sau muốn đi nhân gian, ta dẫn người đi.”

Lâm Hoa có chút sững sờ nhìn bóng dáng màu đỏ xa xa, vậy là xong rồi?

Lâm Hoa thở dài một hơi, hơi thở vừa đến khoe miệng lòng lại trầm xuống, ta thật không có tiền đồ, dù gì ta cũng là con gái hắc a, sao lại có thể sợ hắc. Quả nhiên không có chiều cao thì uy nghiêm cũng không có.

Ta hoài niệm Tiểu Ô khi xưa

~~Sau lần trốn đi chơi đó, Lâm Hoa yên tĩnh một thời gian dài, mỗi ngày đều ngồi dưới cây ngô đồng tu luyện, Thương Nam Thần Quân thấy vậy, vui mừng không dứt.

Lâm Hoa ngồi dưới cây ngô đồng, nhìn lên cành lá rậm rạp trên đỉnh đầu, ánh mặt trời loang lổ từ lá cây rơi xuống, điểm một vài vệt lốm đốm trên gương mặt nõn nà của nàng, vừa non nớt lại thêm chút quyến rũ.

Thương Nam Thần Quân lặng yên tới trước người Lâm Hoa, che đi ánh sáng loang lổ. Lâm Hoa nheo mắt, nhìn gương mặt tuấn tú của Thương Nam Thần Quân, không ngừng lắc đầu thở dài. Ai, lần nào ta cũng không chịu nổi gương mặt tuấn mỹ như vậy, người nói một nam nhân lớn lên muốn khuynh quốc khuynh thành làm gì?

“Dao nhi, ” âm thanh ôn hòa vang lên, trên mặt Thương Nam Thần Quân hiện lên nụ cười nhàn nhạt, “Theo ta đến núi Lạc Nguyệt không?”

Núi Lạc Nguyệt? Người đi làm gì? Lâm Hoa nghi ngờ nhìn Thương Nam Thần Quân, ta không cảm thấy chuyện đó chẳng có gì tốt đẹp với người.

“Không đi sao? Vậy được rồi.”

Lâm Hoa liền lặn một vòng bò dậy, đi theo sau lưng Thương Nam Thần Quân, hét lên: “Khái , khái, ai không đi.”

Người đã không để ý, ta sợ cái gì a.

Dãy núi Lạc Nguyệt, ta Hồ Hán Tam lại trở về á! !

23. Chương 23: Trở Về (hai)

Rốt cuộc lần này Lâm Hoa quang minh chính đại hạ phàm.

Ta là theo chân lãnh đạo đi thị sát công việc.

Dãy núi Lạc Nguyệt vẫn như cũ, Lâm Hoa đứng trên không, mắt nhìn xuống cảnh sắc quen thuộc phía dưới. Cảm khái a! Không biết ta có được coi là áo gấm về làng, vinh quy bái tổ.

Lâm Hoa liếc trộm Thương Nam Thần Quân, chỉ thấy mặt hắc bình tĩnh nhìn thẳng phía trước. Lâm Hoa cúi đầu, có chút thất vọng, xem ra chỉ có mình ta kích động

Trong vương cung đỉnh Lạc Nguyệt, Thương Nam Thần Quân cùng Đại bàng Tướng quân đang nghị sự. Từ lần bị cha con Yêu Hoàng phá hủy hai cánh, Đại bàng ước chừng đã dưỡng thương ba năm, Thần Đế cũng ban thưởng vô số linh đan diệu dược, nhưng đáng tiếc đôi cánh vẫn không dài ra được. Chuyện bọn họ thương lượng, Lâm Hoa tự giác không xen vào, nên một mình ra ngoài đi dạo.

Trở lại chốn cũ, tư vị khác hẳn.

Cảnh sắc giống nhau, nhưng Lâm Hoa lại có cảm giác không giống. Nghĩ cũng đúng, ngày đó ta chỉ là một con gà rừng, mỗi ngày chỉ lo kiếm ăn, tránh né gà đực cầu hoan, làm gì có thời gian rảnh rỗi đi dạo.

Lâm Hoa vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp, bất tri bất giác đã ra khỏi Vương cung.

Đi tới cái ổ nhỏ của mình, Lâm Hoa bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng hốt.

Đây là ổ của ta sao?

Trước mắt là cảnh hoang tàn khắp nơi, cây cối bật gốc, ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất. Sơn động bị san thành bình địa, toàn bộ bóng loáng như bị đao chém qua.

Lâm Hoa khép miệng, có chút khổ sở nhìn cảnh tượng trước mắt, rốt cuộc là ai làm, nếu ta biết được ta nhất định lột da hắn, Lâm Hoa tức giận nghĩ.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất, thương cảm hồi lâu, đến khi hai chân tê dại, Lâm Hoa mới lảo đảo đứng dậy. Ngẩng đầu, một bóng dang màu đen đưa lưng về phía Lâm Hoa.

Bóng lưng quen thuộc này làm người ta không thể nào quên. Lâm Hoa ngừng thở đứng tại chỗ.

Ông trời, tại sao hắn lại ở chỗ này? Lâm Hoa gào thét trong lòng không dứt, ta sao lại xui xẻo như vậy.

Đột nhiên, một đạo hỏa diễm từ dưới chân hắn lan ra, chậm rãi lướt trên mặt đất, đi qua nơi nào, cây cối cỏ dại nơi ấy đều hóa thành tro bụi.

Lâm Hoa rợn tóc gáy nhìn ngọn lửa đang tới gần, chẳng lẽ ta cũng hóa thành tro bụi sao?

Ai ngờ ngọn lửa kia đến bên chân nàng liền biến mất, hoảng sợ trong lòng Lâm Hoa giảm xuống, liền phịch một tiếng ngã nhào trên đất. Cả người toàn là mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Lâm Hoa trắng bệch ngẩng đầu lên, bóng đen cao lớn đã không thấy tung tích. Mặt đất bóng loáng vô cùng, Lâm Hoa trợn mắt há mồm.

Chẳng lẽ Yêu Hoàng chỉ tới quét dọn vệ sinh hay sao?

Sở thích biến thái.

Cho đến khi trời tối, thị vệ Vương cung tìm tới, Lâm Hoa mới phục hồi tinh thần, bất tri bất giác đã ở nơi này cả buổi chiều. Dưới cái nhìn của nhóm thị vệ, Lâm Hoa khó khăn bò dậy, trấn định tự nhiên phủi sạch bụi trên móng, coi như không có chuyện gì xảy ra, sải bước về vương cung.

Da mặt ta dày, ta là trẻ em, ta không sợ mất mặt.

Trở lại đỉnh núi, sắc trời đã đen thui. Trong vương cung đèn đuốc sáng rõ, giống như ban ngày, định thần nhìn lại, các đồ trang trí ở đây đều dùng dạ minh châu để thắp sáng.

Lâm Hoa thầm chắc lưỡi, xa xỉ quá mức. Một viên dạ minh châu to bằng nắm tay đưa bé dùng để chiếu sáng ở cửa, thừa dịp không có người chú ý, Lâm Hoa len lén lấy viên minh châu giấu vào trong lòng, về sau bỏ vào đèn lồng rất đẹp.

Thương Nam Thần Quân không biết đang bận cái gì, cũng không dùng bữa. Chỉ phân phó thị nữ truyền lời, nói Lâm Hoa dùng cơm trước, không cần chờ hắn. Lâm Hoa dưới ánh mắt khiếp sợ của thị nữ càn quét sạch sẽ một bàn ăn tối. Cơm nước no nê, Lâm Hoa ôm cái bụng tròn ngồi trên ghế, quả nhiên ăn cơm cũng có thể khiến người ta quên sợ hãi.

Sau khi ăn xong, Thương Nam Thần Quân vẫn chưa quay về, Lâm Hoa bắt đầu mệt mỏi, thị nữ thấy ánh mắt Lâm Hoa mông lung, liền mang nàng đến tắm điện nghỉ ngơi.

Thương Nam Thần Quân đến an ủi thuộc hạ, tắm điện dĩ nhiên phải là tốt nhất. Lâm Hoa trên danh nghĩa là nghĩa nữ của Thương Nam Thần Quân, chỗ ở tự nhiên cũng không kém.

Bên ngoài tắm điện không biết trồng cây gì, phía trên nở đầy hoa màu tím. Gió nhẹ lướt qua, cánh hoa bay lả tả, đẹp mà không sâu.

Trong điện thấp đèn sáng rõ, bên cạnh bàn, một bóng dáng màu đỏ hết sức bắt mắt.

Cặp mắt Lâm Hoa vô hồn, ngây ngô dại dột đi qua Thương Nam Thần Quân, thẳng tới chiếc giường lớn khắc hoa, không thèm cỗi ý phục, liền ngã đầu gối, chốc lát đã phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ.

Thương Nam Thần Quân kinh ngạc cho thị nữ đang ngây người lui ra, đóng cửa phòng, chậm rãi tới bên giường, do dự một chút, phát tay đập tắt ánh sáng của dạ minh châu. Trong bóng tối, sột sột soạt soạt cỗi quần áo.

Bỏ đi bụi bặm trên người Lâm Hoa, Thương Nam Thần Quân đem nàng ôm vào lòng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt ngây thơ khi ngủ, hồi lâu sau mới nhắm mắt lại.

Suốt đêm không nói chuyện.

24. Chương 24: Truyền Thuyết Bệnh Luyện Đồng (Yêu Thích Trẻ Em)

Cái gì gọi là xuân dược? Là cái mà nếu dùng tốt chính là xuân dược, dùng không tốt sẽ trở thành thuốc nổ.

Sáng sớm hôm sau, thị nữ của Thương Nam Thần Quân vào dọn dẹp phòng, trong lúc vô tình phát hiện giường chiếu xốc xếch, còn có một người ngủ ở trên.

Đợi thấy rõ người trên giường, thị nữ quăng chậu đồng xuống đất, che mặt lệ rơi.

“Bịch” .

Lâm Hoa bị tạp âm đánh tỉnh, “vọt” một cái từ trên giường ngồi dậy, cái yếm đỏ lung lay muốn rớt theo động tác của nàng đã hoàn toàn hi sinh. Lâm Hoa xoa xoa hai mắt buồn ngủ, không giải thích được nhìn bóng lưng màu hồng đi xa, nhún nhún vai, ngáp một cái, lại ngã xuống ngủ.

Cả Đại bàng Vương cung sôi trào, lén lút nghị luận âm ỉ, không trách được bên cạnh Thần Quân vẫn không có thần phi, thì ra là Thần Quân có sở thích khác người a. Chỉ là tộc Thần Vũ cao quý vương giả, thậm mỹ lại quá kinh thế hãi tục?

Ngày đêm đó, Đại bàng Tướng quân đưa tới hai mỹ nữ nhỏ nhắn.

Dĩ nhiên, vì quan tâm đến mặt mũi Thần Quân, hai cô gái này được âm thầm đưa vào tắm điện.

Lâm Hoa bước vào tắm điện, Thương Nam Thần Quân theo sau, Lâm Hoa làm khó nhìn Thương Nam Thần Quân, nói: “Cái đó, không phải con có tắm điện riêng sao?”

Đêm hôm khuya khoắc, cô nam quả nữ, ngộ nhờ đến củi khô lửa bốc.

Về mặt Thương Nam Thần Quân tự nhiên, chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Hoa, nhìn chăm chăm hai mắt nàng: “Đêm qua, không phải cũng nghỉ ở đây sao?”

Mắt phượng xinh đẹp lóe lên ánh sáng không rõ, Lâm Hoa bị mê hoặc vầng đầu. Không lẽ tối nay uống rượu nhiều nên Thương Nam Thần Quân say sao?

“Dao nhi, giúp ta thay quần áo.” Thương Nam Thần Quân đã lướt qua Lâm Hoa đi tới giường lớn, mắt phượng khép hờ, gương mặt tuần tú hiện lên vệt đỏ ửng không bình thường, thân hình lay nhẹ.

Lâm Hoa vội vàng giúp hắn cởi áo nới dây lưng, bộ dáng như vậy, sợ là say thật.

Bỗng nhiên, một cái tay choàng lên hông Lâm Hoa.

Cả người Lâm Hoa cứng ngắc, cuống quýt ngẩng đầu nhìn lại.

Gương mặt hoàn mỹ tuần tú lúc này đã đỏ bừng, chạm vào thân thể Lâm Hoa tỏa ra nhiệt độ không bình thường. Cả người Thương Nam Thần Quân đè trên người Lâm Hoa, Lâm Hoa đứng không vững, té xuống giường gấm mềm mại.

Nam trên nữ dưới, tư thế này quá mập mờ.

Lâm Hoa cố hết sức đẩy Thương Nam Thần Quân ra, lại bị Thương Nam Thần Quân bắt được hai tay, giơ lên trên đỉnh đầu, đôi môi ẩm áp vuốt ve bên tai Lâm Hoa, thân hình cao lớn dán chặt hơn.

“Dao nhi.”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai Lâm Hoa, thân hình cứng ngắc của nàng mềm nhũn trong giọng nói của hắn, hai tay trắng như tuyết ôm hông hắn.

Thương Nam Thần Quân ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Lâm Hoa, ánh mắt kia quá mức rùng rợn, Lâm Hoa mắc cỡ đỏ bừng hai má, Thương Nam Thần Quân khẽ mỉm cười, cúi người muốn hôn.

Trên người Lâm Hoa có một tia sáng màu đen thoáng qua, nhanh như ảo ảnh, tiếp theo liền nghe “Ầm” một tiếng, đất rung núi chuyển.

Thương Nam Thần Quân sững sốt, ánh mắt khôi phục lại thanh tỉnh. Bên ngoài tấm điện vang lên tiếng ồn ào, sau đó liền có người kêu.

“Không được, Yêu Hoàng tới.”

“Nhanh đi bẩm báo Thần Quân.”

Bước chân dừng lại trước cửa tấm điện, âm thanh Đại bàng tướng quân truyền đến: “Thần Quân, Yêu Hoàng Bạch Dạ tới.”

Thân thể Thương Nam Thần Quân cứng ngắc, hoàn toàn khôi phục tỉnh táo, đổ ửng trên gương mặt hoàn toàn biến mất, có chút xấu hổ đứng dậy, nhìn về phía Lâm Hoa vẫn còn đang mê mang nói: “Dao nhi, người ở đây nghỉ chút đi. Ta lập tức trở về.”

Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Tiếng ồn ào ngoài cửa xa dần.

Lâm Hoa lặng lẽ đứng dậy, đi tới chậu đồng trước mặt, đắm đầu vào nước.

Trời ạ! Nếu không phải Yêu Hoàng đột nhiên tới, chẳng phải ta sẽ cùng Thương Nam Thần Quân cái đó.

Cho đến khi phổi hết không khí, Lâm Hoa mới từ trong nước ngẩng đầu lên, thở từng ngụm. Nhìn gương mặt xuân tình trong gương đồng, ánh mắt nhộn nhạo, Lâm Hoa hận không được đập đầu chết.

Đây là cái gì?

Trong gương đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen, Lâm Hoa cả kinh xoay người.

Đôi môi ẩm áp chặn lại tiếng kêu sợ hãi của Lâm Hoa, hai mắt nàng mở to, nhìn vào một đôi mắt đen đang tức giận.

Lâm Hoa sợ hãi quên mất giấy giũa, đôi môi mềm mại trên môi Lâm Hoa mề nheo, hút mút, lưỡi lạnh trượt vào trong miệng nàng, tham lam chộp lấy hơi thở thuộc về nàng, cùng nàng dây dưa truy đuổi.

Lâm Hoa có chút mê loạn, thể nhưng hấn lại đẩy nàng ra, Lâm Hoa lão đảo suýt ngã, có chút bối rối nhìn hấn, hấn nhìn nàng thật sâu một cái liền xoay người biến mất.

Lâm Hoa vượt đôi môi có chút sưng đỏ, hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, cúi đầu xem xem vóc người bằng phẳng.

Chẳng lẽ đây chính là bệnh luyện đồng trong truyền thuyết sao?

Hai huynh đệ cực kỳ giống nhau.

25. Chương 25: Chuyện Song Tu (một)

Đại bàng Vương cung bị Yêu Hoàng đột nhiên xuất hiện phá hủy hơn phân nửa, đợi khi Thương Nam Thần Quân suất binh đuổi theo, Yêu Hoàng đã không thấy tung tích. Đối mặt với cảnh hoang tàn, về mặt Thương Nam Thần Quân âm trầm, cuối cùng, phát tay áo bỏ đi.

Đại bàng yên lặng như ve mùa đông đứng một bên, nơm nớp lo sợ đưa mắt nhìn người áo đỏ rời đi, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, khóc không ra nước mắt nhìn Đại bàng Vương cung chỉ còn lại một nửa. Chuyện này chỉ có thể tự nhận do mình xui xẻo.

Thương Nam Thần Quân đứng ngoài cửa phòng Lâm Hoa hồi lâu, cuối cùng không đành cửa đi vào mà xoay người trở về tấm điện. Mà lúc này, Lâm Hoa bên trong đang ngủ như chết, không hề biết rằng người ngoài cửa đang rối rắm. (Gan Lâm Hoa cũng quá lớn? Còn có thể ngủ?)

Đẩy cửa vào điện, Thương Nam Thần Quân nhảy bèn phát hiện bên trong có hai tiếng hít thở.

Đi tới bên giường, nhấc màn lên, bên trong là hai cô gái mềm mại mỹ lệ đang ngủ say sưa.

Thương Nam Thần Quân hạ màn xuống, sắc mặt âm trầm xuống thấp, Đại bàng Tướng quân này, lá gan càng ngày càng lớn.

Đang muốn tiểu thiếp an ủi trái tim bị tổn thương lại bị thị nữ kêu dậy, Đại bàng đột nhiên nhớ tới mình đưa hai tiểu mỹ nữ đến tắm điện Thương Nam Thần Quân. Biết đại sự không ổn, cuống quýt gọi thị vệ đem hai người đang ngủ say khiêng đi, sau đó mới theo sắc mặt không vui của Thương Nam Thần Quân vào điện.

Sáng sớm, Lâm Hoa cả đêm ngủ ngon, tinh thần phấn chấn rời giường, thay đổi quần áo xong, liền kích động chạy đến tắm điện của Thương Nam Thần Quân, chạy đến cửa vừa đứng gặp Đại bàng đang đi ra.

Đại bàng Tướng quân thấy Lâm Hoa, vội vàng cúi đầu, vòng qua Lâm Hoa, bước nhanh. Lâm Hoa không hiểu nhìn bóng lưng Đại bàng chạy trốn, lắc đầu một cái, cất bước nhảy vào tắm điện.

“Thần Quân.”

Trong điện, Thương Nam Thần Quân đứng chấp tay, nghe thấy âm thanh quen thuộc, bóng lưng cao lớn khẽ cứng ngắc, hồi lâu mới xoay người. Hồng y thiếu nữ yên lặng đứng trước mặt hắn, ngược đầu, hai mắt trong suốt không chớp nhìn hắn.

Thương Nam Thần Quân có chút xấu hổ, ánh mắt khẽ chuyển, nhìn vành tai trong suốt của nàng, mở miệng nói: “ Dao nhi, chuyện gì?”

“Thần Quân...” môi son hé mở, Lâm Hoa thẹn thùng, e lệ cúi đầu, gương mặt ửng đỏ, tay nhỏ bé vô thức xoắn lấy nhau, hỏi thăm: “Ta đói rồi, khi nào dùng cơm?”

“.....”

Thương Nam Thần Quân đột nhiên tăng hắng một cái, bất đắc dĩ nhìn Lâm Hoa đang thẹn thùng, hơi mỉm cười nói: “ Chờ một chút, để ta đi truyền lệnh.”

Từ núi Lạc Nguyệt trở về, Thương Nam Thần Quân đều vô tình hay cố ý tránh Lâm Hoa. Mỗi ngày chỉ phân phó thị vệ đốc thúc nàng chăm chỉ tu luyện, Lâm Hoa bị ép tu luyện một ngày một đêm rất cuộc nổi trận lôi đình, cả Vũ Mộng Thiên cung bị nàng quậy đến long trời lở đất, Thương Nam Thần Quân cũng không chút cử động, đốc thúc nàng tu luyện như cũ.

Lâm Hoa phát điên, mặc kệ nàng tránh thế nào, trốn thế nào, cho dù nàng cố ý biến trở lại thành gà rừng núp trong sơn động giả, đều bị thị vệ mặt lạnh bắt được.

“Thần nữ, tu luyện.”

Thị vệ áo đen mặt lạnh, mặc cho Lâm Hoa cầu khẩn, nổi điên đều bắt động, chỉ lặp lại bốn chữ.

“Thần nữ, tu luyện.”

Thương Nam Thần Quân, người điên rồi.

Biết phản kháng vô vọng, Lâm Hoa rất cuộc bắt đầu tu luyện đàng hoàng.

Đại khái do thể chất Tiên thiên không tốt, tư chất quá thấp, tu luyện hồi lâu vẫn không thấy hiệu quả, tiền đồ tăm tối. Lâm Hoa có chút nản lòng thoái chí, thị vệ mặt lạnh này cũng mặc kệ, mỗi ngày đốc thúc nàng như cũ.

26. Chương 26: Chuyện Song Tu (hai)

Những ngày tu hành buồn tẻ vô vị, A Mộc cũng không thấy tung tích. Suốt ba tháng, Lâm Hoa đều ở đây tu luyện, thị vệ mặt lạnh tần chức trông coi nòng.

Mỗi ngày của Lâm Hoa như dài đến một năm. Nếu như người cũng rơi vào tình trạng mỗi ngày bị người hối thúc tu luyện nhanh nhanh, chắc chắn tâm tình người sẽ ngày càng không tốt.

Rốt cuộc có một ngày, Lâm Hoa không nhịn được nữa.

Vọt vào tắm điện, Lâm Hoa nhảy đến giường Thương Nam Thần Quân, nhào xuống.

“Phanh” .

Xoa cục u to trên đầu, Lâm Hoa khóc không ra nước mắt, trên giường lại không có ai.

“Dao nhi, người ở đây làm gì?”

Âm thanh mang theo kinh ngạc vang lên, Thương Nam Thần Quân nhìn người đang nằm dang tay dang chân hình chữ đại trên giường .

Lâm Hoa lúng túng đứng dậy, tay chân luống cuống đứng bên giường, thưa dạ nói: “Cái đó. Cái đó. Ta thử xem giường có mềm hay không.”

“ ”

Thương Nam Thần Quân bất đắc dĩ nhìn lướt qua chân gấm bị Lâm Hoa giày xéo không còn hình dáng, lôi nòng vào trong ngực, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Hốc mắt Lâm Hoa đột nhiên đỏ ửng, chôn đầu trong ngực Thương Nam Thần Quân, buồn buồn nói: “Ta không muốn tu luyện.”

Thương Nam Thần Quân vuốt ve mái tóc mềm mại của Lâm Hoa, hồi lâu sau mới nói: “Bảo người tu luyện chỉ là muốn người học được nhiều cách tự vệ, nếu người không thích, thì bỏ đi. Dù sao cũng ở chung với ta, không ai có thể tổn thương người được.”

”Vậy cũng ngủ chung sao?”

Lâm Hoa đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, nếu như không phải Yêu Hoàng đột nhiên đến, sợ rằng.

Thương Nam Thần Quân lúng túng quay đầu, tránh ánh mắt sáng quắc của Lâm Hoa sáng quắc, hai tai ửng đỏ, “Đêm đó ta uống quá nhiều. ”

“Cái đó, ta cũng không nhớ rõ. ” Lâm Hoa cuống quýt cắt đứt lời nói của Thương Nam Thần Quân. Mặc dù ngọt ngào, nhưng lại làm người ta thẹn thùng, nếu thân thể ta lớn hơn một chút, ta sẽ không để ý đến việc có thể xảy ra một chút chuyện màu sắc.

Tắm điện lâm vào trầm mặc, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Hồi lâu sau, Thương Nam Thần Quân đánh vỡ thế cục “Đêm đã khuya, đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ gọi Hỏa Liệt trở lại.”

Hỏa Liệt? Thị vệ mặt lạnh? Không ngờ tên hán lại nhiệt tình như vậy.

Lâm Hoa ngoan ngoãn gật đầu, lưu luyến từ trong ngực Thương Nam Thần Quân chậm rãi ra ngoài. Chân phải vừa ra đến cửa, Lâm Hoa đã lấy dũng khí quay đầu lại, hô to: “Chờ ta lớn hơn một chút, chúng ta song tu đi!”

Thương Nam Thần Quân cứng tại chỗ, trên mặt hiện lên vẻ ngơ ngác, mặt Lâm Hoa kìm nén đến đỏ bừng, quay đầu chạy, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Trời ạ, ta đến cũng đói khát đến cỡ nào?

Lâm Hoa bụm mặt đứng dưới cây ngô đồng, mắt mặt quá mức rồi, cứ nhiên lớn tiếng đùa giỡn Thương Nam Thần Quân, song tu? Thật mệt cho ta nghĩ ra. Tốt xấu gì ta cũng con hấn trên danh nghĩa, người nói ta sao có thể làm ra chuyện không bằng cảm thú này?

Những ngày kế tiếp, Thương Nam Thần Quân quả nhiên không nói đến việc tu luyện nữa. Thị vệ mặt lạnh xuất quỷ nhập thần cũng bị Thương Nam Thần Quân triệu hồi. Trước khi đi, thị vệ kia như trút được gánh nặng, ý vị sâu xa nhìn nụ cười rục rờ của Lâm Hoa nói: “Thần nữ, thứ cho thuộc hạ mạo phạm, ngài đúng là không phải tu luyện.”

Lâm Hoa cười cứng ngắt, ngây ngốc nhìn thị vệ mặt lạnh ngậm nga tiểu khúc biến mất trước mặt Lâm Hoa. Thì ra là người làm bộ mặt than, chẳng lẽ đều vì bộ dạng thô thảm không nỡ nhìn của ta sao?

Lâm Hoa buồn buồn hỏi Thương Nam Thần Quân: “Thiên phú của ta thấp như vậy sao?”

Ta không thích tu luyện là một chuyện, bị người ta vũ nhục trí thông minh lại là một chuyện khác.

Thương Nam Thần Quân suy nghĩ hồi lâu, hai hàng lông mày hơi nhíu lên, gương mặt tuần tú lộ ra mấy phần rối rắm.

Mặt Lâm Hoa xụ xuống, xem ra ta không có thiên phú rồi.

Thương Nam Thần Quân an ủi: ” Không có thiên phú tu luyện cũng không sao, không phải người đối với thức ăn ngon rất rành sao?”

“ ”

Người là đang nói ta chỉ biết ăn sao?

Người là đang nói mát ta, hay là đang khen ta?

27. Chương 27: Hòa Thân (một)

Thời điểm Lâm Hoa không buồn không lo, trải qua cuộc sống hạnh phúc, một chuyện oanh động lục giới xảy ra.

Thần – Yêu đại chiến.

Bởi vì Yêu Hoàng Bạch Dạ trở về, tinh thần Yêu Giới lên cao, chiến sự vốn đang giằng co giờ lại nghiêng hẳn về một bên. Một mình Yêu Hoàng diệt trăm vạn đại quân Thần giới, đại quân yêu giới ngày càng tiến gần, Thần giới thảm bại, lui về trấn giữ đỉnh La Tiêu.

Tin tức truyền tới Vũ Mộng Thiên cung là lúc Thần giới và Yêu Giới đã giằng co được một ngày. Chẳng biết tại sao, Yêu Hoàng lại không tiếp tục tiến công, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Thương Nam Thần Quân nghe được tin tức này thì chân mày nhíu lại, phát tay cho lính báo tin lui ra.

Thấy tình thế không ổn. Lâm Hoa giả vờ quét dọn bàn, làm bộ như lơ đãng hỏi: “Rất nghiêm trọng sao?”

Gật đầu.

Lâm Hoa trầm mặc, thì ra tình thế đã nghiêm trọng đến mức này rồi. Nhớ ngày đó nghe lén thị nữ nghị luận, Yêu Hoàng Bạch Dạ mất tích rất lâu lại đột nhiên xuất hiện ở trận Kỳ Liên sơn lần trước. Sử dụng thủ đoạn lôi đình diệt mười vạn thiên binh Thần giới, sau lại biến mất không thấy tung tích. Không ngờ mấy ngày trước lại xuất hiện, dẫn dắt đại quân Yêu giới trùng trùng điệp điệp chạy thẳng tới đại bản doanh Thần giới. Gặp thần giết thần, gặp phật sát phật, trước mặt cha con Yêu Hoàng, Thần Tướng liên tục bị đánh bại. Ngàn vạn đại quân Thần giới như tờ giấy mỏng không chịu nổi một kích của Thần tướng, vỡ tan ngàn dặm.

Hồi lâu sau, Lâm Hoa như không có việc gì mở miệng: ” Yêu Hoàng không phải đệ đệ của Thần Quân sao? Cho dù Thần giới bị tiêu diệt, nhưng tộc Thần Vũ sẽ không lâm vào nguy cơ bị diệt tộc. ” Nghĩ đến tính khí hỉ nộ vô thường của Yêu Hoàng, Lâm Hoa có chút do dự, “Đúng không?”

Thương Nam Thần Quân cười khỏ, lắc đầu nói: “Người không hiểu, cái ta cầu, cũng chỉ là tộc Thần Vũ sẽ bình an. Bạch Dạ tuy là đệ đệ ta, nhưng tính khí hần âm tình bất định, pháp lực lại mạnh mẽ, không người nào có thể địch lại. Nếu hần lật đổ Thần giới, sợ rằng tộc Thần Vũ cũng khó mà bảo toàn.”

Lâm Hoa trầm mặc đứng một bên, nàng biết pháp lực của Yêu Hoàng cường đại hơn người. Nếu như pháp thuật của một người lại cường đại đến nghịch thiên, sợ rằng chỉ một mình bản thân hần cũng đã làm người ta sợ hãi.

Ngày thứ hai, Thần Đế truyền lệnh, mời Thương Nam Thần Quân đến Thiên cung.

Thần Đế có lệnh, Thương Nam Thần Quân tự nhiên phải phục mệnh. Nhận được chiếu thư, liền dẫn Lâm Hoa chạy tới Thiên cung. Không biết có phải Lâm Hoa bị ảo giác hay không nhưng lần này Thương Nam Thần Quân đi đường chậm hơn bình thường rất nhiều, thỉnh thoảng còn dừng lại trên đỉnh núi ngắm cảnh sắc rực rỡ dưới biển.

Lâm Hoa khoanh chân trên đám mây mềm nhũn, Thương Nam Thần Quân đón gió mà đứng, áo bào màu đỏ bao lấy thân thể cao lớn, đường cong loáng thoáng mê người, lộ ra mỹ cảm mờ ảo.

Lâm Hoa thấy máu nóng sục sôi, mơ hồ sẽ phải chảy máu mũi liền cuống quýt nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa, trong lòng lẩm nhẩm “Sắc tức là không, không tức là sắc” nhưng cảnh tượng trong đầu lại xua đi không được, eo nhỏ nhắn này, cái hông kia mà sờ lên thì cảm giác... chắc chắn.

Cảm thấy ánh mắt nóng rực biến mất, Thương Nam Thần Quân khẽ nghiêng đầu, tỉ mỉ quan sát người bên cạnh.

Lúc này Lâm Hoa đã không còn bộ dáng một đứa trẻ. Mái tóc đen dài ngang eo chỉ buộc một sợi dây gấm, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, đôi lúm đồng tiền như ẩn như hiện hai bên má. Lông mày cong cong, hai mắt tràn đầy linh khí đang nhắm chặt, lông mi dài khẽ nhếch để lộ sống mũi cao phía dưới, đôi môi khẽ mím giống như đang chờ người hôn nó. Trên người nàng là một bộ quần áo xanh nhạt, ống tay áo dùng màu ty tuyền thêu hoa Phượng Hoàng nở rộ, vạt áo trước thêu cảnh non nước trời mây.

Có thể tưởng tượng được lúc nàng mặc bộ quần áo này còn dương dương hă hê nói: “Chúng ta thể này được gọi là đồ phối xanh – thật là cầu huyết.”

Lâm Hoa đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt Thương Nam Thần Quân trên người Lâm Hoa còn chưa kịp thu hồi đã bị một đôi mắt trong suốt bắt được, ánh mắt như muốn tiến vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn hần.

Bốn mắt nhìn nhau, yên tĩnh không nói, không khí tràn ngập tư vị gian tình.

“Thần Quân...” môi hồng khẽ nhếch, muốn nói lại thôi, “Ta tê hết chân rồi, không đứng nổi, kéo ta một cái.”
“.”

28. Chương 28: Hòa Thân (hai)

Thiên Hà là tên một cây cầu dài, lấp lánh kim quang dẫn tới cung điện. Cảnh sắc lần này không có nhiều thay đổi, chỉ là thị vệ trên cầu thì nhiều hơn gấp đôi. Thiên cung tràn ngập không khí căng thẳng, thiên quan lo lắng đứng thành một dãy ở đầu cầu trên bình đài. Thương Nam Thần Quân và Lâm Hoa mới từ đám mây đáp xuống, còn chưa đứng vững, quan lại liền vội vàng tiến lên hành lễ, sau đó dẫn hai người tới Thiên Điện. Thị vệ ngoài điện đi vào thông báo, rất nhanh đã nhận được ý chỉ cho Thương Nam Thần Quân và Dao Hoa thần nữ vào điện.

Lâm Hoa cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ chỉ mình: “Ta cũng đi vào sao?”

Ta chưa từng gặp Thần Đế. Mặc dù tới Thiên cung hai lần, lần thứ nhất té sông, lần thứ hai bị người đánh, đều không phải là ký ức tốt đẹp.

Chân mày Thương Nam Thần Quân nhíu lại, thay Lâm Hoa chỉnh sửa quần áo, lôi kéo Lâm Hoa vào điện.

Nhìn thấy Thần Đế, Lâm Hoa càng cảm thấy kinh ngạc. Chỉ thấy một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi đầu đội kim quan, mặc áo thêu hình rồng màu đen, uy nghiêm ngồi thẳng trên ghế rồng.

Đây là Thần Đế?

Mây kiếm uy nghi, đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người, dưới sống mũi thẳng tắp là đôi môi không tô son vẫn đỏ. Rõ ràng là một đứa bé thanh tú, Lâm Hoa cảm giận bất bình nghĩ, thật không công bằng, Thần Đế cũng xinh đẹp hơn ta, chỉ là, Lâm Hoa len lén liếc Thần Đế một cái nhằm làm giảm uy nghiêm, hẳn có thể trấn áp được trường hợp này sao?

Trong lúc Lâm Hoa quan sát thì Thương Nam Thần Quân lặng lẽ kéo y phục nàng xuống, Lâm Hoa lập tức phản ứng, quỳ củ hành lễ.

Nằm dưới đất, nàng cảm thấy hai ánh mắt sắc bén đang quan sát nàng, ánh mắt quá lạnh lẽo, rảo qua nơi nào nơi ấy như bị đóng băng, cảm giác này khiến Lâm Hoa hết sức không thoải mái, giống như mình bị người ta nhìn thấu.

“Đứng dậy đi.” Hồi lâu sau, Thần Đế rốt cuộc mở miệng.

“Tạ bệ hạ.”

Lâm Hoa bò dậy, lặng lẽ lui tới bên cạnh Thương Nam Thần Quân, không dám suy nghĩ lung tung. Ta quên mất những Thần tiên này không thể đánh giá dựa vào bề ngoài, tùy tiện hỏi một người, đầu óc cũng đã hơn ta bao nhiêu tuổi.

Có thể làm được Thần Đế, thủ đoạn tâm cơ tất nhiên cao hơn mấy bậc.

“Là nàng sao? Một con gà rừng?” Thần Đế cau mày nói, “Chẳng lẽ nghĩ sai rồi?”

Mắt phượng Thương Nam Thần Quân thoáng qua tâm tình không rõ, ánh mắt khẳng định nói, “Là nàng.”

Lâm Hoa không hiểu, hình như bọn họ đang thảo luận về ta? Nhưng đang nói gì đấy? Ta thật sự theo không kịp suy nghĩ của họ, nghĩ không ra, Lâm Hoa cũng không chẳng buồn nghĩ, toàn tâm toàn ý nghiên cứu hoa văn trên cấm thạch.

“Thôi, việc đã đến nước này, là do ý trời thôi.” Thần Đế nghiêm mặt nói: “Còn phải nói chuyện nhiều, Dao Hoa thần nữ ở lại cũng không tiện. Cho phép lui.”

Lâm Hoa ước gì nhanh rời đi nơi nhàm chán này, nghe lời nói Thần Đế, cuống quýt hành lễ tạ ơn, đứng dậy lui ra ngoài.

Thương Nam Thần Quân quay đầu, dặn dò: “Đi theo thiên quan, không được gây chuyện.”

Nói giống như ta chỉ biết gây họa, Lâm Hoa bĩu môi, ngại Thần Đế ở phía trước nên không dám càn rỡ, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Thần giới ngoài trừ khắp nơi đều là đình đài lầu các sang trọng, kim quang lấp lánh, còn có phong cảnh rất đẹp, từng cảnh cây ngọn cỏ, hoa lá đều được tạo cất tủa tĩ mĩ, làm người ta thích thú. Chỉ là bên cạnh luôn có một thiên quan nhắm mắt theo đuôi, thêm với ảnh hưởng của chiến sự, Thiên cung so với mọi khi có chút xơ xác, không bằng Vũ Mộng Thiên cung tự tại.

Bước qua một ngọn núi giả thì chạm mặt hai mỹ nhân trong bộ cung trang thướt tha duyên dáng, Lâm Hoa định thần nhìn lại, cuống quýt theo người hầu hành lễ, đầu rũ thật thấp, thân hình tận lực cúi xuống, cố gắng để không bị phát hiện.

Oan gia ngõ hẹp.

Cũng may tâm tình Thần Nguyệt rất tốt, không chú ý đến thiên quan đang hành lễ.

“Biểu tỹ, tiểu nha đầu cản trở kia rốt cuộc cũng bị tổng ra ngoài, tâm tình ta thật sự rất vui.” Thần Nguyệt lời kéo cô gái áo lam bên cạnh, cười duyên liên tiếp.

Cô gái kia cười nhẹ nhàng, “Lần này muội muội có thể đạt được ước muốn rồi.”

Thần Nguyệt dương dương hã hê ngẩng đầu nói: “Đối đầu với ta tất nhiên sẽ không có kết quả tốt, chỉ cho nàng gả tới Yêu Giới, thật lợi cho nàng quá rồi.”

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, tiếng cười chói tai vẫn vang vọng bên tai Lâm Hoa, Lâm Hoa đột nhiên cảm thấy một trận lạnh run, đột nhiên quay đầu lại, hỏi “Ai phải gả đi Yêu Giới?”

Thị nữ kia đồng tình nhìn nàng: “Thần Đế hôm trước hạ lệnh, vì hòa bình hai giới, mệnh cho Dao Hoa công chúa tộc Thần Vũ, đầu tháng tám, gả cho Yêu Hoàng Bạch Dạ.” ,

Lâm Hoa đầu óc trống rỗng, lẩm bẩm nói: “Thương Nam Thần Quân biết không?”

“Thần Quân dĩ nhiên biết, đã sớm bắt đầu chuẩn bị đồ cưới rồi.” Thị nữ kia thu hồi đồng tình, ngược lại còn liêu liếm nhiều chuyện, “Nghe nói Thương Nam Thần Quân thu được rất nhiều Kỳ trân dị bảo.”

Lâm Hoa nghe không nổi nữa, lảo đảo chạy tới đại điện.

Ta không tin, ta muốn chính miệng người nói cho ta, người cứ như vậy, chuẩn bị đem ta gả đi. . .

Chúng ta không phải nói chờ ta lớn lên liền song tu sao?

29. Chương 29: Người Là Ai

Thần giới chính là Thần giới, ngay cả một cái vườn hoa nho nhỏ cũng rộng đến khủng khiếp.

Lâm Hoa bị thống phát hiện, mình bị lạc đường.

Vườn hoa nào cũng giống nhau, cảnh sắc chung quanh hầu như không thay đổi gì, Lâm Hoa quanh đi quẩn lại, hoa mắt, làm sao cũng không tìm được đường lúc đến. Xui xẻo là dọc đường đi một người hầu cũng không gặp, chứ đừng nói tới hỏi đường. Lâm Hoa mệt mỏi thở hổn hển, trông thấy phía xa có một tiểu đình nghỉ mát, liền qua đó nghỉ chân một chút.

Đến gần, Lâm Hoa mới hậu tri hậu giác phát hiện, bốn phía lương đình treo màn lụa trắng, hình như có hai bóng người đang vong tình dây dưa, tiếng thở dốc dồn dập hết sức rõ ràng.

Lòng nhiều chuyện của Lâm Hoa hừng hực dậy lên, quên mất mình còn có chuyện quan trọng muốn đi chất vấn Thương Nam Thần Quân. Nhanh như mèo, mũi chân chạm đất, dùng tốc độ cực nhanh trốn đến bụi hoa, xem xét cảnh vụng trộm.

Người xem tư thế này, người xem trình độ kịch liệt này, chắc chắn, củi khô bốc lửa, cô nam quả nữ, nếu không phải địa điểm không đúng, không có giường không có cửa sổ, sợ rằng đã sớm làm chuyện không biết xấu hổ.

Lúc này một luồng gió phát qua màn lụa, bóng người bên trong như ẩn như hiện lộ ra.

Lâm Hoa nén một hơi ở ngực, sưng sờ nhìn bóng người quen thuộc bên trong đình, dù hóa thành tro cũng có thể nhận ra.

Cô gái kia diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, băng cơ ngọc cốt (da thịt như ngọc), thân hình lả lướt, lông mi cong vút, mắt hạnh, môi anh đào hé mở, câu nhân đoạt phách, lúc này đây đang quyến rũ nhìn nam tử áo đỏ trước mặt.

Gương mặt đỏ hết sức quen thuộc, cánh tay ngang hông hết sức bắt mắt.

Lâm Hoa hận hận nghĩ , cơn giận bốc lên, lá gan sinh lớn, tiện tay nắm bùn đất bên chân, dùng hết sức hướng ném vào gương mặt tuần tú—

“Pằng”

Người nọ theo bản năng nghiêng đầu, tránh thoát dị vật đánh thẳng vào mặt, nhưng nước bùn rơi trên bả vai hắn, bắn tung tóe lên khuôn mặt cô gái xinh đẹp.

Lâm Hoa không ngờ bùn đất có thể đánh trúng hần, sợ đến ngốc tại chỗ, đôi tay không biết làm sao giấu sau lưng, cố gắng che đậy chứng cứ gây án, khí lực Lâm Hoa nhanh chóng giảm xuống thấp nhất, thừa dịp mở miệng kêu: “Thần Quân.”

Lâm Hoa rũ đầu xuống thấp, tầm mắt không cần thận liếc nhìn cánh tay mảnh khảnh của cô gái, cho dù mỹ lệ nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là tay của nam tử.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy tay kia hết sức chói mắt, lửa giận vụt vụt ứa lên, bắt đầu lớn lối. Lâm Hoa ngẩng đầu, đôi tay chống nạnh, nghênh ngang nhìn chằm chằm vào nam tử đang dùng khăn tay trắng êm ái lau đi bùn đất trên mặt cô.

Hai người kia quần áo không còn ngay ngắn, ôm ôm ấp ấp mập mờ không rõ, rõ ràng là bộ dạng chuyện tốt bị cắt đứt.

Đợi đến lúc thấy rõ ngón tay bùn đất đang chống nạnh làm hình tượng Dạ Xoa của Lâm Hoa, Thương Nam Thần Quân hiện lên vẻ mặt lúng túng.

Lúng túng chợt lóe, sắc mặt Thương Nam Thần Quân không vui, quát lên: “Dao nhi, ngươi làm cái gì?”

Lâm Hoa giận đến sắc mặt đỏ bừng, trong miệng thở hổn hển, làm gì? Đương nhiên là cắt đứt đôi gian phu dâm phụ các ngươi ở nơi này ban ngày ban mặt chuẩn bị làm chuyện tốt.

Chuyện tốt bị cắt đứt, nàng kia hình như cũng không tức giận, phong tình vạn chủng vuốt mái tóc đen có chút rối loạn, tay ngọc vòng quanh eo thon của Thương Nam Thần Quân, cười nói: “Đây là Dao Hoa thần nữ, quả nhiên thật đáng yêu.”

Nhìn ánh mắt gần như khiêu khích này, Lâm Hoa cố gắng nâng khóe miệng, vẽ ra một nụ cười khó coi: “Thần Quân, nàng là ai?”

Thương Nam Thần Quân trầm mặc hồi lâu, hình như có chút do dự, cô gái thấy thế, ngượng ngùng cười cười: “Ta là thê tử chưa xuất giá của Bạch Lân, tên ta là Bích Vân.”

Bạch Lân là ai? Vị hôn thê của Bạch Lân là sao ? Lại cùng Thương Nam Thần Quân ôm ôm ấp ấp, chẳng lẽ trừu yêu thích trẻ con, Thần Quân còn có thích người có chồng? Lâm Hoa thầm nghĩ , vẻ mặt không khỏi trở nên hết sức vặn vẹo, khóe miệng khẽ co quắp.

“Bạch Lân là ai ?”

Bích Vân làm vẻ kinh ngạc, môi anh đào khê nhếch, thiên chân vô tà nhìn Thương Nam Thần Quân: “Chẳng lẽ chàng chưa từng nói cho nàng biết, chàng tên là Bạch Lân sao?”

Lâm Hoa hóa đá, bóng dáng quen thuộc kia trở nên cực kỳ xa lạ, hồi lâu sau, Lâm Hoa mới tìm được âm thanh của mình, ách giọng nói: “Ngươi là ai?”

Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngươi không phải là Thương Nam Thần Quân.

Ngươi thậm chí không phải là Tiểu Ô.

30. Chương 30: Ta Là Ai

Không khí trong đình yên tĩnh đến đáng sợ, một ngọn gió vô tình lướt qua làm tấm rèm trắng phập phồng, ẩn hiện hai bóng người bên trong đình.

Hai tay Lâm Hoa chống nạnh như một người đàn bà chanh chua, quan sát tới tới lui lui từ trên xuống dưới Bích Vân thần nữ mấy vòng, cuối cùng chán nản cúi đầu.

Mặt đẹp hơn ta, ngực lớn hơn ta, eo nhỏ hơn ta, móng vuốt hơn ta, toàn thân tản ra sức quyến rũ của nữ nhân thành thực, so với nàng, ta chỉ là một nụ hoa chưa nở - nhóc con.

Lâm Hoa vội vã xoay người, chạy trốn chết. Ta không quấy rầy các ngươi nhiệt tình, không cản trở súng lửa gian tình được không? Ta cảm thấy mất mặt.

“Dao nhi.” Âm thanh mệt mỏi của Thương Nam Thần Quân vang lên, bước chân Lâm Hoa vừa ra cửa đành dừng lại, không có dũng khí quay đầu, “Thần Quân có gì phân phó?”

“Chờ ta về sẽ giải thích với ngươi.” âm thanh Thương Nam Thần Quân trước sau như một, mị hoặc dễ nghe, lại làm lòng Lâm Hoa lạnh đến cực điểm. Hiện tại trở về, còn có cơ hội giải thích sao.

Lâm Hoa cúi đầu, nhìn bùn đất dính trên giày thêu mẫu đơn, lầm bầm hỏi “Ngươi thích ta sao? Không phải thích Dao Hoa, mà là thích ta? Có sao?”

Vẫn còn chút không cam lòng, Lâm Hoa không tiếng động nhếch miệng, đóa mẫu đơn lẳng lặng nở dưới chân, tựa như đang cười nhạo.

Trong nháy mắt mà dường như tới vạn năm, âm thanh quen thuộc đó lại vang lên, ôn thuận trầm thấp, nhưng lại thanh lãnh như hàn băng vạn năm .

“Chưa bao giờ.”

Chỉ hai chữ đơn giản liền khiến Lâm Hoa “quân lính tan rã”. Chưa bao giờ, vậy đêm ở đại bàng Vương cung thì sao? Chỉ là say rượu loạn tình sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám cung nữ, đôi tay Lâm Hoa đầy bùn đất, hai mắt vô thần băng quơ đi dạo thiên cung. Cho đến khi trăng lên đỉnh đầu, cả cung điện lên đèn, Lâm Hoa đột nhiên thức tỉnh, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở hai chân nhắc nhở nàng, thì ra, vì thất tình mà nàng đã đi bộ một ngày, dùng hai chân đo đạc nửa Thiên cung.

Phủ bùn đất trên tay, Lâm Hoa lười biếng nằm trên cỏ, khắp trời đầy sao, chợt sáng chợt tắt lấp lánh, làm người ta buồn ngủ, mí mắt nặng nề, Lâm Hoa dần dần nhắm hai mắt, lâm vào mộng đẹp.

Hình như trở về ổ nhỏ trên núi Lạc Nguyệt, một con phượng hoàng đỏ nhỏ nhỏ luôn không ngừng kêu la “Mẹ, ta đói, ta muốn ăn thịt.”

Hình ảnh biến hóa, con phượng hoàng nhỏ kia, cả người toàn bùn đất, đáng thương đứng trước cửa sơn động, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Mẹ, ta ở chỗ này, đói bụng khát nước cũng không dám rời đi, sợ người về không thấy, nhưng là, ta chờ thật lâu, vẫn không thấy người về , người có phải không cần ta nữa không? Mẹ.”

Ánh mắt tiểu phượng hoàng sáng ngời, thẳng tắp rơi vào đáy lòng Lâm Hoa ——

Tại sao, ngươi vẫn chưa trở lại?

Lâm Hoa đột nhiên bật dậy, mở hai mắt, đỉnh đầu là màn lụa màu xanh dương quen thuộc. Từ từ quay đầu đi, bên cạnh bàn là bóng dáng áo đỏ, đang lẳng lặng nhìn nàng.

Lâm Hoa đứng dậy, vén màn, bóng người mờ lung trở nên rõ ràng. Gương mặt tuấn tú có chút tiều tụy, lúc này đang ưu buồn nhìn nàng, vẻ mặt kia quá mức kỳ lạ. Lâm Hoa ưỡn ẹo quay đầu, đúng là không quen a, người thật sự không thích hợp làm bộ dạng u buồn.

Thương Nam Thần Quân mở miệng, âm thanh nhỏ nhỏ: “Dao nhi, cho dù ngươi chỉ là một con Thanh loan (ta cũng không biết là chim gì, theo hình thì giống con công, nhưng có đuôi dài giống phượng hoàng), ta cũng có thể loại bỏ hết khó khăn cưới ngươi làm vợ, nhưng tại sao ngươi cố tình là một con gà rừng? Ngươi muốn ta phải nói như thế nào, thân phi của Thương Nam Đế Quân cao cao tại thượng là một con gà rừng?”

“Không thể cưới ta, chẳng lẽ lại muốn đưa đến Yêu Giới sao? Vậy ta rốt cuộc là cái gì? Ngươi coi ta là gì?” Lâm Hoa tức giận, khàn giọng kiệt lực kêu.

“Ta rốt cuộc là ai? Để ngươi phải tốn công như vậy dẫn ta đến Thần giới, giúp ta hoá thành hình người, đối với ta lúc lạnh lúc nóng, như gần như xa, ” âm thanh Lâm Hoa dần dần nhỏ xuống, gần như cầu khẩn nhìn Thương Nam Thần Quân, “Xin nói cho ta biết, ta rốt cuộc là ai?”

Tại sao lại bắt chức Tiểu Ô?

Tại sao dẫn ta rời khỏi núi Lạc Nguyệt?

31. Chương 31: Âm Mưu Dương Mưu (bổ Sung)

Kể từ khi rời khỏi Thiên cung, Thương Nam Thần Quân liền không thấy tung tích, chắc là sợ nàng chạy mất, bên cạnh Lâm Hoa có rất nhiều thị nữ, ăn cơm, uống nước, ngủ, ngay cả đi vệ sinh cũng ở bên cạnh.

Thật ra Lâm Hoa muốn nói, Thương Nam Thần Quân làm như thế có chút tốn công. Ta chỉ là thất tình, không phải là cùng trời cuối đất, chẳng lẽ sợ ta nghĩ không thông sao? Cho dù ta nghĩ không thông, thì ở hiện tại ta có thể làm gì? Ghét bản thân mình sao?

Nếu sợ ta chạy mất, như vậy cũng là điều thừa. Vũ Mộng Thiên cung ở trên mây, gà rừng như ta thật sự không bay cao như vậy được, chỉ sợ ngay cả cửa cung ta cũng không thể ra.

Lâm Hoa ủ rũ nhìn thiếu nữ nghiêm trang đưa lưng về phía nàng, sâu kín thở dài: “Ta nói, người không sợ thối sao?”

Bóng lưng thị nữ kia cứng ngắc, hồi lâu sau mới thở ra một hơi, nói: “Người nhanh lên một chút, ta sắp không nhịn được.”

“ ”

Lâm Hoa nắm chặt quả đấm, sắc mặt dữ tợn, mày nhíu lại, hàm răng nghiến xèo xèo, một mùi hôi tràn ngập cả căn phòng, thị nữ kia cũng nhịn không được nữa, che mặt rơi lệ.

“Lăng nguyệt.” Lâm Hoa ở phía sau hô, thị nữ cứng người tại chỗ, không cam lòng quay trở lại, khuôn mặt xinh đẹp vo thành một nắm, cố gắng thuận theo dò hỏi: “Thần nữ có gì phân phó?”

Lâm Hoa như không có chuyện gì mở miệng: “Người không cần giấy sao?”

“ ”

Từ ngày trêu cợt Lăng Nguyệt, nàng liền không để ý tới Lâm Hoa. Tuy làm gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, nhưng không hề cho Lâm Hoa sắc mặt tốt, thỉnh thoảng còn trừng mắt nhìn nàng. Lâm Hoa hết sức bất đắc dĩ, ta nói người cũng quá hẹp hòi, mỗi ngày đều như đưa đám, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe của ta.

Lâm Hoa nhớ đến cô gái xinh đẹp hôm đó, lên tiếng hỏi thăm: “Bích Vân là ai?”

Lăng Nguyệt xem thường liếc nàng một cái, nói: “Ngay cả Bích Vân thần nữ cũng không biết, thật không biết mỗi ngày người làm gì.”

Lâm Hoa uất ức cực kỳ, ta phải biết nàng là ai sao?

Bích Vân thần nữ chính là công chúa tộc Phượng Hoàng, giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa không gì không thông, cùng với dung mạo cực kỳ xinh đẹp, Thần giới không ai không muốn nàng. Cô gái này cùng Thương Nam Thần Quân là thanh mai trúc mã, trước đó vài ngày bị chiêu đi làm bạn với Đế phi, thông minh, lanh lợi, dịu dàng, thiện lương rất được Đế phi yêu thích, sau Thần Đế hạ lệnh, gả cho Thương Nam Thần Quân.

Nói đến Bích Vân thần nữ, ánh mắt Lăng Nguyệt lấp lánh, thao thao bất tuyệt, không ngừng tán dương thần nữ mỹ lệ cỡ nào, thiện lương cỡ nào, thành thạo cỡ nào, là kiều ngạo của bộ tộc Phượng Hoàng. Cuối cùng còn không quên hung hăng khinh bỉ Lâm Hoa: “Thứ cho Lăng Nguyệt vô lễ, đồng dạng là công chúa, ngài và Bích Vân thần nữ lại khác nhau một trời một vực.”

Lâm Hoa trầm mặc xuống, yên lặng nhìn rừng trúc ngoài cửa sổ .

Thì ra nàng mới là công chúa tộc Phượng Hoàng.

Lâm Hoa tuy chỉ biết một vài chuyện, nhưng không có nghĩa nàng là kẻ ngu, nếu đến bây giờ nàng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thật phải gánh chịu hai chữ ngu đại này.

Nghĩ thông suốt mọi thứ, Lâm Hoa không còn nao loạn nữa, yên lặng ngoan ngoãn ở trong phòng, mỗi ngày không bước chân ra cửa, chỉ là làm những chuyện mà một cô gái đợi gả phải làm.

Lăng Nguyệt thấy nàng như thế thì yên lòng, mặc dù vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng so với vài ngày trước thì đỡ hơn nhiều.

Thương Nam Thần Quân cố ý tránh Lâm Hoa, Lâm Hoa chỉ từ những tỳ nữ buôn chuyện mới biết được chút tin tức, nghe nói Thương Nam Thần Quân đang vì Dao Hoa công chúa chuẩn bị đồ cưới, cùng với Bích Vân thân nữ thu thập rất nhiều kỳ trân dị bảo,

Những thị nữ kia lúc nói đến chuyện này thì không khỏi ghen tỵ: “Nghĩ xem Dao Hoa công chúa không biết trúng vận gì, có thể được Thương Nam Thần Quân mến yêu như thế, nàng cũng chỉ là một con gà rừng. . . .”

Thị nữ áo lam bên cạnh không ngừng nháy mắt, nhưng thị nữ áo trắng quá mức chậm lụt, làm như không thấy ánh mắt nàng, tiếp tục nói: “Chỉ bằng nàng lại có thể gả cho Yêu Hoàng, không biết trúng vận may gì.”

“Như vậy không bằng người đi hòa thân đi?”

Nghe được âm thanh này, hai thị nữ cuống quýt khom mình hành lễ.

Lâm Hoa đứng trước mặt thị nữ, từ trên cao nhìn xuống nàng, thị nữ áo trắng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hoảng loạn nói: “Nô tài không dám.”

Lâm Hoa im lặng cười cười, đi qua bên người nàng, càng lúc càng xa, cuối cùng không thấy tung tích.

Hai thị nữ đợi nàng đi xa, mới dám đứng dậy, thị nữ áo trắng khinh thường nói: “Cũng chỉ là một con gà rừng, bày đặt cái gì?”

Thị nữ áo lam kéo kéo nàng, thị nữ kia mới không cam lòng thu lại vẻ mặt, đi về hướng ngược lại.

Lâm Hoa ngơ ngác gục xuống bàn, si ngốc nhìn lòng bàn tay, trong đó có một viên dạ minh châu lấp lánh nằm yên. Ánh sáng nhu hòa chiếu sáng một vùng, đêm đó minh châu này trộm được từ Đại bàng vương cung, Lâm Hoa nghĩ đến lại nhe răng nhếch miệng cười, nước mắt chảy xuống, không biết Thương Nam Thần Quân rốt cuộc ôm tâm tình gì vì ta chuẩn bị đồ cưới a.

Lâm Hoa thở dài, lau nước mắt trên mặt, thu hồi dạ minh châu, gian phòng nhất thời rơi vào bóng tối. Lâm Hoa có chút không thích ứng, nhắm mắt lại, một hồi lâu mới mở ra, chỉ thấy trước mặt có một người đang đứng, một bộ cẩm y xanh nhạt, trong bóng tối mang theo ánh sáng mờ mịch. Là A Mộc đã lâu không gặp .

“A Mộc!” Lâm Hoa lấy lại bình tĩnh, đến khi thấy rõ người trước mặt, vui mừng kêu to. Từ lần đi xuống trần gian, A Mộc thường xuất quỷ nhập thần, biến mất hơn nửa tháng, sau đó là nửa năm không có tin tức, không ngờ tối nay lại xuất hiện trong phòng nàng.

Trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt của A Mộc, chỉ cảm thấy cặp mắt kia phát sáng loá mắt, nhộn nhạo không biết tâm tình. A Mộc không nói chuyện, đưa một bọc giấy cho Lâm Hoa. Ấm áp trong lòng bàn tay, mùi thơm quen thuộc quanh quần chớp mũi Lâm Hoa.

“Gà nướng?” Lâm Hoa mừng rỡ, tham lam hít một hơi, không kịp chờ mở bao giấy, bên trong là một con gà nướng vàng óng ánh, màu sắc mê người, làm người ta động lòng.

Tâm tình Lâm Hoa thật tốt, uất ức những ngày gần đây thoáng chốc ném ra chín tầng mây, vui vẻ vỗ vai A Mộc nói: “Chỉ có A Mộc hiểu được lòng ta a.”

“Tâm tình tốt rồi hả ?”

Lâm Hoa không ngừng gật đầu, trong miệng đã nhồi đầy thịt gà toàn dầu mỡ, vẻ mặt hài lòng.

“Như thế là tốt rồi, vẻ mặt đau khổ kia thật khó nhìn.” A Mộc nói xong, liền vòng qua Lâm Hoa. Đi tới cửa, lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Lâm Hoa đang ăn được cực kỳ vui sướng: “Lần sau mặc quần áo chỉnh tề chút.”

Lời còn chưa dứt, người đã ra khỏi cửa, Lâm Hoa ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía gương đồng, chỉ thấy trong gương là một thiếu nữ linh hoạt, mặc đồ ngủ màu hồng, tóc mây tán loạn, vai hơi lộ ra, cái yếm màu

hồng hồng lẻo giắt trên người, khó khăn lắm mới che kín hai vú khéo léo đẹp đẽ, chỉ là gà quay trong tay quá mức chói mắt, mới đem nét quyến rũ lẫn át.

Lâm Hoa nhún nhún vai, quần áo ngủ trơn lại rơi xuống, Lâm Hoa không thềm bận tâm, tiếp tục gặm gà nướng.

Trời đất bao la, ăn thịt lớn nhất.

32. Chương 32: Hôn Lễ Chiến Trường

Mùng tám tháng mười.

Vũ Mộng Thiên cung không có gì khác ngày thường, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy ngang, ngô đồng, rừng trúc, vẫn là khung cảnh như xưa.

Lâm Hoa lẳng lẳng đứng trên đám mây, mắt nhìn xuống cảnh vật quen thuộc. Hồi lâu sau, kiên quyết xoay người, thị nữ liền vén rèm che kiệu, Lâm Hoa khom lưng tiến vào, màn kiệu buông xuống, cảnh sắc quen thuộc từ từ biến mất, Lâm Hoa kinh ngạc nhìn màn kiệu vàng trước mắt, nước mắt không nhận được rơi xuống.

Người vẫn không tới, cho dù tất cả đều rõ ràng, nhưng nàng vẫn có chút không cam tâm. Ta thuận theo người gả đến Yêu Giới, người lại trốn tránh không gặp ta. Là không thể đối mặt với tân nương là ta, hay căn bản người đã quên mất ta?

Lâm Hoa nhìn giá y (áo cưới) tinh xảo trên người, liên tục cười khổ, ta rốt cuộc là cái gì đây? Ta ngay cả kẻ ngu cũng không bằng, chỉ vì không muốn làm khó người, ngay cả giá ý cũng đã mặc, hiện tại cho dù có hối hận, chỉ sợ cũng không kịp rồi. Thiên binh bảo vệ kiệu thì hiểu chiến, thích đánh nhau; đáng vẻ không hề giống đội đưa dâu, ngược lại giống như đưa người ra chiến trường. Sắc mặt thị nữ đi theo đều đau khổ, ngay cả sắc đỏ vui mừng cũng không che giấu được nỗi buồn bã tuyệt vọng.

Cái gì mà liên hôn, rõ ràng là đi tống táng, những binh lính kia chỉ sợ không phải theo hộ vệ mà là đề phòng công chúa hòa thân chạy trốn. Chỉ khổ những thị nữ kia, e rằng họ cũng chôn theo ta.

Lâm Hoa thu hồi thương cảm, từ trong lòng móc ra một bao giấy dầu, từ từ mở ra, bên trong là một nửa con gà nướng. Lâm Hoa thềm nhỏ dãi, nuốt nước miếng, lưu luyến không rời đem gà nướng tỉ mỉ gói kỹ, cất vào trong ngực.

Ai, đến Yêu Giới, không biết còn có thể ăn gà nướng hay không, nên tiết kiệm một chút thôi.

Đội đưa dâu tất nhiên không thoải mái bằng lòng ngực Thương Nam Thần Quân, cũng không có tốc độ nhanh bằng. Đi hồi lâu, vẫn còn chưa tới nơi, cổ kiệu lung la lung lay, Lâm Hoa liền buồn ngủ.

Trong giấc mộng, cổ kiệu đung đưa ngừng lại, chỉ nghe bên ngoài kiệu vang lên một giọng nói phách lối: “Thần Đế Chân Chân vô sỉ, đánh không lại Yêu Giới, liền dùng mỹ nhân kế sao?”

Đội thị nữ đỡ cô gái trong kiệu ra, âm thanh kia cương cứng một chút, lắp bắp nói: “Nữ nhân kế?”

Âm thanh đáng ghét này quá mức quen thuộc, cặp mắt vô hồn của Lâm Hoa dần dần tập trung, hình ảnh xuất hiện trước mắt quá mức kinh dị, Lâm Hoa cả kinh hít sâu một hơi, liền tiếp lui về sau.

Chỉ thấy trước mặt là một hàng người mặc áo đen đứng chỉnh tề, cầm trường kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lùng, Lâm Hoa ngạc nhiên, đây là tới đánh cướp sao?

“Chẳng những xấu xí, lá gan còn nhỏ như vậy.”

Một đứa trẻ mặc áo đỏ, tay cầm quạt giấy, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Lâm Hoa.

Cơn giận Lâm Hoa bốc lên, hất tay thị nữ của nàng, đi đến trước mặt đứa bé, giật lấy quạt giấy trong tay hắn, ngón trỏ chỉ vào cái trán trơn bóng của hắn, tức giận nói: “Đứa bé này sao lại nói năng khó nghe thế, ta xấu chỗ nào.”

Hành động không ngờ của Lâm Hoa lần này làm đứa bé có chút ngạc nhiên, hồi lâu mới lấy lại thần trí, phát tay đánh xuống ngón trỏ của Lâm Hoa, cả giận nói: “Người làm cái gì?”

Lâm Hoa thở phì phò chống nạnh, ý vào ưu thế chiều cao, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nói: “Nói xin lỗi, đứa trẻ không biết lễ phép.”

Lâm Hoa nhìn khuôn mặt xinh đẹp từ từ trầm xuống, càng nhìn càng thấy quen, dần dần trùng với một khuôn mặt trong trí nhớ. Nếu đứa nhóc này thay áo xanh, rõ ràng chính là tiểu thiên vương Yêu Giới đánh gãy cánh của Đại bàng tướng quân, Phong Thanh Vân.

Lâm Hoa phách lối, khí thế nhất thời tan thành mây khói, cười khan nói: “Ha ha, cái đó. . . chào tiêu Thiên vương.”

Trời ạ, đầu óc ta bị chìm nước rồi? Lâm Hoa kêu rên không dứt, ta lại dám dạy dỗ tiểu thiên vương Yêu Giới đại danh鼎鼎, ngay cả ta cũng chưa đủ nhét kẻ rằng nó, ta lại không có việc gì đi chọc nó.

Bên này tim gan Lâm Hoa đang run sợ chờ lửa giận của tiểu thiên vương, bên kia tiểu thiên vương đã sớm lướt qua gương mặt xấu hổ đang núp một bên của Lâm Hoa, chỉ huy thuộc hạ đem đồ cưới đưa đến đội ngũ Yêu Giới.

Sắc mặt thị vệ Thần giới âm trầm, nhìn Yêu Giới đem tất cả kỳ trân dị bảo của Thần giới mang đi, giận mà không dám nói gì, đây là do Thần Đế hạ lệnh, ai dám cãi lời.

Đội dọn sạch đồ cưới, thị vệ Thần giới cứng đờ hành lễ, vội vàng vàng đáp mây bay đi, rời đi nơi nhục nhã này.

Nước mắt Lâm Hoa lăn chả nhìn những bóng lưng đi xa, nội tâm tuyệt vọng hô hào: “Các người chờ ta một chút a.”

Phong Thanh Vân vuốt vuốt cây quạt trong tay, cười như không cười nhìn thị nữ co rúm bên cạnh kiệu, mở miệng nói: “Các người còn không đi sao? Chẳng lẽ cũng muốn gả cho phụ hoàng ta, làm mẹ kế của ta?”

Những thị nữ kia như được đại xá, không để ý đến ánh mắt cầu khẩn của Lâm Hoa, rối rít chạy trốn chết.

Lâm Hoa nhếch nhác bò dậy, cẩn thận từng li từng tí hỏi “Cái đó.. ta cũng đi?”

Phong Thanh Vân nhú mày, bước thông thả đến trước mặt Lâm Hoa, quạt giấy trong tay mở ra, tốt bụng quạt gió cho Lâm Hoa: “Xem mồ hôi trên đầu người, rất nóng sao? Ta quạt cho người.”

Lâm Hoa liên tiếp khoát tay, mặt khẩn cầu nói: “Cái đó, không nhọc Thiên vương phí tâm, ta không nóng.”

Con thỏ nhỏ đáng chết, bây giờ là mùa gì, người còn quạt? Chết rét lão nương rồi, Lâm Hoa thầm hận, thật là đứa trẻ không đáng yêu.

Lâm Hoa cồng đến cả người run lên, tâm tình Phong Thanh Vân thật tốt, thu hồi quạt, phát tay ra lệnh: “Tốt lắm, công chúa tộc Thần Vũ đã đến, trở về Yêu Giới.”

Lời còn chưa dứt, người đã bay lên không, áo đen bốn phía nghe được lệnh, rối rít nhắc rương hòm, mang theo đồ cưới, đuổi theo Phong Thanh Vân.

Chốc lát liền đi sạch.

Yên tĩnh.

Lâm Hoa nhìn đao kiếm trước mặt biến mất, sờ mũi một cái, cúi đầu xem giá y đồ thẫm trên người, lầm bầm nói: “Chẳng lẽ Yêu Giới chỉ cần đồ cưới không cần tân nương sao?”

Ngắm nhìn bốn phía, một mảnh hoang vu, cô đơn không tiếng động. Chỉ còn lại ánh mặt trời đỏ, cảnh sắc cực đẹp. Chỉ là... Lâm Hoa sờ sờ bao giấy dầu trong ngực, ngửa mặt lên trời than khóc, ta không biết bay, trong tay cũng chỉ có một nửa con gà nướng, các người cứ như vậy bỏ lại ta, thực sự không có nghĩa khí,

quá không có đạo đức.

33. Chương 33: Yêu Giới (một)

Màn đêm buông xuống, “vạn lại câu tịch” (không có một âm thanh).

Ánh lửa chiếu sáng không gian nho nhỏ, Lâm Hoa quần giá ý ngồi sát vào đồng lửa. Phượng Hoàng vàng kim giương cánh muốn bay trông rất sống động, tựa hồ như chầm chọc, như mang theo một chút thương hại.

Giá y là dùng sợi vàng sáng nhất dệt thành, cho dù xinh đẹp, cũng không thể là áo bông giữ ấm.

Lâm Hoa ngồi cạnh đồng lửa, cơ hồ muốn rúc vào trong đó, vẫn không cảm thấy ấm áp. Khí lạnh tận xương tủy, như sắp đông cứng, Lâm Hoa chợt co người lại, hồng quang thoáng qua, đã hóa thành một con gà rừng.

Có lông vẫn ấm hơn, Lâm Hoa hí đôi mắt ti hí cảm thán, khinh thường liếc mắt nhìn giá ý đồ thẳm dưới cổ. Tựa như nhớ tới cái gì, chân gà hung hăng đạp hai cái, lưu lại mấy vết bùn nhàn nhạt.

Lâm Hoa phần nộ thu hồi móng vuốt, co rúc bên cạnh đồng lửa, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào ánh lửa ôn hòa, nội tâm vô cùng uất ức.

Đời một ngày cũng không có ai quay lại tìm nàng. Nàng bị người ta vứt bỏ, mặc giá y đồ thẳm, cô liêu đứng ở trong hoang dã, nhìn hoàng hôn lặn về phía tây, mặt trăng lên cao.

Bất ta lập gia đình nhưng không ngờ người ngay cả mặt ta cũng không thèm nhìn. Đường đường là Yêu Hoàng, mỹ nữ bên cạnh tất nhiên nhiều như mây, sao có thể coi trọng một con gà rừng nho nhỏ. Người xem, ngay cả đồ cưới người cũng mang đi, bỏ lại tân nương ta cô đơn một mình. Người đưa ta tới đây, chẳng lẽ là muốn làm nhục ta sao?

Nếu không phải kỹ thuật sinh tồn khi ta còn là gà rừng chưa mất hết, người sẽ chỉ có thể nhìn thấy một con gà rừng đông lạnh ở đây.

Lâm Hoa suy nghĩ, lại cảm giác bùn đất phía dưới vô cùng không thoải mái, đành phải đứng dậy chui vào trong giá y. Ai, sống an nhàn sung sướng quá lâu, ngay cả ngủ cũng không quen ở nơi đất cát này.

Không ngăn được mỗi một đánh tới, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng cơn buồn ngủ ập tới, Lâm Hoa vừa nhắm mắt, chân vừa đạp liên tiếp vào mòng đẹp.

Một bóng dáng màu đen yên lặng đứng trước mặt Lâm Hoa, đem con gà rừng ngủ say ôm vào trong ngực, động tác êm ái vô cùng, giống như trong ngực là trân bảo trên đời.

Nhận được ấm áp, Lâm Hoa tự động đến gần nguồn nhiệt, người nọ nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Người rốt cuộc đã trở lại.”

Người nọ nhìn lướt qua giá y trên mặt đất, đầu ngón tay ánh lên sắc đỏ, nhẹ nhàng bắn tới, giá y liền hóa thành tro bụi, theo gió tản đi.

Gió đêm thổi qua, chỉ còn lại đồng lửa đang cháy.

Thiên cung Thần giới.

Trên án Thanh Ngọc, quả cầu thủy tinh trong suốt xuất hiện vết nứt, chỉ nghe “Kèo kẹt” một tiếng, quả cầu liền hóa thành ngàn vạn mảnh vụn, lẳng lặng nằm trên bàn.

Thần Đế vờ một mảnh vụn, đặt trong tay tỉ mỉ quan sát, hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn về phía nam tử mặc áo hồng đứng trước mặt, nói: “Bị phát hiện rồi sao?”

Thương Nam Thần Quân vờ mặt trầm tĩnh, ống tay áo vung lên, hỏa diễm dấy lên, đợi ngọn lửa tắt, trên án hoàn toàn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Thần Đế cười nói: “Biểu ca quét dọn vệ sinh cũng quá tốt, chỉ là mảnh thủy tinh nho nhỏ, lại dùng Phượng hỏa phá hủy, thật là chuyện bé xé ra to a.”

Âm thanh Thương Nam Thần Quân trước sau như một: “Dao Hoa đã vào Yêu Giới, trong vòng trăm năm, họa lớn Yêu Giới nhất định có thể trừ.”

Dáng vẻ tươi cười của Thần Đế vụt tắt, sắc mặt nặng nề, nói: “Biểu ca, mặt mũi Thần giới đã mất hết, nếu vẫn không trừ được, sợ rằng Thần giới không còn thời gian xoay sở.”

Thương Nam Thần Quân khom người nói: “Bệ hạ an tâm, lần này nhất định có thể được việc.”

“Như thế thì tốt.”

Một giấc ngủ cực kỳ thoải mái, Lâm Hoa chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn được phóng đại .

Lâm Hoa nháy mắt, có chút không rõ tình huống. Chỉ cảm thấy khuôn mặt trước mắt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm, rất đáng yêu. Ma xui quỷ khiến thế nào, tay Lâm Hoa sờ sờ hai gò má bạch ngọc, cảm giác tơ lụa như sữa bò, cảm xúc hết sức tuyệt vời. Lâm Hoa nổi hăng hái, lật lại khế bốp, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhéo đến biến hình.

“Cái đồ nữ nhân đáng chết, chẳng những xấu xí mà lòng dạ lại quá độc, người muốn phá hủy gương mặt tuần tú, ngàn vạn của Bổn vương sao?”

Đứa bé kia từ tránh thoát ma trảo của Lâm Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị Lâm Hoa bốp đồ bưng, đứng bên giường, thở phì phò chỉ vào Lâm Hoa, tố cáo nàng cực kỳ tàn ác.

Âm thanh này cực kỳ quen tai, Lâm Hoa hoàn toàn tỉnh táo, liền lặn một vòng từ trên giường xuống, bấm mũi cười gượng: “Cái đó... chào tiểu Thiên vương.”

Lâm Hoa mắt ướt nhòa, nhìn xem vận xui của ta vẫn chưa đi, tại sao lại rơi vào tay hắn?

“Đừng khóc, khóc còn xấu hơn.”

“ ”

Người không thể không đề cập tới từ xấu xí sao?

Phong Thanh Vân ghét bỏ nhìn nàng một cái, sải bước ra ngoài, đi tới cửa, quay đầu lại, cực kỳ không cam lòng ác thanh nói: “Còn không qua đây, ăn cơm.”

Lâm Hoa mừng rỡ, vui mừng bò dậy, tóc tai bù xù đi theo phía sau hắn. Khóe miệng Phong Thanh Vân không ngừng co quắp, tức giận nói: “Người không phải là nữ nhân? Mặc xong y phục rồi ra!”

Nói xong mặt đồ bưng đi ra ngoài.

Lâm Hoa hậu tri hậu giác cúi đầu, cái yếm màu xanh lỏng lẻo muốn rớt, cùng màu với quần ngủ. Cánh tay trắng nõn và bắp chân lộ ra ngoài không khí lạnh.

Ta nói... tại sao lại lạnh như vậy.

Lâm Hoa cười mỉm, thay bộ quần áo xanh lá trên giường, thắt lại tóc. Đợi tất cả đều chỉnh tề, liền đẩy cửa gỗ ra ngoài.

Ngoài cửa, ngói xanh tường xám, ngẩng đầu nhìn lên, trời trong không một bóng mây. Ánh trăng trong treo trên bầu trời đen đầy sao.

Lâm Hoa nháy mắt mấy cái, trấn định tự nhiên giơ tay khép lại cửa. Chậm rãi đi tới giữa sân, tỉ mỉ quan sát bốn phía.

Viện phía tây có một cái giếng nước, bên cạnh giếng để một cái thùng vẫn còn ướt như vừa có người dùng qua. Cạnh đó là một giàn nho, dây nho leo trên giàn tre, phía dưới lủng lẳng từng chùm nho tím. Viện cánh đông, là một bụi Đoàn Tụ khổng lồ, lá Đoàn Tụ mảnh khảnh tựa như múa, những bông hoa hồng như cái ô thành từng cụm, xinh đẹp tuyệt trần, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Cảnh sắc cực đẹp, Lâm Hoa quan sát một hồi, lại phát hiện viện này, không có cửa.

Lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Lâm Hoa chống nạnh đứng ở trong viện, trung khí mười phần hô to: “Phong Thanh Vân, người đi ra cho ta.”

34. Chương 35: Gian Tình Không Ngừng - Tắm Rửa

Thần giới, Vũ Mộng Thiên cung.

Thương Nam Thần Quân lẳng lặng ngồi sau bàn, trong tay cầm chiếc đèn cung đình hình bát giác, mắt phượng lóe lên, giờ tay đem một viên dạ minh châu thả vào trong đèn.

Ánh sáng nhu hòa xuyên qua lớp vải đèn, chỉ thấy những bức tranh gà rừng từ từ biến thành một cô gái mặc áo đỏ, khuôn mặt lúc giận, lúc vui, lúc buồn, sinh động hoạt bát, giống như chỉ cần với tay là có thể chạm vào.

Ánh sáng xanh hắt lên khuôn mặt bình tĩnh của Thương Nam Thần Quân, vừa trống rỗng lại thêm mấy phần xinh đẹp mỹ hoặc. Một tiếng thở dài không thể nhận ra, đem minh châu thu lại, nữ tử áo đỏ dần dần biến mất, giấy lát lại trở về gà rừng.

Lòng bàn tay nổi lên hỏa diễm, Thương Nam Thần Quân khẽ nâng tay, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không thể xuống tay, đem đèn cung đình treo lại trên đầu giường, ngắm nhìn một lúc rồi bỏ đi.

Gian phòng khôi phục lại yên tĩnh, lúc sau một cô gái trong trang phục cung nữ từ sau tấm bình phong đi ra, sắc mặt âm trầm, hai mắt như muốn phun lửa, giọng cảm hận nói: “Người đi rồi cũng sẽ không được bình an.”

Yêu Giới, quán rượu Thanh Vân.

Phong Thanh Vân âm trầm nhìn mặt bàn bừa bãi, hối hận không thôi. Ngày đó nên đem xấu nữ này ném xa một chút, không để phụ hoàng lượng về, gieo họa hai mắt hấn.

Có lẽ hai mắt hấn mờ rồi, phụ hoàng sao lại có ánh mắt cứng chiều đó? Đối với xấu nữ này? Phong Thanh Vân xem thường nhìn cái miệng phình to đầy dầu mỡ của Lâm Hoa, tự nhủ thẳm trong lòng, không sai, tuyệt đối là ảo giác.

Ăn uống no đủ, Lâm Hoa rốt cuộc nhớ tới hình tượng đã mất, ngón tay thon dài đưa ra, cầm khăn lau tay, ưu nhã lau đi vết mỡ trên khóe miệng. Khăn tay trắng sạch sẽ liền xuất hiện một vết bẩn dài, Lâm Hoa mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, thanh tú gấp một cái, nhã nhặn lịch sự ngồi ngay ngắn ở chỗ mình. (Misa: Ta cũng pó tay với nàng này, mắt mặt chị em phụ nữ quá

Lâm Hoa tức giận không chịu nổi, sờ cũng sờ rồi, cuối cùng quăng cho ta một câu, ghét bỏ ta nhỏ còn sờ hăng say như vậy?

Lâm Hoa giùng giàng từ trong ngực Yêu Hoàng bò ra ngoài, nhếch nhác đứng dậy, cầm áo gấp ngay ngắn bên cạnh ao, khoắc lung tung lên người, hai chân trần đứng bên bờ ao lạnh lẽo, Lâm Hoa thở phì phò xoay người, lại bị mỹ nam đồ trước mắt làm mê mẩn thần trí.

Tóc đen ướt nhẹp, từng giọt nước theo khuôn ngực rõ ràng trượt xuống, Lâm Hoa không khống chế được hai mắt nhìn theo, cơ bụng có lực, lại đi xuống. . . .

Lâm Hoa quýnh lên, gương mặt đỏ bừng, cuống quýt nhắm hai mắt, không dám nhìn nữa.

Yêu Hoàng hình như không nhận thấy cảnh xuân tiết ra ngoài, đập nước đứng dậy, đi tới trước mặt Lâm Hoa. Quần áo nàng đã chỉnh tề, váy dài trắng, tóc đen tùy ý buông lỏng trước ngực, mỹ hoặc xinh đẹp. Yêu Hoàng mắt hồn nhìn gương mặt ngượng ngùng, tựa như muốn xuyên qua nàng đang nhớ lại cái gì.

Lâm Hoa cẩn thận mở hai mắt, bộ dạng mê mang của Yêu Hoàng rơi vào trong mắt nàng, một góc nhỏ trong lòng như bị kim đâm, loáng thoáng đau đớn.

Ánh mắt Yêu Hoàng khôi phục thanh tỉnh, lấy áo khoác chôn trong tay phủ lên người Lâm Hoa, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, giờ phút này đang nghi ngờ nhìn hắn. Trong đôi mắt to, hắc bạch phân minh, chỉ có hắn.

Trăng trong như nước, cảnh sắc chung quanh vô cùng rõ ràng, phía xa là ánh sáng của Vạn Yêu thành.

Yêu Hoàng ôm Lâm Hoa ngồi trên đám mây, phía dưới là vực sâu vạn trượng, Lâm Hoa núp trong ngực hắn, áo khoác da chôn trên người, trong ngực ấm áp như xuân, Lâm Hoa lại bắt đầu buồn ngủ.

35. Chương 36: Yêu Giới (hai)

Gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, ánh trăng sáng ngời lặng yên.

Lâm Hoa cảm thấy hoa mắt. Một nam tử mặc trường bào đen, chấp tay đứng dưới giàn nho, tóc đen khê rủ xuống, ngói xanh tường xám cũng không ngăn được ánh mắt sáng ngời.

Kêu đứa nhỏ, lão cha lại đi ra.

Lâm Hoa ngẩn người, gương mặt tuần tú quen thuộc này chính là Yêu Hoàng Bạch Dạ.

Bóng người thoáng qua, Yêu Hoàng đã đứng trước mặt Lâm Hoa. Lâm Hoa theo bản năng lui về phía sau, lại bị hắn bắt được. Ngẩng đầu lên lại đụng trúng đôi mắt tĩnh lặng như đầm nước, trông mắt đen phản chiếu lại khuôn mặt ngọc nhiên của nàng.

“Đi thôi.”

Dứt lời liền kéo Lâm Hoa đang trong tình trạng hoa si ra ngoài. Đến bên tường xám, bước chân vẫn không dừng lại, có khuynh hướng đâm thẳng về phía trước. Lâm Hoa sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, cảm giác thân thể tiến vào một không gian sênh sệt. Lặng lẽ mở hai mắt thì phát hiện mình đã ở ngoài đình viện, trước mặt là vẻ ảo não của tiểu Thiên Vương- Phong Thanh Vân.

Ánh mắt Yêu Hoàng lóe lên một cái, Phong Thanh Vân vô cùng không cam lòng từ trong ngực móc ra một vật, ném đến trước mặt Lâm Hoa, nàng cuống quýt đưa tay ra nhận, bốn phía liền quanh quẩn mùi gà nướng.

“Cho ta?”

Lâm Hoa nhếch miệng cười khúc khích, thì ra thức ăn Yêu Giới tốt như vậy.

Yêu Hoàng nhàn nhạt quét qua vẻ mặt tham ăn của Lâm Hoa, mở miệng nói: “Trước ăn lót dạ, lát nữa dẫn ngươi đi ăn cơm.”

Lâm Hoa nhất thời lệ nóng vòng quanh, thì ra gà nướng chỉ là khai vị, sau đó còn có một bữa tiệc lớn, Yêu Giới quả nhiên xa xỉ như lời đồn.

Nhưng là, rất hợp ý ta.

Tin đồn Yêu Giới lạnh lẽo âm u, yêu ma khát máu cuồng bạo, lấy thịt người để ăn, lấy máu tươi để uống. Khắp Yêu Giới cây ngang chất đông, máu chảy thành sông.

Nhưng mà, một lần nữa Lâm Hoa muốn nói, tất cả truyền thuyết đều là lừa bịp .

So với Tiên giới xuất trần thoát tục, Yêu Giới gần giống với Nhân giới hơn. Vạn Yêu thành khổng lồ lúc này đèn đuốc sáng rõ, lũ yêu nhón nha nhón nháo, tiếng người bán hàng rao lớn, mùi thơm đồ ăn bốn phía, rất động lòng người.

Lâm Hoa có chút sững sờ, lấy dũng khí bắt lấy ống tay áo đen trước mắt, hỏi thăm: “Muốn đi đâu?”

Những ngón tay trắng nõn trên nền vải đen hết sức bắt mắt, Yêu Hoàng nhìn hồi lâu, đến khi bàn tay nhỏ bé như muốn rút lại, mới trở tay nắm lấy bàn tay kia, khẽ cười nói: “Dĩ nhiên là đi ăn cơm, ”

Nụ cười kia quá mức chói mắt, tựa như ảo mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoa đỏ ửng, cúi đầu, ngoan ngoãn theo sau Yêu Hoàng.

“ ”

Phong Thanh Vân nhỏ bé hoàn toàn sụp đổ, gắt gao nắm chặt quạt giấy trong tay, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân đáng chết toan tính.”

Suy nghĩ kỹ một chút, lại đổi lời nói: “Xấu nữ mà tính toán.”

Đi một lúc mà đã có rất nhiều cô gái xinh đẹp, yếu đuối thân thiết gọi Yêu Hoàng, cố gắng nhào tới như thiêu thân.

Khuôn mặt trắng trẻo của Phong Thanh Vân sấp đen như than, muốn phát tác nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Yêu Hoàng vẫn giữ dáng vẻ nhẹ nhàng, bình thản như cũ, gặp phải những nữ tử yếu đuối đều lắc mình tránh thoát, mặc cho những người kia nhào tới trên người Phong Thanh Vân.

Lâm Hoa cảm thấy ngoài ý muốn. Mơ mơ hồ hồ đi theo Yêu Hoàng, nhìn bóng lưng cao lớn, trái tim lơ lửng rồi cuộc thả lỏng. Không ngờ Yêu Hoàng bình dị gần gũi như vậy, những yêu nữ kia vừa nhìn là biết có ý nghĩ khác, khó có được lúc Yêu Hoàng thương hương tiếc ngọc như vậy. Lâm Hoa đồng tình quay đầu nhìn tiểu Thiên Vương một cái, đứa bé đáng thương, phải biết mỹ nhân là khó tiêu nhất a.

Vạn Yêu thành cực kỳ phồn hoa, đình đài, lầu các, quán rượu, tiệm trà mọc lên khắp nơi, cư dân Yêu Giới vai sát vai, cười nói vui vẻ. Có nhiều yêu quái hình người đầu sư tử hoặc đầu người thân hổ đang hợp sức đập bể tảng đá lớn, có kẻ thì đi quyền khiến xung quanh nổi lên từng trận trầm trồ khen ngợi. Người xem thay nhau ném tiền, còn những yêu quái kia thì cúi đầu khom lưng nhất.

Lâm Hoa có chút sợ hãi, khoe miệng không ngừng co quắp, đây là gì? Làm xiếc?

Yêu Hoàng lạnh nhạt nói: “Chỉ là một chút thủ thuật để kiếm sống, không phải là nơi thanh nhã.”

“ ”

Yêu Hoàng che chở Lâm Hoa đến trước một quán rượu.

Chỉ thấy phía trước có một bức tượng hình người bằng vàng, trên tay nắm kim bài viết bốn chữ cứng cáp, “Tửu lâu Khinh Vân ”. Chắc hẳn những thứ này đều làm từ vàng ròng.

Lâm Hoa quay đầu, nhìn tiểu Thiên Vương bên cạnh đang phe phẩy quạt, động tác trôi chảy, khí chất cao quý, lại run rẩy chỉ về bức tượng: “Là người?”

Quạt giấy lão đảo, gật đầu.

Lâm Hoa im lặng, hồi lâu sau mới nặn ra mấy chữ: “Thiên vương thượng thức thật tốt.”

Tiểu Thiên Vương đắc ý khiến những mỹ nữ còn đang dây dưa không dứt nháy mắt liên chạy mất, khoe mắt bờ môi đều là nụ cười: “Coi như ngươi tỉnh mắt.”

“ ”

Ta cảm thấy thẩm mỹ của ngươi cùng với Thần Đế chẳng khác nhau là mấy, người phạm bọn ta chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn.

Yêu Hoàng không nói gì, trực tiếp kéo hắn vào trong.

Buôn bán ở tửu lâu khá tốt, khắp đại sảnh đều kín chỗ. Chương quý thấy Phong Thanh Vân đi vào liền cúi đầu khom lưng, dẫn bọn họ lên lầu hai, an bài một nhà gian gần cửa sổ. Trong lúc nhiệt tình chào mời Phong Thanh Vân, thì đối với Yêu Hoàng lại tựa như cũng không thèm để ý.

Như nhìn thấu tâm tư của nàng, đợi chương quý ra ngoài, Phong Thanh Vân mở miệng giải thích: “Người cho rằng phụ hoàng ta là nhân vật nào, dân chúng tầm thường sao có thể dễ dàng thấy được?”

Dứt lời còn hung hăng lườm nàng một cái, giống như sự tồn tại của nàng là một sự vũ nhục đối với phụ hoàng thần tiên của mình.

Suốt đường đi, nàng để ý Yêu Hoàng không tới một vạn cũng phải 8000 tuổi, Lâm Hoa oán thầm, có chút xem thường.

Yêu Hoàng nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, như cảnh cáo, Phong Thanh Vân liền im miệng, khép mi buông mắt, quy củ ngồi tại chỗ. Nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng hít thở.

Trầm mặc rất nhanh bị phá vỡ, món ăn liên tục được đi lên. Gà nướng, vịt nướng, cá nướng, heo sữa quay, dê nướng nguyên con, bê thui nguyên con.

“Ăn đi.”

Yêu Hoàng mở miệng, đem dê nướng nguyên con để trước mặt Lâm Hoa, nàng nhìn chằm chằm con dê nướng chết không nhắm mắt, cứng đờ mở miệng: “Cho ta ăn?”

Yêu Hoàng gật đầu.

Lâm Hoa đối mặt với một bàn thức ăn ngon khóc không ra nước mắt, nhìn bộ dạng các người hình như không có ý định ăn, cho dù dạ dày ta có lớn đi nữa cũng không ăn hết.

Lại nhìn về phía một bàn toàn thịt, Lâm Hoa lần đầu tiên mất khẩu vị.

Yêu Hoàng cau mày, hỏi thăm: “Không hợp khẩu vị?”

Lâm Hoa nuốt nước miếng một cái, gật đầu.

“Vậy đổi hết đi, chọn những món bình thường.”

“Giữ lại gà nướng.”

“ ”

Gân xanh trên đầu Phong Thanh Vân không ngừng nhảy lên, nhìn tới cực điểm, cả người đều khẽ run, hảo cảm mới có được một chút cũng theo gió bay đi. Nữ nhân này chẳng những thô lỗ xấu xí, còn tham ăn đến cực điểm, phụ hoàng rốt cuộc vừa ý cô ta chỗ nào?

36. Chương 37: Bí Mật

Đêm nay trăng không tròn, ánh sáng mờ ảo kết hợp với từng trận gió thổi làm người ta cảm thấy rất quỷ dị.

Dưới ánh trăng, một công tử áo tím đang đi rất chậm rãi, đá trang sức trên áo sáng lấp lánh. Chỉ thấy tay phải hắn xách theo một cái lồng, bên trong là một con gà rừng nằm gơ chân, sống chết không rõ.

Một tảng đá lớn đột nhiên chắn giữa đường, bước chân hắn cũng không ngừng lại, đi thẳng vào tảng đá, đến khi chạm vào thì một vầng sáng đỏ hiện ra, trước mắt không còn một bóng người.

Trước mặt là một hành lang dài, ánh sáng mờ hồ chỉ có thể nhìn khoảng ba thước phía trước, xung quanh là khoảng không đen kịt, hắn không chút chậm trễ, nhanh chóng đi xuống.

Hành lang như không hề có điểm dừng, đi tới đi lui giống như mê cung, chỉ có ánh sáng xanh nhạt luôn bao phủ cự ly ba thước.

Đi hồi lâu, trước mắt trở nên sáng rực, một tòa bạch ngọc khổng lồ trên ao nước, nước trong ao đỏ rực không ngừng gợn sóng. Mùi tanh nồng gay mũi khiến con gà rừng trong lồng chột tỉnh, đến khi thấy rõ xung quanh, Lâm Hoa chớp mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Có chuyện gì đáng để Đại Thiên Vương tự mình đại xá quang lâm?”

Trong chớp mắt, dưới nước hiện lên một cái đầu, cười khằng khặc quái dị, cặp mắt trống rỗng nhìn thẳng về công tử áo tím đứng bên ao.

Phong Thanh Vân cau mày, mặt không biến sắc nhìn lướt qua đồng xương cốt bên cạnh ao, lạnh nhạt nói: “Đi lên, ra ngoài.”

Đầu khô lâu tựa như không cam lòng, nhưng không dám chọc giận Đại Thiên Vương Yêu Giới, cái đầu từ từ biến thành một ông lão khô quắt, nhẹ nhàng tới trước mặt Phong Thanh Dương, khom mình hành lễ.

Phong Thanh Dương cầm lồng gà trong tay ném đến trước mắt hắn, mở miệng nói: “Xem con Phượng Hoàng này có gì đặc biệt.”

“Phượng Hoàng?” Theo bản năng nhận lấy lồng gà, hắn hít vào một hơi thật dài, chợt về mặt đại biến, đưa móng vuốt dài đen lạt đâm lông vũ ở dưới da, máu lấm tẩm dính ra, hắn chấm một chút, ngửi nhẹ, chốc lát sau, mặt liền lộ vẻ tham lam, đem ngón trở bỏ vào miệng, say mê liếm láp.

Phong Thanh Dương không biến sắc, phất tay một cái, cả lồng gà liền rơi vào tay hắn, nhìn lướt qua bộ dạng si mê kia, mở miệng nói: “Như thế nào?”

Bất chợt hồi hồn, mới phát hiện lồng gà đã ở trong tay Phong Thanh Dương, hai mắt hắn đỏ như máu, lộ vẻ cuồng nhiệt, bộ dáng cực kỳ khủng bố, nằm sấp trên mặt đất thống khổ cầu khẩn: “Thiên vương, cho ta uống một hớp thôi.”

Phong Thanh Dương thấy thế, quả quyết hét lớn: “Đứng lên.”

Tiếng vang như sấm, ầm ầm vang dội, cả người tên quỷ khô như bị sét đánh, “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu, huyết sắc trong mắt biến mất, trở lại vẫn đục, về mặt hắn uể oải, khó khăn bò dậy, dựa vào bờ ao ngồi xuống, thở hổn hển.

“Như thế nào?” Phong Thanh Dương về mặt không thay đổi, hỏi thăm.

“Chỉ là một con gà rừng, cực kỳ hạ đẳng.” Nhìn chòng chọc con gà rừng trong lồng, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Chỉ là trên người nàng có máu Phượng Thần, tuy là cực kì nhạt, nhưng chính xác là máu Phượng Thần.”

Phong Thanh Dương hơi biến sắc mặt, máu Phượng Thần tại sao lại ở trên người gà rừng? Hắn cúi đầu nhìn con gà trong lồng ngất ngây như rơi vào sương mù, lông mày nhíu chặt.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Trăm vạn năm trước, thần yêu đại chiến.

Nghe nói trận kia đánh tới mức bầu trời đen kịt, nhật nguyệt vô quang, chúng thần khắp nơi góp mặt trong trận chiến đều bị thương nghiêm trọng, hai giới thần - yêu bị tổn thất nguyên khí nặng nề.

Trong hai giới chỉ còn lại Phượng Thần của bộ tộc Phượng Hoàng Thần giới là tồn tại, đại quân yêu giới tự biết không địch lại, không cam lòng rút lui, Thần giới khôi phục lại an bình.

Mà bộ tộc Phượng Hoàng muốn dục hỏa trọng sinh (hồi sinh từ biển lửa) cần phải ở trong Thánh sơn, Phượng Thần bị thương quá nặng không kịp trở về tộc, liền hóa thành ngọn lửa ngay tại chỗ, niết bàn.

Lửa này đốt chính là kéo dài ngàn năm, đợi ngọn lửa tàn đi Phượng Thần đã không còn thấy tung tích, bên trong tro bụi là hai quả trứng phượng khéo léo, bị Tộc trưởng Phượng Hoàng bí mật mang về bỏ vào trong lòng núi lửa.

Trải qua vạn năm, mới lộ xác.

Từ đó, trong lục giới, không còn tung tích.

Trăm vạn năm sau, máu Phượng Thần lại xuất hiện trên người con gà rừng.

Nguyên tưởng rằng Thần giới đưa công chúa tộc Thần Vũ đi liên hôn là có âm mưu gì, ai ngờ công chúa tộc Thần Vũ chỉ là một con gà rừng, nhưng trên người lại có máu Phượng Thần. Chuyện này Thần giới tất

nhiên phải biết rõ, đã biết rồi tại sao còn đưa nàng vào Yêu Giới, Thần giới xưa nay làm việc quỷ quyệt khó dò, chuyện này chắc phải có huyền cơ.

Ánh mắt Phong Thanh Dương phức tạp nhìn chằm chằm vào cô gái nằm trên mặt đất, không nhìn được khom lưng tỉ mỉ quan sát, chẳng lẽ đúng như đệ đệ từng nói, mỹ nhân kế?

Khóe miệng khẽ co quắp, mỹ nhân kế? Thật là đánh giá cao nàng ta, đang muốn đứng dậy thì nàng ta đã mở hai mắt, nhìn chằm chằm hẳn, Phong Thanh Dương sững sờ, bờ môi vẽ ra nụ cười nhàn nhạt như gió xuân, mê hoặc lòng người.

“Người đã tỉnh?”

Lâm Hoa nháy mắt, có chút mờ mịt, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, trước mắt là mỹ nam phong hoa tuyệt đại, cười một tiếng khuyên thành. Hoảng hốt, Lâm Hoa rục rịch ma trảo, nắm cái cảm trơn bóng của mỹ nam, sắc mê cười nói: “Tiểu gia, mau cười một cái!”

Phong Thanh Dương biến sắc, đẩy tay nàng ra, phát tay biến nàng trở về bộ dáng gà rừng, thô lỗ nhét nàng vào trong lồng, lạnh lùng liếc con gà đang rút đầu run lẩy bẩy, lạnh nhạt mở miệng: “Người từ đâu tới, liền trở về chỗ đó, đừng dây dưa với phụ hoàng ta.”

Dứt lời, một cơn lốc màu đen thoáng qua, trước mặt không còn bóng dáng màu đen.

Lồng gà bị gió nhấc lên, quay mấy vòng, cho đến khi đụng vào tảng đá mới dừng lại, Lâm Hoa bị nhào lộn tứ phía, mắt nổ đom đóm, lung la lung lay rơi ra khỏi lồng, xiêu vẹo đi vài bước, mới lảo đảo đứng vững.

Lúc này Lâm Hoa mới hoàn toàn tỉnh táo, nhớ lại hành vi sắc nữ vừa rồi, mồ hôi lạnh túa ra, sợ không thôi. Trời ạ, ta lại dám đùa giỡn Đại Thiên Vương Yêu Giới, có thể giữ được cái mạng nhỏ đã không tệ. Chỉ là mỹ nam Yêu Giới da thật là tốt.

Lâm Hoa lắc mình một cái hóa thành hình người, chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ, cúi đầu xem xét, thân thể bạch ngọc không một mảnh vảy, lộ ra dưới ánh trăng lạnh lẽo. Sắc mặt Lâm Hoa đỏ bừng, ảo não biến trở về gà rừng, Thiên vương Yêu Giới đáng chết, xem như người lợi hại.

Vội vàng bay đi, được hồi lâu, chỉ cảm thấy hai cái chân gà không ngừng run lên, hẳn là không đi được nữa, Lâm Hoa ngồi phịch tại chỗ, giương mắt nhìn bốn phía, đều là đại thụ che trời, cành lá sum xuê, che lấp cả ánh trăng, mờ mờ vô biên. Lâm Hoa cảm thấy trong nội tâm từng trận rét run, làm sao lại tới đây, vừa rồi trước mặt rõ ràng là một mảnh đất trống, Lâm Hoa đi thẳng lại vào rừng cây quỷ quyệt này.

Sững sờ, lòng bàn chân đã tràn ngập khói mù màu xanh tím, hướng tới Lâm Hoa.

Lâm Hoa vội vàng đứng dậy, đi đến phía trước, sương khói kia vẫn như hình với bóng, đi qua nơi nào là nơi đó cỏ cây rồi rít khô héo, kịch độc vô cùng.

Rừng cây cực lớn, càng đi vào trong càng khó đi, vừa rồi còn có thể nhìn thấy một tia sáng, hiện tại bốn phía đã đen thui, căng mắt nhìn chỉ có thể nhìn rõ một thước, phía trước cũng một mảnh đen ngòm, giống như đi vào cõi chết.

Lâm Hoa chán nản co quắp trên mặt đất, tuyệt vọng vô cùng, không thể tiếp tục đi về phía trước, trước mắt không nhìn thấy một tia hi vọng, vậy thì cứ như vậy đi.

Trong thoáng chốc, tựa như trở về bờ sông Vọng Xuyên, Mạn Châu Sa Hoa đồng loạt ra, nam tử tóc đỏ, nụ cười như hoa, lảo đảo đưa tay phải ra, nhẹ giọng kêu: “Dao nhi, theo ta về nhà.”

Nam tử áo đỏ gần ngay trước mắt, giống như chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới, Lâm Hoa nhàn nhạt mỉm cười, chậm rãi khép mắt.

Thật tốt, người rốt cuộc đã tới.

37. Chương 38: Không Cách Nào Đạt Tới Bỉ Ngạn (Một)

Lâm Hoa tỉnh lại từ giấc mộng, chỉ cảm thấy trước mặt là tấm rèm xanh dương hết sức quen mắt, khẽ quay đầu, trên đầu giường là đèn cung đình bát giác, ánh sáng hắt lên hình gà rừng trông rất sống động, giống như đúc.

Lâm Hoa ngạc nhiên, đây rõ ràng là Vũ Mộng Thiên cung Thần giới.

Miễn cưỡng chống người dậy, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn không hề có hơi sức, muốn làm một động tác nhỏ đã thở hồng hộc, đổ mồ hôi đầm đìa.

Cửa phòng “Ken két” một tiếng mở ra, Lâm Hoa theo tiếng kêu nhìn lại, đợi thấy rõ diện mạo người tới, liền cứng tại chỗ, sững sờ nhìn người chậm rãi tới trước mặt nàng.

Lâm Hoa hốt hoảng cúi đầu kêu: “Thần Quân.”

Thương Nam Thần Quân đưa tay phải lau nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Thế nào, không muốn nhìn thấy ta sao?”

Lâm Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, lấy hết dũng khí, chậm rãi ngẩng đầu lên. Cảm, đôi môi, lỗ mũi, mắt, lông mày. . . . Lâm Hoa tham lam nhìn nam tử mặc áo đỏ phía trước, hần vẫn giống như trong trí nhớ, cao thượng xuất trần, gương mặt ôn hòa, nhưng lại mầu lạnh dùng lời nói làm tổn thương người khác.

Nghĩ vậy, Lâm Hoa buồn buồn cúi đầu, sao ta lại nhớ rõ ràng như vậy?

Lâm Hoa cau mày, vô ý thức lắc lắc ngón tay, bên cạnh hình như có người ngồi xuống. Lâm Hoa cũng không để ý, lặng lẽ lù vào trong, lại bị Thương Nam Thần Quân bắt được, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang xoắn lại của nàng. Ngón tay Thương Nam Thần Quân lạnh lạnh, tỉ mỉ vuốt ve bàn tay mềm mại, tay phải nâng khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, chậm rãi cúi đầu xuống, đụng vào trán nàng, mệm mội hỏi: “Thế nào, không muốn ta sao?”

Lâm Hoa không lên tiếng, có chút mờ mịt nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc. Chưa từng thấy Thương Nam Thần Quân như bây giờ, hần vĩnh viễn đều là bộ dáng cao cao tại thượng, để người người quý bái, làm gì có dáng vẻ yếu ớt, cẩn thận từng li từng tí như nâng niu trân bảo như vậy.

Khóe môi Thương Nam Thần Quân nâng lên một nụ cười nhạt, lòng ngón tay vuốt ve bờ môi mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta rất nhớ ngươi.”

Khuôn mặt tái nhợt của Lâm Hoa liền hiện lên vệt đỏ, khẽ nghiêng mặt đi, thì thầm nói: “Ta cũng nhớ ngươi.”

Bên tai truyền đến tiếng cười thật thấp, hơi thở ấm áp phất qua tai Lâm Hoa, Thương Nam Thần Quân khẽ đặt một nụ hôn nhẹ vào đây, hài lòng nhìn sắc mặt đỏ ửng của người nào đó, dặn dò: “Ngươi ở đây nằm một lát, ta sẽ quay lại ngay.”

Lâm Hoa ngoan ngoãn nằm xuống, Thương Nam Thần Quân liền đứng dậy rời đi.

Lâm Hoa mới thở phào một hơi, đổ mặt nghĩ chỉ mấy tháng không thấy mà Thương Nam Thần Quân đã học thói xấu! !

Giống như trở về ngày xưa, Thương Nam Thần Quân và Lâm Hoa ăn ý không nhắc đến khoảng thời gian xa cách, giống như đó chỉ là một giấc mơ.

Một ngày, Lâm Hoa hào hứng chạy tới trước điện Sương Mai, vừa đẩy cửa trong miệng không ngừng la hét: “Thần Quân, Thần Quân, người mau đến xem.”

Thương Nam Thần Quân thấy nàng đến, thả bút vẽ trong tay, ôn hòa cười nói: “Ngươi lại phát hiện ra cái gì?”

Lâm Hoa chạy đến bên cạnh hần, tò mò vươn đầu qua, chỉ thấy trên bàn là một bức tranh, hình như mới vừa hoàn thành, vết mực còn chưa khô. Trong tranh là một cô gái mặc áo đỏ, mặt trái xoan, lông mi lá liễu, đôi mắt to tròn đầy linh khí, càng nhìn càng đẹp.

Thiếu nữ trong tranh thần thái rực rỡ, đầu hơi nghiêng, nhìn nam tử mặc áo đỏ bên cạnh. Nam tử kia cúi đầu cười, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đen mượt của cô.

Lâm Hoa cười nói: “Ta tới đề thơ.”

Dứt lời, không đợi Thương Nam Thần Quân trả lời, đã cầm bút viết xuống khoảng trống: ” Nguyên đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly.” (Nguyên giữ một lòng, chẳng bao giờ xa)

Viết xong tùy ý ném bút lông sang một bên, hài lòng nhìn hồi lâu, Lâm Hoa cười híp mắt nhìn nam tử bên cạnh, dương dương hả hê nói: “Không tệ chứ?”

Thương Nam Thần Quân cười như không cười nhìn chữ viết méo mó khúc khúc, nghiêm túc nói: “Thật uống phí câu thơ hay.”

“ ”

Nét mặt kia là sao gì? Chê chữ ta xấu sao?

Lâm Hoa thở phì phò xoay người muốn đi, Thương Nam Thần Quân liền kéo nàng, ôm nàng vào trong ngực, Lâm Hoa giãy giụa hai cái liền bất động, lẳng lặng nằm trong lồng ngực rộng rãi, nghe từng nhịp tim hần, lẩm bẩm nói: “Có thể không?”

Âm thanh kia khê run, bao hàm rất nhiều sợ hãi. Hạnh phúc tới quá dễ dàng, không chân thật, giống như bọt xà phòng chạm nhẹ một cái đã bể, không còn lại dấu tích.

“Ừ.”

Nhẹ nhàng một tiếng, liền xóa đi lo lắng của Lâm Hoa, nàng nguyện tin tưởng hần.

Những ngày bình yên đều không dài lâu, mấy ngày gần đây Thương Nam Thần Quân thường cau mày, như có tâm sự, đến khi Lâm Hoa hỏi thăm thì Thương Nam Thần Quân chỉ miễn cưỡng cười nói: “Không sao, một chút chuyện nhỏ.”

Lâm Hoa im lặng, mặc dù đầu óc thỉnh thoảng rút gân, nhưng khi Thương Nam Thần Quân đi sớm về trễ, về mặt mặt mỗi, nàng đã có thể đoán ra Thần giới nhất định có chuyện lớn.

Lâm Hoa loáng thoáng cảm thấy chuyện này hình như có liên quan đến nàng.

Thương Nam Thần Quân nếu không muốn nói, Lâm Hoa cũng không muốn hỏi. Mỗi ngày chỉ là canh giữ bên ngoài Vũ Mộng Thiên cung, chờ hần trở về, mỗi khi nhìn thấy bóng dáng màu đỏ xuất hiện phía chân trời, Lâm Hoa sẽ có cảm giác thỏa mãn , giống như nội tâm trống rỗng nháy mắt được lấp đầy, chỉ cần có hần là đủ.

Ngày hôm đó Lâm Hoa vẫn đứng chờ ở cửa, phía chân trời bay tới một đóa mây bảy màu, Lâm Hoa có chút kỳ quái, mỗi ngày Thương Nam Thần Quân sẽ không về quá muộn, càng không dùng mây. Xem ra có người tới.

Đám mây rất nhanh đến trước cửa Vũ Mộng Thiên cung, chỉ thấy một vị thiếu nữ mặc cung trang, thướt tha duyên dáng, cũng là thần nữ Bích Vân. Bích Vân thần nữ tinh mắt, thoáng cái đã thấy bằng hiệu, đợi thấy rõ tướng mạo Lâm Hoa, Bích Vân thần nữ khê cau mày, lạnh giọng hỏi hai thủ vệ: “Trời lạnh, mặt đất đóng băng, sao lại để thần nữ giữ cửa?”

Bộ dáng kia rất có phong phạm đương gia chủ mẫu.

Không đợi Lâm Hoa trả lời, liền chỉ huy thị vệ đưa Lâm Hoa vào trong.

Thị vệ đưa nàng vào tấm điện sau đó cung kính thi lễ với Bích Vân thần nữ. Bích Vân thần nữ khê gật đầu, hai người thị vệ mới bước nhanh rời đi, nhân tiện còn đóng kín cửa phòng.

Bên trong tấm điện chỉ còn lại Lâm Hoa và Bích Vân thần nữ.

Lâm Hoa có chút luống cuống đứng bên cạnh bàn, trước mặt Bích Vân thần nữ Lâm Hoa theo bản năng lui về phía sau, lại bị bắt lấy hai tay, Lâm Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy vành mắt Bích Vân thần nữ đã hồng.

Bích Vân thần nữ vốn rất xinh đẹp, lần này mày liễu nhũn chặt, mắt hạnh rưng rưng, càng hiện ra vẻ đẹp động lòng người, vừa thấy đã thương.

Còn chưa mở miệng, nước mắt đã chảy.

Lâm Hoa kinh hãi, giờ phút này nếu có người đi vào, sẽ nghĩ ta như thế nào, Lâm Hoa lắp bắp mở miệng: “Thần ..thần.. thần nữ, có chuyện gì đau lòng.”

“Dao nhi.”.

Âm thanh gọi Dao nhi khiến Lâm Hoa dựng tóc gáy, mồ hôi lạnh tràn ra, ta và người hình như không thân quen?

Bích Vân thần nữ chợt buông tay Lâm Hoa, “Phù phù” một tiếng quỳ xuống, nước mắt nói: “Dao nhi, cầu xin người cứu Bạch Lân.”

Bỉ Ngạn: theo kinh Phật thì Bỉ Ngạn là miền đất không tồn tại sự sống và cái chết, là miền cực lạc, miền đất mong ước của con người. Ở đây có nghĩa là mong muốn của Lâm Hoa sẽ không đạt được

38. Chương 39: Không Cách Nào Đạt Tới Bỉ Ngạn (hai)

Tình cảnh trước mắt cực kỳ quỷ dị, Bích Vân thần nữ cao cao tại thượng lúc này lại tóc tai hỗn loạn, đầy nước mắt quỳ trên mặt đất, vẻ mặt Lâm Hoa dữ tợn, đôi tay hung ác đang đưa về phía mỹ nữ mảnh mai.

Lăng Nguyệt vừa vào cửa lập tức kêu lên một tiếng, ly trà trong tay rơi xuống, luống cuống đỡ Bích Vân thần nữ, đem cô gái mềm mại yếu ớt bảo hộ sau lưng, sau đó hung ác nhìn về mặt vô tội của Lâm Hoa, nhấn nháy nói: “Thần nữ làm cái gì vậy?”

Lâm Hoa vô tội xòe hai tay, “Ta chỉ muốn đỡ Bích Vân thần nữ dậy.”

Bích Vân thần nữ nhu nhược, vô lực nắm cánh tay Lăng Nguyệt, mềm giọng nói: “Dao nhi chỉ muốn đỡ ta đứng dậy, vậy mà ta không còn khí lực nào, mới té ngã trên đất.”

Lâm Hoa chắc lưỡi, rõ ràng chính người quỳ trên mặt đất, sao hiện tại lại là ta đẩy người ngã xuống đất? Lâm Hoa buồn buồn nhìn Bích Vân thần nữ, há mồm muốn nói, Lăng Nguyệt đã cắt đứt lời nàng: “Thần nữ sao không cẩn thận như vậy, nếu đã thương bào thai trong bụng Thần Phi, Thần Quân sẽ không bỏ qua?”

Bào thai trong bụng? Lâm Hoa nghi ngờ, chuyển ánh mắt, quả thật thấy bụng Bích Vân thần nữ hơi nhô lên, lúc vào cửa nàng cứ nghĩ là Bích Vân thần nữ ăn quá nhiều, vậy mà lại là có bầu.

Nhưng còn Thần Phi?

“Bích Vân Thần nữ gả cho Thần Đế sao?” Không trách được dáng vẻ lớn lối như vậy, thị vệ Vũ Mộng Thiên cũng đều nghe nàng ta chỉ huy, Lâm Hoa thật tâm nói: “Chúc mừng thần nữ.”

Lăng Nguyệt cẩn thận đỡ Bích Vân thần nữ ngồi lên ghế, nghe được lời này thì hung hăng trừng mắt một cái, nói: “Thần nữ chớ nói lung tung, ba tháng trước Thần Phi đã gả cho Thương Nam Thần Quân, nói ra thì Thần nữ còn phải gọi một tiếng mẫu thân đại nhân, Thần nữ sao có thể gọi thẳng tọc danh Thần Phi?”

Lâm Hoa như bị sét đánh, ngơ ngác đứng sững một chỗ, trong đầu trống rỗng, cứ như bị người ta lấy búa nện vào, cảm thấy đau nhức vô cùng.

Sắc mặt Bích Vân Thần nữ trở nên hồng hào, mỉm cười nói: “Dao nhi không cần đa lễ, Bạch Lân cực kỳ thương đứa con gái này, ta cũng hi vọng người mạnh khỏe. Đến, sờ sờ một cái a.”

Lâm Hoa dần dần tiến lên, tay nhỏ bé run rẩy sờ trên nữ bụng Bích Vân thần, chỉ cảm thấy dưới bụng đang nhẹ nhàng phập phồng. Lâm Hoa như bị điện giật, sững sờ nhìn sắc mặt vui mừng của Bích Vân thần nữ mặt: “Dao nhi, xem ra đệ đệ cực kỳ thích người, người xem hân đang chào người kia.”

Lâm Hoa miễn cưỡng cười nói: “Chúc mừng Thần phi.”

Bích Vân thần nữ khẽ vuốt cằm, nghiêng đầu phân phó Lăng Nguyệt đứng bên cạnh: “Lăng nguyệt, người đi bưng chút trà, ta khát nước.”

Lăng Nguyệt vô cùng không cam lòng nhìn Lâm Hoa một cái, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể lão đảo muốn ngã, bộ dáng bị đả kích rất lớn. Không nhịn được muốn nói gì đó, liếc thấy khoe mắt Bích Vân thần nữ, toàn thân chấn động, cuống quýt cúi đầu đáp một tiếng, vội vã rời đi.

Lăng Nguyệt vừa đi, Bích Vân thần nữ liền đứng dậy, chậm rãi tới trước mặt Lâm Hoa, móng tay đỏ rực nắm cổ tay lạnh lẽo của Lâm Hoa, nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi mở miệng nói: “Dao nhi, tâm ý người đối với Bạch Lân ta biết. Nếu là bình thường, ta chấp nhận gọi người một tiếng muội muội, nhưng hiện giờ người bị đưa vào Yêu Giới, cả Thần giới đều biết con gái của Thương Nam Thần Quân đã gả cho Yêu Hoàng, người nói làm như thế nào mới tốt.”

Nói xong nước mắt lại tràn ra, thấy Lâm Hoa không nói, Bích Vân thần nữ lại tăng thêm sức ở tay. Lâm Hoa chỉ cảm thấy đau nhức kịch liệt, linh hồn trong nháy mắt trở về cơ thể, cuống quýt tránh xa Bích Vân thần nữ, nhưng trên cổ tay trắng nõn đã hiện lên dấu tay đỏ ửng rất chói mắt.

Lâm Hoa cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve vết đỏ trên cổ tay, không ngờ Bích Vân thần nữ mềm mại yếu ớt, lại vận sức lớn như vậy.

Bích Vân thần nữ áy náy nói: “Dao nhi, ta chỉ là nóng nảy, không muốn thương tổn người?”

Lâm Hoa lắc đầu, lặng lẽ nhìn vẻ mặt áy náy của Bích Vân thần nữ, mở miệng hỏi thăm: “Người nói, ta cứu Thần Quân, là giỡn sao?”

Sắc mặt Bích Vân thần nữ trong nháy mắt tối đi, mắt đẹp rưng rưng, nước nỡ nói: “Bạch Lân tự tiện đưa người từ Yêu Giới trở về, giấu trong Vũ Mộng Thiên cung mấy ngày, cũng không có ai phát hiện. Nhưng không biết Yêu Hoàng lấy tin tức từ đâu, cho là Thần giới bắt người đi, lần này Yêu Hoàng đã mang trăm vạn đại quân Yêu Giới tụ tập dưới đỉnh La Tiêu, tuyên bố, nếu trong vòng ba ngày không giao Yêu Phi sẽ đập bằng Thần giới.”

Lâm Hoa cả kinh, rõ ràng Phong Thanh Dương đuổi ta khỏi Yêu Giới, nếu không phải Thương Nam Thần Quân tới kịp, sợ rằng ngay cả hồn phách cũng không còn. Cái tên Yêu Hoàng chết tiệt, mặc kệ thằng con mình, chạy xuống Thần giới kiếm chuyện?

“Thần Đế nghe xong rất tức giận, hiện đã triệu Bạch Lân mang binh đến La Tiêu đối phó với Yêu Hoàng. Nếu Yêu Hoàng muốn tấn công vào Thần giới, chắc chắn phải đập qua xác của Bạch Lân. Dao nhi, ta cùng Bạch Lân quen biết mấy vạn năm, hắn một lòng bảo vệ người, chỉ sợ liều chết cũng muốn bảo hộ người chu toàn.” Bích Vân thần nữ còn chưa dứt lời đã rơi lệ đầy mặt, lại vội vàng lau đi, kiên định nói: “Yêu Hoàng vốn chính là muốn ta, ta tuyệt đối sẽ không để Yêu Hoàng đả thương Bạch Lân.”

Dứt lời kéo tay Lâm Hoa, khẩn cầu: “Dao nhi, ta biết Bạch Lân có ý với người, chỉ mong lúc ta không có mặt, người có thể chăm sóc hắn thật tốt, nói cho hắn biết ta. . . Ta. . . Ta không thể bỏ hắn.”

Bích Vân thần nữ mặt lộ vẻ kiên quyết, sau đó lại buồn bã nhìn Lâm Hoa sững sờ tại chỗ, cúi đầu mở miệng: “Dao nhi, ta đi nha.”

Nghiêng đầu muốn đi, vậy mà sau lưng đột nhiên dư ra một cánh tay, kéo vạt áo nàng, Bích Vân thần nữ xoay người, chỉ thấy Lâm Hoa đang kéo nàng, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: “Thần Phi, hay là để ta đi a.”

Nhìn bụng Bích Vân thần nữ đã hơi nhô lên, Lâm Hoa nhẹ giọng cười nói: “Thần phi, xin bảo trọng.”

Nói xong, Lâm Hoa lướt qua cô gái bên cạnh, đẩy cửa ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Bích Vân thần nữ, thấy Lâm Hoa rời đi, Bích Vân liền bỏ đi về mặt đau khổ. Khoe miệng lặng lẽ nâng lên, bụng từ từ khôi phục bằng phẳng, eo nhỏ nhắn.

“Thật đúng là một nha đầu ngốc.”

39. Chương 40: Huynh * Đệ

Thần giới, dưới đỉnh La Tiêu.

Yêu Hoàng Bạch Dạ và Thương Nam Thần Quân đang giằng co.

Đầu Yêu Hoàng đội kim quan, mặc bộ trường sam trắng thêu Phượng Hoàng đen. Từ ống tay đến vạt áo sắc sảo vô cùng, tay hấn nắm thanh trường kiếm đen, ngọn lửa đen kịt quấn quanh, khí nóng bốc lên cả trường.

Về mặt Yêu Hoàng ngiệt vẻ, lạnh lùng nhìn Thương Nam Thần Quân, trường kiếm trên tay như cảm nhận được tâm trạng chủ nhân, ngọn lửa đen nháy mắt tăng vọt ba thước, cực kỳ hưng phấn nhảy múa.

Thương Nam Thần Quân chỉ lẳng lặng nhìn hấn chăm chú, trên mặt không hề để lộ tâm tình, đáy mắt là một đầm nước sâu không đáy, bộ trường bào màu đỏ rực rỡ, mái tóc đỏ, dài đến eo, mềm mại như tơ lụa thượng hạng.

Hấn vẫn giữ vẻ bình thản, cho dù trời có sập xuống cũng không kinh động được hấn. Bình tĩnh đứng trên mây, ưu nhã cao thượng, không dính một hạt bụi.

Lúc này hai huynh đệ cách một tầng mây đều đang đánh giá lẫn nhau, tướng mạo giống nhau như đúc nhưng phong thái lại khác biệt vạn dặm. Một người ấm áp, dịu dàng như nước, một người thanh nhã, lạnh nhạt như ánh trăng.

Cho dù cách xa trăm trượng, Lâm Hoa vẫn cảm thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người hết sức căng thẳng.

Lâm Hoa cuống quýt lùi phía núi đá, len lén nuốt nước miếng, vỗ vỗ con ngựa phía dưới, nhỏ giọng hỏi: “Bạch Mã, người nghĩ ta nên đi hay không đây?”

Yêu Hoàng hình như đã phát hiện gì đó, ánh mắt liếc về phía núi đá bên ngoài, Lâm Hoa cho dù giấu cực tốt nhưng cái bóng dưới đất đã bán đứng chỗ ẩn nấp của nàng.

Thương Nam Thần Quân vì đưa lưng về phía Lâm Hoa nên không phát hiện chỗ nào không ổn. Chỉ cảm thấy lệ khí Yêu Hoàng từ từ giảm đi, Thương Nam Thần Quân khẽ cau mày, âm thầm suy tư. Tình hình trước mắt hình như có chút không đúng, sát khí Yêu Hoàng mặc dù đã giảm nhưng lại không thu bình, nhất định có âm mưu khác, không được chủ quan.

Yêu Hoàng chợt cười, ý cười nháy mắt lan hết khuôn mặt, cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, rạn rở kinh người. Trường kiếm trong tay bỗng hóa thành ngàn vạn điểm sáng, lả tả rơi xuống, Yêu Hoàng mở miệng nói: “Đại ca, người đem gà rừng ra đây.”

“Dao nhi không ở Thần giới, Yêu Hoàng đang tìm lộn người sao.” Sắc mặt Thương Nam Thần Quân vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng: ” Hai chữ đại ca này, bản quân thật sự không đảm đương nổi, sau này xin Yêu Hoàng đừng nhắc lại.”

Yêu Hoàng giống như không chú tâm nghe Thương Nam Thần Quân nói, lầm bầm lầu bầu: “Đã như vậy, đại ca, ta sẽ đem gà rừng về Yêu Giới.”

Dứt lời cũng không có bất kỳ động tác gì, trong ngực Yêu Hoàng lại dần dần hiện ra một bóng người nhỏ nhắn, tóc đen áo đỏ, gương mặt ngây ngô chính là Lâm Hoa.

Lâm Hoa không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy thân thể mất khống chế, cảnh vật trước mặt đảo lộn, đến khi phục hồi tinh thần thì đã rơi vào lồng ngực quen thuộc.

Yêu Hoàng khẽ vuốt cằm, tay phải ôm eo Lâm Hoa, tay trái sờ gương mặt Lâm Hoa nói: “Sao lại chạy đến đây ? Nhớ Phụ hoàng người hả?”

“ ”

Người nói ai là Phụ hoàng của ta? ? ? ?

Về mặt Thương Nam Thần Quân không đổi, nhàn nhạt mở miệng nói: “Yêu Hoàng đã tìm được Dao nhi, mau dẫn nàng về Yêu Giới đi?” Dừng một chút, lại mở miệng, “Yêu Hoàng đừng quên đã đáp ứng điều kiện ban đầu, trong vòng trăm năm không động chiến.”

Dứt lời, cũng không tính liếc mắt nhìn Lâm Hoa một cái, xoay người trăm giọng hạ lệnh: “Thu binh.”

Lâm Hoa không thể tin được nhìn Thương Nam Thần Quân rời đi, nhắm mắt cắn răng, đặt cược quyết tâm thật lớn, run giọng hỏi “Đây là thật hay giả?”

Bóng lưng Thương Nam Thần Quân có chút cứng ngắc, nhưng vẫn không quay đầu.

Lâm Hoa khấn trương nhìn bóng lưng quen thuộc, đôi tay nắm chặt ống tay áo Yêu Hoàng, cả người khẽ run. Đây là lần cuối cùng, làm ơn hãy trả lời ta.

Đợi thật lâu, Thương Nam Thần Quân vẫn không mở miệng, tâm Lâm Hoa dần dần chìm xuống đáy cốc, cảm thấy trong lòng đau nhức vô cùng, Lâm Hoa chậm rãi cúi đầu, thì thầm: “Ta biết rồi, người.
Hãy bảo trọng.”

“Thật ra thì.”

Thương Nam Thần Quân còn chưa nói xong, đã nghe một âm thanh đánh ngang bầu trời. Một tia sáng đỏ rực xẹt qua tai Thần Quân, giây lát sau đã nghe tiếng mũi tên đâm vào cơ thể.

Tia sáng từ hư không phát ra, Thương Nam Thần Quân nheo mắt nhìn lại, bốn phía không hề thấy bóng người, hắc khê cau mày. Mũi tên này cảm giác rất tinh tường, chưa kịp nhớ là ai, đã nghe âm thanh sau lưng Yêu Hoàng có chút run rẩy. Thương Nam Thần Quân bỗng chốc xoay người, sắc mặt Lâm Hoa tái nhợt nằm trong ngực Yêu Hoàng, trước ngực là một đóa hoa màu đỏ rực rỡ đang nở. Đóa hoa không ngừng sinh trưởng, nháy mắt đã lan khắp ngực Lâm Hoa.

Con người Thương Nam Thần Quân co lại, khẽ lui về sau một bước, hai quả đấm nắm chặt, do dự hồi lâu, cuối cùng không hề tiến lên, chỉ phất tay dẫn đám thiên binh rời đi.

Trong phút chốc, trăm vạn thiên binh dưới đỉnh La Tiêu biến mất sạch sẽ.

Khóe miệng Lâm Hoa đầy máu tươi, mỗi lần hô hấp đều khiến máu tràn ra, theo thất khiếu trên cơ thể càng ngày càng nhiều, mắt, lỗ mũi, lỗ tai. . . . Không ngừng rỉ máu, cả người chỉ cảm thấy từng khúc da thịt bị xé rách, đau thấu xương.

Xuân máu tươi ở khóe mắt, bóng dáng Thương Nam Thần Quân quyết tuyệt (tuyệt tình) rời đi càng chói mắt. Ánh mắt Lâm Hoa bỗng mất đi tiêu cự, suy nghĩ đứt quãng, ta chỉ là chảy máu thất khiếu. Không cần phải chạy nhanh như vậy.

Lâm Hoa đột nhiên cảm giác chính mình nhẹ tênh, linh hồn thoát khỏi cơ thể, lơ lửng trên không trung nhìn xuống, chỉ thấy Yêu Hoàng ôm một cô gái nở đầy hoa, hình như đau đến không muốn sống.

Lâm Hoa lắc đầu một cái, suy nghĩ nhiều làm gì, đây chính là Yêu Hoàng a. Đến khi có thể nhìn nhận một cô gái. Ha ha, thì ra lại khắp người nở hoa a.

Loạn xạ nghĩ linh tinh, Lâm Hoa phiêu đảng không tự chủ bay lên trời.

Chợt thấy một nguồn sức mạnh truyền đến, Lâm Hoa bị người khác nắm lấy bàn chân, kéo vào thân thể cũ. Thân thể lại trở nên nặng nề, đau nhức truyền đến, Lâm Hoa lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Thương Nam Thần Quân về phụng mệnh Thần Đế, lại từ chối khéo không ở lại, vội vã rời đi.

Thần Đế thu hồi nụ cười, nhẹ nhàng vuốt khóe miệng ê ẩm, nhìn Thương Nam Thần Quân rời đi, hừ lạnh một tiếng: “Nếu không bỏ được, ta sẽ giúp ngươi một lần, trên đời này không ai có thể phá hỏng việc lớn của ta.”

Vũ Mộng Thiên cung.

Thương Nam Thần Quân trở lại liền không vui quay về tắm điện, thị nữ chẳng dám thở mạnh, đẩy đẩy nhón nháo, ai cũng không dám tiến vào. Thấy Bích Vân thân nữ đang lo lắng đi đến, những thị nữ kia thở phào một hơi, nhỏ giọng nói với Bích Vân tình hình của Thương Nam Thần Quân.

Bích Vân thần nữ hơi mỉm cười nói: “Vây những đồ này ta mang vào cho, các người lui ra đi.”

Những thị nữ kia như được đại xá, rồi rút cáo lui, Bích Vân sửa sang lại quần áo trên người, sờ Chu sai trên đầu một cái đã chỉnh tề hay chưa. Sau khi tất cả đã thỏa đáng mới đẩy cửa vào.

Thương Nam Thần Quân đưa lưng về phía cửa, ngồi trên ghế, Bích Vân thần nữ đặt cái khay lên bàn bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Thần Quân, ăn chút gì đi, những thứ này đều là ta tự mình làm.”

Sau đó vòng qua trước mặt Thương Nam Thần Quân, ngồi xổm xuống, thấy vạt áo Thương Nam Thần Quân có chút xóc xệch, liền đưa tay muốn vuốt lại, nhưng cổ tay trắng đã bị Thương Nam Thần Quân nắm chặt, Bích Vân thần nữ trong lòng căng thẳng, lại xấu hổ, e sợ cúi thấp đầu, mềm giọng hô: “Thần Quân.”

Bích Vân thần nữ chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay nàng ngày càng dùng sức, cổ tay đau đớn nhưng nàng lại không dám tránh, khiếp sợ ngẩng đầu, há mồm muốn nói, lại thấy vẻ mặt Thương Nam Thần Quân trầm như nước, ánh mắt thoáng qua chút tàn nhẫn. Nháy mắt một cái, vẻ tàn nhẫn liền mất đi, mắt phượng khôi phục bình thường, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thương Nam Thần Quân buông Bích Vân thần nữ ra, cầm miếng bánh trên mâm bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nhai rồi nuốt xuống. Mắt phượng khê rử, nhìn vẻ mặt tha thiết của Bích Vân thần nữ, Thương Nam Thần Quân chậm rãi mở miệng: “Người làm không sai, vô cùng. Hợp khẩu vị ta.”

Bích Vân thần nữ mừng rỡ như điên, quên đi cảm giác không vui lúc nãy, miễn cưỡng đè nén hả hê trong lòng, hơi mỉm cười nói: “Thần Quân quá khen.”

Yêu Giới.

Yêu Hoàng ôm Lâm Hoa trong ngực, nháy mắt đã xuất hiện ở tiểu viện, đặt Lâm Hoa nhẹ nhàng lên giường, lúc này cả người Lâm Hoa đã nở đầy hoa, chỉ còn đỉnh đầu nhỏ lộ ra bên ngoài, tình cảnh vô cùng quý dị.

Phong Thanh Vân nhíu lông mày liếc thần sắc an tường trên giường, giống như đang ngủ, có chút không tình nguyện mở miệng: “Xấu nữ chính là xấu nữ, cho dù cả người nở đầy hoa, cũng vẫn là một xấu nữ.”

Lời còn chưa dứt, đã bị một đôi tay nhỏ bé đẩy khỏi giường, Tử Bồ chống nạnh nói: “Thanh Vân ca ca hư, tỷ tỷ không xấu.”

Dứt lời, ngồi lại bên giường, cố gắng khịt khịt mũi, say mê mở miệng nói: “Tỷ tỷ thơm nhất, so với Đoàn Tụ tỷ tỷ còn thơm hơn.”

Phong Thanh Vân lúng túng sờ mũi một cái, có chút bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ ở mép giường, mới mấy ngày không gặp, tiểu nha đầu này đã vội phản bội đi theo địch, umh. Đây rõ ràng không phải việc tốt.

Yêu Hoàng chấp tay đứng trong viện, Phong Thanh Dương quỳ gối trước mặt, cả người không ngừng run rẩy, trên trán rịn mồ hôi hột, hần vẫn cắn răng, không chịu cầu xin tha thứ.

Yêu Hoàng nhàn nhạt mở miệng: “Vẫn không chịu nói sao?”

Phong Thanh Dương lắc đầu.

Yêu Hoàng cau mày, tay phải hươ lên, Phong Thanh Dương chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh đánh tới, ngực bị đánh nghiêm trọng, cuối cùng nhịn không được, phun một ngụm máu tươi, một mồi té ngã trên đất.

Phong Thanh Dương nằm rạp dưới chân Yêu hoàng, đôi tay nhuốm máu nắm lấy vạt áo Yêu Hoàng, cắn răng nói: “Mắt thấy Phụ hoàng có thể san bằng Thần giới, Phụ hoàng lại vì một cô gái Thần giới, bỏ qua một cơ hội tốt. Còn vì cô gái này, đồng ý trăm năm không đánh Thần giới. Nhi thần không cam lòng. Nhi thần không oán phụ hoàng. Nhi thần chỉ hận lúc đó không tự tay giết chết cô ta.”

Yêu Hoàng nhìn lướt qua vẻ nhếch nhác của Phong Thanh Dương, mở miệng: “Sau trăm năm, ta sẽ san bằng Thần giới, cần gì phải lo lắng?”

Phong Thanh Dương buồn bã cười một tiếng, khó khăn mở miệng: “Nhi thần chỉ sợ, trăm năm sau không còn cơ hội. Nhi thần đã nhìn thấy trí nhớ của cô gái này Nhi thần biết Phụ hoàng. Khụ khụ.”

Lời còn chưa dứt đã hôn mê bất tỉnh.

Yêu Hoàng nhìn Đại Thiên vương nằm bên chân, trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói: “Đoàn Tụ, ra ngoài.”

Lúc này từ trong cây Đoàn Tụ, một cô gái áo hồng chậm rãi đi ra, nhảnh nhảnh tới trước mặt Yêu Hoàng, dịu dàng nói: “Tham kiến Yêu Hoàng.”

40. Chương 41: Đoàn Tụ Cô Nương

Lâm Hoa đang đi trên một cánh đồng hoang, tai nghe tiếng gió o o, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm nồng, mắt nhìn bầu trời xanh không một đám mây. Non xanh nước biếc, cảnh sắc cực đẹp, nhưng ở nơi hoang dã này, ngay cả một ngọn cỏ dại cũng không thấy, không biết hương thơm này đến từ đâu.

Ngửi ngửi cẩn thận mới phát hiện ra mùi hoa nồng nặc này là từ trên người mình, nghi ngờ cúi đầu xuống, Lâm Hoa thấy rất nhiều hoa nở trên cơ thể, to nhỏ khác nhau, hồng phấn, cánh ngắn. Lâm Hoa run rẩy đưa tay ra thì trên đầu ngón tay trắng mát cũng có một bông hoa nhỏ, cánh hoa mუმ mუმ, nhụy màu vàng đang kiêu ngạo đón gió.

Nhìn chăm chăm đóa hoa kiêu ngạo, nàng ngây ngốc mất mấy giây, mắt chớp chớp. Nhìn lại, đóa hoa vẫn kiên trì ở đầu ngón tay, không hề có dấu hiệu biến mất, Lâm Hoa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, liên tục ngược hai mắt, hoa lệ hôn mê bất tỉnh.

Không biết hôn mê bao lâu, một mùi tanh hôi trực tiếp xông lên mũi khiến Lâm Hoa không thể chịu nổi, giật mình tỉnh lại. Nàng chậm chậm mở hai mắt, lập tức đưa bàn tay tới trước mặt, quan sát tỉ mỉ trái phải hồi lâu, xác định đóa hoa kiêu ngạo kia không có ở đầu ngón tay mới thở phào, quay đầu quan sát xung quanh.

Đập vào mắt là một thùng tắm khổng lồ, vách thùng khắc hoa văn phức tạp, chữ viết ngoằn ngoèo, bên dưới là chất lỏng đỏ thẫm.

Lâm Hoa cau mày, xác định mùi tanh hôi này là từ chất lỏng kinh khủng ấy, không ngừng bay vào mũi, nhưng. Sao chất lỏng này lại ở gần ta như vậy. Rõ ràng Lâm Hoa nhớ mình đang lơ lửng trên không, nhưng vẫn có thể thấy rõ cả những bọt nước.

Đang nghi học thì bỗng thấy một bàn tay nhỏ đang cầm một gáo nước, múc từ thùng đỏ nghiêng lên đầu nàng.

Lâm Hoa há mồm muốn la, nhưng vẫn nuốt tiếng kêu xuống bụng, chất lỏng này không biết chế từ chất gì, nhìn thật ghê tởm, nhưng nếu bay giờ há miệng, chẳng phải sẽ nuốt luôn chất lỏng ấy, như thế chẳng khác nào giết ta.

Đến lúc này Lâm Hoa mới kịp phản ứng, thì ra mình đang ngâm trong chất lỏng không rõ nguồn gốc ấy. Hèn gì mùi hôi nồng như thế, thì ra bản thân đang nằm trong đó.

Xuyên qua mái tóc ẩm ướt, Lâm Hoa loáng thoáng nhìn thấy bóng người áo trắng đang nghiêng người bên thùng. Bực bội lau đi chất lỏng trên mặt, Lâm Hoa tròn mắt nhìn người bên thùng.

Đó là một mỹ nhân phong tình vạn chủng, làn da như trắng như mỡ đông, khuôn mặt thon dài, mắt ngọc mày ngài, càng nhìn càng đẹp. Từ mũi trở xuống bị chiếc quạt tròn che mắt, tay còn lại vẫn còn cầm chũm cứ phạm tội đổ nước lên người nàng.

Người này cực kỳ tò mò nhìn chăm chăm Lâm Hoa đang chập vạt trong nước, nháy đôi mắt đào hoa vô tội, cất giọng vàng ngọc: “Cô nương, cô đã tỉnh?”

Trong lúc nói chuyện, người đó liền bỏ đi chiếc quạt, lộ ra khuôn mặt thanh tú, một mùi hương thơm ngát theo hai cánh môi đang khép mở tỏa ra. Lâm Hoa ngơ ngác nhìn dung nhan bên thùng hồi lâu, một hơi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa cắn đầu ngón tay xuống đồng chất lỏng không rõ.

Nàng ta. Lại là nam?

Chỉ thấy gương mặt mềm mại như đứa trẻ lại mọc lên hàng râu chữ bát vô cùng quỷ dị, không thể nói lên lời.

Run rẩy đưa ngón trỏ, Lâm Hoa chỉ vào người không ra nam không ra nữ bên thùng, phát giác đôi mắt hắn ta sáng quắc, Lâm Hoa cứng ngắc nhìn theo tầm mắt của hắn ta, đau khổ phát hiện ra lúc này mình không có mảnh vải che thân, ngấm mình trong cái chất lỏng ghê tởm. Bây giờ theo động tác của nàng, một khoảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ ra.

Lâm Hoa vừa thẹn vừa lúng túng, không để ý mùi hôi đang xông lên mũi, chìm xuống nước, chỉ chừa lại đỉnh đầu nhỏ trên mặt nước.

Người nọ tiếc nuối thu hồi tầm mắt, che môi cười duyên nói: “Cô nương che làm gì? Tỷ tỷ ta đã thấy hết cả rồi, lúc này còn cần che sao?”

Lâm Hoa khóc không ra nước mắt, che trước ngực mềm mại, cắn răng nhìn chằm chằm nam tử đang nhăn mày cười quyến rũ, hồi lâu phải chán nản cúi đầu. Người này, so với nữ nhân như mình còn nữ tính hơn, thế đạo gì đây? Ngược lại, nghĩ tới danh tiết của mình bị hủy trên tay của tên con trai đẹp như hoa này, Lâm Hoa cảm giác hô hấp mình rơi vào tình trạng ‘nuốt không trôi mà nhả cũng không ra’, cứ nghẹn trong cổ, khiến nàng choáng váng.

Người nọ thấy thế, lạnh tay lẹ mắt xách nàng nổi lên mặt nước, miễn khiến nàng bị tai nạn ngập đầu. Lâm Hoa như cá muối phơi khô, ỉu xiu dựa trên tay hắn, người nọ cau mày ghét bỏ, rút tay lại ném Lâm Hoa vào trong thùng.

Lâm Hoa nhất thời mất điểm tựa, nuốt phải mấy ngụm nước, chặt vật bò tới bên thùng, hai tay vô lực chống xuống, lúc này mới híp mắt nhìn rõ tên nhân yêu kia.

Chỉ thấy thân thể hắn mặc một bộ sa y màu hồng, bên trong mặc yếm vàng nhạt, la quần cùng màu, lòng bàn chân mang giày thêu hoa mai, phía trên có hai viên cầu nhỏ lắc lư theo động tác của nàng.

Hắn lại biến thành nàng.

Lâm Hoa trợn mắt há mồm nhìn đường cong rõ ràng trước mắt, lặng lẽ cúi đầu liếc hai cái bánh bao nhỏ trên ngực mình, so sánh độ lớn thì khác biệt như trời với đất, hoàn toàn không cùng điểm bắt đầu.

Nữ nhân kia như cảm giác Lâm Hoa buồn rầu, chậm rãi tới trước mặt nàng, dịu dàng an ủi: “Cô nương đừng lo lắng, chờ cô nương chữa khỏi vết thương, tỷ tỷ liền dạy người cách bảo dưỡng.”

Hai mắt Lâm Hoa tỏa sáng, lôi kéo ống tay áo người ta, năn nỉ nói: “Tỷ tỷ, có được không?”

Nữ nhân kia cười duyên dáng, ngón trỏ điểm điểm cái trán Lâm Hoa, dịu dàng nói: “Ta gọi là Đoàn Tụ, nếu cô nương không ngại, liền gọi Đoàn Tụ tỷ tỷ a.”

Lâm Hoa cười híp hết cả mắt, gật đầu liên tục.

Đoàn Tụ dịu dàng nói: “Muội muội bây giờ nên tắm rửa sạch sẽ, mùi vị này, thật có chút khó ngửi.”

Lâm Hoa lúc này mới nhớ tới mình vừa ra khỏi cái thùng nước kinh khủng kia, cuống quýt chui vào trong nước, cố gắng cọ rửa.

Đoàn Tụ mỉm cười, liếc mắt thâm ý nhìn Lâm Hoa đang vui đùa, đứng dậy đẩy cửa ra ngoài.

Liên tiếp đổi ba bốn thùng nước, Lâm Hoa mới miễn cưỡng tẩy được mùi hôi trên người, mặc quần áo tử tế, Lâm Hoa liền ngửi thấy một mùi thơm quanh quần chóp mũi, cố gắng hít hít mấy cái mới phát hiện ra mùi thơm này từ trên người mình. Đang suy nghĩ, Đoàn Tụ đã đẩy cửa vào, thấy Lâm Hoa xoay tại chỗ, như đang tìm cái gì. Không khỏi mở miệng hỏi: “Muội muội đang tìm cái gì?”

“Đang tìm mùi thơm, thơm quá nha.” Lâm Hoa cau mày, đưa tay sờ đầu theo thói quen, lại cảm giác trên đầu có gì đó.

Lâm Hoa sững sốt, trên đầu mình lúc nào có nhiều thứ như vậy? Đưa tay muốn bắt lấy, lại bị Đoàn Tụ phát hiện, nghi ngờ nhìn Đoàn Tụ, chỉ thấy nàng có chút không tự nhiên mở miệng: “Muội muội chắc hẳn đã đói bụng, tỷ tỷ dẫn người đi ăn?”

Dứt lời liền lôi Lâm Hoa ra ngoài.

Lâm Hoa bất đắc dĩ đi theo Đoàn Tụ, bước qua thùng tắm quý giá kia, Lâm Hoa rướn cổ lên nhìn, chỉ thấy trên mặt nước là một cô gái áo xanh đội một đóa hoa trên đầu.

41. Chương 42: Hoa Cô Nương

Đêm nay trăng khuyết, ánh trăng xuyên qua từng kẽ lá rọi lên màu xanh nhợt nhạt. Bốn phía ngói đỏ tường xanh, hoa Đoàn Tụ đang lay động theo gió bên góc tường mang theo mùi hương thoang thoảng.

Thấy cảnh sắc đẹp, Đoàn Tụ không dẫn Lâm Hoa về phòng mà rủ nàng sang ghế đá ngồi chơi. Vừa xoay người, ông tay áo phất lên, trong viện đã có thêm một cái bàn bạch ngọc, tiếp theo lại có thêm mấy món ăn nóng hổi.

Lâm Hoa trợn mắt há mồm, không nhịn được hít một hơi thật sâu. Mùi thức ăn mùi bay vào mũi, nàng không nhịn được vươn tay chạm vào đĩa, hơi ấm truyền vào lòng bàn tay, không phải là ảo giác.

Lâm Hoa nhất thời hết sức sùng bái nhìn Đoàn Tụ đang bận rộn bày bát đĩa, lấy lòng cười nói: “Tỷ tỷ, pháp thuật này của người thật kỳ diệu, có thể dạy uội muội không?”

Đoàn Tụ xếp xong bộ chén đĩa cuối cùng, nghe vậy, bật cười nói: “Muội muội sao lại nói vậy? Những thứ này là thuật chuyển đồ bình thường nhất, những thức ăn ta đã làm xong trước ở chỗ khác, đến khi ăn thì dùng phép chuyển đến đây. Nhưng nếu muội muội muốn học, đợi ăn xong, tỷ tỷ sẽ dạy muội muội a?”

Lâm Hoa nhất thời cảm thấy không còn thú vị, vốn tưởng rằng biến không thành có, thì ra chỉ là chuyển đồ từ nơi khác đến. Ân, dù sao đang đói bụng, phất tay một cái liền có đồ ngon đặt trước mặt, ưm, miễn cưỡng cũng không tệ. Đây quả thực là pháp thuật cần thiết dành cho người đi du lịch. Nghĩ đến đây Lâm Hoa cuống quýt gặt đầu.

Trên bàn bày năm bộ bát đĩa, hiển nhiên không chỉ mình Lâm Hoa dùng cơm, Lâm Hoa miễn cưỡng cảm giác đói trong bụng, kiềm tay chân muốn rục rịch, ưm. Mùi thơm này thật mê người, chỉ cần ngửi, đã khiến người ta động lòng. Người ta nói ngực lớn thường không có đầu óc, không ngờ Đoàn Tụ không chỉ có ngực lớn, ngay cả đầu óc cũng rất lớn.

Trong lòng vừa suy nghĩ liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh. Cái yếm vàng nhạt không che hết được bộ ngực hùng vĩ, một phần trắng mềm hơi lộ ra ngoài, rất có ý vị. Lâm Hoa cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, cúi đầu xem xét hai cái bánh bao nhỏ xíu của mình, len lén kéo miếng vải quần ngực xuống, cánh tay khẽ dùng sức, ừ. Có khe rồi. Quả nhiên ngực con gái, chèn ép chút sẽ có.

A, lạc đề rồi, Lâm Hoa không tự chủ đưa tay gãi đầu, ách. Có dị vật. Bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh phản chiếu trong nước trước khi ra ngoài, mùi hoa nhàn nhạt cũng không biết ở đâu, Lâm Hoa cảm thấy cả người mềm yếu, một chút hơi sức cũng không có, mệt mỏi gục xuống bàn. Gà quay thơm nức trước mặt cũng mất đi lực hấp dẫn, tinh thần tập trung vào dị vật trên đầu, hai tay lần lượt muốn chạm vào bông hoa khổng lồ, muốn hái nó xuống nhưng lại bị Đoàn Tụ dè lại.

Lâm Hoa chán nản rút tay về, thuận thế kéo ống tay áo Đoàn Tụ, buồn rầu nhìn nụ cười của Đoàn Tụ, cầu xin: “Tỷ tỷ tốt, để ta nhờ nó đi, hoa này tuy xinh đẹp, mùi thơm cũng cực kỳ dễ ngửi, nếu mọc ở chỗ khác, muội muội sẽ có tâm tư thưởng thức. Nhưng nó lại cố chấp mọc trên đầu ta, ta phải làm thế nào?”

Đoàn Tụ chỉ cây Đoàn Tụ khổng lồ trong viện, dịu dàng an ủi: “Muội muội, người xem, tỷ tỷ người cũng là hoa tươi. Không cần để ý. Huống chi trên đầu muội chỉ là một đóa hoa nho nhỏ. Muội yên tâm, đóa hoa này nở mấy ngày sẽ tàn thôi.”

Lâm Hoa nhất thời đầu đầy hắc tuyến. Được rồi, hỏi làm người, ách Hoa yêu, không cho rằng hoa nở là hổ thẹn, ngược lại còn lấy làm vinh quang. Người cho là ta thích như vậy sao, ta vốn dĩ là gà rừng mà? Người muốn ta nở hoa? Còn nở ở trên đầu? Ta không muốn. Có một bông hoa trên đầu như vậy, người nói ta có thể ra đường như thế nào?

Lặng lẽ liếc nhìn mỹ nữ mông to, ngực lớn, eo thon bên cạnh, Lâm Hoa khẽ thở dài một cái. Mỹ nữ chính là mỹ nữ, cho dù người nở đầy hoa, vẫn xinh đẹp như cũ. Nhất thời nàng cảm thấy tâm tình xuống thấp nghiêm trọng.

Đoàn Tụ thấy nàng như thế, cho là nàng lo lắng bông hoa trên đầu, liền nói tiếp: “Muội muội không cần lo lắng, chỉ cần tắm được 3 ngày, hoa tươi này sẽ tàn. Trước đó, không được cố chấp hái hoa, nếu không muội sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Lâm Hoa

Tay nhỏ bé đã lén lút cầm gốc hoa, chuẩn bị dùng sức, Đoàn Tụ nói một câu như vậy khiến tay Lâm Hoa cứng lại, giống như bị định thân. Lát sau mới buồn bực bỏ tay xuống, vô lực nằm trên bàn. Trời ạ, còn phải chịu mùi hôi thối đó ba ngày, nghĩ đến đó, bông hoa này cũng không còn chướng mắt.

Đoàn Tụ liếc khuôn mặt buồn bực của Lâm Hoa, phì cười một tiếng: “Đùa người thôi, ngày mai, bông hoa này sẽ không còn.”

Lâm Hoa bỗng tươi tỉnh hẳn, nằm trên bàn bật cười còn thuận thế bắt lấy tay áo Đoàn Tụ ăn vạ: “Tỷ tỷ thật xấu.”

“ ”

Đang cười đùa thì bức tường trắng trở nên vụn vụn, hai bóng dáng nho nhỏ bắt đầu bước ra.

Lâm Hoa định thần nhìn lại, thì ra là Phong Thanh Vân và Tử Bồ. Phong Thanh Vân đang dắt tay Tử Bồ, tay kia phe phẩy quạt đính kim quang lấp lánh. Xung quanh hai người có một vòng sáng 7 màu, đang bước chậm rãi tới .

Đợi đến gần, Lâm Hoa mới vòng ánh sáng kia là do vô số châu báu, ngọc thạch trên người tạo ra, trang phục đẹp đẽ, Lâm Hoa nhìn tới mức choáng váng.

Trên người Phong Thanh Vân là bộ quần áo màu vàng óng, chế từ vàng ròng, mềm mại, nhẹ nhàng, tuy là màu vàng óng nhưng không hề quê mùa. Ống tay, vạt áo đều dùng tơ tằm màu tím thêu hình mây, lộ ra vẻ ung dung quý khí.

Trên tay Phong Thanh Vân chiếc quạt bằng vàng, uốn cong tạo thành hình chiếc lá, mỗi nan quạt vàng đều hiện rất rõ, trông rất sống động.

Tử Bồ thắt hai búi tóc nho nhỏ, trên tóc đeo rất nhiều lục lạc màu tím, cũng làm từ vàng. Quần áo trên người cũng là màu tím, váy thêu từng chùm nho nhỏ, sợi chỉ vàng óng ánh mê người, khiến người khác nhìn chỉ muốn ăn.

Lâm Hoa len lén lau đi mồ hôi trên, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra, lúc này tâm tình mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nở một nụ cười lấy lệ: “Thưởng thức của Thiên vương ngày càng tiến bộ.”

Phong Thanh Vân dương dương hắc hắc cười, phe phẩy quạt càng lúc càng thích chí.

Lâm Hoa bị thống liếc về mặt u mê của Tử Bồ bên cạnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nghĩ: đứa bé xui xẻo này, học gì không được, lại học người ta phá gia, người có một ông cha là lão đạo Yêu giới sao.

Lâm Hoa cố gắng giữ vững nụ cười, bông hoa trên đỉnh đầu run rẩy nhiều hơn, cánh hoa lảo đảo, cười đến run rẩy hết cả người.

Phong Thanh Vân dắt Tử Bồ ngồi vào chỗ, nhìn lướt qua Lâm Hoa đang cười ngây ngô, cau mày nói: “Đừng cười, vốn đã xấu xí, hiện nay còn mọc thêm bông hoa trên đầu, người còn cười vô tâm vô phế như vậy.”

Nụ cười Lâm Hoa cứng đờ, hỏa khí vụt lên, đỉnh đầu bốc khói. Ta có cướp vợ người không? Có sát hại cả nhà người không? Sao lại thù dai như vậy. Mỗi lần gặp đều nói ta xấu xí?

Phong Thanh Vân không thêm để ý Lâm Hoa giận muốn khóc, mỉm cười hỏi Tử Bồ đang ngồi bên: “Quả nhỏ nhỏ, hôm nay vui vẻ sao?”

Tử Bồ gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, không biết còn nghĩ nàng đang mắc cỡ đỏ mặt.

Phong Thanh Vân hài lòng gật đầu một cái, sờ sờ búi tóc trên đầu Tử Bồ nói: “Ngoan.”

“ ”

Tiểu thiên vương người đang lừa gạt trẻ vị thành niên sao? Có không? Có không?

Đang ngây người, bức tường lại biến hóa, Lâm Hoa vừa cầm đuũa lại không cam lòng đặt xuống, phần nộ chông cằm, buồn bực nhìn quang ảnh vắn vẹo.

Đây là đang làm gì? Xếp hàng đãi khách sao? Toàn bộ đều xuất hiện giờ cơm?

Thật ra tất cả các người đều tới ăn chứ gì?

Bên trong tường xuyên ra một công tử văn nhã, mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc tím tùy ý thả sau lưng, dung mạo khuynh thành dưới ánh trăng càng lộ vẻ mỹ hoặc, xinh đẹp.

Lông mày, mắt, cánh tay thon dài có lực, ngón tay trắng nõn như ngọc khiến Lâm Hoa khắc cốt ghi tâm, thời thời khắc khắc không dám quên.

Ngay lúc bạch y công tử xuất hiện, Lâm Hoa xích một tiếng, chui xuống dưới bàn, ôm đầu run lấy bầy.

Mỹ nhân như ngọc, đáng tiếc tâm như rắn độc.

Ta tránh xa vẫn tốt hơn.

Lâm Hoa đang ôm đầu suy nghĩ cách thoát khỏi Đại Ma Vương kinh khủng này, chợt thấy cổ áo bị người ta tóm lấy, còn chưa kịp phản ứng, đã bị người xốc lên, ngồi vào bàn.

Lâm Hoa cuống quýt lấy tay che mặt, lừa mình dối người, tự thôi miên mình, người nọ tuyệt đối không nhận ra mình.

“Xấu nữ.”

Âm thanh thanh lãnh đánh vỡ chút ảo tưởng cuối cùng của Lâm Hoa, Lâm Hoa chậm rãi để tay xuống, cười khan nói: “Hắc hắc, chào Đại Thiên vương.”

“ ”

Phong Thanh Dương im lặng, gương mặt tuấn tú lạnh nhạt như nước ngồi trên ghế.

Lâm Hoa ảo não sờ mũi một cái, đành hoàng ngồi trên ghế, ừ, mặt lạnh gì đâu, đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp.

42. Chương 43: Ôn Tình

Trăng thanh gió mát, đáng tiếc cho những cảm xúc đang dâng trào của ta. Cho dù ta không xinh đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nhưng ta có tấm lòng rộng lớn, vui buồn cùng thiên hạ. . . .
.. [tinh thần nhiều chuyện thì có (__!)]

Đầu óc Lâm Hoa mù mịt, choáng váng, trước mặt đều là một mảnh trắng xóa.

Trắng sáng hoa thơm, cơm ngon rượu ngọt, đối mặt với một vị tuyệt thế mỹ nam diễm tuyệt nhân gian thì cho dù là ai, trong lòng cũng đều có chút ngổn ngang. Nói thật đây từng là ước mơ tha thiết của Lâm Hoa, nhưng khi mơ ước biến thành hiện thực, trong lòng Lâm Hoa chỉ có một ý niệm, ta xin thể với ánh trăng, ta thật sự không có ý gì khác, cơm này ta không ăn nữa, mỹ nam, ngài chớ đừng ném khí lạnh vào ta được không?

Phong Thanh Dương không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi tại chỗ, đôi mắt tĩnh mịch như nước, không nhìn ra tâm tình. Cặp mắt đẹp nhìn chăm chăm Lâm Hoa, ánh mắt kia, vẻ mặt kia, môi mỏng. Ấc, nếu vẻ mặt kia thoáng qua chút tâm tình, bị một mỹ nam đẹp như mộng nhìn chăm chăm đắm đuối đưa tình, chỉ sợ xương cốt Lâm Hoa cũng không còn.

Hiện nay, cũng có một đôi mắt như vậy nhưng Lâm Hoa chỉ cảm thấy rộn cả tóc gáy, cả người như rớt vào hầm băng. Muốn ăn cơm, dạ dày ta không chịu nổi; muốn rời đi, cơ thể lại mềm nhũn, không còn hơi sức.

Đường đường tiểu thiên vương Yêu Giới lại không cảm thấy không khí quý dị, ăn uống sung sướng, lúc thì càn quét đĩa sủi cảo tôm, lúc thì chiến đấu với con cá bạc trắng, bỏ vào chén Tử Bồ, nhu tình mặt ý cười nói: “Tử Bồ, ăn đi.”

Bên kia ăn ngấu ăn nghiêng, bên này trong bụng Lâm Hoa ừng ực vang dội, giận dữ trừng mắt nhìn Phong Thanh Vân một miếng đầy cơm, lại dang hoàng quay đầu tiếp tục nhìn chén ngọc trước mặt, càng xem càng đói. Cuống quít dời tầm mắt, nhìn lòng bàn tay trắng nõn, âm thầm suy nghĩ, chén này giá trị xa xỉ, không biết sau khi ăn xong có thể xin Đoàn Tụ tỷ tỷ một cái.

Đúng rồi, Đoàn Tụ tỷ tỷ, Lâm Hoa lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn bốn phía, mong chờ Đoàn Tụ có thể cứu nàng thoát khỏi khổ ải, dư quang khóe mắt liếc nhìn Đoàn Tụ lúc này đang mềm mại như rắn, nhu tình gấp đồ ăn cho tên mặt co quắp, băng sơn ngàn năm. Chén nhỏ trước mặt nam nhân kia đã bị Đoàn Tụ gấp thành ngọn núi nhỏ và vẫn đang có xu hướng tiếp tục tăng lên.

Ấch. Nên thôi.

Người hi vọng cuối cùng thất bại, Lâm Hoa rút cuộc đứng ở chỗ xa, an phận tiếp nhận số phận, tiếp tục trừng mắt.

Không biết qua bao lâu, bụng Lâm Hoa tạo phản, xoa xoa bụng lép kẹp, Lâm Hoa mở to cặp mắt sương mù, trước mặt là một con gà nướng vàng óng ánh nhìn nàng chăm chăm.

“A ô.”

Lâm Hoa hung ác ôm con gà nướng, mở to miệng cắn cái đầu gà, dùng lực kéo xuống, mào gà liền bị nàng cắn đứt. Lại nhai mấy cái, không thèm để ý hương vị, Lâm Hoa rướn cổ nuốt xuống. Cặp mắt lóe lục quang, chợt cúi đầu, tàn ác công kích con gà vô tội.

Trận chiến này trời đất mù mịt, nhật nguyệt hắc ám, đến khi con gà nướng xương cốt thê thảm, tán lác dưới ánh trăng lạnh lẽo .

Thỏa mãn vuốt bụng tròn vo , Lâm Hoa ngồi tại chỗ rên rỉ nói: “Nếu có chén nước thì càng hoàn mỹ.”

Bên cạnh đúng lúc đưa lên một chén nước, Lâm Hoa thuận tay nhận lấy, ngửa đầu nuốt xuống.

“Khụ khụ khụ khụ.”

Nuốt không trôi, vào khí quản, Lâm Hoa bị sặc, nước mắt lả chả, ho kịch liệt. Trong lúc khó chịu thì cảm thấy một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ sống lưng của nàng.

Hồi lâu sau, Lâm Hoa đã lấy lại hơi thở, người sau lưng lại đưa tới một chén nước, Lâm Hoa không dám làm liều, uống từng ngụm, đến khi ly trà thấy đáy, Lâm Hoa mới cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Suy nghĩ lại mới thấy tình cảnh hết sức quý dị. Bốn phía không có người lạ, vậy nước này từ đâu tới?

Lâm Hoa cảm thấy cả người đổ mồ hôi, cứng đờ xoay đầu, sau lưng, người nọ đã lẳng lặng đứng dưới trăng. Mái tóc đen suôn dài như thác, áo trắng như tuyết, thanh lãnh đứng ở đó, cả người như hòa tan vào ánh trăng.

“Bệ hạ.”

Lâm Hoa thấp giọng kêu một tiếng, đứng dậy, tới trước mặt hắn, chắp hai tay, nhẹ giọng nói: “Hôm đó. . . . Cám ơn bệ hạ.”

Nếu không phải có hắn, sợ rằng, ta đã bỏ mạng ở Thần giới rồi. Lâm Hoa nghĩ tới đó, lồng ngực lại khẽ đau, như có thứ gì đó bung ra, tình cảnh trước mặt quay về ngày hôm đó, hắn chỉ nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi không hề quay đầu.

Con người đen nhánh của Yêu Hoàng lướt trên người nàng một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại bông hoa trên đầu nàng.

Lâm Hoa cuống quýt giơ tay che kín đóa hoa hồng kia, đỏ mặt cầu xin: “Bệ hạ, đừng xem.”

Bông hoa xấu hổ này, có gì tốt để nghiên cứu sao? Lâm Hoa cố gắng đưa tay muốn che kín, nhưng bông hoa này thật lớn, che nửa ngày, cũng chỉ che được một nửa.

Yêu Hoàng nhìn chằm chằm cô gái trước mặt đang cố gắng che giấu đóa hoa hồng, bộ dáng cần răng nghiến lợi, hận không thể hái luôn nó xuống, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên thành đường cong, khẽ cười nói: “Đi thôi.”

Dứt lời xoay người đi vào nhà, Lâm Hoa cuống quýt bỏ tay xuống, nâng váy, nện từng bước nhỏ theo sau Yêu Hoàng.

Nhìn bóng lưng cao to, Lâm Hoa thầm nghĩ, Yêu Hoàng là người không tồi, về sau cứ đi theo hắn thôi.

Vào phòng, Lâm Hoa sấn sát đóng cửa lại, vui vẻ chạy tới trước bàn, lấy chụp đèn, lại móc từ trong ngực ra ột viên dạ minh châu gắn lên chụp đèn. Ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt tỏa ra, bóng tối bên trong nháy mắt biến mất.

Lâm Hoa xoay người nhìn Yêu Hoàng, cười nói: “Bệ hạ lên giường nghỉ ngơi đi, ta sẽ gác đêm cho ngài.”

Yêu Hoàng không đáp, con người đen nhánh không chớp nhìn chằm chằm nàng.

Lâm Hoa đứng đối diện Yêu Hoàng, trong lòng rối rắm xoay chuyển, hầu hạ người còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn phải hầu ngài ngủ? Mặc dù ta không thêm để ý, nhưng ta sợ con trai ngài nay mai có biết, ta không chỉ không có cơm ăn đơn giản như vậy.

Bên này Lâm Hoa đang rối rắm, bên kia Yêu Hoàng đã đứng dậy, chân dài một bước, đến trước mặt Lâm Hoa. Lâm Hoa len lén nuốt nước miếng một cái, cười khan nói: “Bệ hạ. . . .”

“Cởi quần áo.”

Lâm Hoa bị dọa đến mức nắm chặt y phục trước ngực, trợn mắt nhìn nam tử trước mặt, chẳng lẽ ngài đến thời điểm thú tính đại phát?

Yêu Hoàng cau mày, tựa như không hài lòng nhìn hành động của Lâm Hoa, cánh tay dài đưa ra muốn tự thân động thủ.

Lâm Hoa cứng đờ tại chỗ, mắt thấy tay kia sẽ chạm vào vật áo trước, Lâm Hoa cuống quýt hô to: “Ngừng!”

Yêu Hoàng quả nhiên dừng lại, hỏi “Chuyện gì?”

Lâm Hoa nghe vậy, trong lòng biết tránh không khỏi, lại xoay đổi ý niệm. Dù sao xem cũng đã xem qua, sờ cũng sờ qua, hiện tại chỉ cởi y phục, có cái gì khó đâu?

Vừa nghĩ vừa nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo, cả người chỉ còn sót lại cái yếm và quần lót. Cho dù phóng khoáng, Lâm Hoa vẫn có chút xấu hổ, do dự vuốt dây yếm, khiếp sợ hỏi “Còn cởi sao?”

Yêu Hoàng không đáp, dùng hành động thực tế trả lời vấn đề của nàng, cánh tay dài đưa ra, ngón tay nhẹ nhàng cởi dây yếm. Cái yếm rớt xuống, trên người Lâm Hoa nhất thời hiện trước mặt Yêu Hoàng.

Cho dù da mặt thường ngày rất dày, lúc này Lâm Hoa cũng không nhận được cảm giác ngứa ngáy, gió tay muốn che lại bị Yêu Hoàng ngăn trở, bàn tay đè trên ngực Lâm Hoa.

Lâm Hoa ngửa đầu nhìn chằm chằm cặp mắt lạnh lạnh của Yêu Hoàng, thân thể không tự chủ khẽ run.

“Đừng sợ, có thể sẽ đau một chút, ta sẽ không đả thương người.”

Tựa như thấy được sợ hãi của Lâm Hoa, Yêu Hoàng mở miệng nói. Giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên, Lâm Hoa sững sờ, tiếp theo liền thấy ngực đau nhức vô cùng. Trong nháy mắt Yêu Hoàng gỡ tay, một luồng ánh sáng trắng hiện ra, Lâm Hoa cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nhưng vừa buông lỏng, đau nhức liền dồn dập đánh tới, Lâm Hoa chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Yêu Hoàng ôm Lâm Hoa vào trong ngực, hai tay vẫn đặt trên ngực Lâm Hoa, ánh sáng trắng trong lòng bàn tay càng sâu, trước ngực Lâm Hoa tràn ra khí đen vừa đục bạch quang liền biến mất.

Hồi lâu sau, thấy khí đen không còn, Yêu Hoàng mới thu tay về, mặc lại y phục cho Lâm Hoa, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn gấm. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hồi lâu, Yêu Hoàng cúi người hôn xuống, dịu dàng nói: “Lần này, ta sẽ không để người rời đi.”

43. Chương 44: Phượng Hoàng Phong Hoa Tuyệt Đại

Mê mang một lúc lâu, khi tỉnh lại trăng đã lên cao ngoài cửa sổ, chắc cũng đã khuya. Lâm Hoa cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, giờ tay sờ đầu, đóa hoa hồng kia đã không thấy tung tích.

Nhìn xung quanh, trong nhà rất yên tĩnh, có lẽ Yêu Hoàng đã rời đi. Nhắm lại hai mắt nhưng không hề buồn ngủ, đành phải mở mắt nhìn màn lụa xanh thêu hoa Đoàn Tụ. Thở dài một hơi, không cam lòng đứng dậy, xoay xoay chiếc eo cứng còng, mang giày thêu, Lâm Hoa đứng dậy, tiện tay cầm áo choàng xanh trên đầu giường khoác lên người, lững thững ra ngoài viện.

Trong viện, cây Đoàn Tụ khổng lồ đứng lặng lẽ trong góc, những đóa hoa đã bớt đi đáng kể, hiện lên tư thái dịu dàng của một cô nương.

Lâm Hoa tiến lên, nhẹ giọng kêu: “Đoàn Tụ tỷ tỷ.”

Cái cây không lên tiếng, ngay cả cành lá sum xuê cũng lặng yên không tiếng động.

Lâm Hoa tới gần, đưa tay gõ gõ cây khô, tăng âm lượng kêu: “Đoàn Tụ tỷ tỷ?”

“ ”

Gọi liên tiếp mấy tiếng, cô gái đáng vẻ vừa nam vừa nữ, yêu mị động lòng người vẫn không thấy đi ra, Lâm Hoa rút cuộc buông xuôi, lại đến một bên dây nho, hái một chùm đến bên giếng rửa sạch, bỏ từng quả vào miệng.

Quả nho thơm ngọt rất ngon, Lâm Hoa ăn liền bảy, tám chuỗi, đến khi hàm răng tê rần mới thôi.

Âm thanh ‘đinh đàng’ quen thuộc cũng không vang lên.

Lâm Hoa thở dài một cái, dựa vào cột nhà, ngửa đầu nhìn ánh trăng trôi hững hờ.

Giờ phút này trăng thanh gió mát, Lâm Hoa cảm thấy trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ, rối rắm thành một đoàn.

Xuyên qua đến dị giới, lại giống như một giấc mộng mơ hồ. Trong mộng, mười năm thoáng cái đã đi qua, chỉ cần mở mắt thì giấc mộng này liền tan vỡ. Nhưng vấn đề là làm thế nào cũng không mở mắt được, chỉ có thể ở trong mộng giãy giụa, bị bàn tay vô hình đẩy tới đưa đi, không cách nào thoát ra.

Đang suy nghĩ thì một bàn tay trắng muốt đưa ra trước mặt, cầm theo một ly rượu Thanh Ngọc, Lâm Hoa nhận lấy, ngửa đầu uống, nhiệt lưu hừng hực theo thực quản đi xuống, cuối cùng rơi vào dạ dày.

Lâm Hoa bình tĩnh, lại thấy Bích Vân thần nữ mặc một bộ quần áo đỏ tươi, khe mỉm cười dưới ánh trăng.
“Người luôn đơn thuần như vậy.”

Lâm Hoa chỉ cảm thấy hô hấp chậm lại, tóc gáy dựng lên, mỹ nhân má lúm đồng tiền như hoa, lại khiến người ta lạnh lẽo. Nụ cười tinh khiết vô hại lại làm cho Lâm Hoa run rẩy, âm hàn.

Đôi mắt đẹp của Bích Vân mỉm cười, tay thon dài xoa khuôn mặt lạnh lẽo của Lâm Hoa, nhìn Lâm Hoa hoảng sợ, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, vuốt ve khuôn mặt Lâm Hoa hồi lâu mới nói: “Đừng sợ, trong rượu không có độc.”

Lâm Hoa vừa thở nhẹ một hơi, lại nghe mỹ nhân kia nói: “Chỉ là, người chắc chắn phải chết.”

Dứt lời, trên tay dùng lực đẩy Lâm Hoa ngã ra sau, thẳng tắp rơi xuống giếng.

Lâm Hoa rơi xuống nước, không kịp giãy giụa, nước giếng lạnh thấu xương từ bốn phương tám hướng xông tới, trong giây lát bao vây xung quanh nàng. Lâm Hoa chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, giãy giụa mấy cái, trước mặt bỗng tối sầm, hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Bích Vân lẳng lặng đứng bên cạnh giếng, cho đến khi nước giếng dần dần trở nên yên tĩnh mới thu hồi nụ cười, hướng về người áo đen xuất hiện bên cạnh, nhẹ nhàng hạ bái: “Nô tì may mắn, không làm nhục mệnh.”

Người nọ không đáp, vẻ mặt biến ảo nhìn mặt nước một cái, xoay người kéo Bích Vân đi, bóng đen thoáng qua hai người đã không thấy tung tích.

Đình viện khôi phục lại yên tĩnh, sạch sẽ như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ có ly rượu Thanh Ngọc rơi trong bụi bậm dưới ánh trăng phát ra ánh sáng mờ mịt.

Lâm Hoa muốn nói cảm giác bị chìm nước thật không dễ chịu. Toàn thân cao thấp ướt đầm, cả người xương cốt giống như bị người bóp chặt. Thật khó thừa nhận nhưng Lâm Hoa lại bị chính đau nhức này đánh thức.

Cảnh sắc trước mặt mơ hồ, Lâm Hoa cố gắng trợn to hai mắt vẫn không thấy rõ, ngâm nước quá lâu ngay cả mí mắt cũng nhắm nước.

Lâm Hoa khép cặp mắt thừng trướng không chịu nổi, nghỉ ngơi một lát rồi mới chậm chạp mở ra. Lần này không còn mơ hồ, nhưng Lâm Hoa cảm giác có lẽ mình nên mơ hồ một chút thì tốt hơn.

Cảnh sắc xung quanh vô cùng thảm thiết, đập vào mắt là nơi tàn chi đoạn tì bay múa đầy trời, máu tươi như mưa ướt khắp người Lâm Hoa, dinh dính nhơn nhớt, mùi vị muốn ói. Lâm Hoa còn chưa kịp nôn thì thấy một con heo đầu rắn cầm cây đại đao quơ múa chạy tới, Lâm Hoa cuống quýt lặn một vòng, khó khăn lắm mới tránh được một đao. Thế đao không giảm, thẳng tắp bổ về một tiểu bình phía trước, vô cùng sắc bén đem tên tiểu bình chém thành hai khúc, tràng ruột và dạ dày chảy đầy ra đất.

Chém tên tiểu bình kia, con rắn heo càng hưng phấn, hai mắt đỏ rực, điên cuồng vung đao tiếp theo chém mục tiêu. Mắt thấy con rắn heo sẽ nhìn thấy nàng, Lâm Hoa không để ý đến ghê tởm, đưa tay kéo một đồng ruột và dạ dày phủ lên người, chớp mắt, nằm cứng đờ trên đất.

Không biết nằm bao lâu, trên người bị vô số bàn chân đạp qua, thỉnh thoảng còn rơi xuống mấy con không biết là cái gì chôn chặt trên người nàng, Lâm Hoa cắn răng kiên trì, không dám kêu một tiếng.

Rốt cuộc bốn phía cũng yên tĩnh.

Lâm Hoa lặng lẽ mở hai mắt, trước mắt toàn màu máu đỏ, thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông, Lâm Hoa liền ngồi dậy trong đồng huyết nhục, trên cổ còn treo một khúc ruột, hai tay không biết đang cầm cánh tay hay bắp đùi, trên đùi là một cái đầu lâu trắng hếu.

Tình cảnh trước mắt quá mức kích thích, đại não rút ngắn, thần thờ quăng cái tay bị chém đi, gạt khúc ruột trên cổ, đá cái đầu trên đùi, Lâm Hoa mới bình tĩnh đứng dậy, run rẩy đi về phía trước.

Bước một bước, một cái đầu lâu trắng hếu lăn lông lốc.

Bước hai bước, từng cánh tay bị chém nằm trong máu.

Bước ba bước.

“A!”

Tiếng kêu chói tai từ trong miệng Lâm Hoa phát ra, Lâm Hoa chịu không nổi nữa, ôm đầu, kêu thảm thiết. Chỉ nghe trên đầu sấm sét vang dội, nổ ầm ầm.

Lâm Hoa kinh ngạc ngẩn đầu, tiếp thấy cảnh tượng hoàn mỹ nhất trong cuộc đời.

Đó là một con Phượng Hoàng khổng lồ màu đen, cao quý xinh đẹp, ngạo khí vô cùng, cặp mắt phượng không có tâm tình nhìn chăm chăm Lâm Hoa cả người máu me, chặt vật không chịu nổi, trầm giọng mở miệng: “Người là người phương nào?”

Âm thanh kia cực kỳ cảm động, giống như tiếng trời.

Lâm Hoa như si như say, ngây ngô dại dột mở miệng: “Phượng tộc, Dao Hoa.”

Phượng Hoàng đen nhìn chăm chăm Lâm Hoa, trong mắt lóe hàn quang như đang ngẫm nghĩ, cuối cùng thu hồi cánh phượng, chậm rãi hạ xuống. Thân thể khổng lồ từ từ co rúc lại, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi cách mặt đất ba thước, Phượng Hoàng khổng lồ đã hóa thành hình người, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Ở nơi đây mùi máu tanh này, một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập, hương vị kia cực kỳ nhạt nhẽo, thuần túy, sạch sẽ như sương sớm, lẫn át mùi máu. Lâm Hoa cảm thấy tinh thần chấn động, giống như ở Tiên cảnh, uể oải trong nháy mắt không còn, nàng chậm rãi ngẩn đầu, theo mùi thơm nhìn lại, rốt cuộc thấy rõ hình dáng.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Hoa liền không thể dời tầm mắt, chỉ còn bóng người lạnh nhạt xa cách, trong lòng bình yên giống như linh hồn tìm được nơi quy tụ, trời đất không còn quan hệ gì với nàng. Trong mắt, trong tim nàng chỉ có hắn.

Hắn dáng dấp cực đẹp, phong hoa tuyết đại, che lấp cả ánh mặt trời, ngay cả những từ ngữ hoa lệ nhất thế gian cũng không tả hết vẻ hào hoa của hắn.

Hắc quang nhàn nhạt phủ quanh thân, trường bào màu đen thêu hoa văn màu bạc tinh xảo, ánh sáng lung linh, xinh đẹp tuyệt luân, mái tóc đỏ xỏa tung, trên nền quần áo đen, hoa lệ mà xinh đẹp.

Thời gian như đứng lại, Lâm Hoa cuống quýt ngừng thở, giống như sợ tiếng hô hấp của mình sẽ khinh nhờn phong thái xuất trần này, quá nhiều phong cách cao cao tại thượng.

“Ai, ta nói, nếu không thở nữa, ngươi sẽ chết.”

44. Chương 45: Thiên Hạ Bá Đạo Chi Thụ (1)

Trả thù, tuyệt đối là trả thù.

Giờ phút này tư thế Lâm Hoa cực kỳ bất nhã nằm dưới chân mỹ nam, thật khiến người ta bị phẫn không dứt.

Không phải chỉ là phun nước miếng thôi sao. Không phải chỉ đứng lúc phun trên mặt người thôi sao. Không phải trước đó ta chỉ nuốt phải vật gì đó màu đỏ thôi sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao đối với ta như vậy?

Ừm. Ta thật choáng váng. Đại não đầy máu. Ta sắp ngu rồi, ta tuyệt đối không tha cho người. Người chờ đó.

Trước mắt Lâm Hoa sao bay đầy trời, đầu to lên một vòng. Khó chịu, muốn ói, cả người vô lực. Ta không được.

“Người phải dám nôn, có tin ta treo người trên cây ba ngày ba đêm hay không?” Âm thanh đáng ghét thành công chặn cơn buồn nôn của Lâm Hoa, nàng cả kinh, đem nước chua sắp tới miệng nuốt xuống.

Éc. Thật buồn nôn. Lâm Hoa che môi, chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ tuyệt thế mỹ nam hỉ nộ vô thường này vút nàng xuống. Từ độ cao vạn mét mà rơi xuống, chắc chắn nàng không một mảnh thịt nát. Thôi, còn hơn bị treo ngược.

Bầu trời bắt đầu mưa bụi, mưa rơi không lớn, tí tách rơi trên người, chỉ là. Lâm Hoa cố gắng nâng người, dôi mắt nhìn kỹ, chỉ thấy tay trái mỹ nam giơ lên, ngón giữa chỉ vào Lâm Hoa, từng tia nước bay ra, rơi trên người nàng.

“Người đang làm gì?” Lâm Hoa run giọng hỏi thăm.

“Tắm.”

“Nước đều rơi trên người ta.”

” Là tắm cho người.”

“Cám ơn, ta không.”

Mỹ nam nhú mày, Lâm Hoa lập tức im lặng, khuất nhục nhắm hai mắt, hưởng thụ phục vụ của mỹ nam. Cho dù người tắm cho ta, người cũng không cần khiến ta ướt sũng, ai ai, nước chảy vào mũi ta rồi.

Không biết qua bao lâu, cảm giác man mát lành lạnh giảm đi, Lâm Hoa lén lút mở hai mắt, chỉ thấy trong tay nam nhân kia toát ra sắc lửa, nhẹ nhàng dập dờn theo gió, hóa thành bức tường lửa cao ngang người, vây quanh Lâm Hoa.

Khói trắng từ người Lâm Hoa toát ra, mờ mịch che đi thân hình nhếch nhác, mỹ nam phất tay thu hồi tường lửa.

Trong bức sương trắng thần bí, cô gái kia bất động, không còn sức sống nằm nơi đó.

Hình như đã hôn mê bất tỉnh.

Mỹ nam khẽ mỉm cười, quang mang trong mắt lưu chuyển, xinh đẹp vô cùng.

Khẽ ngoắc một cái, cô gái bất tỉnh liền xuất hiện trong ngực hắn. Cúi đầu tỉ mỉ quan sát cô gái ngủ mê man trong ngực. Khoảng cách càng gần khiến hắn càng cảm giác hơi thở trên người nàng rất quen thuộc. Hắn khẳng định đây là lần đầu tiên hắn gặp nàng, đáng chết, cảm giác quen thuộc này rốt cuộc từ đâu tới?

Mặt trái xoan, lông mày lá liễu, miệng anh đào nhỏ nhắn, mắt to trong sáng đang nhắm chặt, ươm, chết tiệt, nét mặt này đúng là không tệ. Ngón tay thon dài nhéo nhéo hai gò má của nàng, ầu, cảm xúc thật tốt.

Ôm Lâm Hoa bay hồi lâu, đến khi trước mắt xuất hiện một tầng sương mù màu vàng dày đặc, mỹ nam cũng không dừng lại, xông thẳng vào khu vực này.

Sương mù ướt át phất qua mặt, Lâm Hoa tỉnh dậy.

Xuyên qua từng lớp sương mù, gương mặt tuyệt mỹ có chút mờ lung, như gần như xa không thể chạm tới, chỉ có cảm giác ấm áp là thật khiến người ta muốn tới gần. Cảm giác này mềm mại như tơ, từng sợi trong suốt bao bọc quanh Lâm Hoa, len lỏi vào nơi sâu nhất, trói chặt linh hồn nàng, nhưng không phải khó thở hay đau khổ, nó giống như chút ấm áp cuối cùng, giống như trước kia hai người bọn họ là một.

Cảm thấy ánh mắt sáng quắc, mỹ nam cúi xuống nhìn cô gái trong ngực, nhếch miệng lên một nụ cười nhẹ, khẽ mở miệng, âm thanh như mềm mại như nước: “Người đã tỉnh.”

Ngây ngốc nhìn chằm chằm nụ cười bừng sáng như ánh mặt trời, bên tai truyền đến âm thanh tự nhiên, Lâm Hoa ngây dại, hai mắt mê mang.

“Ừ.”

Ngượng ngùng gật đầu, nhẹ giọng đáp một tiếng, gương mặt nóng như lửa đốt, đỏ đến mức sắp bốc khói.

“Vậy người xuống đi, nặng quá.”

“À?”

Không đợi Lâm Hoa hiểu ý, đôi tay xinh đẹp không hề báo trước thả ra, Lâm Hoa chỉ cảm thấy phía dưới trống không, cảm giác ấm áp trong nháy mắt biến mất, nghênh đón nàng là tiếng o o rơi xuống.

Ai ai, trên chân ta có sợi dây?

Tuyệt vọng trợn trừng mắt, này khuôn mặt mỹ lệ xuất trần vẫn bình tĩnh, nhìn nàng không ngừng rơi xa, dần dần biến mất trong sương mù dày đặc. Trước mắt Lâm Hoa chỉ còn cảm giác va chạm vào từng lớp sương mù.

Muốn chết sao?

Khi sợ hãi đạt tới cực hạn, ngược lại Lâm Hoa chẳng còn sợ nữa, lúc này trong lòng nàng chỉ nghĩ tới sợi dây, cho dù máu dồn xuống não cũng còn hơn tan xương nát thịt.

Suy nghĩ miên man, Lâm Hoa liền cảm giác mình chạm vào một vật mềm mại, ah? Không rơi nữa ? Lâm Hoa không dám tin cúi đầu, phía dưới vẫn là sương mù màu vàng, hình như không còn thứ gì khác, đưa tay chạm vào, sương mù dày đặc xẹt qua, ẩm ướt lạnh lẽo, man mát lạnh lạnh.

Chuyện gì xảy ra?

Lâm Hoa vắt hết óc cũng nghĩ không thông tại sao giờ phút này mình có thể lơ lửng giữa không trung, thân thể còn không tự chủ nhanh chóng bay về phía trước.

Theo bản năng sờ sờ cổ, chẳng lẽ sợ quá nên choáng váng sinh ra ảo giác?

Cẩn thận sờ rầm, Lâm Hoa sờ thấy một vật trên chiếc cổ mảnh khảnh, trắng nõn, sờ tới sờ lui hồi lâu, xúc cảm này, hình dáng này, chẳng lẽ là.

Vòng chó? (Ta xin thề đây là nguyên văn của tác giả (_ _!))

Tay cứng ngắc ở trên cổ, chính mình cũng không thể tin cái vật này, rốt cuộc lúc nàng hôn mê, hẳn đã làm bao nhiêu chuyện tàn ác khiến người ta phẫn nộ với nàng?

“Đây là vòng tương tư, mang theo nó người không thể cách ta quá ba trượng.”

Lâm Hoa ngửa đầu, nam tử xinh đẹp không biết tới trước mặt Lâm Hoa lúc nào, trông mắt đen láy không thể hiện tâm tình nhìn chăm chăm vào nàng.

Vòng tương tư?

Khóe miệng Lâm Hoa khe co quắp, không phải người có ý gì với ta đấy chứ?

Bên này trong đầu Lâm Hoa như đang suy nghĩ xa xôi như thiên mã phi nước đại, hẳn yêu nàng, hẳn không yêu nàng, yêu mà không yêu.

Mỹ nam nhìn Lâm Hoa không ngừng biến hóa sắc mặt, mày kiếm nhíu lại, mang theo nụ cười giễu cợt, lạnh nhạt mở miệng: “Người suy nghĩ nhiều quá.”

Dứt lời liền xoay người đi mất.

Sắc mặt Lâm Hoa cứng đờ, vẻ mặt suy sụp, đầu khổ vượt vòng chó trên cổ, đúng là nàng suy nghĩ quá nhiều.

Tự giễu lắc đầu một cái, loại nam tử như tiên giáng trần, phiêu diêu xuất trần, làm sao sẽ nhìn trúng nàng?

Tâm tình bất tri bất giác chìm xuống thấp.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy trái tim giống như bị người nắm chặt, đau đớn vô cùng, ngay cả thở cũng giống như bị dao cắt .

Ta lại bị người khác chê đấy.

Lâm Hoa không thích loại cảm giác này, nàng không tự chủ muốn được đến gần hắn, linh hồn kêu gào muốn hắn, thế nhưng hắn lại chẳng thèm ngó tới nàng.

Đến tột cùng là tại sao?

45. Chương 46: Thiên Hạ Bá Đạo Chi Thụ (hai)

Vượt qua tầng sương mù dày đặc, Lâm Hoa bị cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm khiếp sợ, không thể tin nổi vào mắt mình, buồn bực tích tụ trong lồng ngực liền trở thành hư không.

Cuộc đời Lâm Hoa chưa từng gặp cảnh tượng như vậy.

Đó là một thân cây, một gốc cây khổng lồ ngoài sức tưởng tượng của con người.

Giờ phút này Lâm Hoa đang khoanh chân trên bầu trời, gió lạnh thổi qua người. Từng tán lá rậm rạp xao động theo gió dưới chân nàng như mặt biển lớn xanh biếc, tầng tầng lớp lớp kéo dài tít tắp, dãi mắt nhìn ra, khắp nơi đều là một màu xanh ngắt, giống như không có điểm dừng.

Bầu trời xanh thẳm, không một gợn mây, giống như bức tường vô hình. Từng lớp sương mù vàng quần quanh gốc đại thụ trong vòng trăm trượng, nhưng không hề đột phá kết giới, tiến vào phạm vi của cây.

Cao nganh đỉnh núi, rộng hơn biển lớn.

Đây đúng là một cây đại thụ thực sự.

Thu hồi vẻ khiếp sợ, Lâm Hoa chậm rãi nuốt xuống ngụm khí còn tắt ở ngực, gần như tham lam hít một hơi, không khí này thật mát mẻ. Lặng lẽ lau đi chất lỏng không rõ chảy ra trên khóe miệng, Lâm Hoa há hốc mồm, cuối cùng không nói nên lời.

Ảo não đứng một bên, mỹ nam diên đảo chúng sinh lẳng lẳng đứng cách đó ba trượng.

Tóc đỏ xinh đẹp quăn rũ thả sau lưng, tay áo phất phới theo gió. Chỉ là một bóng lưng nhưng lại khiến người ta sinh ra cảm giác nhỏ bé, hèn mọn. Nam tử như vậy, giống như vĩnh viễn đều cao cao tại thượng đứng trên đám mây, quan sát toàn bộ chúng sinh.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy cực kỳ sùng bái, cho dù có nằm phải rạp dưới chân người đó, cũng cam tâm tình nguyện.

Như cảm giác được tầm mắt sùng bái của Lâm Hoa, mỹ nam quay đầu, trông mắt đen thoảng qua cảm xúc không tên, trong giây lát đã khôi phục bình thường, giống như tất cả chỉ là ảo giác.

Thấy mỹ nam quay đầu, mặt Lâm Hoa lập tức hiện lên nụ cười ngây ngô, mỹ nam chỉ nhàn nhạt lướt qua cả người nhếch nhác của Lâm Hoa, liền quay đầu đi.

Thân hình lay nhẹ, đã không thấy tung tích.

Lâm Hoa khấn trương, còn chưa kịp nói gì, đã thấy một cổ lực cực đại kéo cổ nàng, đau đớn khiến Lâm Hoa hét thảm một tiếng, chưa kịp phản ứng đã thấy mắt hoa lên, một tòa cung điện to lớn xuất hiện trước mặt Lâm Hoa.

Vượt cái cổ sắp đứt rời, Lâm Hoa nằm trên mặt đất đau xót gào khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa, làm bắn cả đám mây trắng muốt phía dưới.

Vì sao nàng toàn thể hiện bộ dáng đáng xấu hổ trước mặt mỹ nam chứ?

Lâm Hoa rớt cuộc nhớ tới trước mắt mình không chỉ có một người, vì vậy liều mạng nhịn nước mắt, thất tha thất thểu đứng dậy, co rúm đứng sau lưng mỹ nam.

Chẳng biết tại sao, cho dù nhếch nhác như thế nào, Lâm Hoa vẫn không muốn bị hắn coi thường. Cố gắng ưỡn thẳng sống lưng, cho dù xương cốt cả người đang kêu gào đòi bãi công, lại bị Lâm Hoa ép xuống. Không thể, tuyệt đối không thể để mất mặt trước mặt người này.

Biết rõ trong mắt hắn mình chỉ là một kẻ hèn mọn, nhưng vẫn cố chứng minh mình không phải như vậy. Chỉ cách một bước, lại giống như cách muôn sông nghìn núi, hắn đứng ở trên trời, nàng ở dưới mặt đất.

Khoảng cách rõ ràng vậy để ngay trước mặt nàng, không ngừng nhắc nhở nàng, hắn với nàng là người của hai thế giới, vĩnh viễn không thể đến gần.

Dùng sức xua đi cảm giác tuyệt vọng quanh quẩn trong lòng, Lâm Hoa tập trung ý chí, quan sát cung điện trên ngọn cây.

Lâm Hoa bị màu sắc rực rỡ trước mặt làm lóa mắt, chưa từng thấy người nào dùng màu sắc phô trương vậy để xây cung điện, từ nóc nhà tới mặt tường, toàn bộ đều là màu lửa. Nếu nhìn kỹ, tất cả giống như một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt .

Chỉ là, khi cảm giác chấn động của Lâm Hoa giảm đi, khóe mắt liếc một biển màu xanh lá dưới đám mây trắng, len lén thở dài một hơi, ở nơi này lại xây cung điện theo màu sắc này có chút thích hợp.

Đỏ xúng xanh lá.

Ách, Lâm Hoa tập trung ý chí, ánh mắt lại trở về cung điện rực rỡ, yên lặng nhìn hồi lâu, rốt cuộc tìm được bằng hiệu trong mảng đỏ rực, ba chữ rồng bay phượng múa màu vàng phía trên:

Phượng Thần cung.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, có chút không tin nhìn chằm chằm ba chữ to kia. Phượng Thần cung? Đây không phải là nơi ở của Phượng tộc một triệu năm trước sao?

Ban đầu lúc ở thần giới, thường nghe mọi người trong Vũ Mộng Thiên cung đầy sùng kính nhắc tới Phượng Thần. Trong truyền thuyết, đó là vị thần lợi hại nhất, là vị thần tiên duy nhất sống sót trong cuộc chiến Thần – Yêu.

Trong truyền thuyết, hần một mình chống đỡ đội quân ngàn vạn của Yêu Giới, thay đổi Càn Khôn, bảo vệ địa vị Thần giới.

Trong truyền thuyết, hần Niết Bàn thất bại, để thần hồn hóa thành hai quả trứng Thần, một là Thần giới Thương Nam, một là Yêu Giới Bạch Dạ.

Trong truyền thuyết, sau khi hần chết, Phượng Thần cung cũng bị hủy diệt, cây đại thụ che trời nâng Phượng Thần cung trong một đêm liền khô héo.

Đầu óc chưa từng linh hoạt như hiện tại, Lâm Hoa nhanh chóng bắt lấy điểm đầu mối trong mớ suy nghĩ lung tung, rối rắm .

Phượng Thần cung ở đây, đại thụ ở đây, như vậy người đàn ông trước mắt nàng là ai ?

“Người là ai?”

Đầu óc còn chưa phản ứng kịp, miệng đã đem nghi ngờ lớn nhất trong lòng hỏi ra.

Mỹ nam hơi ngẩn ra, vẻ mặt tuấn mỹ hiện lên một tia đùa giỡn, hần nhàn nhạt mở miệng nói: “Người cư nhiên không nhận ra ta là ai ? Thấy khuôn mặt tuấn tú, thiên hạ vô song như vậy, người còn không biết ta là ai sao?”

“ ”

Cầu người không cần dùng giọng nói nghiêm túc như vậy để nói giỡn được không,.

Mỹ nam cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp như ảo giác cách Lâm Hoa rất gần, lông mi dài gần như chạm vào mắt Lâm Hoa, hơi thở ấm áp phất qua mặt nàng, mang theo gian tình mập mờ.

Lâm Hoa tự nhận da mặt mình siêu dày cũng không ngăn được cảm giác xấu hổ đang lây tốc độ nhanh nhất lan ra khắp khuôn mặt trắng nõn.

Không nháy mắt nhìn chằm chằm gương mặt hoàn mỹ gần trong gang tấc, bên tai nghe được âm thanh của hần, phiêu đảng mang theo chút hư ảo:

“Phượng Thần, Bạch Tử Dạ.”

Dứt lời không thềm để ý tới con gà Lâm Hoa đã hóa đá, cất bước vào Phượng Thần cung, đứng trên bậc thang, Bạch Tử Dạ quay đầu, chỉ vào một góc nói: “Ồ Phượng Thần cung, người có thể cách ta hơn ba trượng, tối nay người nghỉ ngơi ở đây.”

Cho đến khi bóng dáng xinh đẹp không còn tung tích, Lâm Hoa mới phục hồi tinh thần, suy nghĩ ngây ngô, đại dốt bay tới chỗ mấy miếng gỗ ráp thành cái ổ nhỏ, cắm đầu ngã xuống đồng rơm rạ tản ra mùi thơm nồng đậm.

Nếu như mỹ nam là Phượng Thần, gốc cây đại thụ kia không phải là Thần thụ (cây thần) bá đạo nổi tiếng nhất thiên hạ sao?

Trong truyền thuyết, đó là Thần thụ mà chỉ cần nhắc tới tên đã khiến người ta run rẩy—— Kiến Huyết Phong Hầu.

Truyền thuyết, trong thiên địa này chỉ có ba gốc, những nơi cây sinh trưởng thì trong vòng ngàn dặm không có một ngọn cỏ, nếu như trên người có vết thương, cho dù là một lỗ kim nhỏ, chỉ cần đến gần cây thì máu sẽ chảy không ngừng. Quả thực là bá đạo vô cùng.

Nghe nói cây này lại có tên cây lên trời, trên chạm thần giới, dưới vào Quỷ đạo. Vì vậy cây cực kỳ bá đạo, lại thêm sự tồn tại quá mức nghịch thiên, Thần giới, Quỷ Giới nếu như biết cây này tồn tại, chắc chắn sẽ nghĩ hết biện pháp phá hủy lúc nó còn nhỏ.

Vì một khi cây lớn lên, trừ chi lực Thiên địa (sức mạnh của đất trời), không ngoại lực nào có thể hủy diệt nó.

Bá đạo nghịch thiên.

Nhìn bộ dạng này, sợ rằng cây này đã tồn tại vạn năm, thật không biết Phượng Thần làm sao có thể bảo vệ nó.

Mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, Lâm Hoa cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu nổi, đầu óc nặng nề, cuối cùng chống đỡ không nổi, mắt nhắm lại, lâm vào bóng tối.

46. Chương 47: Thần Thụ Bạch Miếu

Một đêm không mộng寐.

Ngày thứ hai, ánh mặt ban mai xuyên xuyên qua những khe nhỏ giữa các tấm gỗ, chiếu thẳng lên mặt Lâm Hoa, đánh thức con sâu ngủ của nàng.

Lâm Hoa lơ mơ tỉnh lại, đầu óc cảm nhận được ánh nắng, theo bản năng giơ tay che mắt, ừ, lần này thì đỡ rồi.

Mệt mỏi ngáp một cái, nàng bò dậy từ đồng rơm rạ, còn chưa kịp đứng vững thì ánh mặt trời đã biến mất, trên người chợt lạnh, rung mình một cái, Lâm Hoa rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo. Cặp mắt vô hồn nhanh chóng lấy lại thần trí, lúc này mới thấy rõ Phượng Thần đứng ở cửa.

Vì ngược sáng nên không thấy rõ vẻ mặt của Phượng Thần, nhưng chắc hẳn sắc mặt kia cũng không tốt, Lâm Hoa nhìn theo ngón tay mảnh khảnh của Phượng Thần. Chỉ thấy trên đỉnh đầu có một đám mây đen nhỏ, tích cực xối nước khắp người nàng.

Lâm Hoa run rẩy cười : “Phượng Thần, chào buổi sáng.”

Ngài đang làm gì vậy? Sáng sớm đã kéo mây đen đến đầu người khác, ngài nói xem ngài muốn làm gì? Trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng làm thế nào cũng không phát tiết được. Nhìn bóng người cao lớn này, hỏa khí đều bị mưa to dập tắt, chỉ còn lại một ít kháng nghị.

Gần nửa canh giờ, đôi môi Lâm Hoa dần mất đi huyết sắc, thân thể đáng thương run rẩy nhìn người trước mặt, ngài muốn làm gì, không thể nói một tiếng sao? Chẳng lẽ tâm huyết dâng trào muốn ném thử mùi vị gà nướng? Vậy thì nên nhỏ lỏng, rửa sạch a.

Ngay khi Lâm Hoa sắp sửa bất tỉnh, Phượng Thần rút cuộc thu tay, đám mây đen trong tích tắc tan đi, giống như chưa từng xuất hiện.

Lâm Hoa cồng đến mức răng trên răng dưới va vào nhau lộp cộp, thấy Phượng Thần xoay người muốn đi, cuống quýt run môi năn nỉ nói: “Phượng...Phượng...Phượng Thần, ta... ta.. ta.. lạnh.”

Phượng Thần ngoái đầu nhìn lại, liếc Lâm Hoa cả người ướt đầm dề, tiện tay vung một cái, một ngọn lửa đỏ rực nhanh chóng vây quanh nàng. Ngọn lửa kia cực kỳ kỳ lạ, cơ hồ dán chặt vào da Lâm Hoa, nhưng lại không làm người ta có cảm giác nóng rực. Lâm Hoa kỳ quái, đầu ngón tay sờ nhẹ vào ngọn lửa nhìn như vô hại.

“A.”

Lâm Hoa kêu thảm một tiếng, nhanh chóng rút ngón tay về. Chỉ thấy ngón tay trắng nõn lúc này đã nám đen một mảnh, khói đen từ đầu ngón tay toát ra, đau đớn khiến Lâm Hoa hút một ngụm không khí, nước mắt nhanh chóng rơi đầy mặt.

Hai mắt hoa lên, Phượng Thần đã rời đi lại quay về trước mặt Lâm Hoa, cực kỳ êm ái nắm bàn tay nhỏ bé của nàng. Lâm Hoa kinh ngạc nhìn hai môi Phượng Thần thở phào một cái, đầu ngón tay cảm thấy mát mẻ, đau đớn nháy mắt biến mất, Lâm Hoa cúi đầu, ngón tay đã trơn bóng như cũ, ngay cả nám đen cũng không còn.

Nhìn bàn tay nhỏ bé, thần kinh chậm lụt của Lâm Hoa rốt cuộc hồi hồn, tư thế này, góc độ này, muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu. Hắn cúi đầu, nàng ngửa đầu, hắn hôn nàng.

Bức họa trong đầu còn chưa hoàn thành, bàn tay to dịu dàng nắm tay nàng bỗng chốc rút về, Lâm Hoa trở mắt nhìn tay Phượng Thần không biết từ lúc nào đã có thêm một cái chùy, gõ đầu nàng.

“Bành.”

Lâm Hoa ngã oạch xuống đất, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại thành bộ dáng gà rừng, ôm đầu đứng dậy. Tay chân Lâm Hoa luống cuống nhìn về mặt lạnh nhạt của Phượng Thần, cùng với thanh chùy gỗ trong tay hắn.

Bàn tay kia cực kỳ xinh đẹp, trong suốt như ngọc, ngón tay thon dài có lực, ngay cả chùy gỗ trong tay cũng rất dễ nhìn, trên đó khắc hoa văn phức tạp. Nhìn kỹ lại, là một con Phượng Hoàng màu đen đang hồi sinh trong ngọn lửa.

Lâm Hoa dùng cánh bảo vệ đầu nhỏ, thương xót cầu xin: “Không nên đánh ta.”

Một búa đã đem ta đánh trở về nguyên hình, nếu thêm một búa nữa, chẳng phải đánh ta hồn bay phách tán sao?

“Ah?” Phượng Thần có chút kinh ngạc, “Gà rừng sao?”

Xách vòng tương tự trên cổ Lâm Hoa lên, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, Phượng Thần nhíu mày, tại sao lại có thể như vậy?

Liếc mắt nhìn ánh mắt trợn trắng của Lâm Hoa, Phượng Thần liền tiện tay ném nàng xuống đất, Lâm Hoa lăn lộn mấy vòng, lại biến trở về hình người, vuốt cổ, từng ngụm thở gấp.

Phượng Thần khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lâm Hoa nhếch nhác nằm trên mặt đất, mở miệng nói: “Người ở yên chỗ này, chờ ta trở lại, ”

Dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng thon dài, Lâm Hoa miễn cưỡng lật lại người, nằm ngửa trên mặt đất, mở to mắt yên lặng nhìn nóc nhà mục nát.

Xuyên qua những khe hở kia, Lâm Hoa thấy bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng muốt như cục bông, tất cả đều tốt đẹp như vậy, trừ nàng.

Lặng lẽ thở dài, Lâm Hoa đang muốn nhắm mắt, khóe mắt chợt liếc thấy góc áo màu xanh lục xẹt qua, nhanh như ảo giác .

Lâm Hoa từ trên mặt đất nhảy lên, co chân đuối theo.

Chỗ này, trừ Phượng Thần và nàng, thì ra còn có những người khác.

Vừa ra cửa, Lâm Hoa liền sững sờ tại chỗ, ghen hòng trăn trối nhìn cô gái trước mặt.

Đó là một cô gái khiến người khác cực kỳ kinh ngạc, mặt mày như vẽ, phong thái yếu điệu, bộ ngực ngạo nghễ, eo nhỏ chưa tới một nắm tay, mông ngọc tròn, bắp đùi như tạc từ bạch ngọc thượng đẳng.

Nàng khẽ cười đứng trên đám mây, tóc xanh dài xõa xuống làm nổi bật ngọc thể tuyệt vời, khiến Lâm Hoa thất hồn lạc phách.

Chưa từng thấy qua người đẹp như vậy, tuy là hỏa thể nhưng lại không làm người ta có chút dục niệm nào, mà phong thái băng thanh ngọc khiết lại khiến người khác xấu hổ.

Lâm Hoa cảm thấy mình nhìn chằm chằm một cô gái như vậy có chút không ổn, vội vàng chuyển tầm mắt, lúng ta lúng túng mở miệng hỏi.

“Người là ai?”

Cô gái không đáp, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lâm Hoa.

Lâm Hoa không biết sao lại bị nàng hấp dẫn, tầm mắt cố gắng rời đi lại bất giác trở về thân thể uyển chuyển. Ủ, đúng là không bỏ được, nữ nhân mỹ lệ như thế, con mắt đắm đuối đưa tình như vậy.

Éc. Đắm đuối đưa tình?

Hồn phách Lâm Hoa nháy mắt bị kéo về lại cơ thể, chỉ cảm thấy cả người dựng tóc gáy. Bị một thiếu nữ, còn là một thiếu nữ trần truồng, dùng ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn chằm chằm, cho dù nàng kia đẹp thế nào, mỹ thế nào, cũng đủ làm da gà người ta dựng đứng .

Ta là con gái, ta chỉ có hứng thú với con trai.

Lâm Hoa đang muốn mở miệng, liền thấy thiếu nữ kia khẽ động, đã tới trước mặt Lâm Hoa, tay mềm đưa ra nắm vậy Lâm Hoa, đợi Lâm Hoa hiểu nàng muốn làm gì, đã không kịp ngăn cản.

“Xoẹt” .

Âm thanh vải bị xé rách, càng thêm kích thích hành động của nữ nhân. Động tác người kia vô cùng thành thạo, tay ngọc tung bay, thuần thục lột trần Lâm Hoa, y phục bị xé rách tán loạn bên chân.

Đầu óc Lâm Hoa trống rỗng, kinh hãi trộn to mắt, một tay che ngực, một tay che phía dưới, vội vàng lui về sau mấy bước, cách xa nữ nhân kinh khủng kia.

Hôm nay trong sạch của ta sợ rằng không giữ được nữa, ngàn tính vạn tính nhưng cũng không tính được trong Phượng Thần cung lại có nữ sắc lang. Người xem động tác cô ấy gọn gàng như vậy, chuyện cưỡng ép dân nữ sợ rằng đã làm nhiều lần, ta thủ thân như ngọc nhiều năm, không ngờ lại bị hủy trên tay một cô gái.

Thấy Lâm Hoa cách xa nàng như thấy rắn độc mãnh thú, nữ nhân kia cũng không để ý, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vẻ mặt khuất nhục của Lâm Hoa, chậm rãi mở miệng:

“Bạch Miếu.”

47. Chương 48: Phượng Thần Cung (một)

Trời cao trong xanh, mặt trời vừa đứng bóng.

Gió nhẹ lướt qua cơ thể trần truồng của Lâm Hoa, thật mát mẻ thoải mái.

Thời tiết này, nếu trước mặt không có mỹ nữ trần truồng nhìn chằm chằm, Lâm Hoa cũng không ngại nằm khoả thân phơi nắng trên mây.

Nhưng vấn đề trước mắt chính là mỹ nữ Bạch Miếu mông to, ngực lớn đang lắc lắc thân mình tiến lại gần.

Nếu nàng là nam nhân, đây chắc chắn là một ước nguyện sức sôi máu mũi, đáng tiếc nàng một nữ nhân bình thường a.

Nàng không có hứng thú với ngực to, eo nhỏ của nàng ta. Đừng tới a!

Lâm Hoa hoảng sợ nhìn cơ thể bằng cơ ngọc cốt càng ngày càng gần, nhìn bàn tay mềm mại của nàng ta đang hướng tới bộ ngực nàng. Gỡ hai tay che chở ngực của nàng, rồi sờ sờ ngực nàng.

Mắt Lâm Hoa mở càng lớn, rốt cuộc vượt quá cực hạn, không thể nhịn được nữa hét lên một tiếng:

“Lão nương không có ngực, người sờ cái gì?”

Cây lạng gió ngừng.

Cô gái trước mắt tiêu tán như khói sương, biến mất sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện .

Lâm Hoa duy trì động tác đẩy hai tay, sững sờ nhìn bóng người xuất hiện ngay cạnh cửa từ lúc nào, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, nhào tới trong ngực người ta, ghen ngào kêu:

“Phượng Thần Điện hạ.”

“”

Phượng Thần cau mày nhìn cô gái trong ngực, chỉ cần hấn khẽ động một cái là có thể tránh thoát nàng, nhưng hấn không làm vậy. Thở dài một hơi, cánh tay dài khẽ nâng, bàn tay vuốt ve sống lưng trần truồng, nhẹ giọng an ủi:

“Đừng sợ.”

Trên người Phượng Thần có hương thơm thanh đậm, có tác dụng trấn an tinh thần. Tay nhỏ bé nắm chặt áo Phượng Thần, chớp mũi tràn đầy mùi vị Phượng Thần, Lâm Hoa dần dần hồi phục.

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Hoa bỗng giật mình, giờ phút này, hình như nàng không mặc y phục?

Phát giác cô gái trong ngực bỗng dưng cứng ngắc, Phượng Thần nhíu mày, lúc này mới chú ý tới thân thể nữ nhân này, hả? Mắt nhìn xuống dưới, hình như chân đạp trúng cái gì đó.

“Bành” .

Lâm Hoa ôm đầu, không rõ chân tướng ngược nhìn Phượng Thần.

Trên mặt Phượng Thần bình tĩnh, trong tay ánh sáng thoáng hiện, thu hồi chùy gỗ, xoay người rời đi, lưu lại Lâm Hoa cả người đầy lông gà xụi lơ trên đất.

Cứ như vậy mà đi?

Ít nhất, ít nhất cũng phải cho ta một bộ y phục chứ? Chẳng lẽ người bắt ta làm gà?

Lâm Hoa nhìn vãi vốc tán loạn trên đất, đang đoán xem cơ hội sống sót của mình.

Ặc, so với việc bị nữ nhân kia mang đi, làm gà vẫn an toàn hơn, ít ra nàng ta cũng không thể nướng nàng lên ăn.

Nắng tắt trăng lên, tinh tú chuyển dời.

Lo lắng đề phòng ba bốn ngày, chỉ sợ nữ nhân kia xuất hiện bởi lông gà của nàng. May mắn, từ ngày biến mất, Bạch Miếu không còn xuất hiện, mất tích cùng với Phượng Thần.

Phong cảnh Phượng Thần cung tuyệt đẹp, chỉ là quá sạch sẽ, Lâm Hoa đem trong ngoài Phượng Thần cung lật ngược, ngay cả một con chuột nhỏ cũng không có .

Lâm Hoa đói bụng đến mức hoa mắt, thoi thóp một hơi hận không thể nhét cánh gà của mình vào miệng gặm hai cái.

Trên thực tế, nàng đã làm như vậy.

Trước khi hôn mê, nàng nhìn thấy một con gà nướng vàng óng, bốc khói lượn lơ lửng, mùi vị khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Ừm, cực phẩm.

“A ô” .

Đôi bụng đến mức choáng váng Lâm Hoa như bị đầu độc mở to miệng, cắn một cái trên cái cánh gà đang tỏa mùi thơm nức.

Phốc.

Lần này cắn này liên lụy tới nửa đám lông trên cánh của nàng. Miệng Lâm Hoa đầy lông, nước mắt lả chả nhìn chút lông còn sót lại trên cánh.

Nàng cư nhiên coi mình là gà nướng mà gặm?

Nếu đói thêm mấy ngày nữa, sợ rằng nàng sẽ ăn chính mình.

Phượng Thần, sao người vẫn chưa về? Ta sắp chết. Còn không về nữa, người sẽ được nhìn thấy con gà đầu tiên vì đói bụng mà ăn chính mình a.

Lại qua một ngày.

Chút sức lực cuối cùng của cuối cùng cũng cạn kiệt, nàng vô lực xụi lơ trên đám rơm rạ, đôi mắt ti hí vô hồn nhìn ngoài cửa.

Đầu óc chưa bao giờ rõ ràng như vậy, giống như đầu óc chậm lụt rốt cuộc cũng được khai thông, suy nghĩ xoay chuyển liên hồi.

Bạch Miếu, bây giờ người cho ta một chén cơm, ta liền đi theo người, được không?

Trong đầu hỗn loạn, ngoài cửa đã xuất hiện bóng dáng cao lớn, đầu đội ánh mặt trời, chân đạp mây trắng, kèm theo từng cánh hoa bay xung quanh, ung dung đi về phía nàng.

Thật tốt, người đã đến rồi.

Đôi mắt ti hí vô hồn nháy mắt tràn đầy sức sống, cả người đầy năng lượng, Lâm Hoa giùng giàng từ đồng rơm rạ bò dậy, ưỡn cánh bay tới Phượng thần.

“Điện hạ.”

Hai cánh Lâm Hoa vòng quanh cổ chân Phượng Thần, nước mắt giàn giụa, dính ướt chiếc quần lụa của Phượng Thần.

Phượng Thần nhíu lông mày, nhìn Lâm Hoa khóc thê lương dưới chân, lạnh nhạt nói: “Người làm cái gì?”

“Đói.”

“Đói?”

Lâm Hoa ngẩng mặt, xuyên qua dòng nước mắt, nhìn gương mặt bình tĩnh vô ba , giờ một cái cánh, tội nghiệp chỉ bụng mình , mở miệng nói:

“Đói.”

Bụng còn phồng phập phát ra một tiếng kêu thật to.

Phượng Thần nhàn nhạt hừ một tiếng, nhíu mày nói: “Gà rừng phiên toái.”

Dứt lời, đưa tay vào trong tay áo sờ soạng hồi lâu, móc ra một quả màu đỏ thẫm , ngón tay búng một cái, Chu Quả xoay một vòng rơi trước mắt Lâm Hoa.

Lâm Hoa lập tức buông Phượng Thần, bay về phía Chu Quả.

Cho dù không có gà nướng, nhưng có miếng trái cây cũng tốt rồi .

Giờ phút này, Lâm Hoa vẫn còn bận tâm đến hình tượng, mỗ trái cây từng chút một, cố gắng làm thực nữ. Nhưng trái cây quá nhỏ, còn chưa lớn bằng đầu gà của nàng, cứ mỗ như vậy, thật không thỏa mãn cái bụng trống trải đã lâu. Len lén liếc mắt nhìn Phượng Thần một cái, thấy hắn không nhìn nàng, Lâm Hoa lập tức đem gần nửa Chu Quả còn lại nuốt vào.

Cũng tại miệng gây họa, Lâm Hoa chỉ cảm thấy bụng nóng lên, toàn thân như muốn nung trong lửa, Lâm Hoa co quắp té xuống đất, cặp mắt từ từ mơ hồ.

Thật là khổ sở.

Cảm giác này giống như đặt mình trên giàn lửa, từ trong ra ngoài bị đốt không còn gì, Lâm Hoa khổ sở nhìn về phía Phượng Thần đang đứng thẳng.

Phượng Thần không phát hiện tình trạng phát sinh của Lâm Hoa, tiếp tục từ trong tay áo móc ra vài thứ.

Bồn tắm, quần áo, yếm, quần lót. Cuối cùng , cư nhiên còn móc ra một đóa mây đen nho nhỏ.

“Điện hạ.” Lâm Hoa miễn cưỡng mở miệng, tiếng như muỗi kêu, “Cứu, cứu ta.”

Ánh mắt Phượng Thần lạnh lùng, liếc xéo qua, chỉ thấy Lâm Hoa co ro thân thể nằm trên mặt đất, lông gà cả người ướt đầm, giống như mới bị nhúng nước .

“Ngay cả Liệt Diễm Quả cũng không chịu nổi sao?”

Phượng Thần nói nhỏ, tay phải khẽ nâng, một luồng hắc quang vào trong cơ thể Lâm Hoa, vẻ mặt nàng buông lỏng, hôn mê bất tỉnh.

48. Chương 49: Phượng Thần Cung (hai)

Mỗi ngày trôi qua ở Phượng Thần cung coi như nhàn nhã hài lòng.

Nếu như không có đóa mây đen thỉnh thoảng cấu gât, đuổi theo đánh nàng đen thui, hoặc không có Bạch Miểu xuất quỷ nhập thần, gặp mặt liền xé áo nàng và không có Phượng Thần không nói hai lời, mỗi ngày ba lượt cạy miệng nàng nhét Chu Quả vào.

Nàng nghĩ, cuộc sống như vậy sẽ tốt đẹp đến nhường nào.

Tình huống thực tế lại là mây đen ở đây, Bạch Miểu ở đây và Phượng Thần cũng ở đây.

Cho nên đối với nàng mà nói, Phượng Thần cung giống như lò luyện ngục.

Đám mây đen mà Phượng Thần ban cho nàng tắm rửa, giặt quần áo nhìn nàng không vừa mắt, mỗi lần muốn nó mưa, nó nhất định sẽ bay tới đầu nàng, giống như đang phát tiết bất mãn, rắc rắc rắc rắc phóng chớp, nghịch thiên nghịch ý bỏ xuống đầu nàng.

Một đạo,

Hai đạo,

Ba đạo.

Cho đến khi đem Lâm Hoa bỏ đến trong ngoài mền nhũn, cả người nám đen mới chịu bỏ qua.

Mây đen kia hài lòng lung lay tới bên bồn tắm, mưa xuống, lưu lại Lâm Hoa vẻ mặt thê lương, cứng đờ tại chỗ .

Lâm Hoa rơi lệ đầy mặt, ngay cả đóa mây đen nho nhỏ cũng có thể bò đến đỉnh đầu ta làm mưa làm gió. Lặng lẽ trừng mắt liếc đám mây đen xinh đẹp còn chưa lớn hơn đầu nàng, hận hận nghĩ , đợi lão nương ngày nào đó có tiền đồ rồi, nhất định báo thù chuyện nhục nhã hôm nay.

Thật ra, đây cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời, kể từ hôm đuổi theo mây nhỏ vào phòng tắm trong nội cung Phong Thần cung, thấy một đoàn mây đen to lớn ngay phía trên, Lâm Hoa hoàn toàn buông tha ý nghĩ báo thù.

Đoàn mây đen lớn như vậy, thân thể nhỏ bé của nàng chắc chắn chịu không nổi một tia chớp

Muốn bỏ thì bỏ đi, bỏ xong còn không phải ngoan ngoãn mưa đầy thùng nước tắm sao. Cho người bỏ nhiều này, ngày mai ta nhất định cầu xin Phượng Thần đổi một cái thùng tắm lớn hơn nữa.

Lâm Hoa nằm ở cạnh cửa, ngó trái ngấm phải, xung quanh đều là mây trắng, ngay cả người tóc xanh cũng không hề thấy tung tích, len lén thở phào nhẹ nhõm, Lâm Hoa cất bước ra Phượng Thần cung.

Mới bước ra một bước, Lâm Hoa chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, đùi phải nâng lên cứng đờ trên không trung.

Bên cạnh có người.

Trong đầu nhận được tin tức, Lâm Hoa liền lặn một vòng tại chỗ, nhanh chóng trở về bộ dáng gà rừng, lông gà cả người dựng lên, phòng bị nhìn chăm chăm Bạch Miếu đang dựa cửa.

Người này toàn xuất hiện theo phương thức quỷ dị, vừa nảy rõ ràng không nhìn thấy bóng người, bây giờ lại xuất hiện từ chỗ nào?

Bạch Miếu đứng lại, ánh mắt mê mang nhìn chăm chăm quần áo tán loạn của Lâm Hoa trên đất, thân hình khẽ nhúc nhích. Lâm Hoa cuống quýt vỗ cánh bay ra khỏi vùng nguy hiểm. Bạch Miếu đối với gà rừng Lâm Hoa không hề có hứng thú, khom lưng nhặt cái yếm xanh mạ trên đất.

“Đây là cái gì?”

Bạch Miếu đem vật trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Lâm Hoa, nghi ngờ hỏi.

“Cái yếm.”

“Cái này?” Tay ngọc cầm lên một cái khác.

“Quần lót.”

“Cái này?”

“Váy ngắn.”

“Cái này?”

“Áo ngoài.”

Chuyện này có chút kỳ quái, một nữ nhân hỏa thể, trong tay giơ lên từng vật riêng tư, không ngừng hỏi thăm gà rừng sắp phát điên.

Đừng trách Lâm Hoa muốn điên, nếu có người giơ nội y của người, quần lót của người mà khuôn mặt thiên chân vô tà hỏi thăm đây là cái gì, ta tin người tuyệt đối sẽ học máu bò mình.

Lâm Hoa cũng chịu không nổi, “Bành” một tiếng trở về hình người, thân thể trần truồng, chống nạnh quát lên: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Những thứ này làm cái gì?”

Đối khuôn mặt thanh lệ vô song, cho dù Lâm Hoa có hỏa khí lớn hơn nữa, cũng không thể phát ra được. Đoạt lấy quần lót trong tay Bạch Miếu, nhanh chóng mặc lên người, tiếp theo nhặt từng món quần áo tán loạn khoác lên.

Ăn mặc chỉnh tề xong, Lâm Hoa xoay người nhìn Bạch Miếu một bên đang yên lặng nhìn nàng chăm chăm, thất bại than thở, thô lỗ kéo Bạch Miếu qua, đè nàng ngồi xuống, sau đó từ cái rương không lồ trong góc lấy ra mấy bộ quần áo mới tinh, kiên nhẫn giúp nàng mặc từng món.

”

Người là ai?”

“Bạch Miếu.”

“Ta biết, ta hỏi bản thể của người là cái gì.”

“Ngày ngày ở trên đầu ta đi tới đi lui, còn hỏi ta là ai sao?”

“Thất lễ, thất lễ.”Diễn Đan Lê Quý Đôn

Lâm Hoa lạnh đến buồn nôn, yên lặng đem bàn tay đặt ở trên ngực Bạch Miếu lấy ra, mỹ nữ trần truồng này, thì ra là Thần thụ Kiến Huyết Phong Hầu.

Một cơn gió lạnh tiêu điều, bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm Hoa cô đơn đứng tại chỗ, càng hiện ra vẻ tịch mịch, vô dụng.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy tám tuyệt sắc dung nhan trước mặt dần dần nhạt đi, sau đó hóa thành một làn khói nhẹ tiêu tán trên không trung.

Tình trạng này, chẳng lẽ là.

Hôm nay, Phượng Thần khó có khi bỏ xuống bộ quần áo đen, đổi sang một bộ hoa văn màu trắng, tóc đỏ lười biếng thả sau lưng, càng hiện ra vẻ quyến rũ mê người.

Nhìn Lâm Hoa ngây ngốc ở đằng trước, Phượng Thần ngoắc, miễn cưỡng mở miệng nói: “Còn không qua đây.”

Khuôn mặt nhỏDiễn - đàn - Lê - Quý - Đôn nhún của Lâm Hoa trong nháy mắt sụp đổ, vịn ngón tay, tế thanh tế khí nói: “Hôm nay. Có thể không ăn sao?”

Phượng Thần vượt vượt trái cây màu đỏ thắm trong tay, nghe vậy nheo con ngươi lại, âm thanh trong nháy mắt nghiêm túc hẳn: “Hả?”

Lâm Hoa bị dọa đến mức nhảy tới trước mặt Phượng Thần, ngược đầu, há miệng, mặc cho Chu Quả nhỏ nhỏ theo cổ họng nàng trượt xuống.

“Ngoan.”

Phượng Thần hài lòng vỗ vỗ đầu Lâm Hoa, nhân tiện vò rối mái tóc dài nàng vất vả mới thắt lại, “Từ từ chơi đi, ta đi nha.”

Lâm Hoa đưa mắt nhìn bóng dáng Phượng Thần phiêu miểu xuất trần rời đi, nhịn nước mắt chậm rãi trôi xuống. Uy lực của Chu Quả giống như bình thường, dạ dày khó chịu như dãi sông lấp biển, cả người đặt trong lò lửa, nóng bỏng khó nhịn.

Lâm Hoa kéo bước chân nặng nề trở về giường, khoe mắt lơ đãng liếc thấy người ngồi trên ghế nhỏ, bước chân Lâm Hoa không ngừng, thẳng tắp tới bên giường, “Phù phù” một cái ngã xuống.

Cơ rúc trên giường, chịu đựng một cảm giác nóng rực.

Cuộc sống này lúc nào mới kết thúc.

Lâm Hoa mơ màng nghĩ, chợt thấy một luồng khí mát mẻ từ đỉnh đầu truyền xuống, chậm rãi hạ nhiệt máu nóng đang chảy ngược trong người, cảm giác nóng rực từ từ giảm xuống.

Lâm Hoa mở hai mắt, chỉ thấy Bạch Miếu một tay chống cằm, một tay đặt trên đỉnh đầu nàng, lòng bàn tay lóe lục quang. Lục quang kia giống như có sinh mạng, liên tục truyền vào cơ thể nàng không ngừng.

Thấy nàng tỉnh lại, Bạch Miếu thản nhiên cười, thu hồi tay phải, hai tay chống cằm, nháy mắt quyến rũ nhìn nàng nói: “Khá hơn chút rồi hả?”

Lâm Hoa gật đầu, nở một nụ cười yếu đuối.

“Người ăn một quả đã không thể chuyển động. Người ở chỗ này, mỗi lần ăn một tram quả đấy.”

“Nơi này là chỗ của ai?”

”Hỏa Kỳ Lân.

“Hiện tại Hỏa Kỳ Lân đâu?”

“Phượng Thần chê nó quá mức tham ăn, tặng nó rồi.”

Lâm Hoa lặng lẽ khép mắt, thì ra mình thật bị người ta coi như sủng vật, chỉ là.

Tại sao nuôi nàng? Chẳng lẽ nàng ăn tương đối ít?

Nghĩ đến cũng đúng, Hỏa Kỳ Lân kia mỗi lần một trăm quả, một ngày là 300 quả, trong khi nàng một ngày chỉ có ba quả, chênh lệch này, người nào cũng sẽ chọn nàng?

Thì ra là thần thú, đúng là không phải người bình thường nào cũng có thể nuôi nổi .

49. Chương 50: Phượng Thần Cung (ba)

Trên cây cổ thụ, Phượng Thần cung bốn mùa như mùa xuân, mặt trăng rồi lại mặt trời, một năm, hai năm. Thời gian ở đây dường như mất đi ý nghĩa, mở mắt nhắm mắt, chỉ thấy mây trắng xa xa, gió mát lưu chuyển.

Lâm Hoa ở chỗ này đã gần ba năm, từ mê mang ban đầu đến thần nhiên, quen thuộc hôm nay, thật sự là tiến bộ không ít.

Có được cuộc sống tự nhiên này phải cảm tạ Thần thụ Bạch Miểu. Từ ngày dạy nàng mặc quần áo, Bạch Miểu và nàng liên thân thiết. Mỗi ngày tìm nàng nói chuyện phiếm pha trò, nhân tiện giúp nàng hóa giải Liệt Diễm Quả.

Quần áo Lâm Hoa nửa cởi, lười biếng nằm trên đồng rơm, híp mắt nhìn Bạch Miểu nằm ở mép giường, lười biếng mở miệng hỏi: “Người làm thế nào hóa giải Liệt Diễm Quả?”

Bạch Miểu vô lực nhìn trời, liếc mắt xem thường, đưa tay kéo lại vạt áo đang rơi xuống, mở miệng nói: ” Liệt Diễm Quả là trái cây ta kết ra, ta sao không thể hóa giải?”

Lại nói tiếp: ” Liệt Diễm Quả ba ngàn năm mới nở hoa, lại thêm ba ngàn năm mới kết quả, thêm ba ngàn năm chín mùi, kết được 3333 trái.”

“ ”

Người cho rằng người sinh “nhân quả” (nhân ở đây là chỉ người nha) sao?

Bạch Miểu phong tình vạn chủng liếc Lâm Hoa một cái, thân thể nhu nhược không xương treo lên người Lâm Hoa, ngón tay điểm trán nàng, nũng nịu oán giận nói: “Trái cây 9000 năm, liền bị cái người này nuốt vào, người biết ta muốn nói gì không?”

“Cái gì?”

“Bò ăn mẫu đơn.”

Người không thể nói chuyện uyển chuyển sao?

Có Bạch Miểu làm bạn, cuộc sống ở Phượng Thần cung hình như chẳng còn gian nan.

Chỉ là. Lâm Hoa nhìn đám mây không có ý tốt đang bay tới nhanh chóng, luống cuống tay chân đứng dậy. Vậy mà Bạch Miểu còn sợ hãi hơn nàng, nhanh chóng từ mép giường nhảy lên, trong lúc bối rối mũi chân đạp phải bàn tay nhỏ của nàng. Bạch Miểu còn không phát hiện, dậm chân xuống một cái, khê kêu một tiếng. Thấy mây đen ngày càng gần, cuống quýt chạy bán sống bán chết.

Nó không bỏ người, chạy nhanh như vậy làm gì?

Bị Bạch Miếu náo loạn như vậy, đóa mây đen đã gần ngay trước mắt. Không kịp chạy trốn, Lâm Hoa không để ý tay phải đau đốn, trong mắt mang theo tia nước, chấp tay trước ngực ngồi chồm hổm trên giường rơm, nhìn đám mây đen đã to bằng nửa người, năn nỉ nói: “Đại ca, có thể nhẹ một chút hay không?”

Đóa mây cười gần, nhanh chóng bay tới đỉnh đầu thiếu nữ cơ khổ không nơi nương tựa. Răng rắc, ánh điện quang, sau đó là một tia chớp chói mắt bổ xuống, không sai lệch rơi xuống đầu Lâm Hoa.

Lâm Hoa ứng tiếng ngã xuống đất, dòng điện chạy khắp người nàng, cả người Lâm Hoa không ngừng co quắp, từng trận khói đen bay ra khỏi đỉnh đầu, cả người và quần áo đã thành một mảnh nám đen.

Mây đen chết tiệt, hai năm qua chẳng những bản lĩnh đánh lên ngày càng tăng, ngay cả tinh lực bổ xuống ngày càng tốt. Hèn chi Phượng Thần chuẩn bị nhiều y phục thế kia. Chỉ khổ ta còn mơ mộng lâu như vậy.

Còn Bạch Miếu chết tiệt không có nghĩa khí. Người đừng có suy nghĩ trộm bất kỳ quần áo nào của ta.

Lâm Hoa ôm đầu khóc, vì sao sức lực bổ người của đám mây này chỉ tăng chứ không giảm, thật sự hành hạ người.

Ta không cần nước, người đừng bổ ta nữa.

Đợi mây đen mưa xong, bay đi, Lâm Hoa mới từ trên giường bò dậy, chân trần đi ra nhà gỗ.

Lâm Hoa ôm đầu gối, ngồi dọc theo đám mây, sững sờ nhìn những đám mây lay động theo biển cây, tấm lưng màu đen hết sức tịch mịch thê lương.

“Dao Dao.” Bạch Miếu khiếp khiếp kêu một tiếng.

Lâm Hoa đưa lưng về phía nàng, không thềm để ý tới.

Bạch Miếu thấy thế, nện bước nhỏ, lượn quanh tới trước mặt nàng, cười nịnh nói: “Dao Dao, ta sai lầm rồi có được không? Người không cần không để ý tới ta.”

Dứt lời, đưa tay muốn nắm tay nhỏ bé của nàng, Lâm Hoa tránh được, không nói một lời mà chỉ nhìn chăm chăm vào từng tầng tán lá trùng điệp đang lắc lư theo gió.

Bạch Miếu đảo mắt, bờ môi hiện lên nụ cười giảo hoạt .

Nàng nghiêng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Lâm Hoa, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu như người tha thứ cho ta...ta sẽ nói cho người biết, người cảm ứng Thần Đế là ai.”

Thân hình Lâm Hoa khẽ nhúc nhích, Bạch Miếu thấy thế, hả hê cười một tiếng, tiếp tục nói: “Còn có một tháng Minh vương ngủ mấy lần ở thư phòng.”

Lâm Hoa giật giật thân thể, tìm một vị trí, Bạch Miếu cười hì hì ngồi xuống, mắt to cong thành hình lưỡi liềm, ôm cánh tay Lâm Hoa làm nũng nói: “Người ta sợ sấm đánh nhất chứ sao.”

“Nói.”

Lâm Hoa lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Thần Thụ mấy vạn năm đang làm nũng, trừ khi là người có ý chí sắt thép như Lâm Hoa, sợ rằng không ai có thể tiếp nhận được.

” Cực kỳ lâu trước kia. ”

Thần thụ nghịch thiên duy nhất trên thế gian – Bạch Miếu, tương truyền rằng thần thụ trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng Lâm Hoa lại chẳng nhìn thấy điều đó. Chỉ thấy cô ấy thích những việc linh tinh, là nhân vật quan trọng khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Nàng thích theo dõi những chuyện thâm cung bí sử nhất của tam giới nhất, dựa vào may mắn thiên phú, biết không chuyện âm u quỷ bí.

Thí dụ như, Đế vương nhân giới và phi tử của Tiên đế mập mờ không rõ, ban khẩu dụ chỉ cứng chiều một mình nàng.

Thí dụ như, Thần Đế đương nhiệm là Thần phi cùng người khác sinh, máu Thần Đế đã sớm không còn tinh khiết.

Thí dụ như, Đế Cơ (công chúa) Thần giới lưu luyện si mê Phượng Thần, bởi vì tướng mạo xấu xí, len lén đem mỹ nữ điểm tuyệt thiên hạ ở nhân giới lột da.

Những chuyện nhỏ nhặt không sao kể xiết, bao gồm tất cả chuyện u tối nhất thiên hạ.

Bạch Miếu nhìn khoảng không xa xôi, tang thương nói: “Sống quá lâu, luôn luôn muốn tìm chút việc để làm.”

“ ”

Thật ra người chỉ muốn thỏa mãn sở thích biến thái rình coi thôi, chẳng trách hai giới muốn giết chết người thật sáng khoái, người thực sự biết quá nhiều.

Nghe xong Thần Đế, Minh vương nhiều chuyện, Lâm Hoa vẫn chưa thỏa mãn hỏi ” Phượng Thần cung thật sạch sẽ, ta đã lật ngược Phượng Thần cung cũng không tìm được một bộ y phục của Phượng Thần, người nói, y phục Phượng Thần đổi hàng ngày là từ đâu tới?”

Nhớ tới ngọn gió thần kia một ngày ba lượt xuất hiện trước mặt nàng, y phục mỗi lần hoàn toàn khác biệt. Hai năm qua, chỉ sợ đã đổi mấy ngàn bộ, quần áo đa dạng như vậy rốt cuộc từ đâu tới? Vấn đề này cất giấu trong lòng Lâm Hoa đã hai năm, thừa dịp hôm nay Bạch Miếu khoe khoang, phải hỏi rõ ràng.

“Chẳng lẽ từ hư vô mà biến thành?”

Bạch Miếu tiện tay lấy ra một ly nước, uống một ngụm cho thấm giọng mới nói: “Vạn vật thiên địa, bất luận là thần linh, người hay yêu ma đều đều không thoát khỏi hai chữ Thiên đạo. Biến ra sự vật là không tuân theo thuật Thiên Đạo, cũng không hề tồn tại.”

“Giống như cái này.” Chén sứ trắng trong tay nàng hóa thành một lá cây nhỏ, “Phàm là Tiên thuật biến hóa, đều cần trung gian.”

”Cho nên quần áo Phượng Thần mặc, nếu không phải dùng vật khác biến thành, thì chính là thuật ảo giác mà Phượng Thần tạo ra. Chỉ là phép thuật này quá mức chân thật, nên mới lừa gạt được ngũ giác (5 giác quan) của người mà thôi.

“Ý người là, Phượng Thần, khụ khụ không mặc gì.”

Bạch Miếu nói xong, trên mặt không khỏi có tia bỉ ổi: “Nếu có người có thể nhìn thấu ảo thuật của Phượng Thần, chắc chắc. ”

“ ”

Người thực sự là thần thụ sao?

Có thể thu hồi vẻ mặt nhộn nhạo xuân tình kia không.

“Phượng Thần không phải là vị thần cuối cùng trên đời này sao?” Lâm Hoa gãi đầu hỏi, mấy ngày không gọi đầu rồi, hơi ngứa chút: “Vậy thì chắc chắn là vô địch thiên hạ, trên lý thuyết mà nói, sẽ không có ai có thể nhìn thấu pháp thuật của hắn chứ?”

“ ”

“Người biết trên trời có bao nhiêu vì sao không?” Bạch Miếu cười khê, ” Lục đạo, tam giới, cửu châu, thập hoang, vô số sinh linh, chúng ta không thể biết được có bao nhiêu người giấu tài.”

“Người đời đều nói, thần tiên đứng trên trời đất, bao quát chúng sinh, nhưng lại không biết, phía trên thần có lẽ còn có cái gì khác. Thiên địa hư vô, có lẽ còn có nhân vật cường đại hơn.”

“Cái gì là vô địch? Cái gì là nghịch thiên? Là do người yếu tưởng tượng ra thôi. Thiên địa này tự có phép tắc của nó, mạnh mẽ quá bẩm sinh vốn là do thiên địa rộng lớn, thiên địa này há có thể dễ dàng tha thứ việc có vật có thể uy hiếp đến nó?”

“Thế gian vạn vật, cá lớn nuốt cá bé, được làm vua thua làm giặc, hôm nay ngươi có thể đứng trên đỉnh, ngày mai cũng có thể bị người khác đẩy xuống.”

“Cường đại chính là nhỏ yếu, nhỏ yếu chính là cường đại, thiên hạ này không có vô địch, vật nghịch thiên như vậy, vốn không tồn tại. Mỗi sự vật đều có nhược điểm, ngay cả vị thần cuối cùng, Phượng Thần. Cũng có.”

“Có nhược điểm thì có sơ hở, cho nên hẳn không phải là vô địch.”

“ ”

Lâm Hoa cau mày, thật đúng là. Thâm ảo a.

50. Chương 51: Hỏa Kỳ Lân Chính Là Nam Tử (một)

“Đây là cái gì?”

” Khóa Kỳ Lân.”

“Không phải vòng tương tự sao?”

Bạch Miểu xem thường liếc mắt một cái, nhìn Lâm Hoa biến sắc, cười nhạt nói: “Đồ chơi này Phượng Thần đeo trên cổ Hỏa Kỳ Lân để hạn chế thần lực của hắn.”

“Vậy tại sao bây giờ lại ở trên cổ ta?” Lâm Hoa vượt cái vòng, u oán nhìn Bạch Miểu, tức nộ nói: “Tại sao đối với ta như vậy?”

” Làm sao ta biết được, khóa Kỳ Lân vốn không mở được” Bạch Miểu thoa chất lỏng màu xanh lên trên, không chút để ý nói: ” Kỳ Lân ăn quá nhiều, khiến chiếc vòng bị nứt, ngươi sờ nè, con dấu vết đứt đoạn trên khóa nè.”

Lâm Hoa nghe vậy, tay nhỏ bé vượt ve vòng cổ, quả nhiên phát hiện khóa khóa Kỳ Lân có chỗ nhô ra bất thường. Lâm Hoa nắm tay Bạch Miểu cầu khẩn nói: “Ngươi lấy xuống cho ta được không?”

Ta không muốn làm súng vật a, ta muốn lấy cái vòng chó này xuống.

“Đừng nhờ ta, ” Bạch Miểu nhào lên Lâm Hoa, tức giận nói: “Ta hết cách rồi, muốn thoát, rất dễ, tự ngươi làm đi.”

“ ”

Lâm Hoa không quan tâm nằng dùng sức, nhếch nhác ngã nhào trên mặt đất, nước mắt lả chả nhìn bóng dáng tuyệt tình của Bạch Miểu, trong lòng ưu thương tràn đầy.

Ngươi vung tay áo đi nhanh như vậy, không thềm lưu luyến, lưu lại ta một mình bị thương rơi lệ.

Bạch Miểu, ngươi quay đầu nhìn ta một cái.

Bạch Miểu. Eo ta đau. Không động được.

Mây trắng bạt ngàn, gió thổi vạn dặm. Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, giữa thiên địa này như chỉ còn lại một mình nằng, hai cánh tay giơ cao.

Nếu như không phải nằm trong tư thế bất nhã này, Lâm Hoa cực kỳ vui long được hưởng thụ thời khắc nhàn nhã này. Bên trong, nằng lại vô cùng hy vọng có người đánh tan vẻ yên tĩnh này, nằng đang nằm ngay trên đám mây, nằng sơ té xuống a.

Tựa như nghe được tiếng nằng hô hào, bầu trời chợt biến sắc, không khí như bốc lên, một ngọn lửa tràn đầy khí thế hung hăng tràn tới. Ngọn lửa kia hóa thành đóa đóa hoa sen, yêu dị của Phượng Thần cung.

Nam tử áo đỏ từ trong lửa hiện ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Hoa, đập lên những bông sen đỏ, chậm rãi đi đến.

Lâm Hoa trợn mắt há mồm nhìn nam tử xuất hiện đột ngột, hoàn toàn không chú ý tới đám mây đen đang tụ lại trên đỉnh đầu, chỉ nghe một tiếng ầm, mưa to như trút, đem bộ dạng phong thần tuấn lãng không ai bì nổi của nam tử phía dưới xối ướt.

“ ”

Đáng đời, ai bảo người đốt tiền.

Lâm Hoa lặng lẽ lau đi những giọt nước bắn trên mặt, bình tĩnh nhìn nam tử nắm móc tức giận chỉ tay mắng:

” Mây đen đáng chết. Nhìn lão tử tiêu diệt ngươi. ”

Lời còn chưa dứt, đám mây đen tựa như cực kỳ e ngại nam tử này, cấp tốc co rúc lại thành quả trứng bồ câu nhỏ. Người nọ thấy cảnh tượng này thì nhướng mày cười một tiếng, hả hê nói:

“Coi như ngươi thức thời.”

Vừa dứt lời, quả trứng bồ câu căng phồng lên, trong giây lát đã phình ra gấp mười lần, che luôn bầu trời, trong tầng mây dần dần phát ra ánh sáng bạc, tiếp theo chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời.

“Rắc rắc.”

Một tia chớp từ trên trời giáng xuống, chính xác bổ thẳng vào thân thể người kia.

Người nọ duy trì tư thế chỉ tay, trực tiếp ngã xuống đất, mùi thịt nướng thơm lừng quanh quẩn khắp không gian.

Lâm Hoa hết sức đồng tình cùng bội phục nhìn nam tử có dũng khí đối địch với đám mây. Mây đen này cực kỳ dễ tâm, nhất là người đã đắc tội với nó, nếu không cho người nếm chút lợi hại, chỉ sợ khó giải mối hận trong lòng —— đây là điều Lâm Hoa rút ra từ hai năm bị sét đánh, ưmh. Nàng cố ý nhìn người còn thảm hại hơn nàng, cảm giác này, thật vô cùng thoải mái a.

“Người là đang cười sao?” Âm thanh âm hàn vang lên bên tai Lâm Hoa, âm thanh kia nói tiếp: “Ngươi đã sớm biết?”

Lâm Hoa cứng ngắc thân thể, một bàn tay nóng rực chạm vào cổ nàng, chậm rãi dùng sức. Lâm Hoa chỉ cảm thấy trên cổ đau nhức, cảm giác áp bức cổ họng, hô hấp dần dần khó khăn, trước mắt một mảnh mờ hồ. Nàng vùng vẫy, tay nhỏ bé liều mạng kéo bàn tay đang bóp chặt cổ nàng.

Nàng không thở nổi. Trong mơ màng, đầu nàng thoáng qua ý niệm ngổn ngang. Quả nhiên, hả hê quá sớm, người xem, báo ứng tới thôi.

Bóng tối sắp kéo tới thì nghe người nọ “Ah” một tiếng, có vẻ kinh ngạc, bàn tay chuyển qua sờ sờ, khẽ vuốt ve cổ nàng.

Lâm Hoa tham lam hô hấp, không quan tâm cái vuốt ve ẩn ý.

Không khí thật mát mẻ, cuộc sống thật tốt đẹp.

Lâm Hoa cảm khái nhìn bầu trời xanh thẳm. Cơn ác mộng chân thật, Lâm Hoa giặt mình lạnh run, không cần phải thử lại cảm giác cái chết gần kề.

Bỗng chốc, đỉnh đầu Lâm Hoa xuất hiện một khuôn mặt nám đen đang nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc, có vẻ hết sức xinh đẹp, người nọ cười đến ngây thơ vô hại, hần nói: “Hi, người cùng bị nạn. ”

Đây nhất định là nằm mơ quá lâu, trong đầu xuất hiện ảo giác, Lâm Hoa nhắm mắt, muốn đem cảm giác sợ hãi ra khỏi đầu, thân thể lại bị người khác lay động.

“Wey wey Wey, anh em, sẽ không chết đi vậy chứ? Mau dậy đi. ”

“ ”

Ta chết rồi.

Lâm Hoa bị lay động kịch liệt giầy vò đến mức chuột rút, bật dậy, đầu óc còn chưa phản ứng, hai tay đã hành động trước. Nàng vung một cái tát thật kêu đến đầu nam nhân kia, phát điên quát lên: “Lão nương chưa có chết, không cần người gọi hồn?”

Một chương giáng xuống Lâm Hoa liền hồi hận, hận ý cuộn cuộn như nước sông, tay nhỏ bé cứng ngắc trên đầu người kia, run rẩy nhìn người nọ, cười khan nói: “Đại ca, hiểu lắm hiểu lắm.”

Sắc mặt người kia âm trầm vô cùng, con ngươi màu tím muốn phun ra lửa, chỉ thấy hấn giang hai tay, chợt nhào tới.

Lâm Hoa thấy thế, giống như đoán được mình sắp bị cắt thành tám khúc, nàng kêu thảm một tiếng, theo bản năng bảo vệ đầu, hô lên: “Đánh người không đánh mặt.”

“”

Yên tĩnh, yên tĩnh như sắp chết, quyền cước theo dự liệu không giáng xuống, ngược lại đầu óc Lâm Hoa bắt đầu suy nghĩ kinh khủng.

Lâm Hoa bị chính ý tưởng của mình dọa sợ, cả người run rẩy. Thật là đáng sợ, thời gian lâu như vậy, sao trong đầu ta vẫn không có chút tế bào nào? Người xem hấn, tuần mỹ xinh đẹp, át hết cả phong cảnh, sau khi bị sét đánh còn tự nhiên nhe răng. Sao ta lại buồn bực đi đánh hấn? Sống chán rồi sao?

Chẳng lẽ mỗi ngày bị sét đánh, trí thông minh đều giảm xuống? Hay là chê cuộc sống ngồi ăn chờ chết quá nhàm chán, muốn tìm chút kích thích?

Ngắn ngủn mấy giây, Lâm Hoa trong đầu thoáng qua vô số suy đoán.

51. Chương 52: Hỏa Kỳ Lân Chính Là Nam Tử (hai)

Không đau đớn như dự liệu, Lâm Hoa đã bị ôm vào ngực, người nọ siết chặt lấy nàng, run giọng nói: “Cùng trang lứa lặn độn gặp nhau, cần gì phải là quen biết, người anh em, người cực khổ rồi.”

Lâm Hoa bị tình trạng đột ngột làm mờ suy nghĩ, biến cố này xảy ra quá nhanh, ý nghĩ của nàng còn chưa hoàn toàn trở về, người nọ đã ôm ái ôm lấy nàng, cất bước đi về phía trước.

Lại còn là kiểu ôm công chúa! !

Cả người cứng đờ nằm trong ngực người nọ, ánh nắng chói mắt, Lâm Hoa chỉ nhìn thấy khuôn mặt đen thui, âm, coi như có cá tính, hấn cũng là người vô cùng xinh đẹp, chỉ là.

Trừ đi màu sắc khác nhau, gương mặt xinh đẹp này, sao lại nhìn quen mắt?

Lâm Hoa chưa bao giờ nghĩ đến, người đàn ông này lại là hấn!

Tha hương gặp cố nhân, cố nhân này còn từng muốn mạng người, người sẽ làm như thế nào?

Dưới tình huống hấn không biết gì, giết hấn?

Hay là cùng hấn tạo quan hệ, hi vọng trong tương lai, hấn có thể xuống tay lưu tình bỏ qua cho nàng?

Giờ phút này Lâm Hoa đang vui trên rơm rạ, nghiêm túc suy tư về mối quan hệ hạnh phúc trăm năm của nàng.

Ừm, giết hấn?

Ách, lực công kích và phòng ngự của hấn, không cùng một cấp bậc với nàng, khả năng nàng bị giết còn lớn hơn.

Như vậy, liền làm hấn vui lòng?

Nghĩ đến chỗ này, khuôn mặt cứng ngắc liền nổi lên chút tâm tình. Cố gắng nở một nụ cười thật lớn, cười đến cảnh xuân rực rỡ, hòa ái dễ gần. Thủy mâu nhẹ nhàng nhìn về phía nam tử đang ngồi đông sở tây, mở miệng nói: “Xin hỏi, ngài là ai?”

Cái nhìn này liền khiến Lâm Hoa sững sờ tại chỗ, chỉ thấy người nọ đã bỏ đi bộ quần áo rách rưới, cả người nám đen đều biến mất, da thịt khôi phục lại vẻ trắng muốt.

Người nọ nghe vậy, ngoái đầu cười một tiếng, phong lưu phóng khoáng, quyến rũ mê người.

Mặc dù mỗi ngày thấy Phượng Thần, giờ phút này Lâm Hoa vẫn khẽ mê mẩn tâm trí, si ngốc nhìn gương mặt khiến người đời oán trách.

Chỉ thấy người nọ hếch mặt, áo khoác đỏ rực biến mất, lồng ngực trần truồng trắng muốt như ngọc, dưới chân là đôi giày thêu hoa hồng nhỏ, hai tay nâng khuôn mặt họa thủy, neho mắt to nói: “Ta là Hỏa Kỳ Lân – Phong Thanh Dương.”

“ ”

Lâm Hoa trong nháy mắt hồi hồn, vẻ si mê bay mất.

Nam nhân kiều mị, đáng yêu đến tận xương tủy là tên băng sơn ta biết sao? Không lẽ qua trăm vạn năm, hấn lại biến thành như vậy? Chênh lệch này quá lớn?

“Người là ai?”

“Dao Hoa.”

“Thì ra là nữ nhân.” Phong Thanh Dương lục lọi trong rương gỗ ra cái yếm, la quần, cực kỳ kinh ngạc mở miệng.

“ ”

Hỏa Kỳ Lân này không những thần kinh có vấn đề, ngay cả ánh mắt cũng không tốt.

Nàng ngực nhỏ lại khiến người khác coi thường sao? ?

Phong Thanh Dương gơ cái yếm mẫu đơn hồng sắc thêu xanh lá, lắc lư bước đến bên giường, ưu buồn liếc mắt nhìn Lâm Hoa một cái, liền phùng một tiếng té trên giường.

Hít một hơi thật sâu, mặt vẻ say mê, mở miệng yếu ớt nói: ” tư vị làm người ta hoài niệm, đi lâu rồi mà mùi vị này còn mê người như vậy.”

“ ”

Ta rốt cuộc biết cái mùi hôi chân hạnh hạ ta lâu như vậy vẫn không tiêu tan từ đâu ra rồi .

Phong Thanh Dương dựa nghiêng trên giường, tay phải chống đầu, tay trái vuốt vuốt quần áo trong tay, hai mắt xinh đẹp không chớp nhìn chằm chằm môi mỏng của Lâm Hoa, hơi thở như lan: “Dao Dao, ngủ trên giường ta, ngửi mùi thơm cơ thể say long của ta, cảm giác như thế nào?”

“ ”

Dao Dao, ta với người quen thuộc như vậy sao? Không cần dùng khuôn mặt thư sướng như ảo mộng kia để nói những lời bỉ ổi hèn hạ được không. Phá hủy mỹ quan.

“Dao Dao?” Âm thanh trầm thấp khẽ gọi bên tai Lâm Hoa, hô hấp ấm áp phất trên da thịt Lâm Hoa, ngứa ngáy khó nhịn, mang theo chút mập mờ. Người nọ nắm một lọn tóc đen nhánh, đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, âm thanh mang theo hấp dẫn mê hoặc lòng người : “Dao Dao, muốn nhìn ngọc thể của ta sao?”

Lâm Hoa chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, chóp mũi đều là hương thơm nồng đậm, nàng trầm luân trong mùi thơm này, rơi vào một mảnh hắc ám vô tận.

Phong Thanh Dương mồ hôi rơi như mưa, tiếng thở dốc đứt quãng mị hoặc, mười ngón tay trắng bệch, gắt gao nắm chặt cổ gái hôn mê trong ngực, tử nhân đã biến thành tối đen, hai mắt như hai hắc động, kính

khủng chí cực, nhưng lại mang theo hấp dẫn vô cùng, đem hồn phách người ta hấp thụ chặt chẽ, không thể chạy khỏi.

Phượng Thần vừa vào cửa liền thấy một bức tranh ướn át, kích thích và vô cùng quý dị, hần hơi biến sắc, lạnh lùng mở miệng: “Kỳ Lân, buông tay.”

“Ta cũng vậy nghĩ a, ” Phong Thanh Dương cười khở, gương mặt tuần tú khẽ vận vẹo, “Nha đầu này, có chút kỳ quái, ta buông không được, giúp ta.”

Phượng Thần cau mày, tay phải nâng lên ánh sáng màu đen, ngón trở búng nhẹ, tia sáng kia liền chui vào trong người Phong Thanh Dương. Tinh thần hần chấn động, trên người bốc lên hỏa diễm, hai tay ôm Lâm Hoa đột nhiên buông ra. Lâm Hoa vô lực té xuống đệm rơm, hai gò má đỏ thẫm, hai mắt khép chặt, hần là đã hôn mê bất tỉnh.

Phong Thanh Dương bởi vì vận động dữ dội mà quần áo trở nên xốc xếch, chống thân thể nhảy xuống, không ngờ tới thân thể như bị rút sạch sức lực, hai chân khẽ run, liền quy xuống đất.

Lúng túng sờ đầu một cái, Phong Thanh Dương cười gượng: “Uh, dùng sức quá độ, đầu mềm rồi, a Dạ, kéo ta một cái.”

Phượng Thần không chút để ý nhìn lướt qua vẻ nhếch nhác của Phong Thanh Dương, hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đi ra ngoài.

“Chắc, còn vô tình như vậy.”

Phong Thanh Dương chậm rãi đứng dậy, vuốt phẳng quần áo, nhìn Lâm Hoa nằm trên đệm rơm không rõ sống chết, nhỏ giọng lầu bầu gì đó, sau đó phiêu dăng dời đi.

Trong Phượng Thần cung.

Hai chân Phong Thanh Dương bắt tréo, lưỡi biếng nằm trên mặt đất, buồn bã nhìn mặt vẻ đăm mạp của Phượng Thần, che ngực tố cáo nói: “A Dạ, thương thể của ta?”

” Phượng Thần cung của ta còn thiếu cái coi cửa .”

Nhớ tới hai tháng làm thú thần không phân ngày đêm, Phong Thanh Dương lập tức thu hồi bộ mặt cà lơ phất phơ, bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện ngươi kêu ta làm, ta đã làm xong.”

“Như thế nào?”

“Không ra.”

“Hả?”

“Ý là ta không nhìn được nàng là người nào, ta không thấy quá khứ của nàng, không thấy rõ tương lai của nàng. Ta hy sinh nhan sắc, hy sinh hình tượng, ta mất hết cả vốn lại không thu hoạch được gì, hiểu không?”

Phong Thanh Dương phát điên nói, hần một đời anh danh liền hủy trên tay tiểu nha đầu này. Hần còn chưa nói cái gì không tốt, tại sao ngươi lại bày ra bộ dáng nổi bão như thế?

Phượng Thần trầm tư, đôi mắt Kỳ Lân có thể nhìn vạn vật thế gian, hần nhìn không thấu chỉ có một loại, đó chính là hư vô mờ mịt .

Nếu ngay cả hần cũng không nhìn ra nàng là ai, nhất định nàng không hề tồn tại. Nhưng bây giờ nàng đang sống sờ sờ trước mặt hần, biết khóc biết cười, sẽ náo sẽ đau, nếu là hư vô, tại sao nàng lại làm như thế được?

Lừa gạt được ánh mắt của Kỳ Lân? Thủ đoạn như vậy, tâm cơ sâu như vậy, nàng đến tột cùng là người nào?

52. Chương 53: Lần

Phượng Thần cung lấy màu đỏ làm chủ đạo, trang nghiêm và quý dị vô cùng.

Nền gạch đen, vách tường đỏ, trên đỉnh là một bức tranh Phượng Hoàng niết bàn, Phượng Hoàng đen giãy giữa trong ngọn lửa đỏ rực, phượng vũ (điệu múa phượng hoàng) phiêu linh trong lửa, trong mỗi bức ngọn lửa càng bốc cao hơn, càng xinh đẹp rực rỡ.

Phong Thanh Dương nằm trên nền đá cẩm thạch lạnh lẽo, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm bức Phượng Hoàng niết bàn rung động lòng người, trong lòng nổi sóng.

Lời đồn nóc nhà Phượng Thần cung đẹp nhất Thần giới, phía trên khắc rõ cảnh tượng Phượng Hoàng niết bàn, ngay cả lúc Phượng Hoàng bỏ đi bộ lông hoa lệ —Điểm này, Phong Thanh Dương biết rõ, chỉ là hắn cảm thấy việc trút bỏ bộ lông đối với tộc thần Vũ là chuyện cực kỳ khuất nhục. Vậy mà Phượng Thần lại đem nghênh ngang vẽ trên trần nhà cho người chiêm ngưỡng. Khí phách này, tầm long này, tự luyện đến mức độ này, ách.

Phong Thanh Dương lật người, nhìn Phượng Thần an tĩnh ngồi một bên, nhú mày nói: "Sao ngươi không nhìn ta? Chẳng lẽ sợ nhìn thấy gương mặt ta rồi tự ti với bản thân sao?"

Đóng sách trong tay, Phượng Thần nhàn nhạt liếc Phong Thanh Dương quần áo xốc xếch nằm trên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Lần sau trở lại, nhớ mặc quần áo."

"."

Phong Thanh Dương phản xạ che kín thân thể, thê thảm nhìn vẻ mặt nam tử đậm mạc, sau đó buồn bã che mặt khóc khê, u oán mở miệng: "Người phá hủy trong sạch của người ta, người phải phụ trách người ta."

Nhìn hết thân thể người ta, chiếm hết tiện nghi người ta, quan trọng nhất là, nhìn thân thể hoàn mỹ như vậy, sao ngươi có thể trấn định như thế, tự nhiên thờ ơ như thế?

"Hả?" Phượng Thần nhướng mày, đưa tay sờ sờ ống tay áo, móc ra một vật đen thui, ném tới trước mắt Phong Thanh Dương, "Mang theo đi."

Thấy rõ vật màu đen kia, vẻ mặt Phong Thanh Dương đại biến, bỗng chốc nhảy lên, cắn răng nói: "A Dạ, người lợi hại."

Hình dáng này, rõ ràng là Kỳ Lân khóa hành hạ hắn hơn một tháng, đoạn ký ức những ngày bạo lực cố gắng phá khóa Kỳ Lân hiện rõ mồn một trước mắt. Hắn điên rồi mới đi trêu chọc hắn.

"A Dạ, " một cước đem Kỳ Lân khóa đá đi, Phong Thanh Dương thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: " Ít ngày nữa Thần Đế sẽ hành động, ngươi định làm như thế nào?"

Trả lời hắn là yên tĩnh tuyệt đối.

Phượng Thần ngửa đầu nhìn bức Hắc phượng giãy giữa trong ngọn lửa cháy bùng bùng, tay phải co rút nhanh, bóp nát sách trong tay. Phượng Thần sưng sờ, chậm rãi mở trang giấy trắng nát vụn trong tay, thả xuống nền gạch đen, càng hiện rõ vẻ cô tịch.

"Thần Đế sao?" Phượng Thần nói nhỏ, âm thanh lại mang theo thê lương, tiêu điều "Ta có thể như thế nào?"

"Người là vị thần cuối cùng, nếu người không đồng ý, ai có thể ra lệnh cho người?" Phong Thanh Dương vội la lên, hai mắt đỏ bừng, giọng căm hận nói: " Thần Đế căn bản không phải là."

"Đủ rồi, " Phượng Thần quát lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Thanh Dương, trầm giọng nói: " Trừng phạt lần trước còn chưa đủ sao?"

Phong Thanh Dương nắm chặt hai quả đấm, vẻ mặt tức giận không cam lòng. Thân là Thần Thú lại phải làm con vật giữ cửa hạ tiện nhất, cái chuyện khuất nhục đó, làm sao có thể quên? Làm sao có thể tha thứ?

"Kỳ Lân". Trong mười vạn năm, chiến hữu bên cạnh từng người một ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn. Hắn cũng không biết, hắn đang che chở cái gì, đến tột cùng có cái gì đáng giá để hắn phải dốc

toàn lực đi thủ hộ. Phượng Thần đột nhiên có chút chán nản, mệt mỏi nói: “Thần Đế như thế nào, tự có lý do, bọn ta là thần tử, chỉ có thể tuân theo.”

Cái loại bị thương đó, vết mặt chấp nhận đó, tại sao lại xuất hiện trên mặt hắn? Hắn đã từng là vô địch, trông coi chúng sanh. Hôm nay là cái gì khiến hắn thành bộ dáng này? Phong Thanh Dương buông lỏng hai quả đấm, trong mắt đầy vết đau thương, hắn chán nản cúi đầu, nhìn vật màu đen kia. Không nghe lệnh thì sao, phía sau hắn còn có bộ tộc Phượng Hoàng, sao có thể không để ý đến tánh mạng tộc nhân? Sao có thể làm việc nhần tâm như vậy? Sao có thể dễ xuống?

Trong nhất thời, không khí trong điện ngọt ngào đến đáng sợ.

Bước chân Bạch Miếu đột ngột vang lên.

Về mặt Phượng Thần khẽ biến, bỗng chốc biến mất, Phong Thanh Dương sau đó cũng theo ra ngoài.

Hỏa diễm vô tận, nhiệt lửa bức người. Vừa bước ra cửa điện, Phong Thanh Dương đã bị cảnh hỏa ngục trước mắt làm sợ ngây người. Nha đầu ngốc, trên mặt đầy vết dữ tợn, ngọn lửa đỏ sẫm từ trong cơ thể nàng không ngừng xông ra, lan khắp Phượng Thần cung. Nhiệt độ này, sắc thái yêu dị này, như tuyên cáo ngọn lửa vô cùng nguy hiểm.

Cái này là.

Phong Thanh Dương khiếp sợ. Không thể nào. Hắn muốn chạm vào lại bị người ngăn lại. Quay đầu liền thấy cô gái tóc xanh xinh đẹp run rẩy đứng bên cạnh, hắn thấy rõ hai tay trắng nõn của cô đã bị ngọn lửa kia đã thương. Hai tay đầy vết thương nắm lấy tay hắn, cau mày nói: “Đây là Phượng hỏa, không nên cử động.”

Phượng hỏa! Quả nhiên là Phượng hỏa. Phong Thanh Dương đỡ lấy cô gái xiêu vẹo bên cạnh, ánh mắt phức tạp nhìn Phượng Thần đang giằng co với cô gái. Trong nháy mắt, thân hình nàng dài ra, tóc đen biến thành màu lửa, rủi rỏ xuống bàn chân, gương mặt thanh tú biến thành vẻ tuyệt sắc khác.

Cái đó.

Phong Thanh Dương không thể tin trọn to mắt, chỉ thấy nữ nhân kia biến trở về nguyên dạng, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lâm Hoa lơ lửng trên không trung, hai mắt trống rỗng vô hồn nhìn người trước mặt. Ngọn lửa quanh thân nàng không an phận nhảy lên, nàng lộ vẻ khổ sở, mong muốn áp chế ngọn lửa.

Không muốn thương tổn đến người này.

Ý niệm mơ hồ nổi lên, nàng khổ sở cúi người, từng giọt máu tràn ra khóe miệng, còn chưa rơi xuống đã hóa thành ngọn lửa vào không khí.

Đến gần Lâm Hoa, nội tâm Phượng Thần liên dậy sóng. Ngọn lửa này, hơi thở này, hắn cực kỳ quen thuộc. Đối mặt cả ngày lẫn đêm, hắn sao lại không biết, cô gái trước mặt đang rất khổ sở. Hắn cũng cảm động lây.

Tuyệt vọng trầm sâu, vô tận bị thương, nữ tử này, đến tột cùng đã trải qua chuyện gì? Thường ngày nói cười, không buồn không lo, đến tột cùng là để che giấu cái gì?

Còn chưa kịp phản ứng, Phượng Thần đã ôm cô gái nôn ra máu này vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đen nhánh, hắn nhẹ giọng thì thầm, giống như cam kết: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Mấy chữ này lại có tác dụng kì dị, vuốt lên tất cả đau thương, ngọn lửa đang rực cháy chậm rãi thu hồi vào cơ thể Lâm Hoa. Tất cả trở lại bình thường.

“Điện hạ.”

Âm thanh yếu đuối vang lên, Phượng Thần nhẹ giọng lên tiếng, “Ta ở đây.”

Cô gái trong ngực thở dài than nhẹ: “Thật tốt, người vẫn còn ở đó.”

Vừa dứt lời, người đã hôn mê bất tỉnh.

Phượng Thần mờ mịt nhìn cô gái trong ngực.

Ngay cả Kỳ Lân cũng không nhìn được cô ấy, lại khiến hắn cảm giác quen thuộc đến kỳ dị, cô gái này toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào hắn.

Nàng, đến tột cùng là ai?

53. Chương 54: Hành Trình Tìm Kiếm Kiếp Trước

Từng lớp sương mù đen bao vây Lâm Hoa, nhiệt độ nóng kinh người theo sương mù cuộn cuộn đánh tới nàng

Thật là khổ sở, thân thể dường như muốn bốc cháy.

Lâm Hoa bị này nhiệt hỏa là cho thần trí mơ hồ, mơ hồ đi đến phía trước. Sương mù quanh người theo động tác của nàng xoay chuyển, găm thét nhào tới, ngăn trở bước chân nhàn nhạt.

Lâm Hoa khó khăn di chuyển lên trước, hai mắt trống rỗng vô hồn nhìn không gian hắc ám mênh mông, đáy lòng mơ hồ có một âm thanh bắt nàng không ngừng tiến về trước: “Cho ta xem dáng vẻ lúc đầu của ngươi.”

Cho ta xem dáng vẻ lúc đầu của ngươi.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa lớn, cháy hừng hực đầy trời, sương mù màu đen trong nháy mắt bị buộc thối lui.

Thần trí Lâm Hoa khôi phục thanh tỉnh, hoảng sợ nhìn ngọn lửa đang cắn nuốt nàng.

.

Thật là ám áp, giống như trở lại cơ thể mẹ, linh hồn tìm được nơi quy túc. Lâm Hoa thoải mái rên một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt, thân thể không ngừng hạ xuống, trầm luân theo biển lửa.

Mùi huyết tinh nồng nặc khiến Lâm Hoa thức giấc, nàng mở to mắt. Trước mắt toàn là màu đỏ, bầu trời xám trắng, máu đỏ cả một vùng, thi thể chất đông, những bộ phận khiếm khuyết tả tơi trên không, trải dài trùng điệp, thậm chí nhìn không thấy điểm cuối.

Giờ phút này Lâm Hoa đứng trước những thi thể, nàng giống như có thể chạm được tới những linh hồn, cảm thấy bọn họ không chết cam lòng.

Nàng sững sờ nhìn những thứ trước mắt, mùi huyết tinh làm nàng ngạt thở muốn ngất đi, nhưng nàng vẫn mở to mắt nhìn những oan hồn đang nhào về phía mình.

Một khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn gần ngay trước mắt, nàng muốn tránh, dưới chân lại như bị đóng đinh không thể cử động. Nàng cúi đầu, một mùi hôi xông thối thẳng vào mũi.

Rất nhiều đỉnh đầu ngọ nguậy dưới chân nàng, một đôi tay mục nát, chảy mủ nắm lấy chân nàng, khó khăn bò lên.

Những đầu lâu kia mở cặp mắt trống rỗng, chất lỏng màu vàng sẫm đã rửa nát chảy ra, hàm răng trắng nhợt xen mùi hôi, khanh khách xèo xèo mở miệng: “Tại sao giết ta?”

“Tại sao giết ta?”

“Tại sao giết ta?”

Lâm Hoa đưa tay lên bịt kín lỗ tai nhưng những âm thanh này vang vọng bên tai nàng, nguyên rủa:

“Tại sao giết ta?”

“A!”

Khủng hoảng cực độ, âm thanh trong đầu kia một lần vang lên:

“Cho ta xem dáng vẻ lúc đầu của ngươi.”

Ngọn lửa màu đỏ sậm phóng lên cao, cuốn đi tất cả, kể cả những ác linh không cam long, oán hận, thiêu cháy tất cả trong ngọn lửa tro bụi.

Ngọn lửa chồm đến, tiếng kêu rên, tiếng nguyên rủa, tất cả tội ác cũng theo ngọn lửa hùng hực cuốn đi xa.

Nàng mở mắt, đứng trong ngọn lửa, trong mắt là một mảnh tàn khốc, lạnh lùng nhìn những thứ xấu xí từ từ biến mất.

Một vài âm thanh thác loạn gào lên: “Ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế!”

Không chết tử tế sao?

Nàng cười lạnh, nhấc chân đạp cái đầu lâu trên đất, mũi chân khê dùng lực, bạch cốt liền hóa thành bụi bay trong ngọn lửa.

Nàng xoay người, khuôn mặt thanh tú giờ lại hết sức lẳng lơ, mỹ lệ. Khóe miệng mỉm cười lãnh khốc, mái tóc đen trong nháy mắt biến thành đỏ ngẫu, uốn quanh lòng bàn chân. Thân hình nhỏ nhắn không ngừng dài ra, trường bào màu đen bao quanh cơ thể thon gọn, hoa văn trên y phục mỹ luân mỹ hoán theo động tác của nàng như ẩn như hiện.

Phiêu miểu xuất trần, không dính một hạt bụi, cùng với khung cảnh máu chảy thành sông, chiến trường đỏ máu lại cực kỳ hài hòa.

Chiến trường quỷ dị âm trầm, lại càng làm nổi bật tuyệt thế phong hoa.

.....

Từ ngày lửa đốt Phượng Thần cung, Lâm Hoa liền rơi vào hôn mê. Mặc cho Phượng Thần đe dọa, Bạch Miểu cầu khẩn, cũng không có chút dấu hiệu tỉnh lại. Nếu không phải ngực hơi phập phồng, sợ rằng đó chỉ là một cái xác chết.

“Ngươi rốt cuộc đã làm gì nàng?”

Bạch Miểu không có hình tượng nú áo Phong Thanh Dương, tức giận rống to.

Đã mười ngày qua, Dao Dao nằm đó, không biết sống chết. Tên đáng chết này rốt cuộc đã làm gì nàng, khiến Dao Dao ngoan hiền nổi cơn điên? Đốt hết một nửa tán cây của nàng.

Phong Thanh Dương lúng túng che lồng ngực, mắt nhìn xuống cô gái đang phát điên, uất ức nói: “Ta không làm gì hết. Thật, ta có thể dùng thần cách để thề.”

Hắn thật không hề làm gì cả, chỉ là xem một chút quá khứ của nữ nhân kia, ừ, còn chưa xem được, hắn thiệt thòi chưa nói, nàng ta bất tỉnh tại sao lại trách hắn? Hơn nữa hôm đó vì bảo vệ mỹ nữ này, hắn bị Phượng hỏa đốt bị thương cánh tay mà, tại sao nàng có thể đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế?

Bạch Miểu nghe vậy hung hăng đẩy hắn một cái, hai tay chấp lại, hung tợn uy hiếp nói: “Nếu Dao Dao có chuyện gì, ta nhất định chặt ngươi làm trăm mảnh.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Phong Thanh Dương ngửa mặt nằm trên đất, nhìn bóng lưng chấp chờn, khóe miệng chứa ý cười, ừ, tính tình đủ liệt. Bàn tay chạm vào lồng ngực, ừm, tay tiểu tử này xúc cảm cực tốt.

Trong nháy mắt, gương mặt diễm tuyệt nhân gian lộ ra nụ cười cực kỳ bỉ ổi, thoáng qua rồi biến mất.

.....

Hỏa hoạn đốt cháy tất cả, trong thiên địa chỉ tro bụi bay lả tả, không khí tràn ngập hơi thở bi thương.

Nàng đứng đây, nhìn ngọn lửa cực kỳ thoả mãn sau khi cắn nuốt tất cả, an tĩnh vây quanh nàng.

Nàng ngửa đầu, nhìn nam tử đứng trên đám mây.

Tóc tím, áo bào tím, diễm lệ vô song.

“Người phải đối địch với ta sao?” Nàng nhàn nhạt mở miệng, âm thanh như nước chảy, trong suốt sáng ngời lại lãng liệt vô cùng: “Kỳ Lân, đây là lựa chọn của người sao?”

Người áo tím kia không nói, giơ lên trường kích trong tay.

Đó chính là lựa chọn của hắn.

Nàng cười khê, rốt cuộc, ngay cả hắn cũng ruồng bỏ nàng? Nàng cho rằng hắn hiểu nàng, nàng cho rằng hắn vĩnh viễn sẽ đứng bên cạnh nàng, thì ra những thứ tin tưởng lại dễ dàng tan vỡ như thế.

Nàng nghĩ, nàng đã hiểu.

Tay phải lóe hắc quang, một thanh chùy khổng lồ màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Trên chùy điêu khắc hoa văn phức tạp, tinh tế nhìn kỹ, hẳn là một con Phượng Hoàng đen đang tắm lửa niết bàn.

Nàng ngược mắt, trong mắt đầy khốc vẽ, chậm rãi nâng tay phải lên, hung hăng nện xuống.

Một chùy, long trời lở đất.

Hai chùy, đất rung núi chuyển.

Ba chùy, thần hồn câu liệt.

Nàng xách theo chùy, cả người tản ra sát khí kinh người.

Chiến tướng áo tím miệng phun máu tươi rơi xuống, hắn nhìn nàng, trong mắt chứa đựng đau thương, hắn há mồm như muốn nói gì.

Nàng tiến lên, khom lưng nhìn hắn, nghiêng tai lắng nghe. Đến khi nghe xong, bỗng dừng đưa tay trái lên, móc hai mắt hắn, máu tươi ứa đầm tay nàng. Nàng trừng mắt, sững sờ nhìn con người trong tay.

Gương mặt anh tuấn bởi vì mất đi đôi mắt mà trở nên vụn vỡ. Thế nhưng hắn lại cố gắng mỉm cười, tay phải run rẩy cầm mắt cá chân nàng, trút hơi thở cuối cùng.

Cảnh sắc trước mặt chợt trở nên mơ hồ, nàng chỉ cảm giác ngực đau nhức kịch liệt, thần trí lung lay, tất cả mọi thứ trước mắt đang dời xa nàng.

Nàng ngất đi.

54. Chương 55: Hành Trình Tìm Kiếm Kiếp Trước (hai)

Nàng đã chết sao?

Bóng tối, không ánh sáng, không âm thanh, thế giới này chỉ còn một mình nàng, tịch mịch, sợ hãi như hình với bóng. Nàng liều mạng giãy giụa, lại bị một lực kéo vô hình, thân thể như muốn xé rách.

Xương cốt đau đớn, trong bóng tối nàng lại có thể nhìn thấy rõ ràng từng miếng thịt trên người tróc ra, lộ cả xương trắng.

Há mồm muốn la, lại không phát ra âm thanh nào, nàng hoảng sợ nhìn xương trắng ngày càng nhiều nhưng không làm gì được.

Phải chết sao?

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Âm thanh khe khẽ vang lên trong bóng tối, trước mắt như có một tia sáng, ý thức tan rã dần dần ngưng tụ, mờ mờ hướng về phía ánh sáng.

Lâm Hoa chậm rãi mở hai mắt, tình cảnh trước mắt khiến nàng tỉnh táo trong nháy mắt.

Màu đen của mặt đất, màu đỏ của vách tường, trên nóc nhà là bức Phượng Hoàng niết bàn hoa lệ quý dị. Tất cả không phải nói rõ, nàng đang ngủ tại Phượng Thần cung sao.

Tiếp theo, chính là hình ảnh lồng ngực trần của nam tử không ngừng đâm vào mắt nàng, Phong Thanh Dương.

“Người ở đây làm gì?”

Nàng mở miệng, âm thanh trầm thấp, khàn khàn, chỉ nói mấy chữ mà cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt. Nàng cần nước.

“Người đã tỉnh?” Phong Thanh Dương thu hồi bàn tay không quy củ, nghiêng đầu nói với người bên cạnh: “A Dạ, nàng tỉnh.”

Phượng Thần thả ra bút lông trong tay, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Lâm Hoa, hồi lâu mới mở miệng nói: “Tỉnh rồi thì đứng lên đi, trên đất lạnh, nằm hơn mười ngày, còn chưa đủ sao?”

“ ”

Lâm Hoa toét miệng, miễn cưỡng cười nói: “Không lên nổi, không còn hơi sức.”

Tại sao không ai nghĩ tới dìu nàng một cái, hai người các người là đáng may rầu, sao có thể để một mỹ nhân như hoa như ngọc nằm trên đất lạnh lẽo?

Phượng Thần đứng lên, trường bào màu đen có chút nhẵn, hần chậm rãi tới trước mặt nàng, cúi người nhìn nàng.

Bị cặp mắt thâm thúy nhìn chằm chằm, Lâm Hoa chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút sạch, thân thể nàng xụi lơ trong đôi mắt đó.

Lão đại, người nhìn ta chằm chằm, gặp phải người chết sao.

Trầm mặc nhìn nàng một lúc lâu, Phượng Thần đứng dậy, trường bào đen lơ đãng phất qua khuôn mặt Lâm Hoa, hần vòng qua nàng, tiện tay hái một quả Chu Quả, vứt xuống cái miệng chưa kịp ngậm của nàng.

Trái cây đỏ tan trong miệng, theo thực quản chậm rãi vào dạ dày, Lâm Hoa chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên một luồng nhiệt, nhanh chóng chảy xuôi tứ chi, cả người tràn đầy sức lực, vọt một cái đứng dậy.

Lâm Hoa lắc lắc ngón tay, lo lắng nhìn Phượng Thần bình tĩnh ngồi một bên, chờ hần xử lý nàng.

Mặc dù ý thức có chút không rõ nhưng nàng vẫn nhớ được, hôm đó nàng giống như bị ma nhập, nổi điên đốt cháy căn nhà gỗ, đã thương Bạch Miếu, nàng không muốn nhưng lại không khống chế được mình.

Ngón tay thon dài chỉ cái ghế tròn, âm thanh không có tâm tình nói: “Ngồi.”

Lâm Hoa nghe vậy, gian nan bước tới. Chỉ có ba thước mà nàng phải mất gần một khắc đồng hồ, rốt cuộc an tọa trên ghế xong, so với lúc đứng thì cách hần càng gần, nàng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Phượng Thần ngồi một bên, tâm tình phức tạp nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, nàng bất tỉnh mười ngày, thân thể cũng thiêu đốt mười ngày, hủy gần một nửa tán cây của Bạch Miếu. Không còn cách nào khác, chỉ có thể đem nàng dời vào Phượng Thần cung.

Hần nhìn nàng mười ngày, ngọn lửa quen thuộc không cần thận lộ ra hơi thở, khiến nội tâm bình tĩnh của hần quấy long trời lở đất.

Hần không nhận lầm Phượng hỏa, còn có hơi thở độc nhất vô nhị, trong thiên địa này, trừ hần ra, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai —— khí tức Phượng Thần.

“ ”

Từ ngày tỉnh táo lại, Lâm Hoa chính thức ở trong Phượng Thần cung, cùng Phượng Thần bắt đầu cuộc sống chung ngọt ngào. Hết cách rồi, ai kêu cái phòng rách nát bị nàng một cây đuốc đốt trụi, nàng cũng không thể ngủ trong cảnh màn trời chiếu đất đi?

Bạch Miểu mập mờ chột mắt Lâm Hoa, nhỏ giọng hỏi thăm: “Người và Phượng Thần tiến triển đến đâu rồi?”

Lâm Hoa trợn trắng mắt, cứng ngắt chỉ bộ ngực của mình nói: “Người cho rằng ta có thể quyến rũ thành công sao?”

Không có nam nhân nào sẽ động lòng với một phụ nữ mà tất cả nét đẹp của nàng đều không biểu lộ rõ ràng, khả năng đó chỉ là số lẻ —— dung mạo của nàng còn không phân biệt được nam nữ.

Vẫn nhớ hôm đó Phong Thanh Dương nở nụ cười đáng ghét, nghiêm trang nói với nàng: “Mặc dù người vào được Phượng Thần cung, nhưng hãy thu hồi ngay những hy vọng xa vời, nếu ta biết người có ý niệm gì, đừng trách ta thủ hạ vô tình.”

Nàng nhớ vẻ mặt hắc, tuy cười nhưng trong mắt lại hàm chứa sát ý lạnh băng, chuyện này khiến nàng nhớ tới chuyện trước kia, nam tử xinh đẹp vô song lại lãnh khốc vứt bỏ nàng.

Lần đó, nếu không phải có Thương Nam Thần Quân, sợ rằng nàng đã chết sớm?

Tim cảm giác đau đớn, Thương Nam Thần Quân, nàng cười khổ, cách xa thời không vậy mà nàng vẫn không thể quên.

Bạch Miểu nhìn cô gái bên cạnh thần sắc hoảng hốt, khuôn mặt trắng noãn hiện lên nhàn nhạt đau thương, cơn ác mộng hôm đó hiện rõ mồn một trước mắt, nàng cố gắng vui vẻ, nhưng trong lòng chung quy vẫn có một khoảng cách nhỏ.

Năng lực cường đại như vậy, nàng thân là Thần Thụ cũng không ngăn cản được, đó là năng lượng của thần.

Nhưng thế gian không phải chỉ còn lại một vị thần sao?

Bạch Miểu dùng sức xóa đi suy nghĩ trong đầu, nàng không thích mình bây giờ, cho dù nàng ấy trở nên cường đại, có chút xa lạ, nhưng bất luận thế nào, nàng ấy vẫn là Dao Dao, không phải sao?

Nàng thế nhưng lại sinh ra ý niệm đáng sợ.

Nghĩ thông điểm mấu chốt, nàng thoải mái cười một tiếng, khe khẽ tựa vào trên người Lâm Hoa.

Lâm Hoa tròn mắt, nhìn Bạch Miểu dựa vào mình, im lặng cười, nhẹ nhàng vòng tay qua bả vai nàng. Nàng biết nàng ấy e ngại, nàng đã phá hủy tán cây của nàng ấy, nhưng nàng ấy vẫn là bằng hữu của nàng, nàng thề, từ nay về sau, nàng tuyệt đối không làm tổn thương nàng ấy một lần nào nữa.

Thời gian an tĩnh trôi qua, họ cứ như vậy lẳng lặng nhìn ánh trời chiều, ánh sáng màu đỏ nhiễm đỏ mây trắng, chân trời một mảnh đỏ rực, màu sắc như máu biểu thị cho cái gì.

“A Dạ, người còn giữ lại nàng sao?” Phong Thanh Dương ngăn Phượng Thần, cắn răng nói.

“Người muốn như thế nào?” Phượng Thần bình tĩnh nhìn vẻ mặt âm tàn của Phong Thanh Dương,

“Giết nàng.”

“Vì sao?” Phượng Thần sắc mặt trầm xuống.

“Nàng là tai họa, không rõ lai lịch lại có năng lực cường đại, có thể nào lại tha cho nàng?”

“Kỳ Lân, nghe mệnh lệnh của ta, không đả thương nàng.” ánh mắt Phượng Thần bén nhọn nhìn Phong Thanh Dương, bình tĩnh nói, “Đả thương nàng, chính là đối địch với ta.”

Đối địch với người?

Phong Thanh Dương chán nản lui ra, nhìn bóng lưng Phượng Thần kiên quyết rời đi, cười khổ, nhỏ giọng nói: “Người biết rõ ràng. . . . Ta sao có thể đối địch với người.”

55. Chương 56: Không Đề

Trời cao trong xanh, vạn dặm không một bóng mây,

Gió buổi sáng mang theo khí lạnh, phất qua biển cây, tạo nên từng tầng sóng. Ngày xuân nắng ấm rơi xuống Phượng Thần cung, tản ra ánh sáng đẹp mắt.

Thiên thời - địa lợi - nhân hòa, đây là một buổi sáng tốt đẹp, vô cùng thích hợp để ăn trộm, ách, dã ngoại du lịch.

Lâm Hoa đứng trên đám mây, nhìn tán cây pháp phòng, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn tâm trạng hưng phấn trong lồng ngực.

Phượng Thần ra ngoài, Phượng Thần cung không người nào trông coi, không biết lần này Kỳ Lân có đắc thủ không.

“Dao Dao.”

Bên tai truyền đến âm thanh dè dặt của Phong Thanh Dương, Lâm Hoa quay đầu lại, liền thấy Phong Thanh Dương lén lén lút lút đứng bên cạnh nàng, há mồm muốn nói. Tầm mắt dời xuống dưới, đợi Phong Thanh Dương kéo bọc quần áo trong tay, Lâm Hoa kiềm nén kích động, rung giọng nói: “Đắc thủ?”

Phong Thanh Dương gật đầu, mặt đen thui đem bọc quần áo nhét vào trong ngực Lâm Hoa, cắn răng nói “Ta điên rồi mới có thể làm chuyện này, nếu A Dạ biết, còn không lột da ta.”

Tự động coi thường Phong Thanh Dương đang thao thao bất tuyệt, hai tay Lâm Hoa run run mở túi ra, thấy rõ đồ vật trong bao quần áo thì Lâm Hoa cười đến không khép miệng, dùng lực vỗ vỗ Phong Thanh Dương đang ngồi vẽ vòng vòng, tán dương:

“Làm tốt lắm.”

“ ”

Phong Thanh Dương nhất thời không đề phòng, bị bàn tay vô lực vỗ, lão đảo ngã xuống. Phong Thanh Dương ngẩng đầu, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Hoa, nữ nhân này, ỷ vào Phượng Thần sủng ái, càng ngày càng can đảm, dám vỗ hất ngã xuống đất.

Sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục.

Đổi mặt ánh mắt giết người của Phong Thanh Dương, Lâm Hoa lúng túng rút tay về, cười khan nói: “Ách, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.”

Cố gắng coi thường tầm mắt lạnh lẽo, Lâm Hoa quay đầu lại, đôi tay đặt trên khóe miệng, hắng giọng hô to: “Bạch Miếu

”

Không tệ, trung khí mười phần, Lâm Hoa thầm nói.

“Pằng.”

Lâm Hoa che cái trán, nước mắt lã chã nhìn Bạch Miếu đột nhiên xuất hiện, tội nghiệp mở miệng: “Làm gì đánh ta?”

Bạch Miếu không chút hình tượng ngáp một cái, lười biếng liếc mắt nhìn Lâm Hoa, không có thành ý xin lỗi: “Mới vừa tỉnh ngủ, đánh sai.”

“ ”

Lâm Hoa không nhịn được liếc mắt xem thường, lời nói dối vụng về như vậy, người cho rằng ta sẽ tin sao?

Náo loạn một hồi, người ngã ngựa đổ, tất cả công việc chuẩn bị đã sẵn sàng, Lâm Hoa trang nghiêm móc ra một quyển vẽ trong bọc quần áo, mở ra, tay nhỏ bé thò vào tranh lục lợi hồi lâu, rốt cuộc móc ra một con gà màu sắc sặc sỡ.

Con gà như cảm thấy sắp mất mạng, liều mạng giùng giàng trong tay Lâm Hoa.

Lâm Hoa lộ ra một nụ cười tàn khốc, trầm giọng ra lệnh: “Kỳ lân, nhóm lửa.”

Phong Thanh Dương tâm bất cam tình bất nguyện giơ tay, một tia hỏa quang từ lòng bàn tay tràn ra, lửa theo gió phát lên, trong chốc lát đã cháy hừng hực.

Lâm Hoa thấy thế lửa không tệ, hài lòng gật đầu, xoay người hạ lệnh Bạch Miếu đang nhón nhơ vô sự: “Bạch Miếu, giết gà.”

“Tại sao là ta?” Bạch Miếu thét chói tai, ghét bỏ nhìn con gà trong tay Lâm Hoa, “Ta không muốn.”

“Người nghĩ để chúng ta tự giết lẫn nhau sao?”

“ ”

Bạch Miếu đen mặt nhận lấy gà, tiện tay hô ra một thanh trường đao, giơ tay chém xuống. Ánh sáng lóe lên, đầu gà văng xa, trên đất không có một giọt máu, cắt trúng mạch máu nhưng đã bị đông lại.

Tay chân lưu loát nhỏ lông, đem nội tạng gà xử lý sạch sẽ, động tác Bạch Miếu liên mạch, không chút dư thừa.

Lâm Hoa trợn mắt há mồm nhìn động tác thành thạo của Bạch Miếu, đến khi Bạch Miếu xử lý gà sạch sẽ đưa tới trước mặt nàng, Lâm Hoa mới tìm lại âm thanh: “Người là đồ tể sao?”

Làm thuần thực như vậy, nàng đã lên lút luyện tập nhiều lần sao?

Lâm Hoa nhận lấy con gà sạch sẽ, rắc chút muối ăn và gia vị, xuyên gà qua thanh sắt đặt trên đồng lửa, thuần thực xoay tròn, thỉnh thoảng còn quét chút dầu.

Ba người lẳng lặng ngồi chồm hổm bên cạnh, nhìn gà nướng ra lò.

Ba phút sau, mùi thơm mê người tỏa ra, Phong Thanh Dương tắt lửa, Bạch Miếu trải mấy tờ giấy trắng, Lâm Hoa cẩn thận đem gà nướng gỡ xuống, đặt trên giấy. Đợi mỡ thừa bị giấy thấm hết, Lâm Hoa hít một cái thật sâu, mùi thơm ngất ngây, mở miệng: “Đại cáo thành công, bắt đầu.”

Ra lệnh một tiếng, tình trạng hỗn loạn không chịu nổi, tiếng thét chói tai, tiếng ồn ào, xen lẫn âm thanh leng keng, trước Phượng Thần cung ầm ỹ một mảnh.

Hồi lâu sau, thế giới an tĩnh lại, chỉ còn lại âm thanh cắn xé đồ ăn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng than thở chặc chặc.

“Dao Dao, nhìn không ra, người còn có tay nghề này.” Phong Thanh Dương nhai nửa chân gà, mỹ vị khiến tâm tình hẳn thật tốt, khó lòng tán dương Lâm Hoa.

“Chính xác.” Lâm Hoa hả hê nói, thuận tay đoạt lấy nửa cái cánh, nhét vào trong miệng, mơ hồ không rõ : “Cũng không nhìn xem ta là ai.”

“ ”

Người không phải chính là cái loại lòng dạ hiểm độc, tàn sát đồng loại sao? Bạch Miếu hận hận cắn xuống nửa miếng gà, đáng chết, đùi không cướp được, cánh cũng không cướp được, lực chiến đấu của hai người bọn họ mạnh như vậy?

“Các người đang làm gì?”

Âm thanh lạnh lạnh vang lên sau lưng, trong phút chốc, phong vân biến sắc, bên tai chỉ còn lại âm thanh mơ hồ tức giận. Phong Thanh Dương ” Trượt ” một tiếng chạy trời chết ra ngoài, trước khi đi còn thuận tay mang theo nửa bộ lông.

Lâm Hoa hung hăng trừng mắt nhìn Phong Thanh Dương không có nghĩa khí trốn chạy, đem cánh gà còn lại nhét vào trong miệng hủy chứng cứ. Nuốt vội miếng thịt gà, Lâm Hoa ghen hống trợn trắng mắt, vất vả xuôi hết, Lâm Hoa run rẩy xoay người, cúi thấp đầu, len lén chùi hai tay đầy dầu mỡ lên quần áo, may mà hôm nay mặc quần áo màu đậm.

“Chúng ta không ăn gà.”

Bạch Miếu nói một câu khiến Lâm Hoa hồn bay phách tán, bỗng nhiên ngắc đầu, lơ đãng liếc gương mặt tức giận của Phượng Thần. Lâm Hoa lại cúi đầu, thầm nghĩ, làm sao người lại thành thật khai ra hết?

“Dao Dao, ngắc đầu lên.”

Phượng Thần chuyển mắt sang Lâm Hoa.

Lâm Hoa e ngại ngắc đầu, khuôn mặt Phượng Thần kinh người rơi vào trong mắt nàng, Lâm Hoa chợt cảm thấy tinh thần hoảng hốt, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh thánh khiết cao ngạo.

“Đây là bức Bách Điều Triều Phượng của ta sao?”

Phượng Thần cau mày, khom lưng nhặt bức họa rơi một bên. Mở ra, chỉ thấy con Phượng Hoàng cô linh đứng ở ngọn cây, một đôi mắt đẹp ai oán nhìn hẩn, bách điều quanh người không thấy tung tích.

“Chim đâu?”

“Ăn rồi.”

Lâm Hoa đành hoàng mở miệng, hôm đó tình cờ phát hiện bức vẽ của Phượng Thần có thể biến thành vật thật, nàng liền nảy ý định cùng Phong Thanh Dương và Bạch Miếu, thừa dịp Phượng Thần ra ngoài, trộm bữa ăn ngon. Không ngờ Phượng Thần trở về sớm như vậy, còn chưa kịp đem bức họa trả lại chỗ cũ.

Uổng phí nàng nghĩ kỹ mưu kế, nếu Phượng Thần có hỏi, cứ nói chim bay đi, ai ngờ Phượng Thần ngoài ý muốn trở lại, phá hỏng kế hoạch vốn là không chê vào đâu được.

“Vậy bức muôn hoa đua thắm đâu?”

Bức Muôn hoa đua thắm chỉ còn dư lại cành hoa, cánh hoa toàn bộ biến mất, chắc chắn cùng cô gái trước mặt không thoát khỏi liên quan.

“Tắm.”

Mùi thơm bốn phía, trêu hoa ghẹo nguyệt, không dung tắm thì làm gì.

“Còn bức Cung nữ bắt bướm?”

Toàn bộ quạt tròn trong tay cung nữ bị lấy đi, chỉ còn lại cung nữ vẻ mặt thê thảm rơi lệ, tiếng khóc làm lòng hẩn phiền loạn, thật không biết nàng lấy quạt làm gì?

“Hai ngày nay thời tiết quá nóng, cho nên.”

Sắc mặt Phượng Thần càng ngày càng bình tĩnh, không biết tại sao Lâm Hoa cảm thấy Phượng Thần như vậy càng kinh khủng, nàng lựa lời mở miệng, âm thanh càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc không còn tiếng vang.

Trên mặt Phượng Thần bình thản, chỉ đóng giấy trắng đầy dầu mỡ trên đất nói: “Đây là giấy Lăng Hiên, làm từ nước Vô Căn của Đông Hải, gỗ Huyền Minh của Nam Hải, luyện với Bích Ba Tây Hải và hổ phách Bắc Hải, trải qua hỏa Phượng vạn năm mới thành.”

Lại chỉ vào cây bút lông Lâm Hoa dùng để quét dầu: “Chiếc bút đó làm từ gỗ Thanh Mộc mười vạn năm, đầu bút là lông của Bạch Mao lang yêu duy nhất ở Yêu Giới.

Nói xong, nhàn nhạt nhìn lướt qua Lâm Hoa đã hóa đá, không chút để ý mở miệng: “Người nói làm như thế nào mới tốt?”

Lâm Hoa cương thân thể, trong đầu hỗn độn một mảnh, tất cả sự thật vượt quá tưởng tượng của nàng. Ai có thể nghĩ đến những đồ vật bình thường lại có lai lịch lớn như vậy, cho dù cắt nàng thành tám khúc cũng không bồi thường nổi, này như thế nào mới tốt?

Len lén liếc Phượng Thần một cái, Lâm Hoa thầm nghĩ, hẩn sẽ không phải là người nhỏ mọn như vậy a?

“Nếu người có thể thêu một bộ Vạn lý sơn hà, ta liền không truy cứu, nếu không, hừ.”

Dứt lời, Phượng Thần phẩy tay áo bỏ đi.

Bạch Miếu đồng tình vỗ vỗ bả vai nàng, an ủi: “Xin nén bi thương.”

Lâm Hoa hồi hồn, mạng nhỏ giữ được, nàng lại khôi phục bộ dáng lạc quan.

Không phải chỉ là Vạn lý sơn hà thôi sao? Có cái gì khó?

Chờ coi đi.

56. Chương 57: Tịch Nguyệt (một)

Tiên vụ phiêu miểu, lộ ra trăm dặm hồng anh, cánh hoa tung bay, tường đỏ ngói xanh, tiểu tạ lầu các, rường cột chạm trổ xa hoa.

Đây chính là chỗ ở của Thần Đế, Thiên cung.

Góc tây bắc Thiên cung là nơi ở của Đế Cơ mà Thần Đế sủng ái nhất, Tịch Nguyệt Thần điện.

Đế Cơ thích Hồng liên (hoa sen), Thần Đế liền sai người dẫn nước thiên hà vào trong sân nhỏ, tạo thành một cái hồ, ánh sáng lung linh, sóng gợn lăn tăn, trong hồ ngàn vạn đóa sen nở rộ, không bao giờ héo.

Ven hồ trồng Lam Anh, Lam Anh hoa yêu nở ra, tầng tầng lớp lớp cánh hoa xanh dương theo gió lay động, giống như sóng biển đang dập dờn, mỹ lệ đẹp mắt.

Trong biển hoa là một cung điện tinh xảo, xa hoa. Sàn điện làm từ bạch ngọc thượng hạng, thậm chí có thể soi rõ bóng người. Trên trần nhà khắc vô số dạ minh châu, khi màn đêm buông xuống, minh châu sáng lên, giống như vũ trụ mênh mông, chấn động nhân tâm.

Giờ phút này, trong phòng ngủ rộng rãi xa hoa mơ hồ truyền đến tiếng rên tiều hòi, cùng với tiếng thở gấp đè nén của nam tử. Xuyên thấu qua màn lụa, trên giường gỗ thượng hạng loáng thoáng có hai bóng dáng đang trần trụi quấn lấy nhau, một cô gái xinh đẹp vô song, cả người xích lỏa nằm dưới thân nam tử. Gương mặt xinh đẹp bởi vì hưng phấn khẽ vận vẹo, hắc nguyệt trên trán càng hiện ra dữ tợn. Cô gái mị nhân như tơ, trong cổ họng thỉnh thoảng tràn ra tiếng thở rên rỉ, cánh tay ngọc ôm chặt người nam tử, móng tay thật dài bởi vì hưng phấn mà đâm thật sâu vào phần lưng trần truồng của người phía trên.

Nằm ở trên người nàng, nam tử cao lớn bền chắc, da thịt màu đồng khê lấm mề mòi, mái tóc đen bởi vì vận động dữ dội mà sau lưng. Nam tử theo động tác của mỹ nữ càng thêm hưng phấn, mắt phượng hẹp dài chăm chú nhìn cô gái đối khát phía dưới, đôi tay nắm chặt hai vú, vuốt ve thành các hình dáng khác nhau, hạ thân chọt dúng sức, đưa tới cô gái thét chói tai. Nam tử càng hưng phấn, cúi người chận hai cánh môi mềm mại, mở hai hàm răng, đầu lưỡi quấn lưỡi nàng, trần trọc mút.

Giữa hai mi hẹp dài đều là vẻ trầm mê, động tác dừng lại, cô gái dưới thân cảm thấy cả người khó nhịn, không tự chủ giây dựa thân thể mềm mại, mị nhân rưng rưng, khom người chào đón.

Nam tử tà tà cười một tiếng, đột nhiên dùng sức, hưng hăng xuyên qua u huyệt.

Hồi lâu sau, gian phòng khôi phục lại yên tĩnh, tay ngọc mềm mại kéo rèm che, cô gái đứng dậy, tiện tay lấy áo khoác vắt trên bình phong, che kín da thịt bạch ngọc.

Nam tử lưỡi biếng nằm trên giường gấm, tròng mắt đen lóe ánh sáng không rõ, thấy nàng muốn đứng lên, bàn tay khê dùng sức, kéo nàng về lại giường. Bàn tay xấu xa vuốt ve theo đường cong, như lông vũ êm ái xẹt qua ngực, lướt qua bụng, cuối cùng dừng lại ở chỗ tư mật khê co giật.

Nam tử hơi lim dim mắt, bàn tay lúc nặng lúc nhẹ, rước lấy tiếng thở yêu kiều, cô gái giận trách liếc mắt một cái, đẩy bàn tay đang làm việc xấu, lần nữa sửa sang y phục, lưỡi biếng mở miệng:

“Hoàng huynh, trời sáng rồi, ‘nàng’ sẽ đi ra.”

Nam tử nghe vậy, bỗng chốc mở hai mắt, tình dục trong mắt nhanh chóng rút đi, đứng dậy, mặc cho cô gái phục vụ hắn mặc quần áo. Tay phải nam tử bắn lam quang, gian phòng khôi phục lại vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, không còn chút dâm mị nào.

Cô gái ngẩng đầu, si mê nhìn nam tử tuấn mỹ bên cạnh, khẽ tựa vào trên người hắn, đôi tay vòng quanh vòng eo cường tráng, dịu dàng nói: "Hoàng huynh, ta nhất định phải đi sao?"

Nàng nhìn hắn, trong mắt đều là thủy sắc nhẹ nhàng: "Hoàng huynh chịu sao?"

Nam tử nắm cầm nàng, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng, "Sao lại chịu? Dù sao thật sự đi cũng không phải là người?"

Cô gái nghe vậy, sắc mặt biến hóa, đột nhiên buông nam tử ra, lui tới bên giường, cúi đầu: "Không phải là ta, còn có thể là ai?"

Ngẩng đầu, hắc nguyệt trên trán đã lóe lên màu bạc nhàn nhạt, nàng lạnh lùng mở miệng: "Ta liền gọi nàng xem bộ dáng hiện giờ của người."

Nam tử cau mày, nhìn cô gái mặt quạt cường, lạnh giọng quát lên: "Tịch Nguyệt."

Lúc này tia nắng đầu tiên đã xuyên qua góc cửa sổ chiếu vào trên người cô gái, hai mắt cô hiện vẻ mê mang, hắc nguyệt trong nháy mắt chuyển thành màu bạc, đến khi thấy rõ nam tử trước mắt, cô kinh ngạc hô một tiếng: "Phụ vương?"

Trên mặt Tịch Nguyệt đều là vô tội, sôi nổi tới trước mặt nam tử, khoác cánh tay hắn, dịu dàng nói: "Phụ hoàng đến đây lúc nào? Sao không đánh thức Nguyệt nhi?"

Nam tử cứng chiều búng nhẹ trán cô, cười nói: "Thấy Nguyệt nhi ngủ ngon như vậy, phụ hoàng sao nỡ đánh thức người?"

"Ta biết phụ hoàng tốt nhất."

Tịch Nguyệt cười duyên, như con mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ cọ trước ngực nam tử.

Bàn tay vuốt ve mái tóc bạch kim, nam tử không khỏi lộ ra một nụ cười tàn khốc.

.....

Phượng Thần cung.

Từ ngày Phượng Thần hạ lệnh bắt Lâm Hoa theo vạn lý hà sơn, Lâm Hoa đã một thời gian không bước ra khỏi Phượng Thần cung, toàn tâm toàn ý ở trong phòng theo.

Vạn lý hà sơn không thấy, chỉ thấy Lâm Hoa làm ra không tí vật cổ quái, mỗi lần hoàn thành liền hào hứng chạy đi tìm Phượng Thần giám định và thưởng thức.

Phượng Thần: "Bức này là "Hàn nha chết chìm" ý cảnh không tẻ."

Lâm Hoa: "Điện hạ, đó là uyên ương nghịch nước."

Phượng Thần: "Bức này là Hầu tử bắt đồ rất có sáng ý."

Lâm Hoa: "Điện hạ, cái đó là Điêu Thuyền bái nguyệt."

Lâm Hoa: "Điện hạ, cái này ta theo tròn mười ngày mười đêm, người xem mắt ta biến thành gà đen rồi, thực sự không có tiến bộ sao?"

Phượng Thần: "Tháng này theo không lỗi."

Lâm Hoa: "."

Đây coi là tán dương sao?

Mất thấy Lâm Hoa gần đây vô cùng ngoan ngoãn, không gây chuyện thị phi, Phượng Thần đặc chuẩn Lâm Hoa có thể xuất cung phơi nắng.

Vừa ra cửa cung, liền thấy Phong Thanh Dương vẻ mặt đưa đám, lắc lư đi tới .

Lâm Hoa thọc Bạch Miếu chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, nhỏ giọng hỏi thăm: “Hắn sao vậy?”

Bạch Miếu há hê mở miệng: “Phượng Thần phá hủy vật trân quý mười vạn ngàn năm của hắn?”

Lâm Hoa ngạc nhiên nói: “A, là cái gì?”

“Xuân Cung Đồ.”

Bạch Miếu mở miệng.

“ ”

“Là thứ ta thích nhất, toàn bộ góp nhặt mười vạn năm, tất cả đều là bản hạn chế số lượng, liền bị hắn đốt sạch, lại là Phượng hỏa, hắn thật hận ta như vậy sao? Ngay cả cơ hội sửa chữa cũng không cho ta?” Phong Thanh Dương chán nản té trên đất, ôm cây cột bên ngoài Phượng Thần cung thương xót khóc thút thít, “Tại sao hắn lại đối với ta như vậy?”

Không trách được Phượng Thần hôm nay nở nụ cười trở lại, Lâm Hoa thầm nghĩ, thì ra là sửa chữa Hỏa Kỳ Lân lần trước trốn chạy, ừ, không tệ.

“Kỳ Lân, đi vào.”

Ngay lúc Phong Thanh Dương khóc đến vô cùng thê thảm, Phượng Thần cung truyền ra tiếng Phượng lạnh nhạt.

Phong Thanh Dương nghe vậy, đột nhiên nhảy dựng lên, lau khô nước mắt trên mặt, xích lưu một tiếng xông vào nội cung.

Bạch Miếu và Lâm Hoa hai mặt nhìn nhau, tên kia, sợ là đang chờ Phượng Thần cho gọi đi?

“A Dạ, ta thu được tin tức, thị Nguyệt thần nữ muốn tới Phượng Thần cung.” Phong Thanh Dương nghiêm túc nói, Thần Đế không biết có ý đồ gì, thế nhưng lại phải nằng, lần này làm khó.

“Vậy thì sao?” Phượng Thần nhàn nhạt mở miệng, vung bút vì cô gái trong tranh thêm vào hai mắt.

“Đây là âm mưu Thần Đế, không thể không phòng.” Phong Thanh Dương vội la lên, kẻ địch sắp đánh tới cửa rồi, sao người còn có lòng rảnh rỗi vẽ tranh?

” Phượng Thần cung ta sạch sẽ, nàng muốn tới thì tới thôi.” Phượng Thần thuận miệng lên tiếng, cau mày quan sát cô gái trong tranh, mặt mày như vẽ, eo nhỏ nhắn, người là cực đẹp, chỉ là.

“A Dạ, người.” Phong Thanh Dương muốn nói gì, lại bị Phượng Thần phất tay cắt đứt, Phượng Thần ngược mắt, bình tĩnh nhìn Phong Thanh Dương, chậm rãi mở miệng:

“Kỳ Lân, tính tình người quá mức nóng vội, không bằng cùng Dao nhi đi hái hoa thôi.”

Đúng rồi trong tay thiếu vài thêu, Phượng Thần bưng tỉnh hiểu ra, vài nét bút tỉ mỉ, thêm vào vài thêu hoa châm, ân, này liền hòa hài.

“ ”

Khóe miệng Phong Thanh Dương co giật , trong lòng khổ sở, muốn ngửa mặt lên trời kêu to, ta đây là đã tạo nghiệt gì a?

57. Chương 58: Tịch Nguyệt (hai)

Sau khi nhà tranh bị phá hủy, Lâm Hoa hưng phấn nghĩ thầm rốt cuộc đã có thể vào ở trong Phượng Thần cung trang nghiêm kia. Trời mới biết, nàng mơ ước cung điện kia đã lâu, ảo tưởng mình có thể vào ở trong phủ đệ Phượng Thần, thực tế nàng đã đạt được ước muốn, Phượng Thần đồng ý cho nàng ngủ trong Phượng Thần cung, ngoài ra còn vô cùng sẵn sàng phân cho nàng một gian rộng rãi.

Tất cả đồ vật trong phòng ngủ Phượng Thần cung đều lấy hai màu đen đỏ làm chủ, sàn đen tường đỏ, trên trần là bút vẽ giống như Địa ngục đồ.

Đúng, không sai, chính là Địa ngục ác quỷ đồ.

Lúc này Lâm Hoa vẫn chưa biết trên đầu có bức vẽ kinh khủng tàn ác như vậy. Nàng đang đắm chìm trong niềm vui sướng lấy được phòng mới, trên mặt không nhận được hiển lộ vẻ hài lòng. Tuy nói Phượng Thần có tinh thần hưởng thụ đặc biệt nhưng ngoài việc có phòng riêng ra nàng không còn yêu cầu gì thêm, huống chi trong phòng bàn ghế, dụng cụ tắm rửa đầy đủ, thậm chí ngay cả nước dùng từ đám mây đen nhỏ Tiểu Ô cũng sẵn sàng chuẩn bị tốt. Đám mây kia hình như vô cùng không cam lòng bị người ta dùng dây đỏ buộc ở chậu nước rửa mặt.

Tuy nhiên trong phòng thiếu một thứ mà nàng cực kỳ yêu thích —— giường.

Tại sao có thể thiếu giường? Lâm Hoa nghi ngờ hỏi Phượng Thần: “Điện hạ, ta ngủ như thế nào?”

Không có giường, ngủ ở đâu? Trên đất sao?

Mặt Phượng Thần thản nhiên chỉ chỉ sàn phòng, nhàn nhạt mở miệng: “Ngủ đây.”

Lâm Hoa nhìn sàn nhà sang bóng đến mức có thể soi gương, khoe miệng khê co quắp, xoay người cười khan nói: “Điện hạ đang nói đùa sao?”

Không phải bắt nàng ngủ ở đây chứ? Cái nhà tranh rách còn có lớp rơm thật dày, vào cung, ngược lại không được như xưa? Bắt nàng ngủ trên đất?

Thấy trên mặt Lâm Hoa như có vẻ bất mãn, Phượng Thần nhíu mày: “Không hài lòng?”

Về mặt kia nhàn nhạt không nhìn ra tâm tình nhưng Lâm Hoa lại nhận thấy sau cái bình tĩnh kia như đang ẩn chứa đề nén, nếu nàng nói sai một câu, chỉ sợ sẽ bị ném ra ngoài?

Gần đây cuộc sống quá mức nhàn nhã, Phượng Thần đối với nàng khá hơn một chút, nàng liền phân không rõ đông nam tây bắc, xem ra lá gan của nàng ngày càng lớn, lại dám kén cá chọn canh, nàng sắp quên mình đang ở địa bàn của ai.

Gần đây làm việc quá liều lĩnh rồi, nàng phải thu liễm một chút.

Hiểu rõ ràng điểm này, Lâm Hoa cuống quýt nở nụ cười ngọt ngào, liên tục gật đầu không ngừng: “Hài lòng, cực kỳ hài lòng.”

Nàng dám không hài lòng à?

Thấy nàng gật đầu, Phượng Thần khê vuốt cằm, cười nói: “Ta còn tưởng ngươi còn cần cái gì, ngươi đã rất hài lòng, vậy thì ngươi cứ ở thôi.”

Dứt lời, tự nhiên xoay người, để lại cho Lâm Hoa một bóng lưng phiêu miểu xuất trần.

Hài lòng cái đầu ngươi, Lâm Hoa vỗ ngực liên tục, hối tiếc không thôi, xem ra sau này nàng phải cùng sàn nhà lạnh lẽo vô tình làm bạn.

Vô lực xụi xuống mặt đất, Lâm Hoa mở to mắt nhìn bức họa quỷ khí âm trầm trên nóc nhà. Ác ma mờ nhòe răng sắc, miệng đầy máu thịt, cùng với vô số bạch cốt trong chảo dầu sôi gào thét, cảnh tượng địa ngục quỷ dị khiến Lâm Hoa hôn mê bất tỉnh.

Trước khi té xỉu, ý niệm cuối cùng là dù chết cũng không cần ở chỗ đáng sợ này.

Dĩ nhiên Lâm Hoa không chết, cho nên vẫn phải ở lại phòng. Ở nhiều thành quen, những thứ đáng sợ kia không phải chỉ là tranh sao? Mỗi ngày đều thấy, Lâm Hoa phát giác trừ cảm giác không vệ sinh, ác ma kia dường như còn rất an ủi

Lâm Hoa luôn luôn khó ngủ, ưm, không tin? Được rồi, thật ra nếu nàng đã đi vào giấc mộng, mặc cho long trời lở đất, vẫn không rung chuyển chút nào.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Lâm Hoa đã ngủ được.

Vì vậy, vấn đề chuyển thành Lâm Hoa yêu giường, ngủ không quen chỗ. Nói thẳng ra là thân thể Lâm Hoa yếu ớt không thể ngủ trên mặt đất lạnh lẽo.

Lâm Hoa ai thán, ngủ lâu như vậy, vẫn không quen được. Mỗi lần đứng lên lưng đều bị chuột rút, cứ tiếp tục như vậy nàng nhất định sẽ viêm khớp. Nàng thật sự rất hoài niệm lớp rơm xốp mềm ngày xưa, tại sao nàng lại không có mắt đốt nó đi?

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Lâm Hoa cảm thấy trên người có chút lạnh, tay nhỏ bé lục lọi chần bồng. Nàng nhớ nó ở gần đây, đầu ngón tay chạm đến một vật ấm áp, Lâm Hoa nắm lấy, lại cảm giác hình dáng không đúng. Giùng giàng mở mắt lại thấy một bóng đen lẳng lặng ngồi chồm hổm bên cạnh, mà tay nàng hình như đang nắm tay người kia.

Lâm Hoa nháy mắt tỉnh táo, chột buông tay, lấy chăn gấm che trước ngực, thầm nghĩ đêm khuya cô nam quả nữ, người này đứng trước giường một cô nương như nàng, nhất định không có ý tốt.

Lâm Hoa hốt hoảng, cảm thấy tim nhảy loạn, bỗng nhớ tới Phượng Thần cung to như vậy trừ đĩa vô dụng như nàng ra còn có Phượng Thần đại danh鼎鼎.

Nghĩ thông suốt, nàng liền an tâm, ổn định tâm tình liền há mồm muốn hô, bóng đen kia kêu lên một tiếng: "Đừng sợ, là ta."

Âm thanh kia, là Phượng Thần.

Cố gắng mở hai mắt, nhờ ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ Lâm Hoa mới thấy rõ, nam tử tuấn mỹ trước mắt là Phượng Thần không thể nghi ngờ. Nàng cười khan, trong lòng không nhận được, tối lửa tắt đèn hẩn đường đường là Phượng Thần không ở phòng ngủ, lại chạy đến khuê phòng của nàng.

Lâm Hoa trong lòng chuyển suy nghĩ, cũng không dám lên tiếng hỏi thăm, chỉ đành dùng ánh mắt thâm tình khẩn thiết nhìn hẩn, buồn ngủ đã sớm bay đến chín tầng mây.

Hồi lâu sau, hai mắt nàng muốn trợn trừng thì Phượng Thần liền phát tay đốt sáng dạ minh châu trong phòng. Thình lình bị ánh sáng kích thích, nước mắt Lâm Hoa nhất thời chảy ra.

Đốt đèn cũng không báo trước một tiếng, Lâm Hoa oán thầm, nhưng không dám lên tiếng, đành yên lặng lau nước mắt ngược nhìn Phượng Thần.

Đêm khuya, ngài rốt cuộc tới làm chi? Ngẩn người sao? Hay đột nhiên phát hiện ta xinh đẹp như hoa, muốn hái một phen?

Lâm Hoa nở nụ cười phi sắc, chỉ cảm thấy gương mặt tuấn tú của Phượng Thần càng mê người, làm người ta mộng tưởng.

Phượng Thần mở miệng, âm thanh thanh lãnh cắt đứt ý niệm Lâm Hoa: "Đây là bộ đồ mới, ngày mai thị Nguyệt thần nữ tới, đừng để thất lễ."

Lâm Hoa nghi ngờ nghiêng đầu mới thấy rõ bên gối mình có bộ đồ mới màu xanh lá xếp ngay ngắn, sắc thái tươi sáng rất hợp ý Lâm Hoa. Nàng không kịp chờ cầm quần áo lên, run tay, hai kiện tiểu y cùng màu nhẹ nhàng rơi xuống, màu đỏ thắm nghênh ngang nằm trên mặt áo ngủ bằng gấm.

" "

Hai tay giữ chặt quần áo, cứng tại chỗ, sững sờ nhìn áo lót rơi khỏi tay mình, vãi vốc mềm mại mát lạnh nhưng hai gò má Lâm Hoa như lửa đốt .

Phượng Thần Điện hạ, ngài cũng quá sẵn sóc đi? Tiểu y con gái, ngài cứ đưa tới như vậy? Len lén liếc Phượng Thần một cái, người sau cũng không có vẻ lúng túng, chỉ hơi nghi ngờ y phục kỳ lạ trên mặt đất, dò hỏi: "Đây là cái gì?"

" "

Ngài muốn ta trả lời thế nào? Trên mặt Lâm Hoa đỏ bừng, lung tung đem tiểu y nhét dưới áo ngủ gấm, xoắn ngón tay, lấp bấp mở miệng chuyển đề tài: "Phượng Thần, y phục này là ngài biến ra sao?"

Nghe đến vẻ mặt Bạch Miếu hôm đó cũng mập mờ, nàng thật sự không lớn gan ra trận như vậy — cho dù bộ y phục này có thể lừa gạt tất cả cảm giác của nàng.

“Không phải, đây là Bạch Miếu thu thập Thần Thụ chỉ tức làm thành.”

Phượng Thần kinh ngạc nhìn Lâm Hoa một cái, chỉ thấy nàng cúi thấp đầu, không nhìn thấy vẻ mặt, liền nói tiếp: “Ta đi đây, ngươi nghỉ ngơi đi, đừng quên chuyện ngày mai.”

Lâm Hoa khéo léo đồng ý, Phượng Thần hài lòng gật đầu một cái, liền xoay người rời đi.

Xác định trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, Lâm Hoa nhẹ nhàng thở ra, không còn tâm tư thường thức quần áo, đem tiểu y, la quần đặt một bên, Lâm Hoa nhắm mắt ngủ.

Cả đêm không mộng寐.

58. Chương 59: Bí Mật Thần Giới

Khi đó nguyên khí Thần giới tổn thương nặng, các chi thần tổn thất gần hết, oán hận của các bộ tộc đối với Thần Đế trước, lại thêm địch ý với nhi tử, sau đại chiến lòng người tan rã, Thần giới rung chuyển, Yêu Giới không biết biết được tin tức này từ đâu liền rục rịch gốc đầu dây.

Vân Cạn Thần Đế kể vị chưa lâu, các bộ tộc cũng chưa hoàn toàn tín nhiệm Thần Đế, cự tuyệt yết kiến, hơn nữa đối với lệnh của Thần Đế cũng không theo, thậm chí, cả đại diện kế vị Thần Đế cũng không tham gia.

Khi đó Vân Cạn Thần Đế căn cơ nông cạn, toàn dựa vào gia tộc của mẫu phi chống đỡ, miễn cưỡng đăng cơ làm đế, nhưng đối mặt với khó dễ của chúng tiên, Vân Cạn Thần Đế không có biện pháp. Hạ thấp tư thái cầu chúng tiên bỏ qua hiềm khích lúc trước, phụ tá hấn, vậy mà các bộ lạc đều không cảm kích, thể diện Thần Đế mất sạch.

Trong tình cảnh ác liệt như thế, Phượng Thần ra tay, dùng thủ đoạn lời đình thu phục các bộ tộc, hai ba Thần tộc cự tuyệt không nghe liền bị Phượng Thần cưỡng ép đuổi hết người trong tộc khỏi Thần giới, hơn nữa còn nói rõ có hấn một ngày thì không cho bước vào Thần giới một bước.

Chúng bộ lạc dưới thiết oản của Phượng Thần, rốt cuộc cúi đầu xưng thần, quy thuận Vân Cạn Thần Đế.

Vân Cạn Thần Đế cảm động chi ân Phượng Thần, tôn làm cha nuôi, nhất thời, bộ tộc Phượng Hoàng đạt đến đại thịnh, vinh dự vô cùng.

Vậy mà Phượng tộc không sung sướng được vạn năm, sau khi Thần Đế nắm hết quyền hành, hoàn toàn thu phục chúng tiên, liền trở mặt với Phượng Thần, đem Phượng tộc nhốt lại, bức bách Phượng Thần rời khỏi Thần giới.

Chúng tiên xôn xao nhưng không một ai cầu cạnh. Thứ nhất Vân Cạn Thần Đế lòng dạ độc ác, không vâng lời chính là tội lớn. Vả lại, Phượng tộc vốn kiêu ngạo, luôn luôn xem thường những thần tộc khác, cộng với sau cuộc chiến thần – yêu, lục giới chỉ còn lại một vị thần là Phượng Thần. Thần Đế càng nể trọng, càng ý vào uy danh Phượng Thần, bộ tộc Phượng Hoàng càng không để người khác vào mắt.

Những thần tộc khác thấy Phượng tộc rơi từ trên mây rơi xuống, âm thầm cười trộm, nhưng cũng không dám nhục nhả tộc nhân họ. Tuy Phượng tộc xuống dốc, nhưng Phượng Thần còn tồn tại một ngày, Vân Cạn Thần Đế cùng chúng tiên liền không dám làm gì tộc nhân Phượng tộc.

Kể từ khi chúng thần tiên lần lượt ngã xuống, Thần giới chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, Thần giới chỉ còn một vị thần duy nhất là Phượng Thần, những người còn lại chỉ có thể xưng tiên. Cho dù lúc Thần giới cường thịnh nhất, số lượng thần cũng chỉ có hơn mười người, đa phần chỉ được xưng tôn là Tiên Nhân mà thôi.

Thần và Tiên thực lực rất cách biệt, không thể so sánh nổi. Nếu chọc giận Phượng Thần, hậu quả sẽ khó lường, không người nào có thể gánh chịu lửa giận của thần.

Tộc nhân bị quản chế, chủ yếu đều là con cháu của bạn bè Phượng Thần. Phượng Thần bắt đắ dĩ, đành phải rời Thần giới, ẩn dật trên Thần Thụ.

Cho dù Vân Cạn Thần Đế làm vậy với hắn, Phượng Thần vẫn nhớ cam kết trên chiến trường năm xưa, lặng lẽ che chở Thần giới.

Phượng Thần đi xa, Vân Cạn Thần Đế liền thấy yên tâm, cưới trưởng nữ chi Nguyệt thần tộc—— cũng chính là nữ nhi của Cửu Cửu ruột làm Thần phi.

Vạn năm sau, Vân Cạn và Nguyệt thần phi sinh hạ một nữ nhi, Thần Đế cực kỳ yêu thích đứa bé này, đặt tên là Tịch Nguyệt.

Nhưng từ ngày Tịch Nguyệt Đế Cơ ra đời, trừ Thần Đế và Thần phi, không người nào thấy dung mạo của nàng. Cho đến ba vạn năm sau Tịch Nguyệt Đế Cơ lớn lên, không cẩn thận xông vào đại điện Tế nguyệt của thần tộc, thần quang bao phủ toàn thân, được chọn thành thị Nguyệt thần nữ kế nhiệm.

Sau sự kiện đó, Tịch Nguyệt mới chính thức xuất hiện trước mắt mọi người.

Trước đó từng có lời đồn đại, dung mạo Tịch Nguyệt Đế Cơ xấu xí, tính tình tàn bạo, hỉ nộ vô biên, Thần Đế không vui liền nhốt ở Tịch Nguyệt Thần điện, nghiêm cấm người ngoài tiến vào, trái lệnh sẽ dịch cốt rút gân, lột bỏ tiên tịch.

Thị Nguyệt thần nữ xuất hiện liền phá vỡ tin đồn, Tịch Nguyệt Đế Cơ không những không xấu xí mà dung mạo còn là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, thanh thuần và yêu mị kết hợp hoàn mỹ, càng thêm câu nhân tâm phách.

Tiếng than thở đối với Tịch Nguyệt Đế Cơ rất nhiều, mỗi lần xuất hiện đều thu phục chúng tâm, chung đụng nhiều lại càng thấy tính tình dịu ngoan, bình dị gần gũi, khiến cho chúng tiên Thần giới yêu thích

Năng lực Bạch Miếu lại giúp nàng biết được một vài sự thật trong đó.

Hôm Tịch Nguyệt thần cơ ra đời, Vân Cạn Thần Đế thấy dung mạo quá xấu xí, sợ nàng tự ti liền đem nuôi dưỡng ở Tịch Nguyệt Thần điện, tỳ nữ phục vụ xung quanh đều dùng Tiên thuật biến thành con rối, ở Thần điện cũng không cho đặt gương soi.

Dưới sự bảo vệ nghiêm mật của Thần Đế, Tịch Nguyệt Đế Cơ không hề biết dung mạo của mình, vui vẻ lớn lên. Đến hai vạn năm sau, Đế Cơ thừa dịp tỳ nữ chưa chuẩn bị, chạy ra khỏi Tịch Nguyệt Thần điện, dọa ngất vô số tiên nữ. Lúc này Tịch Nguyệt Đế Cơ rốt cuộc nhận thức được dung mạo của mình trong hồ nước.

Vẩy nhỏ li ti màu xanh trên mặt, không có một khoảng da hoàn hảo, hai mắt đỏ ngầu, lỗ mũi ngược lên trời, miệng to như chậu máu, răng dài vàng khè không đồng đều.

Cho dù là ngây thơ, nàng vẫn hiểu được mình bất đồng, những tiên nữ da trắng noãn đều nhìn nàng thét chói tai, tiếng kêu khủng hoảng như hình với bóng theo nàng, nàng bịt chặt hai lỗ tai, giống như làm vậy có thể ngăn khó chịu ở bên ngoài.

Dưới tình cảnh đó, nàng gặp hắn.

Chỉ là nhìn thoáng qua, nàng liền đem hắn khắc vào trong lòng, dung nhan hoàn mỹ, khí chất lạnh nhạt khiến nàng cảm thấy xấu hổ, cũng làm nàng điên cuồng suy nghĩ đứng bên cạnh hắn.

Tâm linh ngây thơ vụn vặt, linh hồn nàng từ đó rơi vào hắc ám.

Bàn tay tội ác hướng phạm, cô gái xinh đẹp nhất bị nàng lột da. Vì muốn giữ da ở tình trạng tốt nhất, nàng sử dụng pháp thuật khiến cô gái kia tỉnh táo, tay dao nhỏ, tỉ mỉ đem da thịt như ngọc lấy xuống. Sau khi làm xong, nàng đem cô gái máu me khắp người, không ngừng kêu rên ném vào lọ nước muối, nhìn nàng không ngừng vụn vặt, kêu thảm thiết, nghe tiếng nguyện rửa thê lương, nhìn làn da mềm mọng dính đầy máu tươi trong tay, lòng tràn đầy vui sướng —— nàng rốt cuộc có thể đứng bên cạnh hắn,

Trở lại Tịch Nguyệt Thần điện, đuổi hết tỳ nữ đi, nàng run rẩy lột bộ da của mình xuống, khoác lên bộ da xinh đẹp.

Da thịt cực kỳ vừa khớp, giống như từ nhỏ chính là của nàng.

Nàng tiện tay hóa ra một cái thủy kính, xích lửa thưởng thức mình trong gương.

Trông mắt như làn nước mùa thu, mặt đẹp như hoa, băng cơ ngọc cốt, nàng cười, trong kính khuôn mặt mỹ nhân cũng giãn ra, xinh đẹp động lòng người .

Nàng rốt cuộc trở thành mỹ nhân thứ thiệt trong miệng phụ hoàng mẫu hậu.

.....

Bạch Miếu không hiểu, thị Nguyệt thần nữ nhất định phải là cô gái tâm linh thuần khiết vô hạ, không hề có bóng tối, nhưng Tịch Nguyệt Đế Cơ lại là nữ nhân tàn nhẫn vô tình, làm sao lại trở thành thị Nguyệt thần nữ? Làm sao có thể?

Phong Thanh Dương nhìn chăm chăm cô gái trước mặt đang lâm vào hồi ức. Bộ dạng lo lắng của nàng thật mê người. Hắn gần như nhìn ngây dại, ý niệm chuyển đến việc nàng lo âu, nàng lo lắng đều vì nam nhân khác, mà người nam nhân kia là người hắn kính ngưỡng nhất, nghĩ đến đây, ánh mắt hắn không khỏi tối sầm.

Ánh mắt nàng vĩnh viễn đuổi theo người kia, lòng của nàng, hồn của nàng, toàn bộ đều ở trên thân người đó. Hắn không có cách nào chen vào.

Bạch Miếu hồi hồn, liền thấy trên mặt Phong Thanh Dương lóe lên vẻ âm đạm, nàng hơi sững sờ, lên tiếng kêu: “Kỳ Lân?”

“Hả?” Phong Thanh Dương không chút để ý đáp.

” Ta đang hỏi ngươi..” Bạch Miếu bất mãn cau mày, thời điểm này hắn còn thất thần “Ngươi thấy Đế Cơ này có gì khác không?”

Phong Thanh Dương hồi hồn, cô gái trước mặt đang cố nén vẻ bất mãn, hắn thu hồi tâm tình nghiêm mặt nói: “Tịch Nguyệt Đế Cơ không có gì không ổn.”

59. Chương 60: Những Chuyện Sau Khi Rời Đi

Yêu Giới.

Yêu Hoàng dựa trên giường, tay vuốt ly rượu Thanh Ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ không nhìn ra tâm tình.

Đoàn Tụ cúi đầu quỳ gối một bên, trên mặt xinh đẹp lộ vẻ khổ sở, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Tay trái nàng che ngực, cả người giống như ngâm trong chậu nước đá, khí lạnh xâm nhập vào xương tủy, thấm vào máu. Thân thể nàng khẽ run, chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo.

Lâm Hoa mất tích hơn nửa tháng, Đoàn Tụ cũng quỳ trên mặt đất lạnh lẽo này nửa tháng. Trong lòng nàng biết mình gây đại họa nên không dám khẩn cầu Yêu Hoàng tha thứ. Yêu Hoàng không nói, nàng cũng không dám đứng dậy, thân thể cứng ngắc quỳ trên đất.

Sáng hôm đó nàng từ ngoài trở về, vừa bước vào kết giới đã phát giác không ổn —— có người xa lạ vào xông vào kết giới. Nàng vọt vào phòng Lâm Hoa, quả nhiên, người đáng lẽ nên nằm trên giường nghỉ ngơi lại không thấy tung tích. Đoàn Tụ cả kinh, cố gắng trấn định, trong bụng lóe lên một tia hi vọng, vội vã chạy ra cửa tìm. Ai ngờ tìm khắp cả viện, lại thấy bên cạnh giếng có một ly rượu Thanh Ngọc, còn Lâm Hoa hoàn toàn không có tung tích.

Nàng kinh hoàng trong chốc lát sau đó lại tĩnh tâm, cau mày suy tư, biết rõ lấy năng lực Lâm Hoa không thể nào xông ra khỏi kết giới. Chỉ có một điều nàng không thể nàng giải thích được, kết giới này do Yêu Hoàng thiết lập, trong thiên hạ này không người nào có thể phá giải, vậy những người mang Lâm Hoa đi làm sao tiến vào kết giới được? Phải biết, kết giới này trừ những người được mặc định, những người khác không thể tiến vào.

Trước mắt Lâm Hoa mất tích, hiểm nghi lớn nhất chính là Phong Thanh Dương đã từng bắt cóc nàng. Nhưng tối đó Phong Thanh Dương rõ ràng ở cùng với nàng, căn bản không thể dẫn Lâm Hoa đi, mà Phong Thanh Vân và Tử Bò lại càng không có lý do bắt nàng ấy.

Nàng vứt bỏ Lâm Hoa ngay trên địa bàn của mình, bản thể của nàng ở đây, vì vậy chỉ cần nàng lưu lại một xú hồn phách, chuyện này cũng sẽ không xảy ra. Nàng không cách nào chối bỏ trách nhiệm, Yêu Hoàng tin tưởng nàng, giao nàng ấy cho nàng, mệnh nàng tử mị chăm sóc, mà nàng lại cô phụ sự tin tưởng của hắn. Đối với một chương của Yêu Hoàng, nàng không hề có một câu oán hận.

Thân thể Đoàn Tụ lung lay, cắn răng chống đỡ, sắc mặt lại trắng thêm ba phần.

Yêu Hoàng như phát hiện ra, ánh mắt vừa nhắc, nhàn nhạt lướt qua Đoàn Tụ, thấy nàng sắp chống đỡ không nổi, nhưng vẫn quật cường quỳ thẳng tắp. Ánh mắt Yêu Hoàng tối sầm lại, tròng mắt đen như ngưng tụ sóng lớn.

“Đoàn Tụ, người theo ta bao nhiêu năm rồi?”

Yêu Hoàng nhìn chằm chằm vật trong tay, không chút để ý mở miệng hỏi thăm.

“Đến nay đã 30 vạn năm.”

Đoàn Tụ miễn cưỡng đáp, mới nói mấy chữ mà đã thấy chịu không nổi, sức lực toàn thân giống bị ép khô, mềm nhũn ngã nhào trên đất, gắng gượng mấy cái cũng không bò dậy nổi.

Đoàn Tụ nằm trên đất lại cảm giác so với thân thể nàng mặt đất này còn ẩm áp hơn. Khuôn mặt xinh đẹp theo bản năng áp xuống đất, cảm thấy năng lượng cuộn cuộn dưới phiến đá liền lạnh lẽo hấp thu một phần hơi tức, lập tức khí lạnh trong người liền giảm đi mấy phần. Nàng vừa thở gấp, liền nghe được âm thanh lạnh nhạt của Yêu Hoàng bên tai:

“Chuyện đã như vậy rồi, người trở về đi.”

Đến khi trở về bản thể, Đoàn Tụ vẫn chưa phục hồi tinh thần. Nàng phạm sai lầm lớn như vậy, Yêu Hoàng chỉ trừng phạt nho nhỏ, rồi đem nàng thả về. Nếu không phải ngực loáng thoáng đau đớn, nàng còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Từ lúc có ý thức, nàng đã đi theo hắn, toàn bộ 30 vạn năm, năm tháng dài đằng đẳng, bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nhưng nàng vẫn không hiểu hết hắn.

Nàng nhìn hắn một mình thu phục Yêu Giới, đập âm mưu quỷ kế đi tới, mỗi bước đi đều dính đầy máu tươi. Của hắn, của người khác, cho đến khi ngồi chiếc ghế Yêu Hoàng. Nàng nhìn hắn chịu Thiên kiếp mỗi mười vạn năm, từng đạo thiên lôi không chút lưu tình đánh xuống, hắn đứng ở nơi hoang vắng, đối mặt với chỉ lực thiên địa khiến người ta sợ hãi, vẫn là dáng vẻ không chút để ý, phất tay, liền đem thiên lôi cường hãn ngăn lại.

Hắn cường đại như vậy, hắn lãnh đạo đại quân Yêu giới đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hắn cao cao tại thượng, Thần giới đều phải e ngại ba phần, cử Sứ giả thỉnh cầu ngưng chiến. Hắn vốn có thể tiêu diệt Thần giới chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa—— thế giới này trừ hắn ra, đã sớm không còn thần, đối với hắn, tiêu diệt Thần giới quá dễ dàng.

Thành công dễ như trở bàn tay, nhưng hắn vì một con gà rừng mà năm lần bảy lượt dừng tay, vì lấy được con gà kia, hắn đồng ý điều kiện Thần giới, cũng hứa hẹn, trong vòng trăm năm, Yêu Giới tuyệt không xâm chiếm Thần giới.

Hắn bỏ một cái giá lớn như vậy để lấy được nàng.

Đối với những chuyện này nàng chỉ lẳng lặng nhìn. Nhìn hắn cưng chiều nàng, yêu nàng, vì nàng mà làm rất nhiều việc trước nay chưa có, hắn thỏa hiệp mọi thứ. Nhưng con gà rừng kia lại không hề cảm động, nàng biết trong lòng của nàng ấy có chứa người khác.

Đoàn Tụ không biết tại sao mình lại biết những thứ này. Giống như năng lực của bản thể, không cần nàng đi truy tìm, cũng có thể biết rõ rất nhiều chuyện.

Lần đó Phong Thanh Dương mang nàng ta đi, nàng không hề ngăn cản, biết rõ Phong Thanh Dương có thể sẽ giết con gà đó, biết rõ nó vô tội nhưng tâm linh giống như bị hắc ám bao trùm. Nàng lựa chọn trầm mặc, nàng nghĩ, có lẽ nếu không có nàng ấy, Yêu Hoàng sẽ gặp trở lại bộ dáng lúc trước thôi.

Nhưng con gà rừng Dao Hoa lại trở lại, quanh đi quẩn lại một vòng lớn, hắn vẫn mang nàng ta về.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, thì ra ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã không biết Yêu Hoàng rốt cuộc muốn gì.

Đoàn Tụ sâu kín thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt, như vậy sẽ tốt sao?

Cầu xa vô vọng, không phải nàng đã sớm biết sao?

Yêu Hoàng vuốt ve ly rượu trong tay, cảm thấy một hơi thở như có như không, vẻ mặt không khỏi nhu hòa xuống, chậm rãi nâng lên khoe môi, nhỏ giọng nói: “Người đã đến sao?”

Kinh ngạc nhìn chằm chằm cái ly hồi lâu, Yêu Hoàng mới thở dài, bờ môi mang theo nụ cười che giấu, lạnh lùng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ. Trong mắt không che được sát ý.

Thứ năng lượng tương đồng với hắn, hắn sao có thể không nhận ra? Yêu Hoàng nở nụ cười khinh miệt, trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì cũng không có ý nghĩa.

Chỉ là, nếu muốn chơi, hắn sẽ theo đến cùng, hắn muốn xem, người kia, còn có thể làm được cái gì.

.....

Thần giới.

Thương Nam Thần Quân tiu nghỉu nhìn bạch ngọc trên bàn, tay phải chậm rãi phất qua bức họa một cô gái, ngón tay dừng ở hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Nguyện một lòng, đầu bạc chẳng rời xa.”

Hắn nhẹ nhàng thì thầm, trong đầu thoát cái mơ hồ, nhìn thấy cô gái rực rỡ như hoa, nhút nhát cầm ống tay áo hắn, dịu dàng kêu hắn:

“Thần Quân.”

Thu hồi suy nghĩ lung tung, lòng bàn tay Thương Nam Thần Quân dấy lên hỏa diễm, đưa về phía bức tranh, ngọn lửa màu đỏ nháy mắt cắn nuốt bức tranh đó.

“Thật xin lỗi.”

60. Chương 61: Đế Cơ Hai Mặt (một)

Thần Đế và Phượng Thần như nước với lửa, đây là chuyện Thần giới ai ai cũng biết, nhưng ngoài mặt không ai dám nói. Vì vậy, Tịch Nguyệt đối với quan hệ bất hòa giữa hai người cũng không hiểu rõ. Nàng thích gia gia tuấn mỹ hơn người này, lần nhìn thoáng qua năm xưa, bóng dáng của hắn đã khắc sâu trong đầu nàng, trải qua vạn năm, vẫn không cách nào quên được.

Khi đó nàng không biết thân phận của hắn, lần đầu tiên nàng bỏ qua phụ hoàng yêu thương của mình, huy động tất cả thế lực, chỉ để mỗi lần Phượng Thần bước vào Thần giới, nàng sẽ là người đầu tiên nhìn thấy. Lần nào nàng cũng bỏ lại thị nữ, lặng lẽ theo sau hắn, cho dù chỉ có thể nhìn bóng lưng xa xa của hắn, nàng cũng hài lòng.

Gặp mặt mỗi ngàn năm khiến nàng hăm sâu không cách nào tự kiềm chế.

Vạn năm sau, Tịch Nguyệt theo thường lệ đi theo sau hắn, bất tri bất giác rời đi nàng cũng không hề hay biết, vẫn si ngốc nhìn bóng lưng của hắn. Ý định nhỏ nhỏ của nàng bị hắn phát hiện, nàng nhớ rõ hôm đó, hắn đứng trước mặt của nàng, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười ôn hòa, hắn mở miệng, âm thanh nước chảy róc rách động lòng người, hắn hỏi nàng: “Tiểu nha đầu, ngươi là ai?”

Nàng đỏ mặt, cúi thấp đầu, siết khăn gắm trong tay, tiếng như muỗi kêu: “Ta là nữ nhi của Thần Đế - Tịch Nguyệt.”

Nhất thời không khí tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở, hắt đi rồi sao?

Nàng có chút thất vọng, ít nhất hắt nên nói cho nàng biết tên của hắt chứ? Nghĩ đến đây, trong mắt nàng tràn đầy chua xót, buồn bã ngẩng đầu, không chút phòng bị chạm tới một đầm nước sau. Hắt cúi đầu nhìn nàng, trông mắt đen như có ma lực giữ chặt linh hồn nàng. Trong mắt hắt tất cả đều là nàng, chỉ có nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắt, dường như khắp trời đất chỉ còn lại hai người, nàng mong thời gian sẽ ngừng lại vào giờ khắc đó.

Âm thanh tự nhiên gọi về suy nghĩ phiêu lãng của nàng, hắt nói: “Phượng Thần - Bạch Tử Dạ.”

Tịch Nguyệt hồi hồn, hai gò má nhiễm sắc hồng.

Trên mặt Phượng Thần mang theo vẻ cứng chiều, vẻ mặt dịu dàng như nước: “Người là nữ nhi của Vân Cạn sao?”

Tịch Nguyệt gật đầu.

Phượng Thần cười yếu ớt: “Thì ra là thế, người phải gọi ta một tiếng gia gia a.”

Huyết sắc trên mặt nàng rút đi, gương mặt kiều diễm vô song tràn đầy kinh hãi, Tịch Nguyệt kêu thất thanh: “Gia gia?”

.....

Phượng Thần và Thần Đế có chút bất hòa nhưng lại cực kỳ yêu thích Đế Cơ thuần khiết đáng yêu này. Từ đó về sau mỗi lần Phượng Thần nhập thần giới, sẽ cố ý đi đường vòng tới Tịch Nguyệt Thần điện, mang chút đồ chơi đồ nàng vui vẻ.

Quan hệ Tịch Nguyệt và Phượng Thần càng ngày càng thân mật.

Quan hệ này bị Thần Đế phát hiện nhưng vẫn không hề ngăn cản Phượng Thần tới thăm Đế Cơ, chỉ nghiêm lệnh Tịch Nguyệt Đế Cơ không được bước ra Thần giới, lại càng không cho phép nàng theo Phượng Thần ra ngoài.

Lệnh cấm này kéo dài vạn năm, may mắn Phượng Thần hết sức nể tình, không hề bắt cóc Đế Cơ rồi bỏ trốn.

Đây là lần đầu tiên Tịch Nguyệt bước ra khỏi Thần giới, cũng là phụng mệnh Thần Đế tới Phượng Thần cung thăm Phượng Thần.

Làm nữ nhi Thần Đế sủng ái nhất, chỗ ở của Tịch nguyệt là thần điện xa hoa nhất Thần giới, vì vậy nàng cho rằng các loại kỳ trân dị bảo gì nàng cũng đã nhìn qua, cho dù ở Phượng Thần cung cũng không ngoài lệ.

Tịch Nguyệt phác họa trong đầu chỗ ở của Phượng Thần. Hắt là vị thần cuối cùng của Thần giới, nơi hắt sống chắc hắt càng thêm hoa lệ hùng vĩ, khắp nơi đều là những vật quý hiếm, những thứ bảo vật thể gian không khó cầu mới xứng với hắt.

Bước vào Phượng Thần cung, nàng phát hiện nàng sai lầm rồi.

Đồ đạc trong Phượng Thần cung không chỉ đơn giản mà còn không có bất kỳ đồ trang trí dư thừa nào. Hai màu đỏ - đen mờ hồ để lộ cảm giác trang nghiêm, trên trần lại có nhiều bức vẽ kỳ lạ.

Tịch Nguyệt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi “Gia gia, những thứ này đều là người vẽ sao?”

Phượng Thần mỉm cười gật đầu.

Tịch Nguyệt tựa như nghĩ tới cái gì, ôm cánh tay Phượng Thần làm nũng: “Gia gia, người vẽ tranh đẹp như vậy, vẽ cho Nguyệt nhi một bức được chứ?”

Phượng Thần bật cười, điểm cái trán Tịch Nguyệt: “Nếu không theo người, người sẽ không ném nóc cung điện của ta đi sao?”

Đầu ngón tay lơ đãng chạm vào ấn ký ngân nguyệt (trăng bạc) của Tịch Nguyệt, Phượng Thần hơi sững sờ, trong mắt thoáng qua một tia tinh quang. Thấy Tịch Nguyệt nhìn lại đây, Phượng Thần che giấu nghi ngờ trong mắt, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, đem Tịch Nguyệt dẫn tới trước phòng cuối hành lang.

“Nguyệt nhi ngoan, nhắm mắt lại, gia gia cho người xem đồ tốt.”

Phượng Thần dừng trước cửa, cúi đầu nhìn sắc mặt vui mừng của Tịch Nguyệt, dịu dàng dụ dỗ.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bên tai truyền đến âm thanh mở cửa, Phượng Thần dắt nàng vào phòng.

“Có thể mở mắt.”

Âm thanh Phượng Thần mang theo ý cười vang lên, Tịch Nguyệt nghe vậy, chậm rãi mở hai mắt.

Hoa sen đỏ xinh đẹp, cây cổ thụ Lam Anh, cung điện xa hoa, tất cả mọi vật trước mắt quen thuộc như vậy. Tịch Nguyệt tròn mắt, không thể tin nhìn xung quanh.

Tất cả giống như giấc mộng, chỉ qua khỏi cửa phòng, liền bước vào Tịch Nguyệt Thần điện của nàng.

Bị niềm vui mừng lớn này làm đầu óc choáng váng, Tịch Nguyệt lắp bắp mở miệng: “Này chuyện này. . . . Đây là chỗ ta ở sao?”

Phượng Thần gật đầu, cười khê: “Người vào xem một chút đi.”

Vừa dứt lời, Tịch Nguyệt liền không kịp chờ đẩy cửa phòng. Các loại dụng cụ trong phòng ngủ cùng với đồ của nàng ở Thần giới giống nhau như đúc.

Hai mắt Tịch Nguyệt dính hơi nước, cả người khê run, đây là hẳn đặc biệt chuẩn bị vì nàng sao?

Phượng Thần theo vào, dịu dàng nói: “Nguyệt nhi, người lần đầu tiên đến Phượng Thần cung, ta sợ người không quen, nên đem toàn bộ Tịch Nguyệt Thần điện chuyển tới, nếu còn gì không hợp ý, nói cho gia gia, gia gia lấy cho người.”

Những thứ đồ này, không phải chỉ một ngày cả đêm liền có thể hoàn thành, Phượng Thần nhất định đã chuẩn bị từ lâu. Tịch Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, nước mắt không khống chế được tràn mi, nàng nhào tới ngực Phượng Thần, nức nở nói: “Gia gia, người đối với Nguyệt nhi tốt nhất.”

Tốt đến mức bắt luôn tâm của nàng.

Phượng Thần nhẹ nhàng ôm nàng, dịu dàng an ủi, cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần, tiếng ngáy khe khê truyền đến, Phượng Thần mới thở phào một cái, nhẹ nhàng đặt Tịch Nguyệt lên giường, đắp chăn gấm.

Sau khi làm xong tất cả mới nghiêng đầu nhìn thị nữ quy củ đứng ngoài phòng, nhỏ giọng giao phó một phen rồi rời đi.

Đóng cửa phòng, Phượng Thần bày một kết giới nho nhỏ mới yên tâm rời đi.

Phượng Thần đi một lúc lâu, xa xa liền lộ ra một cái đầu, nàng hâm mộ nhìn cửa phòng khắc hoa mấy lần, mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng đóng cửa phòng mình.

Lâm Hoa nhỏ giọng nói thầm: “Còn nói Phượng Thần cung không cho phép nữ nhân ở lại, vậy đây là người gì? Còn đặc biệt vì người ta vẽ cung điện xinh đẹp như vậy. Có thể nói so với kim ốc tàng kiều còn cao hơn.”

Cúi đầu nhìn vóc người khô quắt, Lâm Hoa u oán liếc cửa phòng một cái, nhụt chí: “Ai bảo da mặt ta dày, không có ngực, không có mông đây?”

Người so với người, tức chết ta.

Người ta vừa ra đời đã có địa vị cao, thân hình nhất đẳng, nàng lấy cái gì so với người ta?

Ai cũng nói Thượng Đế rất công bằng, ách. Người ta hình như có cha so với Thượng Đế cũng không khác biệt lắm thì phải?

Được rồi, người ta có một người cha rất tốt.

61. Chương 62: Đế Cơ Hai Mặt (hai)

Tịch Nguyệt dựa nghiêng trên ghế quý phi, ngón tay hồng sắc xẹt mắt cô gái đang quỳ, lưu lại một vết máu thật sâu. Máu tươi nháy mắt tràn ra, theo góc cạnh gương mặt rơi xuống chiếc cốc bạch ngọc bên dưới, chốc lát đã đầy gần nửa chén.

Khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn, nàng giống như không có gì, vẫn bình tĩnh quỳ gối bên người, giống như người bị thương ko phải là mình.

Một tia máu đỏ bắn ra, môi hồng khê hút. Tư vị làm say lòng người, Tịch Nguyệt say mê hiệp mắt, phản phát sương mù lằng lờ.

Nàng kia thấy thể liền thuận thực cầm chén máu tươi tới bên môi Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt ngửa đầu uống hết. Nàng kia lại lặng lẽ thu chén ngọc, cúi đầu lẳng lặng quỳ gối một bên.

Hồi lâu sau, Tịch Nguyệt phục hồi tinh thần, lưỡi thơm tho như con rắn nhỏ tí mĩ liếm vết máu trên môi. Thấy cô gái kia vẫn nhu thuận quỳ gối bên người, máu tươi trên mặt đã khô, càng sợ hãi. Tịch Nguyệt liền hài lòng gật đầu, tay ngọc vung lên, ánh sáng màu bạc lóe qua, nàng kia liền khôi phục lại bộ dáng kiều diễm.

“Tốt lắm, Yến Vũ, rất tốt.” Lưỡi biếng khoát khoát tay, cũng không để ý nàng kia, Tịch Nguyệt nghiêng đầu ngoá ra ngoài cửa sổ.

Ngoài phòng ánh mặt trời vừa đúng, ong chúa Lam Anh dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng bay, hết sức mỹ lệ, mùi thơm xuyên thấu qua cửa sổ, bay vào phòng, Tịch Nguyệt cau mày, còn là ban ngày sao?

Yến Vũ đứng dậy lui lại trong đám thị nữ, cúi đầu an tĩnh đứng một bên.

Nghe vậy, một thị nữ áo vàng khê tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Đế Cơ, ngài đã ngủ một ngày, hiện nay đã là nửa đêm.”

Dừng một chút, nàng kia nói tiếp: “Trong lúc ngài nghỉ ngơi, điện hạ có tới mấy lần, thấy ngài ngủ nên không đành lòng quấy rầy ngài, chỉ dặn dò nô tỳ, nếu ngài tỉnh thì thông báo cho Điện hạ một tiếng, ngài ấy sẽ đến xem ngài.”

Tịch Nguyệt nghe vậy, che môi cười duyên nói: ” Gia gia này đối với ta đúng là không tệ.”

“Thanh Sơn, ” Tịch Nguyệt kêu, liền thấy một cô gái mặt tròn, áo lam tiến lên, cúi đầu nghe lệnh, Tịch Nguyệt phân phó: “Người trở về Phượng Thần cung, nói ta hôm nay thân thể không thoải mái, sáng sớm ngày mai ta nhất định sẽ bái kiến.”

Thanh Sơn lĩnh mệnh lui ra.

Tiếng bước chân đi xa, Tịch Nguyệt khép lại cặp mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ thoả mãn vẻ. Tóc trắng chảy xuống, lộ ra ấn ký Nguyệt nha, chỉ là màu bạc trắng chẳng biết từ lúc nào đã chuyển thành màu đen, loáng thoáng lộ ra ánh sáng quý dị.

Những thị nữ này đã thủ hộ một ngày, mắt thấy Đế Cơ có vẻ mỏi mệt, bọn thị nữ khép mi buông mắt, nín thở đứng một bên, cũng không nhìn cô gái trên giường một phút nào.

Trong lúc nhất thời, trong nhà chỉ còn lại tiếng hít thở.

Ra ngoài phòng, Thanh Sơn có chút mê mang, khó khăn nhìn một dãy phòng giống nhau như đúc. Những cửa phòng này không hề có sự khác biệt, nàng không biết Phượng Thần ở phòng nào? Cũng không thể lục từng phòng được?

Đang chần chừ, Thanh Sơn nghe được tiếng bước chân rất nhỏ đang đi tới, nàng có chút kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một nam nhân phong độ đậm kinh vân đứng trước mặt, nàng hơi sửng sốt nhưng trong nháy mắt liền hồi hồn, hành lễ:

“Nô tỳ tham kiến đại nhân.”

Phong Thanh Dương khẽ gật đầu, cũng không trả lời, mặt lạnh quay người rời đi, đi được vài bước, sau lưng cũng không nghe tiếng bước chân, hắn dừng lại, quả nhẹ: “Còn không đuổi theo?”

Nghe giọng nói hắn không còn kiên nhẫn, Thanh Sơn liền sợ hãi, lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, cuống quýt bước nhanh tới. Thấy nàng đuổi theo, Phong Thanh Dương cũng không nói nhiều, dẫn nàng qua bảy lần quẹo tám lần rẽ, tới một căn phòng.

Tiến vào bên trong, Thanh Sơn nhanh chóng nhìn lướt qua gian phòng, so với chỗ ở Đế Cơ, gian phòng này hết sức đơn sơ. Chỉ thấy bên trong trống rỗng, một bàn, một ghế, một tháp, chắc hẳn gian phòng không phải chỗ Phượng Thần ở hằng ngày.

Giờ phút này Phượng Thần đang ngồi ngay ngắn trên ghế, bên tay để bình trà thanh hoa cùng hai cái chén.

Chén kia nhìn được nhưng lại sản phẩm của nhân gian, không hề có linh khí, lại dung để đựng cực phẩm tuyết trà ngàn năm —— tuyết trà chính là băng ly vạn năm thêm ngàn năm nước Thần Tuyền mới có thể tạo ra mùi thơm ngát say lòng người. Dùng đồ phàm trần, quả thật làm đáng tiếc bảo vật khó cầu.

Thanh Sơn thầm tiếc nuối nhưng trên mặt không hề thể hiện, cúi người hành lễ nói: “Tham kiến Phượng Thần.”

Phượng Thần gật đầu, ý bảo nàng đứng dậy.

Thanh Sơn đứng dậy, quy củ đứng một bên, cũng không nói nhiều, an tĩnh chờ câu hỏi của Phượng Thần.

Phượng Thần ôn hòa nói: “Ngươi là người bên cạnh Nguyệt nhi? Ngươi gọi gì vậy?”

Thanh Sơn nhỏ giọng nói: “Nô tỳ là Thanh Sơn.”

Phượng Thần hỏi “Ngươi tìm ta không biết có chuyện gì?”

Thanh Sơn nói: “Đế Cơ đi đường khổ cực, có chút mệt mỏi, vừa tỉnh chốc lát đã ngủ. Người giao phó tỳ nữ đến tạ tội với Điện hạ, tối nay không thể thỉnh an, ngày mai Đế Cơ sẽ tự mình xin tội.”

Phượng Thần nghe vậy khẽ cười nói: “Nguyệt nhi toàn khách khí, cứ nhiên cố ý phái người tới xin tội, khi nào lại lạnh nhạt như vậy? Ngươi trở về nói với Nguyệt nhi an tâm nghỉ ngơi đi, tối nay ta sẽ không quấy rầy, mọi chuyện chờ ngày mai hãy nói a.”

Phượng Thần lại hỏi chút chuyện vặt, Thanh Sơn đều nhất nhất trả lời, Phong Thanh Dương ôm cánh tay, mặt lạnh nhìn. Đợi Phượng Thần hỏi xong, đuổi nàng ra ngoài, lại dẫn nàng trở về đường cũ.

Thanh Sơn muốn nhớ kỹ đường đi nhưng Phong Thanh Dương đi rất nhanh, chỉ hơi chậm một chút đã đuổi không kịp, nàng chỉ còn cách chạy theo. Hơn nữa những gian phòng này lại giống nhau, đầu nàng hỗn loạn không nhớ được gì.

Đưa nàng tới phòng Đế Cơ, nhìn nàng vào phòng, Phong Thanh Dương mới xoay người, trên mặt mang vẻ chán ghét, nhỏ giọng nói: “Lại là loại này.”

“Thứ gì?”

Âm thanh đột ngột vang lên, Phong Thanh Dương phản xạ có điều kiện giơ tay, đợi thấy rõ vẻ mặt hiếu kỳ của Lâm Hoa, mặt hắn liền đen thui: “Sao ngươi lại ở đây?”

Hắn lại không phát giác được?

Lâm Hoa bĩu môi nói: “Ta đứng trước mặt ngươi đã được một khắc, là do ngươi không phát hiện ra.”

Phong Thanh Dương cau mày, hần sơ sót đến vậy sao? Nếu người nào cũng có thể lặng yên không một tiếng động đến gần hần, hần đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Bỏ qua nghi ngờ trong đầu, không nhìn nàng kháng nghị, Phong Thanh Dương trực tiếp phong tỏa năng lực ngôn ngữ của nàng, xách nàng trở về phòng, mới bỏ chú thuật.

Lâm Hoa oán giận nói: "Sao người có thể xách ta về như vậy?"

Thật không có mặt mũi? Lâm Hoa không ngừng oán trách, .

Phong Thanh Dương lạnh lùng liếc xéo nàng một cái, Lâm Hoa liền thất thanh, nín hót cười theo.

Phong Thanh Dương nói: "Bạch Miếu không nói cho người biết, phải tránh xa Đế Cơ sao? Sao người còn dám đến gần?"

"Có nói." Lâm Hoa nhỏ giọng trả lời, không dám khai nàng ngủ một giấc, tỉnh lại thì quên mất.

"Nói rồi người còn đến gần? Ngại sống lâu sao?" Phong Thanh Dương cực kỳ tức giận gõ đầu Lâm Hoa.

Lâm Hoa chạy trốn chết, cuống quýt bảo đảm: "Ta không dám, ta thề về sau ta tuyệt đối không đến trước cửa phòng Đế Cơ đi dạo."

Phong Thanh Dương ác thanh nói: "Nhớ lời mình nói, đó không phải là người người có thể trêu chọc. Đụng tới nàng, Phượng Thần cũng không thể bảo vệ người. Người nghĩ cái mạng nhỏ của người nặng bao nhiêu, muốn chết cũng đừng liên lụy tới Phượng Thần."

Dứt lời liền quay người ra ngoài, dừng trước cửa phòng một lúc, phất tay chặt đứt dây buộc đóa mây nhỏ, lạnh lùng nói: "Mấy ngày này, Thanh Vân sẽ nhìn người."

Làm xong tất cả, Phong Thanh Dương mở cửa ra ngoài, Lâm Hoa sững sờ ngồi dưới đất, nhìn đám mây đen được tự do, vui vẻ nhảy tán loạn trong phòng, nội tâm đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành.

Hi vọng không phải như nàng nghĩ như vậy, Lâm Hoa cầu xin.

62. Chương 63: Gà Rừng Bi Thương

Tịch Nguyệt Đế Cơ chính thức ở lại Phượng Thần cung một năm.

Để tránh Tịch Nguyệt Đế Cơ, Lâm Hoa liền đợi trong phòng suốt một năm.

Thật khổ cho nàng phải chịu cảnh tích mịch, chỉ ở trong gian phòng nhỏ. Ách, được rồi, không phải nàng không muốn ra, mà là đám mây đen Thanh Vân quá mức tấn trách, mỗi lần nàng có suy nghĩ muốn ra ngoài, đám mây kia đều phát giác, đánh sét khiến cả người nàng đều nám đen, đỉnh đầu bốc khói.

Lâm Hoa im hơi lặng tiếng, mỗi ngày liếm mặt cười làm lành, vậy mà tính khí mây đen kia cũng quá cổ quái. Ước chừng thời gian quá dài, tinh thần rối loạn, ngày ngày lấy việc đối nghịch với Lâm Hoa làm thú vui.

Muốn nó mưa nó liền bay trên đầu Lâm Hoa, mưa thật to. Lâm Hoa ôm đầu trốn, mây đen kia nhất quyết không tha, đuổi theo sau lưng nàng mưa liên tiếp, đến khi Lâm Hoa kiệt sức xụi lơ trên đất, nó mới thỏa mãn đổ nước vào chậu. Lúc này, trong phòng đã hỗn loạn không chịu nổi.

Ba phen mấy bận Lâm Hoa bị chơi đùa không còn hình người, đợi đến lúc Bạch Miếu rảnh rỗi đến thăm thì phòng Lâm Hoa đã biến thành cái chuồng gà.

Trong phòng đều là nước đục, bàn ghế ngâm trong nước lâu bị mục nát, tản ra mùi ảm mốc. Chăn gầm rách hỗn loạn trên đất, không còn nhìn ra bộ dáng lúc đầu. Mà chủ nhân Lâm Hoa đã bị đánh trở về nguyên hình, thoi thóp gục trong góc, lông vũ cả người đã không thể nhìn ra màu sắc, ướt đầm dề bám trên người, cực kỳ nhếch nhác. .

Bạch Miếu cả kinh thất sắc, chiếc khay trong tay rơi xuống nước, điển tâm tinh xảo rơi đầy đất. Bạch Miếu cũng không thềm để ý những thứ đó, nâng váy chạy tới bên cạnh Lâm Hoa, không để ý cả người Lâm Hoa dơ bẩn, cẩn thận từng li từng tí ôm nàng vào trong ngực.

Trong ngực, Lâm Hoa cả người lạnh lẽo, nếu không phải lồng ngực pháp phòng yếu ớt, Bạch Miếu có lẽ đã nghĩ rằng mình đang ôm một thi thể.

Ngón tay Bạch Miếu khẽ run, kiềm lại tức giận trong lòng. Bạch Miếu miễn cưỡng ổn định tâm tình, lòng bàn tay tản mát ra hào quang màu lục, vây xung quanh Lâm Hoa.

Trong khoảng thời gian nàng không có ở đây, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Phượng Thần không phải rất thương nàng ấy sao? Sao có thể để mặc cho người ta chà đạp nàng ấy thành bộ dáng như vậy?

Xem chừng tình cảnh trong phòng, không phải chỉ một ngày, hai ngày có thể tạo ra, những cái bàn ghế mục nát đó rõ ràng là do ngâm trong nước trường kỳ mới bị như vậy. Cuộc sống của Dao nhi ở chỗ này như thế sao? Nàng ấy sao có thể chịu được? Nàng ấy vẫn ngủ trong nước sao? Nếu không phải hôm nay nàng đến xem nàng, có lẽ nàng sẽ chịu không nổi chết ở chỗ này a?

Nghĩ đến đây, hai long mày khẽ nhú chặt, trong lòng loáng thoáng có dự cảm chẳng lành. Lúc nàng rời đi rõ ràng đã giao Hỏa Kỳ Lân chăm sóc nàng ấy, vậy tất cả những gì hôm nay chẳng lẽ là do hắn làm?

Bạch Miếu vừa nghĩ, pháp lực trong tay vẫn không ngừng, đầu ngón tay bắn ra ánh sáng màu lục, đưa vào cái kén không lồ.

Tầng sáng không ngừng tăng vọt, đến khi cái kén lớn bằng một người thì sắc mặt Bạch Miếu đã tái nhợt.

Cái kén xanh lá đột nhiên vỡ ra, lục quang mãnh liệt bắn bốn phía. Bóng người từ trong kén rơi xuống, Bạch Miếu bay người lên đỡ được bóng dáng ấy.

“A miếu. . . .” Nhìn thấy hình dáng quen thuộc, Lâm Hoa nắm váy Bạch Miếu, muôn vàn uất ức xông lên đầu, nàng nghẹn ngào nói: “Người rốt cuộc đã trở lại.”

“Dao Dao, thật xin lỗi.”

Người trong ngực nhẹ đến không tưởng tượng nổi, vốn chiếc cảm tròn tựa thịt giờ trở nên nhơn hoắc, hai mắt linh hoạt giờ ảm đạm không ánh sáng, Bạch Miếu chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, khóe mắt ướt át, nàng ôm nàng ấy định rời đi.

Không ngờ lúc đi lại bị ngăn trở.

Bạch Miếu lạnh lùng nhìn đóa mây đen ở cửa, phát giác người trong ngực trở nên cứng ngắt.

“Tránh ra.” cả người Bạch Miếu tản ra tức giận kinh người, trên người mơ hồ phát ra hào quang màu lục.

Đối với sự tức giận của Bạch Miếu, đám mây hình như không phát giác ra, khiêu khích đem thân hình bành trướng lớn mấy phần, chặn cửa phòng cực kỳ chặt chẽ.

Lâm Hoa bắt lấy cánh tay Bạch Miếu muốn nâng lên, khiếp sợ mở miệng: “Thôi, ta sống ở chỗ này cũng được, người mang cho ta chút gì ăn là tốt rồi.”

Bạch Miếu cúi đầu nhìn bóng dáng khiếp đảm trong ngực, chỉ cảm thấy lửa giận không thể áp chế, nàng lạnh lùng quát: “Phong Thanh Vân, tránh ra, đừng ép ta động thủ.”

Đám mây run lên như e sợ cái gì, cuối cùng không cam lòng co lại thành một đoàn nho nhỏ. Không gian thoáng đặng, một bé trai phấn ngọc mày ngài xuất hiện tại cửa.

Tiểu nam hài kia chừng bảy tám tuổi, diện mạo thanh tú, môi hồng răng trắng, mặc áo thiên thanh, đai lưng bạch sắc, chân đeo hài.

Bộ dáng này, vẻ mặt này, rõ ràng là tiểu Thiên vương Yêu Giới, Phong Thanh Vân.

Phong Thanh Vân chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn mở miệng: “Bạch Miếu tỷ tỷ, người sao lại che chở nàng ta làm cái gì?”

Đứt lời còn khinh thường liếc mắt nhìn Lâm Hoa suy yếu một cái, khinh bỉ nói: ” Đồ vô dụng như vậy, chết đi cho sạch sẽ.”

“Câm miệng.”

Phong Thanh Vân chưa từng thấy Bạch Miếu phát hỏa lớn như vậy, lại còn vì con gà rừng vô dụng kia, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức.

Thấy hần như thế, Bạch Miếu rất tức giận, vỗ một cái lên đầu hần, chỉ vào căn phòng bừa bãi, căm hận nói: “Phong Thanh Dương bảo ngươi canh chừng nàng sao?”

” Không phải đang rất tốt sao.” Thấy Bạch Miếu u ám, âm thanh Phong Thanh Vân càng ngày càng thấp, mấy chữ cuối cùng cơ hồ ngậm trong miệng: “Không phải còn chưa chết sao?”

Mạng con gà rừng này thật dày, bất luận hần giày vò nàng thế nào, nàng đều không chết, luôn có thể ngay lập tức bò dậy, nghĩ hết biện pháp chống lại hần, hần gần như cũng bắt đầu thích cuộc sống với nàng. Nếu không phải mấy ngày trước nàng đã quá phạm, muốn dùng sợi dây đỏ đã đứt trời hần lại, hần sẽ đến mức quăng hết cơm canh của nàng sao?

Vậy mà nàng ấy không chịu được đói, mới năm sáu ngày chưa ăn đã đói chóng mặt rồi? Từ lúc hần ra đời đến nay còn chưa bao giờ ăn, không phải vẫn hoạt bát sao? Nàng nhất định là biết Bạch Miếu tỷ tỷ sẽ tới nên cố ý làm thành bộ dáng này, hại hần bị Bạch Miếu tỷ tỷ mắng. Đều do nàng làm việc xấu, nghĩ đến đây, Phong Thanh Vân hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Hoa một cái.

Thấy ánh mắt không tốt của Phong Thanh Vân, sắc mặt Bạch Miếu lại trầm xuống mấy phần. Ban đầu lúc ở nhà cô, Phong Thanh Vân mặc dù thỉnh thoảng đánh sét Lâm Hoa mấy lần, nhưng chưa bao giờ làm chuyện quá đáng. Lần này, phía sau hần nhất định có người bày mưu tính kế, ánh mắt Bạch Miếu buồn bã, ở Phượng Thần cung trừ hần ra còn ai sẽ đặc biệt đối phó nàng ấy?

“Còn không mau dọn dẹp gian phòng kia?”

Phong Thanh Vân há mồm muốn nói, nhìn thấy ánh mắt không tốt của Bạch Miếu, đành đem lời nói nuốt vào trong bụng, bất đắc dĩ dọn dẹp phòng.

Thấy Phong Thanh Vân rút cuộc cũng an tĩnh lại, Bạch Miếu thở ra, nàng đúng là sợ đứa nhỏ này nổi tính ngang bướng.

Suy nghĩ một chút, đang là ban ngày, ra cửa có thể gặp Tịch Nguyệt Đế Cơ, như vậy tất cả công sức đều đổ bể. Nàng thở dài, lấy một sợi tóc, biến thành giường đệm, đem Lâm Hoa yếu đuối đặt trên giường.

Lâm Hoa chỉ cảm thấy giường đệm thoải mái vô cùng, khóe mắt lại thấy cái tên khi dễ nàng thật lâu đang dọn dẹp phòng, trong lòng cực kỳ sung sướng, thần kinh căng thẳng liền buông lỏng, ngất đi.

63. Chương 64: Mất Hồn Trận, Chấn Hồn Châm (1)

Bạch Miếu đau lòng nhìn Lâm Hoa nằm trên giường.

Chưa bao giờ thấy nàng ấy suy yếu như vậy. Trong trí nhớ của nàng, nàng ấy vĩnh viễn là người có sức sống mãnh liệt, tinh lực vô tận, ai ngờ chỉ mới một năm không gặp, nàng ấy lại biến thành bộ dạng này. Sắc mặt tái nhợt, thoi thóp nằm trên giường, giống như toàn bộ tinh lực đều bị hút sạch.

Lẳng lẳng nhìn nàng ấy hồi lâu, Bạch Miếu quét mắt dò xét căn phòng bị phá hư không còn hình dáng.

Từ lúc bước vào gian phòng, nàng đã mơ hồ cảm thấy gian phòng kia có chút quỷ dị, đến khi muốn xem xét kỹ lưỡng thì lại bị phân tâm bởi tình trạng của Lâm Hoa.

Sau khi xử lý xong xuôi nàng nắm cánh tay như que củi của Lâm Hoa, nội tâm từ từ bình tĩnh lại, cảm giác âm lãnh càng rõ ràng.

Theo cảm giác tìm kiếm, Bạch Miếu đột nhiên quay đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vách tường phía tây.

Bạch Miếu đứng dậy, nhẹ nhàng thả tay Lâm Hoa ra, cẩn thận dịch lại góc chần, rồi mới xoay người tới gần bức tường.

Càng đến gần vách tường, vẻ mặt Bạch Miếu càng nặng mấy phần, đến khi đứng trước vách tường màu đỏ, mặt Bạch Miếu đã hoàn toàn đen thui. Hai mắt chăm chú nhìn, ngân quang lóe qua hai mắt, đầu ngón tay phải xuất hiện ánh sáng màu lục, châm bạc trên tường liền rơi vào lòng bàn tay.

Châm bạc vừa vào tay, một cỗ âm lãnh liền theo lòng bàn tay chạy đến tim, Bạch Miếu khẽ run lên, hai mắt là vẻ tàn khốc, hào quang xanh lục đem ngân châm bọc lại, ngăn cách cảm giác lạnh lẽo.

Cái này là.

Bạch Miếu biến sắc, phút chốc biến mất khỏi vị trí, đến lúc nàng trở lại, trong lòng bàn tay đã nhiều thêm ba miếng châm bạc, là lấy từ ba bức tường còn lại.

Nếu có thêm những châm bạc này, nước ở đó sẽ không còn là nước bình thường nữa.

Bạch Miếu cẩn thận thu hồi vật trong lòng bàn tay, cúi người tỉ mỉ quan sát mặt đất ẩm ướt đã được dọn dẹp, từ ngoài nhìn vào đây chỉ là nước bình thường, Bạch Miếu chạm tay vào lớp nước bên dưới.

Đầu ngón tay vừa chạm, cảm giác lạnh lẽo thấu xương liền truyền khắp toàn thân, Bạch Miếu nhanh chóng thu tay lại, đầu ngón tay đã biến thành tím bầm, hẳn là bị tổn thương do giá rét.

Sắc mặt Bạch Miếu đại biến, phải biết rằng nàng là Thần Thụ, trong thiên hạ ít có thứ gì có thể thương tổn nàng, trước mắt chỉ nước bình thường lại dễ dàng phá vỡ tầng khí hộ thể của nàng.

Nước này chỉ sợ chính là nước Thái Âm trong truyền thuyết.

Bạch Miếu cẩn rằng, gương mặt xinh đẹp vặn vẹo, nghĩ đến căn phòng đầy nước lúc nàng mới bước vào, lạnh lẽo từ đáy lòng bốc lên. Người kia, phí hết tâm tư để lấy những thứ này, đến tột cùng là muốn làm gì?

“Phong Thanh Vân, người qua đây.” Bạch Miếu trầm giọng kêu, lạnh lùng nhìn chăm chăm Phong Thanh Vân đang núp trong góc phòng, cố gắng giả bộ như mình không tồn tại.

“Bạch Miếu tỷ tỷ.”

Phong Thanh Vân chậm chạp đến trước mặt Bạch Miếu, lấy lòng kêu.

“Phong Thanh Vân, ta hỏi người, nước này xuất hiện từ lúc nào?” Lửa giận thiêu đốt trong lòng, Bạch Miếu miễn cưỡng áp chế tức giận, hỏi thăm.

“Một tháng trước.” Thấy vẻ mặt Bạch Miếu không đúng, Phong Thanh Vân vội vàng phải sạch quan hệ: “Nước này không phải do ta làm, thực sự không có quan hệ với ta.”

Hắn cũng rất uất ức nha, không giải thích gì đã bị phái tới đây thi hành nhiệm vụ vợ vắn, hẳn là người phải làm chuyện lớn, chuyện nhỏ nhất như vậy sao lại bắt hắn làm? Ai biết việc trông chừng người khác cũng lắm phiền phức như vậy? Tính tình nữ nhân kia không nói, bây giờ còn liên lụy đến hắn, hắn muốn học máu lấm nha.

Nghĩ như vậy, trong mắt Phong Thanh Vân liền hiện vẻ uất ức, buồn bực nói: “Bạch Miếu tỷ tỷ, có lẽ người có thể hỏi Dương ca.”

Vừa dứt lời, gian phòng đã không thấy tung tích Bạch Miếu, Phong Thanh Vân bĩu môi, thu hồi vẻ mặt đáng thương, biết sớm như vậy hẳn nên đổ hết tội lỗi cho người khác, cần gì kéo dài tới hiện tại.

Hung hăng trừng mắt liếc Lâm Hoa nằm bẹp trên giường, nghĩ đến bạo tử Bạch Miếu, Phong Thanh Vân cũng không dám làm động tác dư thừa nào, chỉ đành hết sức kìm nén hóa về nguyên hình, ảo não tránh vào góc.

.....

Phong Thanh Dương đang dựa trên giường mềm, không chút để ý lật sách trong tay.

Ừm, vóc người tiểu yêu tinh Yêu Giới đúng chuẩn, chắc chắn, kỹ thuật thật không tệ. Nội tâm Phong Thanh Dương nhận nhạo không dứt nhưng trên mặt vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt xuất trần. Đây chính bản hiểm mà hắn liều chết giành lại từ tay Phượng Thần, trong lục giới chỉ có một quyền. Tranh vẽ tinh xảo, giống thật như đúc, mặc dù đã xem qua không biết bao nhiêu lần, hắn vẫn cứ yêu thích không buông tay, tâm triều bắt đầu khởi động.

Chính là cửa phòng “Bành” một tiếng bị người dung lực đá văng, trong chớp mắt, hương thơm thơm nồng, bóng người xanh lục xuất hiện trước mặt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt Phong Thanh Dương cứng đờ, vội vàng ném sách trong tay xuống gầm giường, sau đó hơi mất tự nhiên đứng dậy, che lại thân thể đã biến hóa.

Bạch Miếu đối với hành động mờ ám hình như không phát giác, bực tức nhìn chằm chằm nam tử lạnh nhạt trước mắt, hung tợn nói: “Người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Phong Thanh Dương hơi sững sờ, không hiểu nói: “Ta lại làm chuyện gì có lỗi sao?”

Thấy bộ dạng vô tội, Bạch Miếu hận hận ném vật trong tay ra, Phong Thanh Dương theo bản năng tiếp được, lòng bàn tay mở ra, bốn miếng châm bạc dài ba tấc trôi lơ lửng trên lòng bàn tay hắn.

Phong Thanh Dương hơi biến sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Người đã biết?”

“Ta không biết.” Bạch Miếu chăm chú nhìn nam tử trước mặt, trầm giọng hỏi: ” tại sao người làm vậy? Nàng vô tội.”

“Vô tội?” Phong Thanh Dương chê cười, “Người đã phát hiện những thứ này, cũng đã biết ta làm, thời gian một tháng, bằng bản lĩnh của một con gà rừng nhỏ làm sao có thể chống đỡ? Người nói nàng vô tội?”

Phong Thanh Dương đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: “Ta nói cho người biết, Mất hồn trận hao phí công lực ngàn năm của ta, bốn phương đều khảm Trấn hồn châm, lấy nước Thái Âm áp trận, thêm công lực của Thanh Vân, vẫn không làm gì được nàng. Chẳng lẽ người còn nghĩ nàng đơn giản sao? Chẳng lẽ người quên hành động hôm nàng nổi điên?”

Hô hấp Bạch Miếu cứng lại, cơn ác mộng lại hiện lên trước mắt, ngọn lửa ngập trời, thiêu cháy cây quan, bản thể không chịu được lửa, sụp đổ dưới ngọn lửa. Một khắc kia, tình cảnh đã chìm vào quên lãng lại xuất hiện, nàng tức giận muốn phản bác: “Nhưng.”

“Không có nhưng gì hết, ” Mặt Phong Thanh Dương lộ vẻ dữ tợn, “Nếu nàng ta thật là người vô tội, Mất hồn trận sẽ được ta triệu hồi, ta không định tổn thương nàng ta chút nào, nhưng tất cả người tận mắt nhìn thấy, nàng thật đơn giản như vậy sao?”

“Mất hồn trận bị làm giảm linh khí con người, hai người chúng ta ở trong trận cũng không thể chịu được quá nửa năm, nếu nàng chỉ là một con gà rừng, linh hồn đã sớm bị tiêu diệt, há có thể chịu đến hôm nay?”

“Sau khi người đi, ta đã mơ hồ phát hiện, linh hồn của nàng đang nhanh chóng lớn lên. Ta phát hiện khác thường, liền nhốt nàng vào phòng, cho đến một tháng trước, mới bày Mất hồn trận, cũng dựa vào nước Thái Âm áp trận, thêm Thanh Vân vạn năm tu hành, cũng chỉ miễn cưỡng che đi linh hồn của nàng, không cho tiết ra ngoài.”

“Tịch Nguyệt Đế Cơ không biết có mục đích gì, nếu bị nàng phát giác con gà rừng này khác thường, người nghĩ sẽ như thế nào?”

“Ta đây có cặp mắt nhìn thấu vạn vật thế gian, lại duy chỉ có không nhìn thấu nàng, cộng thêm những hành động kỳ dị của nàng, ta sao an tâm để nàng sống trên đời này?”

Nói xong câu cuối, trong mắt Phong Thanh Dương đã mang theo vẻ điên cuồng: “Ta tuyệt đối không muốn Phượng Thần gặp nguy hiểm, dù là Nghịch thiên cải mệnh, cũng không hối tiếc.”

64. Chương 65: Mất Hồn Trộn, Chấn Hồn Trâm (2)

Thiên địa sơ khai, đại hoang hỗn độn, trời đất chưa tách rời.

Qua mấy trăm triệu năm, từ hỗn độn sinh ra Bàn Cổ đại thần, Bàn Cổ đại thần ngậy ngốc bao năm tháng, cảm thấy không gian hỗn độn này hết sức đơn điệu, liền dùng búa trong tay, bẻ mặt hỗn độn liền có vết nứt. Bàn Cổ thấy thế liền mừng rỡ, không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng tách được không gian hỗn độn.

Thanh giả thẳng lên trời, Trọc giả là đất.

Thiên Địa sơ khai, âm dương trộn lẫn, tai nạn không ngừng.

Đến khi Nữ Oa đại thần ra đời, âm dương mới được tách ra, Nữ Oa lấy một thân công đức vô thượng nặn đất thành người, đem dương khí ép cơ thể nam nhân, còn âm khí vào cơ thể nữ nhân.

Từ đó Càn Khôn xoay vòng, thiên địa ổn định.

Giữa thiên địa, âm dương khắc chế lẫn nhau thì bình an vô sự, nếu âm thịnh dương suy hay dương thịnh âm suy, một bên bị áp chế thì chắc chắn thiên hạ đại loạn.

Từ ngày Lâm Hoa nổi điên, lửa đốt thần thụ, Phong Thanh Dương liền thấy không ổn. Cô gái này thuần âm, mà linh hồn Lâm Hoa lại là cực dương, đúng là vô cùng quỷ dị.

Vì vậy, Phong Thanh Dương bắt đầu chú ý Lâm Hoa, nhưng không phát hiện có gì bất ổn. Lo lắng trong lòng từ từ giảm xuống, cho đến khi Đế Cơ đến, tinh hồn Lâm Hoa nhanh chóng bành trướng, dương khí đại thịnh nhưng nàng vẫn không hề biết gì.

Nhốt Lâm Hoa vào phòng, Phong Thanh Dương mỗi ngày đều đến xem xét, nhưng tốc độ tăng trưởng của tinh hồn lại hoàn toàn ngoài dự kiến. Thêm vào thời điểm phức tạp này, Phượng Thần cũng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Phong Thanh Dương mới phải hạ thủ, bày trận ngoạn độc.

Cái gọi là Mất hồn trộn, thật ra cũng không có nhiều lực công kích, lập trận rất dễ. Chỉ cần là người có chút hiểu biết, đều có thể phá trận. Mà mất hồn trộn chỉ có một tác dụng duy nhất, là làm suy nhược linh hồn con người, đây chính là điểm độc ác nhất.

Vạn vật thế gian, linh hồn là khó tu dưỡng nhất, chỉ cần bị suy nhược, sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, rất khó để khôi phục lại. Vì vậy, cho dù là thần tiên hay yêu ma, tinh hồn đều cực kỳ được coi trọng, thủ hộ từng lớp, phòng ngừa bị người ám toán.

Mà mất hồn trộn là yêu thuật, rất tổn hại tu vi người lập trận, bình thường chỉ dùng để thẩm vấn phạm nhân quan trọng.

Phong Thanh Dương lần này bày Mất hồn trộn, cũng dùng vật độc nhất —— Trấn Hồn châm.

Trấn Hồn châm là vật của Ma giới, thủ đoạn tinh luyện rất máu tanh. Trấn Hồn châm lấy từ phần xương đuôi Ma Long con. Xương của Ma long là vật cực âm hàn, dài chừng 6 tấc, lớn bằng ngón cái, chuyên dùng để đối phó với phản đồ Ma giới.

Ma tu bị hành hình Trấn hồn châm, không chỉ chịu đau đớn mà còn không cách nào tránh thoát, đến khi chịu đủ mười năm sống không bằng chết, mới có thể rút ra. Trấn Hồn châm phải xuyên qua 810 ma đầu, mới có thể mài thành bộ dáng mỏng manh như hôm nay.

Bởi vì dính máu ma đầu, vô số oán khí tụ lại nên Trấn Hồn đình càng âm độc. Vật này cực kỳ khó có được, toàn Ma giới đến nay mới chỉ có mười sáu cây, có thể nói là vật của chí bảo Ma giới. Không biết Phong Thanh Dương làm cách nào có được.

Trấn hồn châm có rất nhiều công dụng, dùng để tăng cường Mất hồn trộn cũng đã rất phí tâm, lại còn kết hợp với nước Thái Âm. Hao tổn vạn năm tu vi, Phong Thanh Dương bày trận này, coi như đã bỏ rất nhiều tâm huyết, nhưng hiệu quả quá nhỏ, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế tinh hồn Lâm Hoa, không để nó bành trướng nữa, chứ khó có thể diệt hết.

Bạch Miếu lấy đi Trấn Hồn châm, Mất hồn trộn này coi như bị phế, không còn chỗ dùng, tinh hồn đã tổn công áp chế mà lại bị phát hiện, hậu quả sẽ khó lường.

Nếu bị Đế Cơ phát giác.

Nghĩ đến đây, mặt mũi Phong Thanh Dương tối tăm, cắn răng nói: “Bạch Miếu, ngươi cũng không hi vọng Phượng Thần sẽ gặp chuyện không may chứ?”

Bạch Miếu im lặng, nàng tất nhiên không hy vọng Phượng Thần có chuyện, nhưng Dao nhi.

Thấy Bạch Miếu do dự, vẻ mặt Phong Thanh Dương càng âm trầm, theo tay vung lên, ánh sáng xanh nhạt bay tới trước mặt Bạch Miếu. Phong Thanh Dương xoay người, lạnh nhạt nói: “Nếu không muốn Phượng Thần bị thương, ngươi hãy đem Trấn Hồn châm cắm cơ thể nàng, tuyệt đối không để tinh hồn nàng tiết ra ngoài.”

Sắc mặt Bạch Miếu đại biến, đột nhiên lui về sau mấy bước, run giọng cự tuyệt: “Không được.”

Trấn Hồn châm và tinh hồn Dao nhi tương khắc, chỉ mới gắn trên tường đã khiến nàng suy yếu đến vậy, nếu găm vào cơ thể, loại đau khổ này, sao có thể chịu được?

Nàng không thể chỉ dựa mỗi lời nói của hắn, đã tổn thương Dao nhi, nàng. Là vô tội.

Nghĩ tới cơ mật nàng thám thính được trong một năm này, Bạch Miếu đột nhiên dừng bước, nếu sự kiện kia là thật, Phượng Thần chẳng phải là sẽ.

Tuyệt vọng nhìn chằm chằm đoàn lực sắc lơ lửng trên không trung, trong mắt chảy xuống hai hàng lệ trong suốt. Bạch Miếu khó khăn tới gần lực quang, bước chân nặng nề như đeo ngàn cân, mỗi bước đi là mỗi bước dẫm trên mũi dao.

Quãng đường ngắn ngủn vài bước lại như đi cả vạn năm, cuối cùng cũng đến trước mặt lực quang. Nàng chết lặng đưa chúng vào lòng bàn tay.

Thu hồi lực quang bảo hộ, bốn cái gân châm liền hiện ra, hàn ý lạnh thấu xương, nháy mắt bao trùm toàn thân nàng, lông mi dài khẽ run rẩy, che giấu bi thương trong mắt, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt nàng đã không còn chút tình cảm nào, lãnh băng như đêm rét tháng đông.

Bạch Miếu mở miệng, âm thanh mát lạnh như suối,: “Thần Đế đã lấy được mũi tên Tru Thần.”

Nói xong, liền nhanh chóng cất vật trong tay, xoay người rời đi.

“Bạch Miếu” Phong Thanh Dương mở miệng, âm thanh mang theo một tia mệt mỏi, “Nàng ấy sẽ không chết.”

Hơi thở sau lưng biến mất, Phong Thanh Dương cúi đầu nhìn lòng bàn tay vốn trắng nõn đã biến thành một mảnh tím đen, đầu ngón tay khẽ cọ, liền rớt xuống một mảnh huyết nhục.

Thấy tình cảnh này, Phong Thanh Dương lắc đầu cười khổ, tay phải hóa ra một thanh thủy, cẩn thận khoét phần bị hoại tử đi, đến khi lộ ra xương trắng, cảm giác đau nhức mới giảm bớt.

Ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vết thương kinh khủng, trong miệng tràn ra tiếng thở dài, Phong Thanh Dương thì thầm: “Thực sự hữu dụng sao?”

Ánh trăng bạc từ cửa sổ chiếu vào, soi sáng một phần mái tóc đen nhánh, không ai chú ý ánh trăng lúc này khẽ lay động, nhanh như ảo giác .

Phượng Thần cung.

Ngón tay thon dài không chút để ý đùa bốn sợi tơ mỏng trong tay, hơi thở mùi đàn hương theo sợi tơ quấn quanh đầu ngón tay, duyên dáng bò tới bên tai cô gái, giống như người tình nhẹ giọng thì thầm.

Không nghe được sợi tơ đang nói gì, chỉ cảm thấy âm thanh kia thật tuyệt vời, mang theo mị hoặc không nói thành lời.

Trên sạp, mỹ nhân nằm nghiêng, mắt đẹp mang theo nét kinh ngạc, tay ngọc khẽ vung, sợi tơ liền biến thành từng ánh huỳnh quang chiếu xuống trong không khí.

Tìm vài ngàn năm, cuối cùng lại ở đây, bờ môi nàng nổi lên ý cười châm chọc, thật đúng là ý trời a.

65. Chương 66: Lòng Bạch Miếu

Đứng trước cửa phòng, Bạch Miếu do dự, trong mắt thoáng qua vẻ không nỡ. Phải làm thế nào? Cảm giác âm lãnh trong lòng bàn tay xông vào thần trí nàng, trong tâm niệm niệm, việc đã đến nước này, nàng không thể do dự.

Mạng của nàng ấy cuối cùng vẫn kém hẳn .

Bạch Miếu hạ quyết tâm, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng rất an tĩnh, Phong Thanh Vân đã không thấy tung tích, mặt đất bừa bãi đã trở về hình dáng ban đầu, Phượng Thần vốn không nên xuất hiện lại đang ngồi trên giường, mái tóc dài màu đỏ xõa trên giường, quần chặt cô gái nằm trên giường, như một cái kén khổng lồ.

Tình cảnh trước mắt thật không ngờ, Bạch Miếu đứng đờ, tay trái vẫn duy trì động tác mở cửa, dưới tay nhanh chóng len lén che giấu sau lưng.

Phượng Thần lười biếng tựa vào giường, tóc đỏ theo động tác của hắn buộc càng chặt, Phượng Thần ngoái đầu nhìn, thấy Bạch Miếu như một pho tượng đứng ở cửa, khe thở dài, nhẹ giọng nói: “Tạo hình đủ rồi thì vào đi.”

Bạch Miếu nghe vậy liền do dự đi tới, đi một bước lại dừng ba bước, tựa hồ như đang suy tư nên đi như thế nào, nhấc chân như thế nào, rơi xuống chỗ nào. Mỗi bước đều cũng suy nghĩ thật kỹ, ngăn ngừa có mấy bước mà nàng tốn nửa canh giờ.

Phượng Thần cũng không thúc giục, suy tư nhìn chăm chăm Bạch Miếu, trông mắt đen thoáng qua vẻ phức tạp.

Mè neho hồi lâu, rốt cuộc cũng tới trước mặt Phượng Thần, hai đầu gối Bạch Miếu trườn xuống, liền té quy xuống đất, : “Điện hạ, Bạch Miếu biết sai.”

Phượng Thần không trả lời, nhìn chăm chăm bóng dáng quật cường, miệng nàng tuy nói mình có lỗi, nhưng trong lòng chưa chắc đã cho là như vậy.

Bạch Miếu nhìn đế giày đen của Phượng Thần, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm, những ký ức xưa lại bùng lên trong đầu, những hình ảnh rõ ràng xuất hiện trước mắt.

Năm tháng dài đằng đẳng, trong thiên địa chỉ có một mình nàng, nàng chịu đựng cô tịch chỉ vì hắn khe vuốt ve cành cây khô run rẩy của nàng, hắn nói, chờ tất cả kết thúc, hắn sẽ trở lại, cùng nàng vượt qua năm tháng dài đằng đẳng.

Nàng nhớ lời hắn cho dù khi đó nàng vẫn chưa tu thành hình người, lại cố chấp coi đó là cam kết, trở thành tín niệm của nàng. Nàng liền thủ vệ ở đây, chờ hắn trở về.

Một lần đợi chính là vạn năm, nàng từ một cây non yếu ớt trở thành đại thụ che trời, tu thành hình người, hắn vẫn chưa trở lại. Nàng cuối cùng cũng không nhẫn được, len lén sử dụng năng lực của mình, qua lời những cây cỏ xung quanh biết được hắn vẫn mạnh khỏe.

Sau khi hắn trở lại, lòng nàng liền tràn đầy kích động, muốn đến gần hắn, lại không biết mở miệng như thế nào, nói cho hắn biết nàng vẫn đợi hắn, cho dù hắn đã quên mất.

Hắn dựng Phượng Thần cung trên tán cây của nàng, từ đó liền ở lại nơi này. Hắn ở Phượng Thần cung vài ngàn năm, mà nàng lại chỉ dám núp trong tán cây, len lén nhìn hắn.

Nàng không dám gặp hắn, nàng sợ hắn quên mất nàng, chỉ dám đợi đêm khuya, len lén hóa thành hình người, đưa cho hắn trái cây của nàng.

Nhìn thấy những trái cây kia, hắn liền biết nàng vẫn tồn tại. Nàng thấy hắn lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi đến đây, nàng nghe hắn gọi nàng, nhưng nàng vẫn không dám xuất hiện trước mặt hắn, chỉ lặng lẽ trốn ở góc phòng, nhìn hắn, cho hắn những trái cây kia.

Nàng biết nàng quá nhút nhát, nàng dám xuất hiện trước mặt Hỏa Kỳ Lân thích phồng hỏa đốt mọi thứ, cũng như đám mây đen hờ chút là sấm chớp bùng bùng, trời mưa như trút, lại cô đơn không dám xuất hiện ở trước mặt hắn.

Sau khi hắn rời đi, nàng sợ hắn sẽ không trở về nhưng cũng không dám lên tiếng giữ lại, chỉ ngây ngốc ngồi trên ngọn cây rơi lệ, mờ mịt nhìn trời, chờ hắn trở lại.

Nàng chờ ngàn năm, hắn đã trở về. Cuối cùng nàng không thể nhẫn nại được nữa, chạy tới trước mặt hắn, ôm hắn khóc lớn, lời nói không liền mạch, kể rõ nỗi nhớ nhung.

Nàng không muốn hắn lại rời đi.

Sau lại, hắn tới tới lui lui, mỗi lần đi chính là ngàn năm, nhưng nàng đã không còn mê mang như trước, hắn đồng ý với nàng, hắn sẽ trở lại, nơi này là nhà của hắn.

“Bạch Miếu.”

Âm thanh Phượng Thần kéo lại suy nghĩ của nàng, Bạch Miếu theo bản năng ngẩng đầu nhìn, trên mặt Phượng Thần hiện đầy vẻ mệt mỏi chạm vào mắt nàng, lòng nàng đột nhiên co rút mạnh, giống như bị người dùng lực xoa bóp, đau đớn không dứt.

“Điện hạ.”

Bạch Miếu muốn tiến lên, lại bị Phượng Thần ngăn cản.

Phượng Thần mệt mỏi khoát tay, trong âm thanh mang theo uể oải: “Bạch Miếu, người đã ở bên cạnh ta bấy lâu người bao lâu?”

“Không nhớ rõ.” Bạch Miếu thả lỏng đôi tay, mê mang Phượng Thần, không hiểu ý hắn.

“Vì ta, đáng giá sao?”

Phượng Thần phát tay, tay phải Bạch Miếu tự động mở ra, bốn miếng châm trong lòng bàn tay nhẹ nhàng hiện lên, chậm rãi bay tới tay hắn.

“Bạch Miếu, không cần sử dụng năng lực của người nữa, ta không thể che chở được người.”

Bạch Miếu nghe vậy, sắc mặt đại biến, đột nhiên nhào tới trước, lôi vạt áo Phượng Thần, khổ sở cầu khẩn nói: “Điện hạ, ta không dám, đừng vứt bỏ ta.”

Nàng sao dám quên, hắn là Phượng Thần, chỉ cần hắn nguyện ý, trong Phượng Thần cũng không có chuyện gì có thể gạt hắn —— mọi thứ ở Phượng Thần cũng đều là từ thần lực hắn biến thành, hắn sao có thể không biết.

Nàng bắt lấy ống tay áo hắn, giống như người chết đuối cố gắng níu lấy cọc rơm, trên mặt tràn đầy nước mắt, nàng sao có thể rời xa hắn?

Nàng biết nàng sai rồi, nàng không nên sử dụng năng lực của mình. Thần giới và Phượng Thần như thủy hỏa bất dung, biết rõ sự tồn tại của nàng là cấm kỵ. Nàng biết, vào thời khắc này, nàng sao lại muốn thám thính bí mật Thần giới? Nàng chắc chắn Thần giới sẽ không phát hiện ra nàng sao?

Tịch Nguyệt Đế Cơ vẫn còn ở Phượng Thần cung, nàng sao lại không thể nhẫn nhịn?

Nếu Thần Đế biết sự tồn tại của nàng, hoàn toàn xé nát tấm mặt nạ giả nhân giả nghĩa, đó không phải là hại Phượng Thần sao?

Nhưng, nếu không phải nàng mạo hiểm thám thính, nàng sẽ không biết Thần giới đã tìm được Tru Thần Cung, đó là mũi tên Sát Thần, Thần Đế có giết hắn.

“Bạch Miếu, đứng lên đi.”

Phượng Thần đỡ nàng dậy, khuôn mặt Bạch Miếu trắng bệch, cả người run lấy lấy, Phượng Thần nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tóc đỏ đột nhiên rút ngắn, người trên giường từ từ lộ ra, sắc mặt vốn tái nhợt đã khôi phục hồng hào, Phượng Thần lại hao phí thể lực cứu nàng?

Bạch Miểu nắm chặt tay, móng tay khảm vào da thịt thật sâu nhưng nàng lại không hề cảm thấy đau đớn. “Bạch Miểu, mặc kệ các người muốn làm gì, nàng là vô tội.” Phát giác cô gái trong ngực biến hóa, Phượng Thần buông nàng ra, trầm giọng nói, “Không được tổn thương nàng.”

“Nhưng. . . .” Cách làm của Phong Thanh Dương không phải hấn ngằm cho phép sao?

“Bạch Miểu, người không phải biết nàng là ai, người chỉ cần nhớ người là ai là tốt rồi.” Phượng Thần nhìn chằm chằm Bạch Miểu, gần từng chữ một: “Không được phản bội ta.”

Phản bội? Bạch Miểu hoảng hốt lắc đầu, nàng sao có thể phản bội hấn?

“Vậy đồng ý với ta, không cần tổn thương nàng.”

Bạch Miểu ngây ngô gật đầu, nhìn Phượng Thần hài lòng rời đi, nàng quay đầu nhìn Lâm Hoa hôn mê trên giường.

Thật xin lỗi.

Nàng thầm nói.

Cho dù bị hấn cho là phản bội, nàng cũng không thể nhìn hấn bước vào vực sâu.

Biết rõ nàng ấy có thể uy hiếp người, ta vẫn mặc ọi chuyện tiến triển. Thật xin lỗi, ta không làm được.

66. Chương 67: Gà Rừng Bị Thương Nặng

Người đã từng thích một người chưa?

Thần yêu hai giới giao chiến, Thần giới vẫn thảm bại, Phượng Thần như cũ lại dọn dẹp tàn cuộc.

Trước khi đi, Phượng Thần giao phó: “Bạch Miểu, trông chừng Dao Hoa, đừng để nàng gây họa.”

Bạch Miểu trợn mắt, nhỏ giọng lên tiếng.

Thấy nàng như thế, Phượng Thần khẽ than thở, vỗ vỗ bả vai nhỏ bé của nàng, cảm thấy thân thể nàng bông chốc cứng ngắc: “Bạch Miểu, đừng làm ta thất vọng.”

Thân hình Bạch Miểu khẽ nhúc nhích, không dấu vết tránh tay Phượng Thần, nhiệt độ trên vai mới từ từ giảm xuống, Bạch Miểu khẽ nâng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm dung nhan tinh xảo, cố cười nói: “Bạch Miểu biết, Điện hạ cứ yên tâm.”

Ánh mặt trời sáng rõ chợt trở nên chói mắt, Bạch Miểu ngơ ngác nhìn theo hướng Phượng Thần rời đi, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước, cắn chặt môi đến rỉ máu.

Thật xin lỗi, lại gạt người. . . .

Bạch Miểu đứng bên ngoài Phượng Thần cung đến khi trăng lên ới hồi hồn, mệt mỏi vào trong.

Cánh cửa màu đen khổng lồ như miệng dã thú, nháy mắt đã nuốt lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng.

Bước vào trong, vừa xoay người đóng cửa phòng đã nghe thấy tiếng nói ở sau lưng:

“Bạch Miểu, nếu Phượng Thần biết người làm chuyện này thì thế nào?”

Bạch Miểu vội xoay người, dưới ánh trăng là một cô gái mặc cẩm y thanh tú, đến khi nhìn rõ mặt mũi, trên mặt Bạch Miểu đã không còn một giọt máu.

“Tham kiến Đế Cơ.”

Tịch Nguyệt Đế Cơ cười rục rịch như hoa xuân, nhưng những lời nói ra lại như dao sắc đâm vào trái tim Bạch Miểu: “Hấn cho phép một nữ nhân độc ác ở lại Phượng Thần cung sao?”

“Ta không biết ngài đang nói gì.” Bạch Miếu cố gắng trấn định, mặt không đổi nhìn Tịch Nguyệt Đế Cơ, phúc thân (nghe người) nói: “Đế Cơ, mời về.”

“Ha ha, không biết sao, cũng tốt, đợi Phượng Thần trở lại, tất cả liền sáng tỏ.”

Tịch Nguyệt Đế Cơ nở nụ cười nhẹ nhàng, lướt qua Bạch Miếu, hơi nước khê phất qua gương mặt Bạch Miếu, một lớp sương mù màu trắng nhạt tản ra, bao quanh Bạch Miếu.

Bàn tay trắng nõn đẩy cửa phòng, Tịch Nguyệt Đế Cơ quay đầu thản nhiên cười, quyến rũ vô cùng: “Người có biết năng lực của thị Nguyệt thần nữ không?”

Không cần chờ Bạch Miếu trả lời, Tịch Nguyệt Đế Cơ đã đập ánh trăng rời đi.

Thị Nguyệt thần nữ.

Trước mặt Bạch Miếu bỗng tối sầm, xụi lơ ngã xuống đất.

Lớp sương màu bạc trắng giống như một kết giới, chớp mắt đã bao phủ cả căn phòng.

Phượng Thần vừa đến chiến trường, Yêu Hoàng liền dẫn yêu binh rút lui, không cho Phượng thần cơ hội ra tay.

Nhìn này đại quân nhón nháo đại quân đi xa, Thần Đế mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Phượng Thần, lần này Yêu Hoàng tự mình mang binh, đây là cơ hội tốt để diệt trừ Yêu Hoàng. Yêu Hoàng vừa chết, Yêu Giới tất loạn. Người vì sao không ra tay?” Hai mắt Thần Đế đỏ bừng, lạnh lùng quát.

Phượng Thần nhàn nhạt nhìn lướt qua Thần Đế, nhàn nhạt mở miệng: “Yêu Giới đã lui binh, những cái còn lại, có quan hệ gì với ta đâu?”

Ngọn lửa màu đen bao phủ khắp chiến trường, những thi thể chất đồng như núi hóa thành tro bụi trong ngọn lửa.

Đợi ngọn lửa tắt hẳn, đã không thấy bóng dáng Phượng Thần.

Thần Đế cắn răng, trên mặt thoáng qua vẻ tàn nhẫn: “Thu binh.”

Phượng Thần, người cứ thoải mái đi, ta muốn nhìn xem ai sẽ là người cười đến cuối cùng.

Bị chính mình người thân bên cạnh tổn thương ruồng bỏ, loại đau đớn tê tâm liệt phế này, Lâm Hoa lần đầu tiên được thưởng thức.

Như một xác chết tê liệt trên mặt đất, nàng lâm không gian tối tăm, loại đau đớn không muốn sống này càng rõ rệt.

Nàng không thể mở mắt, không thể nói chuyện, chết lặng nằm đây, từ những cơn rần không ngừng bò qua thân thể, nàng đoán đây chắc là đất hoang.

Nàng không biết mình tới đây như thế nào. Hôm đó sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đã rời khỏi Phượng Thần cung, nằm ở một chỗ xa lạ, bên cạnh còn có một bọc quần áo lớn và ngân lượng, đầy đủ mọi thứ.

Lâm Hoa suy nghĩ hồi lâu, không hiểu tình hình lắm. Đứng trên tảng đá nhìn ra xa, phát hiện cách đó có một trấn nhỏ, nàng liền trèo xuống, kéo bọc quần áo khổng lồ đi về phía trấn.

Đi vài bước lại bị một cô gái che mặt ngăn lại.

Lâm Hoa cảm thấy người nọ hết sức quen thuộc, dáng người uyển chuyển dưới lớp áo đen, hai mắt lúng liếng đa tình, nàng nghĩ, đại khái nàng biết là ai.

Lâm Hoa đang muốn mở miệng kêu thì thấy nàng ta đột nhiên tiến lên, đầu ngón tay đánh về phía mặt nàng.

“A.”

Đau đớn dồn dập đánh tới, Lâm Hoa che mắt, chất lỏng ấm nóng từ kẽ tay chảy xuống, dính đầy gò má nàng.

Đau đớn còn chưa qua, cảm giác đau đớn khác lại đánh tới, Lâm Hoa khổ sở ngã xuống đất, thét chói tai giữa giữa.

” Thật là tuyệt.” Âm thanh lạnh lùng truyền vào trong đầu của nàng, Lâm Hoa giùng giàng, dùng hết hơi sức cuối cùng, khàn khàn giọng nói: “Tại sao đối với ta như vậy?”

Trả lời nàng vĩnh viễn chỉ là đau đớn không ngừng.

Sau đó, nàng bị vớt xuống nơi hoang dã không biết tên này.

Không biết qua bao lâu, bên người truyền đến tiếng bước chân sột soạt, một âm thanh dễ nghe vang lên bên tai nàng:

” Sao ngươi lại nằm ở đây?”

Âm thanh kia như tiếng trời, Lâm Hoa run rẩy, nhưng không có cách nào phát ra âm thanh, chỉ có thể yên lặng rơi lệ, chỉ mong người nọ tốt bụng, có thể một đao giúp nàng thoải mái hơn một chút —— nàng đã không còn hy vọng có người có thể cứu nàng, chỉ mong có thể cho nàng chết sáng khoái.

Hồi lâu sau không có âm thanh nào, người nọ sợ đã rời đi rồi, Lâm Hoa lâm vào tuyệt vọng, nàng biết mình hiện tại thể thảm đến không nỡ nhìn, nhưng nàng chỉ cầu xin hắn có thể giết nàng, không cần hắn cứu nàng, hắn lại chạy nhanh như vậy sao?

Bỗng nhiên có một đôi tay ấm áp nâng đầu nàng lên, ngọn lửa hy vọng trong lòng Lâm Hoa lần nữa dấy lên. Người nhìn đi, nhìn đi, tốt nhất cứ một đao đánh chết nàng đi.

Chỉ nghe người nọ khẽ di một tiếng, trong âm thanh tràn đầy kinh ngạc:

“Ta chỉ muốn biết, một con gà rừng nhỏ như người, sao lại có kẻ thù ác liệt như vậy, đánh nát xương cốt, lại còn hủy dung, rút gân, nhưng vẫn bảo vệ linh hồn bất diệt, không cho người chết đi, tổn công đưa Tụ hồn châu vào trong cơ thể người.” Lại nghe người nọ nói tiếp: ” Tụ hồn châu chính là bảo vật của Thần giới, có Tụ Hồn Châu cho dù thân thể người bị tổn thương bao nhiêu, dù là chỉ còn dư lại một cọng tóc, cũng sẽ không chết. Hạt châu kia che chở linh hồn người bất diệt, mà những tổn thương gặp phải, dưới tác dụng của tụ hồn châu, sẽ từ từ bình phục.”

“Chỉ là người Thần giới thật có sáng ý, lại đem thiên địa chí bảo này để giày vò.” Người nọ ngạc nhiên nói: “Ta nói, người rốt cuộc đã làm chuyện gì? Chọc giận người phương nào?”

Kỳ lạ, người này chẳng lẽ có tật xấu? Lâm Hoa ngây ngô nghĩ, nếu nàng biết đã không nằm ở đây rồi. . . .

Người nọ ngạc nhiên nói: “Ta chấp chưởng Yêu Giới vài ngàn năm, chưa từng thấy người nào ác độc như vậy, chơi đùa một cô gái không ra người không ra quỷ. Mà người cũng thật kiên cường, không có một chút tu vi, cũng không hộ khí, bị đau đớn như vậy, linh hồn vẫn chống trụ không bị phá vỡ.”

Lâm Hoa chợt thấy khổ sở giảm bớt không ít, nàng tò mò với gương mặt hiện tại này sao người nọ có thể nhìn ra nàng như hoa như ngọc đây?

“Nếu Thần giới ai ai cũng giống kẻ kia, Yêu Giới sợ rằng sẽ bị diệt tộc.”

“Ta xem thương thế này, là lúc người tỉnh táo đã khoét đi hai mắt, rút xương sống, bóp vỡ từng khúc, chắc chắn, bộ dáng biến thái này, thật đúng là chướng mắt.”

“Quên nói cho người biết, ” âm thanh trầm thấp nói: “Nơi này là Yêu Giới, ta là Yêu Hoàng Già Nam.”

“Hôm nay tâm tình ta không tệ, nếu mười ngày sau, người còn chưa chết, ta liền từ bi cứu người một mạng a.”

Lâm Hoa chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như vậy, những thứ kia đâm vào linh hồn khiến nàng đau đớn không chịu được, ngất xỉu đối với nàng mà nói đã là quá xa xỉ, nàng chỉ có thể chịu nhịn những thứ này.

Nàng cảm thụ xương cốt từ từ liền lại, bắp thịt vận vẹo rồi rầm, da thịt bị thương bắt đầu khép miệng, hai mắt Lâm Hoa giống như bị lửa thiêu, dần dần cảm thấy ánh sáng, nàng đã hoàn toàn chết lặng.

Chắc hẳn chưa có ai nhìn thấy thân thể mình từ từ sinh trưởng, những vết thương dữ tợn dần dần khép lại, loại cảm giác đó thật là rộn tóc gáy.

Sống không bằng chết cũng chỉ như thế a.

Là ai hận nàng như thế? Giết nàng cũng không sao, tại sao phải đối xử với nàng như vậy?

Mười ngày sau, người nọ đúng hạn tới.

“Người còn chưa chết? Thật là kỳ tích.”

Già Nam kinh ngạc, đem cô gái dưới đất lật lại, thấy trên mặt nàng đã khôi phục lại đôi mắt, giờ phút này đang không ngừng theo dõi hắn.

“Ừ. Đây là Cửu chuyển hoàn hồn đan, ăn nó đi, ngươi sẽ thoải mái rất nhiều.” Thấy nàng không đáp, Già Nam giận tái mặt, “Sợ là độc được sao? Bộ dáng ngươi bây giờ, còn sống cũng chỉ phải chịu tội.”

“A, quên, đầu lưỡi ngươi bị cắt, hiện nay chắc còn chưa hồi phục, ta cho ngươi ăn thôi.” Già Nam cúi đầu, đem đan dược đưa tới bên miệng nàng, thấy nàng chỉ thờ ơ, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm hắn.

Già Nam giận dữ, hung hăng đá nàng qua chỗ khác.

Lâm Hoa lăn mấy vòng, mặt hướng lên trên không nhúc nhích, không một tiếng động.

“Thì ra ngươi không há miệng được, ta giúp ngươi a.” Cô gái này miệng bị người vá lại, không phát ra được âm thanh nào, sắc mặt Già Nam xấu hổ, đưa tay đem Lâm Hoa lại gần.

Phất tay cắt đi những chỉ tuyến khâu miệng, trên môi Lâm Hoa nháy mắt nhuộm đầy máu tươi. Già Nam chán ghét cau mày, muốn đập nàng một cái nữa, nhưng nghĩ tới nữ nhân này chắc không chịu nổi hành hạ nữa, liền vẩy chút Kim Sang Dược trên môi nàng, Già Nam nói huyền thuyên: “Người này tâm địa quá ác độc, vết thương này tiên pháp không cách nào chữa khỏi, cũng thiết thòi ta năm xưa đi Nhân giới lấy được không ít đồ tốt, nếu không cho dù trị được cho ngươi, dung mạo cũng bị hủy a.

Vừa nói, hành động trong tay cũng không ngừng, gợn gàng mở cầm nàng ra, đem Cửu chuyển hoàn hồn đan nhét vào trong miệng nàng, sau đó khép cầm lại, “Tốt lắm.”

Đan dược vừa vào miệng, Lâm Hoa liền thấy một dòng nước trong cổ họng truyền xuống, thân thể như ngâm ở trong nước ấm, thoải mái không nói ra lời.

Lâm Hoa chớp mắt, thỏa mãn hôn mê bất tỉnh.

67. Chương 68: Già Nam

Không biết qua bao lâu, Lâm Hoa từ từ mở hai mắt, cảm giác đau đớn trên thân thể đều hoàn toàn biến mất, cả người vô cùng nhẹ nhàng như đang nằm trên mây.

Chớp mũi quanh quẩn mùi thơm nhạt, tâm hồn khổ sở chìm trong mùi hương này đều có thể khôi phục an tĩnh, Lâm Hoa giùng giàng muốn đứng dậy, lại cảm giác cả người mềm nhũn không còn hơi sức.

Giữa giữa hồi lâu vẫn không thể đứng dậy, Lâm Hoa đành phải từ bỏ. Sững sờ nhìn chằm chằm đỉnh màn thiên thanh, Lâm Hoa cố gắng nâng tay phải lên, từng ngón tay chậm rãi mở ra, một màu bích lục xuất hiện trong mắt nàng. Ngơ ngác nhìn chằm chằm lọn tóc dài mềm mại một lúc, Lâm Hoa cười khổ một tiếng, trông mắt rỉ huyết lệ, nói là bạn tốt tri tâm, cuối cùng chỉ là dụ dỗ nàng mà thôi. Nàng thật lòng đợi nàng ấy, nàng ấy lại vẫn đề phòng nàng, thời gian ba năm với nàng dài đằng đẵng, nhưng đối với Thần Thụ sống vạn năm lại chỉ như một cái phẩy tay.

Nàng đơn thuần tin tưởng nàng ấy, tuy nhiên nàng ấy có thể dễ dàng phá vỡ niềm tin của nàng. Nàng cuối cùng đã làm sai cái gì, khiến nàng ấy hận nàng như thế, hận đến muốn giết nàng cũng không sao, tại sao cứ phải hành hạ nàng đau đớn?

Những đau đớn kia cũng không bằng một phần vạn bi thống trong lòng nàng.

Trăm vạn năm trước, nàng chỉ là một khách qua đường, yếu đuối không chỗ nương tựa, may mắn được Phượng Thần mang về Phượng Thần cung, tính tình nàng kiên cường tựa như cỏ dại bên bờ sông, cắm rễ ở đây, nàng tưởng sẽ không bao giờ gặp phải những âm mưu quỷ kế không liên quan đến mình, nhưng nàng lại bị người thân cận nhất ruồng bỏ.

Những này tốt đẹp ở Phượng Thần cung như một vết sẹo sâu tận đáy lòng Lâm Hoa, không thể chạm vào. Những thương tích bên ngoài chỉ là bề nổi, toan tính có ở mọi nơi, Lâm Hoa cảm thấy không còn hy vọng, vô hồn nhìn đỉnh màn, có lẽ, cứ như vậy lặng yên chết đi chính là điều tốt nhất với nàng.

Tĩnh rồi ngủ, ngủ rồi tỉnh.

Nhiều ngày qua đi, Lâm Hoa cứ thế ngây ngốc một thời gian dài, cho đến một ngày nàng sắp mê mang thì một âm thanh lưỡi biếng vang lên:

“Ta nói, ngươi ngủ như vậy, còn chưa đủ sao?”

Lâm Hoa trợn mắt, bộ dáng quen thuộc như thế, tất cả uất ức trong lòng Lâm Hoa nháy mắt xông ra, nước mắt tràn mi, nàng nghẹn ngào kêu: “Bạch Dạ, ngươi rốt cuộc đã tới.”

Đôi mắt đầm lệ sương, Lâm Hoa nhìn khuôn mặt Bạch Dạ phủ đầy mây đen, âm thanh tức giận đè nén: “Ngu xuẩn, quả thật ngủ tới hồ đồ sao? Ta là Yêu Hoàng Già Nam.”

“ ”

Lâm Hoa nhanh chóng lau khô nước mắt, kinh ngạc nhìn Yêu Hoàng giống Bạch Dạ như đúc, suy nghĩ hỗn độn nhanh chóng trở về. Nàng đột nhiên nhớ tới, đây là một trăm vạn năm trước, Phượng Thần còn chưa chết, Bạch Dạ còn chưa ra đời, tâm tình Lâm Hoa xuống thấp, sâu kín liếc mắt nhìn Già Nam một cái, hai mắt nhắm lại, đi ngủ.

“Này, về mặt ngươi là sao, lại dám ghét bỏ Bổn hoàng?”

“ ”

Đau nhức truyền đến khiến Lâm Hoa đột nhiên mở mắt, chỉ thấy ánh đao rét lạnh lướt qua, áo nát hết, huyết nhục văng tung tóe.

“Ngươi làm cái gì?” Lâm Hoa vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nàng chỉ nhận lầm người, gọi sai tên thôi, có cần phải làm vậy không? Nhìn bộ dáng hằn, rõ ràng róc xương lóc thịt nàng.

“Thương thế của ngươi khiến da thịt bị thối nát, nếu không khoét bỏ, ngươi muốn sống chung với lũ dòi sao?” Già Nam không kiên nhẫn vừa giải thích vừa hạ thủ, giơ tay chém xuống, nhanh chóng đem từng mảng thịt thối đen bỏ đi.

Lâm Hoa nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thảm trạng trước mắt.

Hồi lâu sau, đau đớn trên thân thể bị cảm giác mát mẻ thay thế, Lâm Hoa mở hai mắt lại bị tình cảnh trước mắt chấn kinh đến tột đỉnh.

“Ngươi muốn làm gì?”

Lâm Hoa phát hiện mình nằm trên đất, bên cạnh là Yêu Hoàng Già Nam.

“Ai, ta nói tình hình ngươi bây giờ, quả thực là kinh thiên địa khiếp, với cái mặt quỷ như thế ta có thể có ý niệm gì?”

Già Nam khinh thường bĩu môi, lấy từ bên chân ra một chén nước bùn đen thui, thuận tay bôi hết lên người Lâm Hoa.

Thoa xong lại lấy mũi chân khê lật người Lâm Hoa tiếp tục bôi mặt sau, đến khi kín mít, Già Nam mới đứng dậy, ghét bỏ nói: “Toàn thân không có một chỗ đáng xem, nếu không phải gương mặt đó, ngay cả phía trước, phía sau ta cũng không phân biệt không được.”

“ ”

Miệng của người có thể độc ác thêm nữa không?

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Lâm Hoa im lặng chịu đựng mùi hôi thối gay mũi, khiếp đảm hỏi thăm: “Người bôi cho ta cái gì?”

“Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.”

Già Nam phát tay biến ra bồn nước sạch, tỉ mỉ rửa sạch hai tay, lại bỏ thêm cánh hoa ngâm đến khi đôi tay thơm nức mới thôi.

Lâm Hoa khôi phục chút nguyên khí, trong lòng tò mò: “Người làm sao phát hiện được ta?”

Chẳng lẽ nàng xinh đẹp quá mức kinh người, khiến hắn phải dừng bước, nhìn thấy nàng mảnh mai không chỗ nương tựa ?

“Khi đó người như một bãi thịt vụn trên mặt đất, Thao Thiết tưởng người là mỹ vị, suýt nữa nuốt người vào bụng, mất công ta hiếu kỳ, mới cứu người.” Già Nam nói chuyện, phá vỡ suy nghĩ của nàng.

“ ”

Tâm tình Lâm Hoa xuống thấp, bộ dáng nàng như vậy, ban đầu bị Thao Thiết ăn vào bụng cũng là một loại hạnh phúc.

“Người vốn là người Thần giới, nếu không phải người có chút cốt khí, ta đã không cứu người, Yêu Giới không nuôi người vô dụng, cũng không lưu người tâm địa bất minh.” Già Nam nhàn nhạt nói, giữa hai lông mày toát ra lệ khí: “Nếu là người vong ân phụ nghĩa, ta có thể chữa cho người, cũng có thể biến người trở về bộ dáng ban đầu, người hiểu chứ?”

Cái loại Địa ngục đó, nàng không bao giờ muốn trải nghiệm nữa, nghĩ đến đây, nàng cuống quýt gật đầu, gơ tay thề thuan phục Yêu Hoàng, cuộc đời này tuyệt không phản bội.

“Ta cũng chưa bao giờ thử qua mỹ nhân Thần giới ” Nhìn lướt qua Lâm Hoa nằm trên đất run lẩy bẩy, giọng nói Già Nam dừng lại, nghiêm túc nói: “Người hãy yên tâm, mặc dù ta không kén chọn, nhưng ta rất có nguyên tắc, nhất định sẽ không có ý niệm nào với người.”

Có cần ghét bỏ nàng vậy không?

Lâm Hoa buồn buồn nằm trên đất, trong lòng uất ức rối rắm, hắn không thể nói năng uyển chuyển một chút sao?

” Gần đây thần - yêu hai giới giao chiến, ta không tiện dẫn người trở về Vạn Yêu Thần điện, nơi này ta đã bày kết giới, người Yêu Giới không thể đến gần, người cứ an tâm nghỉ ngơi, chờ xong chuyện, ta sẽ tới đón người.”

“Ta đi nha.”

Vừa dứt lời, Già Nam đã không thấy tung tích.

Lâm Hoa gơ tay giữa không trung, khoe miệng không ngừng co quắp, ít nhất, người cũng đưa cho ta bộ y phục chứ? Giữa ban ngày, chẳng lẽ người bắt ta nằm như vậy?

68. Chương 69: Khó Phân Biệt

Vân Cạn năm 103,600, Thần Đế suất binh chiếm Yêu Giới, Yêu Hoàng lãnh binh nghênh chiến, yêu binh dũng mãnh, thần binh địch không lại, tan tác bỏ chạy.

Vân Cạn năm 103,700, Yêu Hoàng suất binh vây chiến Thần giới, Thần giới tổn thất thảm hại, nguy cơ tràn lan, Thần Đế không còn cách nào khác đành phải cầu trợ Phượng Thần Bạch Tử Dạ.

Vân Cạn năm 103,800, Phượng Thần Bạch Tử Dạ một mình tiêu diệt 326 vạn yêu binh, Yêu Hoàng Già Nam trọng thương, Yêu Hoàng bỏ chạy, Hỏa Kỳ Lân phụng mệnh đuổi giết Yêu Hoàng.

Từ khi ra đời đến nay, hắn chưa từng phải trải qua thời khắc như vậy, chạt vật chạy trốn, hơi thở quen thuộc sau lưng càng ngày càng gần, Yêu Hoàng nhảy xuống khỏi đám mây, lao đảo dừng cạnh núi đá.

Trên ngực bị Phượng Thần xuyên thủng, mặc dù đã xử lý sơ nhưng máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra, nhiễm đỏ đám cỏ phía dưới, năng lượng hủy diệt quen thuộc như thế, lại chưa từng nghĩ đến một ngày sẽ dùng trên người mình, người nọ rốt cuộc không nhịn được mà ra tay.

Già Nam ưu nhã nhìn bóng dáng đang đi tới, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh như băng, đáy mắt đuôi mày đều là ý khinh người, đến lúc nói cho hắn biết chân tướng rồi.

“Yêu Hoàng, ” mặt Phong Thanh Dương không thay đổi phát ra một kích trí mạng, lại nhìn dáng vẻ thiên hạ dưới chân của Già Nam, lòng bàn tay dấy lên ngọn lửa màu tím sẫm, hắn nhàn nhạt nói: ” Niệm tình người là chúa tể một giới, hôm nay sẽ cho người chết sáng khoái.”

Nhìn ngọn lửa tử vong đến gần, Già Nam đột ngột mở miệng, con ngươi đen nhánh xuyên thấu qua ngọn lửa, thẳng tắp nhìn về Phong Thanh Dương: “Hỏa Kỳ Lân, năm xưa ta dẫn người đến Xích Viêm Sơn, đặt tên người là Phong Thanh Dương, một thân tu vị của người có tám phần là ta truyền thụ, hôm nay người lại muốn dùng những gì ta dạy để giết chết ta sao?”

Phong Thanh Dương nghe vậy cả người run rẩy, ngọn lửa trong tay chập chờn hai cái rồi dập tắt. Hắn đột nhiên tiến lên, gắt gao nhìn chằm chằm Yêu Hoàng đang nghiêng người dựa trên núi đá , trầm giọng quát lên: “Người nói cái gì?”

Lai lịch của hắn, chỉ có Phượng Thần biết, mà Phượng Thần đã niết bàn mấy lần, sớm quên mất chuyện xưa, sao Yêu Hoàng này lại có thể biết được?

Khóe miệng Già Nam không ngừng tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lại mang nhiều cảm giác tà mị: “Hỏa Kỳ Lân, nếu không tin, sao không quay đầu lại, chính mắt người nhìn xem mười vạn năm qua, người người ở chung rốt cuộc là ai? ”

“Hỏa Kỳ Lân, ta muốn biết, người là theo đuổi cái danh Phượng Thần, hay là chính Phượng Thần ” Già Nam nhỏ giọng hỏi, âm thanh lạnh lẽo như ma chú quán chặt Phong Thanh Dương: “Người còn nhớ trên lưng người có bức họa Phượng Hoàng niết bàn nho nhỏ chính tự tay ta vẽ cho người.”

Phong Thanh Dương vẻ mặt đại biến, hai đầu gối không khỏi mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước mặt Yêu Hoàng, xuyên thấu lỗ trống khổng lồ trước ngực Yêu Hoàng, vốn là nơi đặt trái tim bây giờ đã không còn gì.

“Người là.” đôi tay Phong Thanh Dương khê run, muốn chạm tới Già Nam, đầu ngón tay dừng lại cách hắn mấy tấc nơi, không dám tiến về phía trước, hắn lẩm bẩm nói: “Làm sao người biết?”

Thấy hắn như thế, sắc mặt Già Nam không khỏi trùng xuống, giọng nói mềm mại đi: “Người đi theo Phượng Thần mười vạn năm, chắc hẳn các người cũng có mấy phần tình nghĩa.”

Lời còn chưa dứt, đã bị Phong Thanh Dương cắt đứt, gương mặt tuần tú vắn vẹo, trống rỗng nhiều hơn phần hận: “Ta vốn cho rằng hắn là người, nếu không, sao ta lại như thế. Ta trước nay chỉ đuổi theo một mình người, trước đây ta không biết đã tạo sai lầm lớn, hiện nay ta làm sao để “Trợ trụ vi ngược?” (có nghĩa là Kỳ Lân sẽ quay sang giúp đỡ cho Yêu Hoàng)

Phong Thanh Dương rất hối hận, lại thấy bộ dạng Già Nam như vậy đều do hắn ta làm hại, liền tức giận đứng dậy, nói: “Ta sẽ đi tìm hắn nói cho rõ.”

Trên mặt Già Nam không che giấu được vẻ mệt mỏi, ngón tay gầy nhẹ, trong không trung nhất thời xuất hiện một bức họa đồ rõ ràng, hắn chỉ một điểm nhỏ trên bản đồ nói: “Kỳ Lân, mang ta tới chỗ này. Nhất định phải mau lên.”

Âm thanh Già Nam dần dần thấp xuống, Phong Thanh Dương vội vàng lo lắng đến khi thấy rõ Già Nam chỉ bị ngắt đi, Phong Thanh Dương mới thở một hơi nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ôm lấy Già Nam hôn mê bất tỉnh, hóa thành luồng sáng bay về phía địa điểm trên bản đồ.

Phong Thanh Dương rời đi không lâu, một bóng dáng màu đỏ thắm xuất hiện trước mặt núi đá, người nọ cau mày nhìn máu tụ lại trên đất, chớp mũi lơ đãng ngửi mùi máu tươi cực kỳ nhạt, hai mắt bắn ra khí lạnh.

Trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa nhưng đáy mắt lại có băng tuyết ngưng tụ, hắt hừ lạnh một tiếng, biến mất dạng.

Ánh trăng thê lương.

Từng ngọn cỏ đung đưa theo gió đêm, dưới ánh trăng lại càng nhẹ nhàng uyển chuyển, nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện ra những cây cỏ này đang sinh trưởng trên vùng đất đá đen kịt.

Đến nơi, Phong Thanh Dương lại phát hiện mình đang ở một bãi đất hoang, hắc cau mày đem bản đồ tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui một phen, xác định chính xác là chỗ này.

Nhìn vòng quanh chỉ thấy phía trước có một khối đá khổng lồ, Phong Thanh Dương tiến lên, nhẹ nhàng đặt Già Nam trên tảng đá.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn toàn bất đồng với trí nhớ, trong lòng Phong Thanh Dương dậy sóng, trong đầu một hỗn loạn, cuối cùng vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, ngay cả hắn cũng có thể nhận lầm?

Trong đầu hồi tưởng lại mười vạn năm qua, những hành động, cử chỉ của hắn không khác mấy, cùng với vẻ ngoài như đúc, hắc cư nhiên không hề hoài nghi, toàn tâm toàn ý vì hắn làm việc. Chưa từng nghĩ, tất cả những gì mình làm đều sai.

Người đó rốt cuộc là ai, tâm cơ như thế, thủ đoạn như thế, khiến hắn và Thần Thụ cùng đám mây đen đều bị lừa gạt. Không nói việc hắn thường xuyên tiếp xúc với người đó, chính là Thần Thụ mỗi ngày làm bạn với hắn ta, sống chung với hắn ta cũng không nhìn ra manh mối?

Người nọ làm sao có thể trở thành Phương Thần?

Già Nam mất trái tim, đó là thứ quan trọng nhất, chẳng lẽ bị người nọ lấy đi? Nhưng mất trái tim, không thể nào vẫn sống đến bây giờ.

Trầm ngâm một lúc lâu, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ thật thấp: “Nặng quá.”

Phong Thanh Dương hồi hồn, toàn thân cảnh giác, nhìn ngó bốn phía, lại không phát hiện có người đến gần, nghiêng tai lắng nghe, bên tai chỉ nghe được tiếng gió ào ào.

Phong Thanh Dương nhảy lên hắc thạch, đem Già Nam bảo hộ trong ngực, trầm giọng quát lên: “Người là người phương nào, ra ngoài.”

“Ai u.” Phía dưới truyền đến tiếng hô thê thảm, lạnh lạnh chói tai: “Người nha, để một người còn chưa đủ, lại còn một người trèo lên, muốn đè chết ta à!”

Phong Thanh Dương kinh hãi, ôm Già Nam trong ngực nhảy xuống, lui về phía sau mấy bước, đề phòng nhìn khối mở miệng nói chuyện.

Chỉ thấy khối đá chậm rãi hoạt động, từ từ đứng thẳng lên, phũ phàng cạo cành khô trên người, bắt đầu hiện ra hình dáng, là một cô gái ngăm đen.

“Thạch yêu?”

Phong Thanh Dương kinh ngạc nói? Hắn chưa từng nghe nói tảng đá cũng có thể tu thành người, chẳng lẽ đây là Ngoan Thạch thông suốt.

“Ai, Phong Thanh Dương?”

Thạch yêu kinh ngạc hô, Phong Thanh Dương sững sờ, thạch yêu này hắn là biết mình?

69. Chương 70: Phức Tạp

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. (Ý là người có duyên thì dù có ở xa mấy cũng có cơ hội gặp nhau)

Diện mạo thạch yêu ngăm đen, miến cường chỉ có thể nhìn ra chút hình dáng, thật sự rất khó nhận biết dung mạo, chỉ là âm thanh gọi hần vô cùng nhiệt tình, Phong Thanh Dương chần chờ mở miệng:

“Người là người phương nào?”

“”

Thạch yêu ngăm người, tựa như nghĩ đến gì đó, tiện tay lấy một ít cỏ dại, bôi loạn trên mặt, đợi cỏ xanh biến thành màu đen, diện mạo thạch yêu dần dần lộ ra.

Lau đi nước bùn, hai mắt vẫn sáng trong có hồn, gương mặt đã lâu không gặp hiện rõ, thần sắc hơi tái nhợt. Người nọ cực kỳ mừng rỡ, nhào người tới, trong miệng không ngừng la ầm lên:

“Thanh Dương huynh đệ.”

Thấy người kia nhào qua, bùn đen trên người rơi rớt, Phong Thanh Dương cau mày lắc mình tránh thoát, người nọ thất bại, mạnh mẽ ngã quỵ trên đất.

“Phong Thanh Dương! ! !”

Lâm Hoa ngửa tứ chi lên trời nằm trên mặt đất vô cùng chật vật, hồi lâu mới giãy giụa động thân thể, u oán liếc mắt Phong Thanh Dương. Lâm Hoa phẫn nộ đứng dậy, ngồi xếp bằng một bên, ai oán nói: “Dầu gì cũng là người quen cũ, sao lại đối với ta như vậy?”

Phong Thanh Dương không trả lời, lạnh lùng lướt qua hình tượng lấm lem bùn đất ngồi trên mặt đất, tiện tay hóa ra chiếc giường, đem người trong ngực cẩn thận đặt lên trên, lại cúi người hái ít cỏ xanh, hóa thành chăn gấm đắp lên.

Thấy hần không để ý đến mình, tất cả nhiệt tình của nàng đều biến mất hơn nửa, lúng túng sờ lỗ mũi một cái, Lâm Hoa dời tầm mắt, nhìn người đang được hần che chở người.

Đợi đến khi nhìn rõ mặt mũi quen thuộc, Lâm Hoa chỉ cảm giác trái tim chợt co lại, dời mắt xuống dưới, liền thấy vết thương vô cùng dữ tợn.

Lâm Hoa cảm thấy ngực như bị ai dùng chùy nện mạnh, trước mắt tối sầm, cổ họng có một cổ khí ngại ngại dâng lên, Lâm Hoa há mồm, “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu.

Cùng lúc với ngụm máu phun ra, sắc mặt Lâm Hoa đại biến, cái miệng anh đào nhỏ nhắn há to như trái trứng vịt. Nàng kinh hoàng, không ngừng nhìn chăm chăm những vết máu lấm tẩm trên cổ, trong lòng xoay chuyển, chỉ cảm thấy thiên địa biến sắc, trước mắt tối thui, nàng khi nào thì vô dụng như vậy? Chỉ mới liếc mắt nhìn thôi mà, không đến mức như vậy chứ? Những thứ kinh khủng hơn nàng đã từng thấy qua, nếu lần nào cũng phun huyết, nàng đã sớm cạn máu mà chết rồi, sao còn có thể sống vui vẻ đến bây giờ.

Phong Thanh Dương thấy thế, chân mày khẽ nhíu lại, hai mắt như hồ nước trầm tĩnh vô cùng, phối hợp với bộ dáng ưu sầu cùng đường nét tinh xảo, dưới ánh trăng mờ ảo càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Lâm Hoa nháy mắt biến thành hoa si, cặp mắt sương mù càng lúc càng gần với bóng dáng màu tím.

Mỹ nhân như ngọc.

“Người không mặc y phục!”

Đang phiêu diêu bên ngoài chín tầng mây, đột nhiên nghe một tiếng sét bên tai, Lâm Hoa không hiểu ngẩng đầu, nhìn gương mặt đang cực kỳ tức giận.

Chắc chắn, vừa mở miệng thì tất cả ảo giác đều bị đánh vỡ, Lâm Hoa tiếc nuối than thở, mỹ nhân luôn có một vài điểm thiếu sót, dù sao cũng không có ai hoàn hảo, ách. Huống chi người vẫn là động vật.

Mặt mũi Phong Thanh Dương khẽ vặn vẹo, nhìn Lâm Hoa vẫn ngơ ngác, trầm giọng quát lên: “Người không phải là nữ nhân? Ở nơi hoang sơ vậy mà cứ trần truồng, người người người.”

Thấy nàng còn mờ mịt, Phong Thanh Dương hít sâu một hơi, đè xuống tức giận đang sôi trào, cởi áo choàng ném tới đỉnh đầu Lâm Hoa, bao lại cơ thể nàng.

Trước mắt Lâm Hoa tối sầm, tấm áo còn hơi ẩm đã rơi lên đầu nàng, đem y phục kéo xuống ôm vào ngực, vuốt lại mái tóc mềm mại, Lâm Hoa kinh ngạc nhìn Phong Thanh Dương đang quay lưng lại với nàng, trong lòng bách chuyển thiên hồi, nhu tình tràn đầy. Từ ngày Yêu Hoàng Già Nam rời đi, nàng ở trong kết giới, không mảnh vải che thân ba trăm năm, gió thổi nắng chiếu dầm mưa, nàng chỉ toàn dựa vào Hắc ngọc đoạn tục cao, sớm quên mất trên đời này còn có cái gọi là y phục.

Hắn rất dịu dàng, Lâm Hoa thầm nghĩ, môi son hé mở, muốn biểu đạt ý cảm ơn của mình, bên tai liền nghe Phong Thanh Dương nhỏ giọng thầm nói: “Đáng tiếc không có gì đáng xem.”

“”

Cầm thú cuối cùng vẫn là cầm thú, không hiểu được thưởng thức.

Lâm Hoa tự an ủi, đứng dậy phủi sạch bùn đất đã cứng ngắc trên người, cho đến khi lộ ra da thịt mới đem y phục khoác lên người.

Tay áo dài, xắn lên cao, vạt áo chạm đất, xé bớt hai vạt dưới làm thành đai lưng, nhìn một lần nữa đến khi không có gì bất ổn, Lâm Hoa mới thông thả đến bên người Phong Thanh Dương, lên tiếng cắt đứt lo lắng về Yêu Hoàng của hắn: “Sao người ở chỗ này?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hoa liền hối hận, Yêu Hoàng trọng thương, sống chết không rõ, người Thần giới lại mang hắn trở về Yêu Giới, tình hình như thế thật quý dị, nhất định là có âm mưu. Nàng thật ngu ngốc khi hỏi như vậy, không phải dư thừa sao? Lâm Hoa cẩn thận liếc nhìn Phong Thanh Dương, thấy hắn không có phản ứng nào, giống như không nghe thấy mới hạ lo lắng xuống.

Giờ phút tha phương mới nhớ tới quan hệ của Phong Thanh Dương và Phượng Thần, bất luận Phượng Thần và Thần Đế huyền nào thế nào, chiến đấu với Yêu Giới không thể không có hắn. Mà Phong Thanh Dương là thủ hạ của Phượng Thần, nhưng bây giờ lại thâm tình nhìn chăm chăm vào thủ lĩnh phe đối đầu của họ — phản chiến? Vứt mình theo ám? Hay là vì yêu nên hận?

Dù là nguyên nhân gì, Phong Thanh Dương ở cùng Yêu Hoàng Già Nam tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt. Lâm Hoa rối rắm hồi lâu, cuối cùng cảm thấy nếu cứ vứt bỏ Già Nam như vậy, mặc cho hắn bị người ta sát hại, thì đúng là đã phụ ơn cứu mạng của hắn. Tuy hắn còn nhiều điểm ghét bỏ nàng, nhưng chung quy lại vẫn cứu nàng một mạng, huống chi còn gương mặt giống hệt Bạch Dạ, nàng không thể bỏ đi được.

Mặc dù dung thân thể nhỏ bé của nàng mà đối phó với Phong Thanh Dương đúng là bọ ngựa đấu xe, nhưng dầu gì cũng là người quen, cùng lắm là không để ý tới chứ chưa đến mức sẽ giết nàng a?

Chần chừ hồi lâu, lời muốn nói vòng qua vòng lại trong đầu, Lâm Hoa rốt cuộc lắp bắp mở miệng, hỏi “Yêu Hoàng như vậy, chưa biết có sống được không, người thả hắn a?”

Phong Thanh Dương rút cuộc thu hồi tầm mắt trên người Yêu Hoàng, nhìn Lâm Hoa đang cuống cuống “Người nói cái gì?”

“Ách.”

Mặt Phong Thanh Dương cực kỳ đen, mấy chữ này rít ra từ kẽ răng, Lâm Hoa len lén nuốt nước miếng, dừng khí vất vả mới có được hoàn toàn biến mất trong nháy mắt, nàng hốt hoảng lui về phía sau, nặn ra một cười khó coi: “Không có. Không có gì.”

Đang lui về phía sau, dưới chân không biết vấp phải cái gì, Lâm Hoa lão đảo ngã xuống.

“A.”

Sau tiếng thét chói tai, Lâm Hoa không còn phát ra âm thanh nào nữa, nàng cảm giác rõ ràng, tay phải của nàng, giờ phút này đang chạm phải nơi máu thịt be bét nào đó.

70. Chương 71: Tiền Duyên (một)

71. Chương 72: Tiền Duyên (Hai)

Phong Thanh Dương nằm bên giường, âm thanh dần dần nhỏ đi, rốt cuộc không còn hơi thở, lát sau, Già Nam khẽ đẩy ngón tay đem hắc đẩu ngã xuống đất.

Nhìn xui Phong Thanh Dương xui lơ trên đất, trong mắt Già Nam thoáng qua ánh sáng, do dự một chút, liền một mình đứng dậy, lão đảo tới bên Lâm Hoa.

Phong Thanh Dương đã ngất người bên cạnh Phương Thần mười mấy vạn năm, hắc không dám nghĩ nếu giờ phút này hắc ta lại phản bội hắc, hắc chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn. Cho nên lúc này hắc mới truyền một tia thần lực cuối cùng của hắc vào cơ thể Phong Thanh Dương, trước mắt hắc bị thương quá nặng, thần lực chỉ có thể miễn cưỡng khống chế Phong Thanh Dương một khắc đồng hồ. Hắc cảm cự không được lâu, nếu Phong Thanh Dương tỉnh táo lại thì việc lần này hắc muốn việc làm sẽ khó thành công.

Vừa rồi hắc đã xác định một chuyện, mặc dù không thể tin nổi, nhưng đó cũng là cơ hội duy nhất của hắc, do dự hồi lâu, cuối cùng hắc vẫn hung ác xuống tâm, tay phải chậm rãi mò hướng tới ngực Lâm Hoa.

Tay hắc chìm vào trong cơ thể nàng, chính xác bắt được trái tim đang đập, cảm giác quen thuộc từ tay hắc lan khắp toàn thân, bàn tay khẽ dùng sức, liền đem nó ra khỏi cơ thể nàng.

Ánh mắt Già Nam phức tạp nhìn thoáng qua trái tim khẽ đập trong tay, nghiêng đầu nhìn người nằm dưới đất, trên mặt người kia đã phủ một tầng âm khí mờ昧, thân thể cách rời trái tim, tốc độ héo rút khó thể thấy rõ. Tình hình này, chỉ chốc lát, nàng liền tiêu vong trong thiên địa.

Nàng chết, hoặc hắc chết.

Lựa chọn thể nào không cần nói cũng biết. Nhưng người luôn luôn quyết đoán sát phạt như hắc trong giây phút sống chết này lại có một chút do dự, nhìn lướt qua Lâm Hoa, chỉ ngần ngừ trong nháy mắt, nàng đã già đi, nếp nhăn đầy hai gò má.

Già Nam tâm niệm vừa động, đầu ngón tay thoáng qua một tia bạch quang, trái tim đang đập bị chia làm hai nửa, hai nửa này không ngừng ngoa nguẩy, chốc lát đã biến thành hai trái tim nho nhỏ.

Đem một quả tim đặt vào cơ thể Lâm Hoa, thấy sắc mặt nàng dần khôi phục, thân hình trở về hình dáng ban đầu, Già Nam mới thở phào nhẹ nhõm, tay phải hướng về lồng ngực đem nửa bên còn lại nhét vào cơ thể mình.

Tất cả đã trở lại vị trí, hắc nhìn Lâm Hoa trở về nguyên trạng, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ, hắc cuối cùng vẫn là mềm lòng, vì vậy, mới có thể bị tính kế?

Được nửa quả tim, thương thế của hắc đã tốt hơn phân nửa, nhìn nha đầu đáng thương nằm trên đất, hắc thở dài, cúi người ôm nàng lên, đặt lên giường.

“Xấu nha đầu, ta không phụ lòng ngươi.”

Hắc đùa cợt nói, bộ dạng sắc sảo này, nào có giống một lão đại Yêu Giới? May có kết giới, nếu không tình cảnh này bị người khác nhìn thấy, một đời thanh danh của hắc liền bị phá hủy a.

Một khắc đã qua, Phong Thanh Dương tỉnh lại.

“Ngươi đã tỉnh.” Già Nam bình tĩnh nói, “Tới đây.”

Phong Thanh Dương ngất ngốc đứng dậy, ngồi trên ghế đá, đầu óc vừa khôi phục tỉnh táo, ngạc nhiên trợn mắt, thất thanh nói: “Ngươi đã khỏe?”

Già Nam nhú mày, cười như không cười nhìn hắc: “Chẳng lẽ ngươi hi vọng thấy ta chết?”

Về mặt Phong Thanh Dương đại biến, phù phù một tiếng té xuống đất, rung giọng nói: “Ta.”

“Thôi, ” Già Nam tiện tay hóa thành một chén trà xanh, nhấp một ngụm, dừng một chút tựa như đang thưởng thức tư vị, hồi lâu sau mới nói: “Chỉ là mười mấy vạn năm, hai người chúng ta vì sao lại lạnh nhạt như vậy?”

Phong Thanh Dương đứng dậy, do dự ngồi trên ghế, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Người vì sao ở Yêu Giới?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hần liền hồi hận, mười mấy vạn năm cách xa, vốn là người quen đã trở nên xa lạ như thế. Thân phận diện mạo thay đổi toàn bộ, hần không biết phải đối mặt với hần như thế nào.

Già Nam không đáp, tay phải vuốt vuốt ly trà trong tay, nước trà không ngừng lắng lư trong chén nhưng không hề thiếu giọt nào.

“Đây là thánh tuyền (nước suối) Yêu Giới, do linh khí Thiên địa tư dưỡng, vạn năm mới đặc thành tinh hoa, là chí bảo Yêu Giới. Ta đến Yêu Giới mười mấy vạn năm cũng chỉ được một ly.” Già Nam nhìn Phong Thanh Dương, mở miệng nói: “Có muốn nếm thử hay không?”

Dứt lời liền đem ly trà trong tay tới trước mặt Phong Thanh Dương.

Phong Thanh Dương nhìn trà xanh nóng bốc hơi, mùi thơm thoang thoảng quanh quần chớp mũi, chỉ mùi thơm đã khiến tinh thần người ta sáng khoái, toàn thân thư thái.

Trà tốt, nước tốt, nhưng hần không cách nào ngẩng đầu, nhìn theo cánh tay lại thấy trên mặt Già Nam mang theo nụ cười như có như không, trong mắt cũng lạnh lạnh.

“Sợ có độc sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Phong Thanh Dương tái đi, đưa tay, muốn nhận lấy ly trà, lại bị Già Nam tránh được. Nhìn sắc mặt Phong Thanh Dương trắng bệch, khẽ mỉm cười liền đem chén nước uống cạn, mới mở miệng: “Chén kia ta đã dùng qua, lần này chỉ là làm khó người khác.”

Phong Thanh Dương ngờ ngạc bất động, nhếch nhác tránh trông mắt đen láy của Già Nam, hần không biết tại sao người đó lại do dự, chỉ là một ly trà xanh, người đó sao lại hại hần?

Chỉ là một chén nước, đã thử được tim hần, sâu trong nội tâm của người ấy, không tin hần sao?

Mười mấy vạn năm, hần toàn tâm toàn ý tin tưởng một người khác, coi chừng hần, che chở hần, sùng bái hần. Thế nhưng người đó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, nói với hần rằng những thứ hần đang tin tưởng chỉ là cảnh tượng hư ảo, tín ngưỡng sụp đổ, những thứ hần làm trước kia chỉ là chuyện cười, khiến tim hần rối loạn.

Già Nam thở dài, đứng dậy nhìn xa xa phía chân trời, hồi lâu mới mở miệng: “Người trở lại Thần giới đi, nơi này không phải nơi người nên tới, hôm nay người cứu ta một mạng, toàn bộ tình cảm năm xưa giữa người và ta đã hết, ngày khác gặp nhau trên chiến trường, sẽ không lưu tình.”

Phong Thanh Dương nghe vậy cả người rung mạnh, không thể khống chế ngã xuống đất, hần không dám tin nhìn bóng lưng cao lớn, hần đây là ý gì? Hần không thể tha thứ cho hần sao?

Năm tháng dài như thế, mấy triệu năm làm bạn, hần sao có thể dễ dàng chặt đứt chấp niệm giữa hai người? Chỉ mấy câu nhẹ nhàng liền muốn ân đoạn nghĩa tuyệt sao?

Hần không cam lòng.

Thần giới, hần không cần, hần chỉ muốn ở bên cạnh người ấy, bất luận hần là thần hay là yêu.

Người ấy không tin hần, hần liền khiến người ấy tin tưởng.

Hần đứng dậy, kiên định tới trước mặt hần, tay phải thoáng hiện quang hoa, một hạt châu màu đỏ xuất hiện trong tay, hần đem hạt châu đưa tới trước mặt Già Nam, bình tĩnh nhìn người ấy.

“Đây là thần hồn của ta, cho người.” trên khuôn mặt tuấn mỹ không nhìn ra một tia tâm tình: “Ta biết người không còn tin ta, nhưng ta sẽ không rời khỏi người, sai lầm một lần đã đủ rồi.”

“Người có thể đem thần hồn của ta giam cầm, từ đó, mạng của ta chính là của người, bất luận người biến thành bộ dáng gì, bất luận người còn nhớ ta hay không...ta sẽ ở trong thần hồn tìm được người.”

“Nếu còn phản bội một lần nữa, bất luận vì lý do gì, người hãy câu diệt thần hồn ta, khiến nó biến mất mãi mãi trong thiên địa này.”

“Xin hãy cho phép ta ở lại bên cạnh người.”

72. Chương 73: Hồn Thương

Đã tự:

Tác giả có lời muốn nói: thật sự thật xin lỗi mọi người

cám ơn những thứ kia vẫn ủng hộ Tiểu Vũ bằng hữu, tháng tám Tiểu Vũ rất bận, đợi đến tháng chín, Tiểu Vũ chín nhất định cố gắng đem này văn kết thúc

~Già Nam cuối cùng cũng không từ chối, đem thần hồn nhét vào cơ thể. Thần hồn vừa vào trong, cả người Phong Thanh Dương liền run rẩy, gương mặt tuần tú khê vằn vẹo.

“Kỳ Lân, làm khó người rồi.” Già Nam thở dài nói.

“Đây là việc ta phải làm.” Bởi vì Phong Thanh Dương mất đi thần hồn mà có chút uể oải.

“Kỳ Lân, người tạm thời về Thần giới đi.” Già Nam nói. Hắn rời Thần giới quá lâu, nếu không mau trở lại, Phượng Thần nhất định sẽ sinh nghi, còn hắn vừa vặn cần một hai tai mắt ở đó, hắn là chọn lựa thích hợp nhất.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.” Phong Thanh Dương cúi đầu lĩnh mệnh, âm thanh có chút suy yếu.

“Kỳ Lân, người sao phải khổ như vậy?” Thấy hắn đi rồi, Già Nam thở dài, cũng không ngăn cản. Hắn nhớ lại những ký ức xa xưa, bọn họ cuối cùng vẫn không trở về như cũ, khoảng cách mười mấy vạn năm, giống như bức tường vô hình ngăn cách hai người.

Hắn vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, vậy mà hắn lại đem thần hồn giao cho hắn. Có thần hồn của hắn trong cơ thể, tất cả những gì hắn (kỳ lân) làm hắn (Già Nam) đều biết, hắn (kỳ lân) tuyệt đối sẽ không phản bội hắn (Già Nam).

Bóng dáng Phong Thanh Dương của biến mất trong màn đêm.

Già Nam thu hồi ánh mắt, cúi đầu suy nghĩ.

Qua hồi lâu, chân trời lóe lên một tia bạch sắc, bất tri bất giác hắn cứ đứng như vậy cả đêm. Thân hình Già Nam khê nhúc nhích, sau đó biến mất.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng màu đen kia lại trở về, hắn quên mất còn có một người phải xử lý, quay đầu lại nhìn cô gái vẫn ngủ say.

Chỉ thấy sắc mặt nàng đỏ thắm, an tĩnh nằm trên giường, ngực theo hô hấp khê phập phồng.

Cũng may, chưa chết.

Tâm Già Nam buông lỏng, những sau đó lại có cảm giác không đúng, lâu như vậy, theo lý thuyết nàng đã sớm tỉnh chứ? Ngủ say như vậy? Chẳng lẽ có điều gì không may?

Già Nam cau mày, ngón trỏ chọc nhẹ gò má nàng, ừ, xúc cảm không tệ, Già Nam càng lúc càng nghiệm cảm giác này, đưa tay xoa xoa chỗ thịt non mềm của nàng.

Lâm Hoa bị Yêu Hoàng biến thái tàn phá hồi lâu, rốt cuộc chịu không nổi phải tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, Lâm Hoa liền thấy một nam tử xinh đẹp, cau mày trừng nàng, ngay sau đó gương mặt truyền đến đau nhói, Lâm Hoa nhất thời giận dữ, đưa tay đẩy bàn tay xấu xa ra, thở phì phò chỉ vào người kia nói: “Người làm gì đấy? Giữa ban ngày đùa giỡn phụ nữ hoàng sao?”

Cô gái trước mặt một bộ tức giận, tinh thần mười phần chỉ vào hắn gầm lên, mặt Già Nam thoáng qua tia vẻ giận, hắn chậm rãi đứng dậy nhìn chằm chằm từ trên cao, trầm giọng nói: “Người nói cái gì?”

Già Nam giận dữ, cô gái không biết trời cao đất rộng này, cư nhiên còn đẩy bàn tay vô cùng tôn quý của hắn? Hắn là người có địa vị cao, lại phải đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn sao, nàng lại dám ghét bỏ hắn? Động tác kế tiếp của Lâm Hoa đã khiến Già Nam tức giận hơn vài phần.

Chỉ thấy nàng dùng chùi chùi gương mặt, giống như bị dính vào vật bẩn .

“Người làm cái gì?”

Lâm Hoa dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn hắn một cái, tiếp tục xoa xoa gương mặt, trong miệng lầm bầm: “Ai biết tay của người vừa sờ qua cái gì? Ngộ nhờ mới vừa từ nhà cầu ra còn chưa rửa tay sao?”

“ ”

Nàng lại còn dám nói chuyện như vậy? Già Nam giận quá hóa cười, âm thanh dịu dàng có thể chảy ra nước: “Người biết ta là ai sao?”

Ai ngờ Lâm Hoa nghe xong, liền dùng ánh mắt cực kỳ thương hại nhìn hắn, phóng khoáng nói: “Hèn chi người sờ mặt xa, thì ra là đầu óc có vấn đề, thật là đáng thương, ta không cùng người so đo nữa.”

“ ”

Ánh mắt đó là ý gì? Già Nam cảm thấy cực tức nghẹn ở ngực, nếu không phải trong đầu còn một tia lý trí, lúc này đã giết chết nàng để giải hận, việc gì phải để nàng ở trước mặt hắn nói ẩu nói tả?

Nàng sao lại biến thành bộ dạng ngu ngốc này? Già Nam bình tĩnh lại, không lẽ vì nửa trái tim, Già Nam phát giác cô gái trước mặt có chút không giống.

“Người biết người là ai sao?” Già Nam nhỏ giọng hỏi thăm.

“Không biết.” Lâm Hoa dứt khoát trả lời, sau đó hỏi ngược lại: “Người biết không?”

Thì ra là vậy, Già Nam bùng tỉnh, nàng lại trở nên ngu ngốc.

Đại khái chắc là hậu chứng do hắn lấy đi trái tim của nàng, hồn phách nàng đã bị tổn thương, sau đó lại bị nhét một nửa còn lại vào, hai bên tiêu trừ khiến hồn phách nàng không đầy đủ. Nhìn bộ dáng này, hắn là tổn thương thần trí.

Trong bụng Già Nam cảm thấy áy náy, nàng vốn đã ngu dốt, lần này đã thương hồn phách, thần trí xuống thấp, hắn nên đưa nàng về Yêu Thần cung thôi, sau này hắn sẽ che chở nàng a.

Nghĩ thông suốt tất cả, Già Nam hóa ra quần áo, dụ dỗ Lâm Hoa mặc vào, sau đó gọi Thao Thiết ra, bế Lâm Hoa ngồi lên Thao Thiết, bay về Yêu Thần cung.

“Ah, người biết ma thuật sao? Giỏi quá.”

“ ”

“Oa, đây là cái gì? Rất đẹp.”

“ ”

“A, vật này có thể bay. ”

“ ”

“Người mang ta đi đâu? Bán đi sao?”

“Câm miệng.”

“Người quay lại cho ta nhìn một chút. ”

“”

Lâm Hoa bị thương hồn phách, lá gan lại cường đại vô cùng, không sợ Già Nam chút nào, lúu rúu náo loạn không ngừng, khiêu chiến giới hạn của hắn. Rốt cuộc Già Nam không thể nhịn được nữa, làm phép khiến nàng ấy hôn mê, thế giới rốt cuộc lại an tĩnh.

Yêu Giới, Yêu Thần cung.

Bên trong cung điện hoa lệ, một cô gái áo trắng đứng trước điện, lẳng lẳng nói chuyện với cô gái y phục hoa lệ.

“Cái gì? Yêu Hoàng đưa một cô gái không rõ lai lịch về? Người chắc chắn chứ?”

Thiếu nữ gật đầu, trong nháy mắt đã bị cô gái y phục hoa lệ bóp cổ, gương mặt xinh đẹp khẽ vặn vẹo, ngón tay mảnh khảnh bởi vì dùng sức mà trắng bệch, âm thanh lạnh lẽo từ hàm răng nặn ra: “Người nói lại lần nữa?”

Bộ mặt cô gái kia đã sung huyết đỏ bừng nhưng ánh mắt vẫn là một hồ nước tĩnh lặng, nàng bình tĩnh nói: “Bệ hạ sai Thiên Kỳ và Bách Quái bảo vệ cô gái kia, hai người chỉ nghe lệnh từ nàng ta, nếu cố ý tổn thương nàng, giết không cần hỏi.”

Thấy nàng nói như thế, cô gái y phục hoa lệ càng cảm thấy biểu tình bình tĩnh của nàng hết sức chói mắt, nàng hung hăng ném cô gái sang một bên, cô gái nhất thời không đề phòng, đầu đụng vào góc bàn, máu tươi nhuộm đỏ hai gò má trắng nõn. Chân mày khẽ nhíu chặt, đau đớn rên một tiếng, bên tai nghe một tiếng hừ không vui, cả người cô gái run lên, không để ý đau đớn trên đầu, giãy giụa bò dậy, khép mi buông mắt đứng một bên.

Cô gái y phục hoa lệ thấy nàng chật vật như vậy, tâm tình không hiểu sao khá hơn, bàn tay trắng nõn khẽ vung, bạch quang nhu hòa rơi trên vết thương, chốc lát đã thấy liền da, ngay cả vết máu cũng không còn, tất cả khôi phục lại bình thường, máu kia chỉ là ảo giác.

“Thiên Kiều, Bá Mị, đưa Tiểu Bạch trở về.” Cô gái lười biếng ngồi lại trên ghế, tiện tay chỉnh lại y phục xốc xếch, nghiêng đầu nhìn hai cô áo hồng đứng sau lưng, âm thanh mềm dẻo êm ái, khác hẳn với giọng nói ngoan độc ban nãy: “Đừng để người ta thấy được.”

Nghe vậy, hai cô gái sau lưng phúc thân, giọng già lên tiếng: “Dạ, thuộc hạ nghe lệnh.”

Dứt lời, liền hiện lên phía trước, một tả một hữu nắm hai vai Tiểu Bạch .

Đợi mọi người trong nhà rời đi, sắc mặt cô gái kia đột nhiên trầm xuống, tay ngọc nắm chặt thành ghế, chỉ nghe một tiếng kéo kẹt, ghế dựa tinh xảo đã bị nàng bẻ gãy một góc.

Cô gái vẽ mặt tàn nhẫn nhìn chằm chằm mảnh gỗ trong tay, tay phải dùng lực mạnh, liền nén mảnh gỗ thành tro bụi.

Cô gái đứng dậy, đẩy cửa đem mảnh bột vụn quăng xuống hồ, hai mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm mảnh bột bay tán loạn theo gió, khóe miệng nhếch lên nụ cười kỳ dị.

73. Chương 74: Lục Châu

Đã tự:

Yêu Thần cung, Dao Hoa điện.

Già Nam lạnh lùng nhìn hai người canh giữ ngoài điện, trầm giọng nói: “Thiên Kỳ, Bách Quái, ta lệnh các người không được cách nàng 3 thước, tại sao tình hình bây giờ lại như thế này?”

Về mặt hai người kỳ quái, cả hai ngay lập tức quỳ xuống đất, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, không phải thuộc hạ trái lệnh, nhưng thật sự không thể không canh giữ ở ngoài điện.”

“Hả?”

“Bệ hạ, ” người nọ cắn răng nói: “Dao Hoa cô nương, nàng.”

“Nói.”

“Nàng không chịu mặc quần áo.” Người nọ rút cuộc nói ra sự thật: “Dao Hoa cô nương vốn định ra ngoài tìm bệ hạ, thuộc hạ thấy không ổn, liền ngăn cản Dao Hoa cô nương ở trong điện, thuộc hạ và Thiên Kỳ chờ ngoài điện, đề phòng người khác tiến vào quấy rầy cô nương.”

Sắc mặt Già Nam âm trầm, gật đầu ý bảo hai người đứng dậy, sau đó đẩy cửa tiến vào đại điện.

Vòng qua đại điện, Già Nam tiến vào tắm cung.

Vừa vào đã thấy nữ nhân kia khoanh chân ngồi trên giường, cau mày nhìn quần áo tán lác.

Già Nam tiến lên, nhìn nàng nói: “Vì sao không mặc quần áo?”

Lâm Hoa bị âm thanh đột ngột này làm hết hồn, thân hình nghiêng một cái, liền té xuống giường , Già Nam linh hoạt ôm nàng vào ngực, vung tay đem chăn gấm che đi cảnh xuân sắc.

“Làm ta sợ muốn chết.” Lâm Hoa tả oán nói, cảm thấy thân thể bị hần bao bọc có chút không thoải mái, liền giằng co: “Buông ta ra.”

Âm thanh không hề có hơi sức, giống như đang làm nũng, mang theo vẻ hấp dẫn không diễn tả được

Già Nam kinh hãi, không tự chủ buông lỏng cánh tay.

Lâm Hoa được tự do, liền đập gấm ra, buồn bực nói: “Ta sẽ không mặc quần áo, giúp ta.”

“”

Mất một khoảng sức lực mới giúp Lâm Hoa mặc xong quần áo, Già Nam thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nhìn người nào đó đang tò mò soi gương, thật đúng là chịu tội, nhuyển ngọc ôn hương ngay trước mắt lại không thể xuống tay.

Già Nam dắt Lâm Hoa ra khỏi tắm điện, liền thấy một lục y nữ tử thướt tha đứng phía trước.

Lục y nữ tử kia nhìn thấy Già Nam ra ngoài, khoe môi liền hiện lên nụ cười diễm lệ: “Lục Châu tham kiến bệ hạ.”

“Lục Châu?” khoe miệng Lâm Hoa giật giật, cứng đờ xoay người, nắm tay áo Già Nam nhẹ giọng nói: “Này, Lục Châu? Nàng là Trư Yêu (heo thành tinh) sao? Trư Yêu màu xanh lá cây, thật ly kỳ.”

Âm thanh Lâm Hoa nhỏ vô cùng nhưng cũng không qua được Yêu tinh vạn năm, chỉ thấy con người Lục Châu đột nhiên co lại, lửa giận trong lòng bùng phát, nhưng thấy Yêu Hoàng không có phản ứng gì, Lục Châu đành cố nén trong lòng, nụ cười trên mặt càng dịu dàng.

“Muội muội nói đùa, tỷ tỷ sao có thể là Trư Yêu đê tiện? Muội muội nói thế là muốn nhìn chân thân ta sao?”

Lục Châu vừa dứt lời, Lâm Hoa liền gật đầu lia lịa, cười ngây ngô nói: ” Chân thân tỷ tỷ là gì?”

Nữ nhân này thủ đoạn cao siêu, giả ngây giả dại sao?

“Nếu muội muội muốn, tỷ tỷ sẽ uội muội nhìn, chỉ là, muội muội đừng sợ.”

Không đợi Lâm Hoa trả lời, Lục Châu đã khê cười, vòng eo lắc lư, khối xanh nhàn nhạt chậm rãi toát ra, bao phủ quanh thân, đến khi khối mù tản đi, một con cự mãng màu xanh lục đã xuất hiện trước mắt Lâm Hoa.

Cự mãng uốn éo bò tới trước mặt Lâm Hoa, đầu rắn ngẩng cao, mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm Lâm Hoa, âm thanh càng kiều mỹ .

“Muội muội, người xem tỷ tỷ có đẹp không?”

“Lục Châu, đủ rồi.” Già Nam trầm giọng quát. Thường ngày Lục Châu rất biết điều, hôm nay sao lại càn rỡ như thế?

Hắn không dấu vết liếc mắt nhìn Lâm Hoa đang sững sờ bên cạnh, nữ nhân này vốn đã ngu dại, đừng nói là bị hù dọa mất hồn chứ. Hắn không quên bản thể của nàng chính là một con gà rừng nho nhỏ.

Thiên địch phía trước, hắn sao có thể không lo lắng?

Lâm Hoa ngây ngô nhìn phía trước không có chút phản ứng, chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ gặp một con cự mãng đẹp như vậy, màu xanh lá sạch sẽ thuần túy khiến Lâm Hoa ngứa ngáy khó nhịn.

“Ta có thể sờ không?” Lâm Hoa nhao nhao muốn thử, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Cô gái trước mặt cách nàng ngày càng gần gần, hô hấp ấm áp phả trên mặt nàng, mang theo hấp dẫn khó cưỡng lại, hô hấp Lục Châu chậm lại, trong lòng có tính toán.

Lục Châu cười lạnh, thì ra chỉ là con gà rừng nho nhỏ. Vậy càng dễ dàng, bất luận người ngu thiệt hay không, ta sẽ chậm rãi chờ xem, cái ta có nhiều nhất chính là thời gian, để xem ai thắng ai.

Lục Châu hoàn toàn yên tâm, thân hình lay nhẹ, liền biến trở lại thành cô gái.

“Lần sau đi.”

Lục Châu cười yếu ớt, nhẹ giọng nói nhỏ. Nàng không muốn bàn tay dơ bẩn của cô ta chạm vào da thịt non mềm không tì vết của nàng, cô ta không xứng.

Lâm Hoa thất vọng rút tay về, phần nộ nhìn Già Nam đang đứng yên. Lâm Hoa cảm thấy sắc mặt bình tĩnh này cực kỳ chói mắt, nàng tức giận nói: “Các người chậm rãi tán gẫu đi, ta muốn ngủ.”

Dứt lời, liền quay đầu về tấm điện .

Hai bóng đen sau lưng nàng vội vàng theo sát.

Lục Châu trầm mặt, đó là Thiên Kỳ, Bách Quái sao? Nàng ở lâu như thế, lại không cảm nhận được hơi thở của hai người đó, liền biết công lực của họ trên mình. Xem ra muốn đối phó với gà yêu này, phải tốn nhiều chút công phu.

Theo hắn vài ngàn năm, nhưng hắn chưa bao giờ quan tâm đến nàng như vậy. Tất cả những gì có được hôm nay là nàng khổ công suy tính, vì những thứ này, nàng đã mất bao nhiêu thứ? Bị ám hại bao nhiêu lần? Chỉ một gà yêu vừa bước vào Yêu Thần cung, đã được hắn sủng ái như thế, đợi một thời gian nữa, Yêu Thần cung còn đất cho nàng dung thân?

Nàng quyết không cho phép khổ tâm ngàn năm của mình, những thứ thuộc về mình lọt vào tay kẻ khác.

“Lục Châu.” Già Nam nhỏ giọng kêu.

Một tiếng này như pháo nổ bên tai, Lục Châu cả kinh, nàng lại ở trước mặt hắn mất hồn? Đây là sai lầm chưa từng có, nàng thật vô ý.

Lục Châu hoa dung thất sắc, đột nhiên quỳ xuống đất: “Lục Châu biết tội.”

Già Nam nhíu mày, hòa nhã nói: “Người có tội gì? Đứng lên đi.”

Lục Châu nơm nớp lo sợ đứng dậy, đầu cúi xuống, không dám nhìn thẳng Yêu Hoàng.

Trong điện cực kỳ an tĩnh, chỉ nghe tiếng hít thở rối loạn Lục Châu .

Một lúc lâu vẫn không thấy Yêu Hoàng nói gì, đáy lòng Lục Châu càng lạnh lẽo, nàng lấy can đảm, len lén liếc một cái. Yêu Hoàng như cười như không nhìn chằm chằm nàng, giữa lông mày không có chút tức giận nào.

Lục Châu buông lỏng cơ thể, sóng mắt lưu chuyển, kiều mị bảy phần, thân thể mềm mại không xương nhẹ nhàng dựa vào Yêu Hoàng, thấy hắn không cự tuyệt, lá gan càng càng lớn hơn vài phần.

Chỉ thấy eo nhỏ nhắn lắc lư, cánh tay ngọc vòng quanh cổ Yêu Hoàng, chân ngọc đặt lên thất lưng, vẻ mặt càng quyến rũ, nhỏ giọng thì thầm: “Bệ hạ.”

Cảm nhận được lửa nóng quen thuộc, nội tâm Lục Châu mừng thầm, con nhóc kia có thể thắng được nàng thân kinh bách chiến sao? Yêu Hoàng còn mê luyện nàng, dù chỉ với thân thể cực phẩm của nàng, nhưng chỉ cần nàng có thể nắm chặt Yêu Hoàng, nàng sẽ có cơ hội.

Nghĩ đến đây, Lục Châu càng ra sức, dùng hết mị thuật quyến rũ Yêu Hoàng.

“Lục Châu.”

Âm thanh Yêu Hoàng cực kỳ bình tĩnh, không có một tia giao động? Lục Châu không hề phát hiện cơ thể mình vô thức phát ra tiếng thì thầm, thân thể nhẹ cạ trên người Yêu Hoàng, trong miệng thỉnh thoảng phát ra âm thanh dề nén.

Xà tính chí dâm, mị công cực tốt, mà hần một thân hỏa khí vốn chưa tiêu tan hoàn toàn, hôm nay bị khiêu khích như thế? Hần sao có thể kiềm chế được?

Thân hình hần lay nhẹ, liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Thính Khuyết điện.

Bên trong hồng trường, hai thân thể trần trường không ngừng dây dưa, tiếng rên yêu mị cùng tiếng thở dốc trầm thấp quần quít một chỗ, mang theo một mảnh dâm mỹ.

74. Chương 75: Âm Mưu

Vân Cạn năm 103 813 000, Thần Đế và Phượng Thần tới Phượng Thần cung mật đàm, Thần Đế vui mừng ra về, Phượng Thần tự mình tiễn Thần Đế về Thần giới, lời đồn bắt hòa giữa hai người tự sụp đổ.

Vân Cạn 103 900 000 , Thần giới dốc toàn lực tiến công Yêu Giới, Thần Đế và Phượng Thần cùng xuất chinh.

Thần giới giống trống khua chiêng xâm chiếm Yêu Giới, Yêu Hoàng lại không hề có bất cứ hành động nào, không để ý tới việc đời, mỗi ngày chỉ ở trong Yêu Thần cung, không biết làm gì.

“Bệ hạ, Dao Hoa điện hạ phá hủy Khánh Ao điện, đốt vấy lưu vân của Ngọc phi. Đó là y phục mà Ngọc phi thích nhất, nàng đang cực kỳ tức giận đi chần vẩn Điện hạ.” Khóe mắt Thiên Kỳ khẽ co quắp, công lực Dao Hoa điện hạ gây họa vô cùng lớn, hần với Bách Quái chỉ rời đi một lúc, đã xảy ra chuyện. Mới ngần ngừ trăm năm mà cảm giác mệt mỏi như cả ngàn năm.

Dao Hoa điện hạ gây họa, Yêu Hoàng cũng không thèm để ý, chỉ ném đám yêu tinh xui xẻo kia đi, lại không hề trừng phạt điện hạ, lần này nhất định cũng chẳng giải quyết được gì.

“Điện hạ có bị thương không?” Yêu Hoàng thả quyển sách trong tay, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, Điện hạ không bị thương.” Cả Yêu Thần cung ai dám tổn thương nàng, nàng không đánh người ta đã tốt.

“Vậy thì thôi, người lui ra đi.” ánh mắt Yêu Hoàng trở lại trang giấy, khoát tay cho lui.

Thiên Kỳ lĩnh mệnh lui ra.

Quyển sách trong tay Yêu Hoàng hạ xuống, trên mặt hiện lên nụ cười bất đắc dĩ. Lá gan nữ nhân kia càng lúc càng lớn, không sợ cái gì, vô pháp vô thiên, cộng thêm nửa trái tim còn lại trong cơ thể, nếu không không chế được năng lực tiềm ẩn của hần, Phượng hỏa vừa ra, vạn vật câu phần (hồn phi phách tán).

Nàng đã hóa thân thành yêu tinh phá hoại.

Việc ác nàng làm không thiếu, hần thổ ngọc của Lục Châu, phá hủy pháp bảo pha trà của Cơ Trân, ngay cả Trân Bảo Các của hần cũng bị hạ độc thủ.

Trân hoa dị thảo ở Tê Hà điện bị nàng một đũa đốt sạch không còn một ngọn.

Lăng Xảo, Hỷ các bị nàng kiếm búa gỗ thành mảnh nhỏ.

Phiêu miểu mệnh mông quanh Lăng hồ bị hóa thành đất trống .

Lực phá hoại của Dao Hoa cực mạnh, đi qua nơi nào, cung điện, vườn hoa chỗ đó đều xui xẻo. Chỉ mới qua trăm năm, Yêu Thần cung ngàn năm vẫn vững chắc đã hư hại hơn phân nửa, hơn nữa cơ thiếp trong cung bị nàng quật đến không được bình yên, các nàng không dám đắc tội với nàng ấy, mỗi ngày đến trước mặt hần khóc lóc kể lể.

Mỹ nhân rơi lệ đẹp như hoa lê đầm sương làm người ta thương tiếc, nhưng nếu mỹ nhân quá nhiều, lại là phiền nhiễu.

Yêu Hoàng cảm thấy ứng phó với tai họa một mình nàng gây ra đã cực khổ muốn chết, sao còn có thể phân tâm ứng phó cái khác.

Tuy nhiên, nàng gây họa không ngừng mà hần lại không có cách nào trừng phạt nàng, chỉ có thể đưa mấy mỹ nhân khóc thút thít kia ra khỏi Yêu Thần cung, vì nàng dọn dẹp cực diện rồi rầm. Chỉ vì trái tim của nàng khiến hần cảm thấy hổ thẹn.

Trùng hợp là những thứ bị phá hủy đều là thứ hần yêu thích, cung điện, bảo vật, nữ nhân. Tất cả nhìn như bình thường, nhưng lại có vẻ quá mức trùng hợp, sau lưng chuyện này có mùi âm mưu.

Không phải do nàng làm, hần tin chắc điều đó. Lấy trí thông minh ít ỏi của nàng cùng với tâm tư cẩn mật nửa vời, cộng thêm một nửa trái tim đang nằm trong người hần, suy nghĩ tinh thuần vô lo khiến hần không có lý do hoài nghi nàng.

Hần vĩnh viễn sẽ không nghi oan nàng.

Đang trầm tư thì cảm thấy kết giới Yêu Thần cung khẽ biến động, như có người vừa rời đi. Ánh mắt Yêu Hoàng chợt lóe, bờ môi hiện lên nụ cười, người kia cuối cùng cũng không nhịn được, dù sao cũng đến lúc nên cắt mất khối u ác tính rồi. Hần giữ lại người nợ mười mấy vạn năm, hết lòng quan tâm giúp đỡ, cho người đó vô số cơ hội, nếu người đó không biết quý trọng, quyết tâm tìm chết, hần sẽ thành toàn.

Lương thiện của hần đã dùng hết. Thân kiến hôi nhỏ bé không lo giữ, luôn muốn làm trái thiên mệnh, kết cục chỉ có cái chết.

“Bệ hạ, Điện hạ... Điện hạ không thấy.” Thiên Kỳ, Bách Quái quỳ rạp dưới đất, thân thể hơi run rẩy, bọn họ vừa gây ra đại họa, không bảo vệ được trấn bảo của Yêu Hoàng.

“Không sao, theo ta đi Thính Khuyết điện.” Yêu Hoàng phát tay, liền biến mất.

Thính Khuyết điện.

Tắm rửa xong, Lục Châu khoác tấm lụa mỏng xanh ngọc, cơ hồ như không mặc gì

Yêu Hoàng đột ngột xuất hiện trước mặt Lục Châu, sau khi sững sờ nàng liền cười duyên nhẹ nhàng hạ bái: “Tham kiến bệ hạ.” Da thịt hoàn mỹ không tỳ vết xuyên qua lụa mỏng như ẩn như hiện, khiến người ta sôi máu.

“Cần gì làm bộ dáng này? Diệt Thần trận đã bố trí xong, người còn phải ngụy trang tới khi nào? Không mệt sao?” Yêu Hoàng khẽ cười né tránh Lục Châu đang nhào tới.

Lục Châu tái mặt, trông mắt đầy nước: “Diệt Thần chi trận là cái gì? Nó thì không biết.”

“Giả ngu sao? Người lợi dụng Dao Hoa che chở, thừa dịp nàng làm loạn xung quanh, bố trí Diệt Thần trận, người nghĩ có thể giấu được ta sao?” nụ cười Yêu Hoàng càng ôn hòa, “Chỉ là trận này phải diệt người nào?”

Thấy sắc mặt Lục Châu trắng bệch, rồi lại bình tĩnh như cũ, Yêu Hoàng nhẹ nhàng nói: “A, quên nói một câu, người vui vẻ hàng đêm với người, cần bản không phải ta.”

Sau lưng hần dần dần hiện ra một bóng đen.

Lục Châu trợn trừng hai mắt, không thể tin nhìn khuôn mặt giống hệt Yêu Hoàng, hơi thở quen thuộc lượn quanh chop mũi, sắc mặt Lục Châu càng tái, lồng ngực đau nhức, phun ra một ngụm máu.

“Lục Châu, Phượng Hoàng hỉ khiết (ưu sạch sẽ), cả đời chỉ có một bạn tình, người chẳng lẽ đã quên mất?” Yêu Hoàng thấy bộ dáng nàng như vậy, nụ cười trên mặt càng sâu: “Mười mấy vạn năm nay, người cùng người chính là ám cách (thể thân) Chu Tước của ta, ta chưa bao giờ chạm vào người.”

Lục Châu trầm mặc hồi lâu, nhàn nhạt nhìn lướt qua bóng dáng ám cách, liền nhìn Yêu Hoàng cười lớn, dịu dàng nói: “Dù vậy ta cũng không bị thiệt, hắc có khuôn mặt khiến ta mê luyến, có hơi thở khiến ta trầm mê, hắc thỏa mãn ta.”

Yêu Hoàng không nói, con người thâm thúy nhìn chằm chằm Lục Châu.

Lục Châu phong tình vạn chủng rút đi lụa mỏng trên người, dựa nghiêng trên ghế quý phi, mị nhãn như tơ trêu chọc Yêu Hoàng: “Đại quân Thần giới đã đến, Phượng Thần cũng có mặt, người trốn không thoát đâu. Năm xưa người tàn sát hoàng tộc ta, giết phụ hoàng ta, hôm nay cho dù ta không giết được người, cũng sẽ mang theo người có thể giết người đến. Ta muốn thấy tận mắt nhìn thấy người đền mạng cho phụ hoàng, mẫu hậu ta.”

Lục Châu cười đến quỵến rũ, bờ môi không ngừng chảy xuống máu tươi, nhiễm đỏ da thịt tuyết trắng.

Yêu Hoàng chỉ trầm tĩnh nhìn nàng, tựa hồ trước mặt hắc không phải là mỹ nhân thơm ngát mà chỉ là một tảng đá tầm thường.

Nàng ghét nét mặt như vậy, giống như nàng chỉ là một con kiến hôi không có ý nghĩa, ngay ánh mắt khinh bỉ hắc cũng keo kiệt không dành cho nàng. Đã có lúc những thứ nàng yêu thích đều nắm chặt trong tay, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy chán ghét. Tại sao đến lúc này, hắc còn có thể trầm tĩnh như thế, giống như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắc. Theo hắc lâu như vậy, nàng chưa bao giờ biết trong lòng hắc đang nghĩ gì, nàng chưa bao giờ đạt được tới đáy lòng hắc.

Kiều mỹ trên mặt Lục Châu dần biến thành oán độc, âm thanh lại ngọt như mật: “Không phải người thích nàng ta sao? Ta đem nội đan nhét vào cơ thể nàng, cũng ột tram yêu nam, một tram con gà rừng được uống hợp hoan tán, nếu là thân người thì bị yêu nam vũ nhục, đến lúc khôi phục chân thân, đợi nàng sẽ là một trăm con gà được.”

“Bản thân tự mình nắm mọi thứ trong tay, ta muốn xem lần này người sẽ cứu nàng như thế nào. Ta không thể giết được người, những cũng quyết không cho người yên ổn.” Âm thanh Lục Châu dần bén nhọn, “Phượng hỏa, phương pháp hộ thân người dạy nàng đã bị ta phá giải, theo người mười mấy vạn năm, cho dù người không tin ta, ta vẫn có thể tìm ra được 1, 2 nhược điểm trong đó. Người không bỏ được nàng, ta liền lấy thứ bản thủ, ti tiện nhất chà đạp nàng, ta muốn nhìn xem Phượng Hoàng hỉ khiết như thế nào.”

“Người không phải hỉ tộc ta, ta sẽ phá hủy cái bằng thanh ngọc khiết của người. Cuối cùng người đã thua, đến lúc người tìm được nàng tất đã quá trễ.” Lục Châu gần như điên cuồng gào thét: “Ta chết rồi cũng sẽ lưu lại dấu vết trong lòng người, cho dù người chưa bao giờ yêu ta...ta cũng bắt người vĩnh viễn nhớ ta, kể cả hận đến chết.”

Nàng không muốn chết như thế, một người quá cô độc, nàng muốn có người nhớ thương nàng.

“Ta không cần người chết, chết thì quá dễ dàng. Man Hoang có Xà Quạt, ta đưa đến người đến đó.”

Bóng dáng Yêu Hoàng dần dần biến mất, chỉ còn lại một con măng xà màu ngọc bích tê liệt ngã xuống đất, ám cách thu xà vào túi nhỏ bên hông, khẽ than một tiếng: “Người tội gì phải làm thế?”

Xà Quạt đều là rắn độc, lại là mùa giao phối, những thứ yêu vật đề tiện kia sao có thể bỏ qua một con rắn cái mỹ miều như người.

Sống không bằng chết.

75. Chương 76: Đêm Trước Đại Chiến

Bạch Tử Dạ dựa nghiêng trên giường, ánh mắt thâm trầm nhìn Phượng Hoàng niết bàn trên nóc Thần điện, Phượng Hoàng giãy giụa trong hỏa diễm, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa cắn nuốt sạch sẽ.

Bạch Tử Dạ nhíu mày, trong lòng thoáng qua bất an, điều này đại biểu cho cái gì? Hắn không khỏi nhớ tới con gà rừng mất tích bí ẩn.

Thần Thụ và Kỳ Lân đều nhất trí nói nàng tự động chạy trốn, cho dù trong lòng hắn nghi ngờ nhưng cũng chưa bao giờ thử tìm hiểu. Trên người sơn kê ẩn giấu thần lực, quả thật có năng lực thoát khỏi kết giới của hắn.

Gà rừng không rõ lai lịch lại có nhiều bí mật như thế, hắn vẫn chưa có thời gian truy cứu, định lần này xong việc sẽ từ từ tìm hiểu. Chỉ là sau khi gà rừng biến mất, Thần Thụ lại bất thường, người trước giờ luôn tránh Đế Cơ mà bây giờ lại mỗi ngày làm bạn bên cạnh nàng ta, ban đêm cũng chưa từng trở về bản thể của mình. Thật đáng nghi.

Thần Thụ trung thành không thể nghi ngờ, chỉ là Tịch Nguyệt Đế Cơ là Thần nữ Nguyệt thần tộc, nghe nói thị Nguyệt thần nữ có năng lực thần bí, khống chế tâm trí, chẳng lẽ Thần Thụ trúng mị thuật Tịch Nguyệt thần nữ?

Bạch Tử Dạ khép mắt, che giấu vẻ tàn nhẫn trong mắt, nếu Thần Thụ thật sự phản bội vậy không thể giữ lại được. Cô ấy có năng lực nghịch thiên mà Thiên đế thêm thưởng, cho dù tự tay phá hủy nàng cũng không thể để nàng phản lại hắn.

Còn có Kỳ Lân, hôm đó từ Yêu Giới vẫn chưa giết được Yêu Hoàng, chẳng lẽ hắn đã biết cái gì? Nhưng bộ dáng hắn không có gì bất thường.

Bạch Tử Dạ lo lắng mơ hồ, lại không biết tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Trước mắt là cơ hội tốt để tấn công Yêu giới, hắn không thể không liên thủ với Thần Đế. Lỡ như thân phúc bên cạnh có chuyện gì, tâm huyết trăm ngàn năm của hắn sẽ bị hủy trong tích tắc.

Hắn quyết không cho phép chuyện đó xảy ra, mọi việc phải nằm trong bàn tay hắn mới có thể yên tâm. Bạch Tử Dạ bồng chốc mở hai mắt, tay phải dấy lên ngọn lửa màu đỏ, dần dần ngọn lửa quyen thành hai viên đan dược trong bàn tay hắn.

“Bạch Miểu, Kỳ Lân.” Bạch Tử đêm cất giọng kêu.

Lời còn chưa dứt, hai bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Điện hạ.”

Hai người kia kêu một tiếng, lẳng lặng đứng một bên chờ Phượng Thần phân phó.

“Các người đã tới.” Bạch Tử Dạ cười nói: “Đại chiến Yêu Giới sắp tới, ta đã luyện thành hai viên thần đan, hai người ăn vào có thể tăng thêm vạn năm công lực.”

Dứt lời liền ném 2 viên đan vào tay họ.

“Tạ điện hạ.”

Hai người không hề do dự nuốt đan dược. Đan dược vừa vào miệng thì một luồng nhiệt lưu theo thực quản chảy xuống dạ dày, thân thể giống như đang đặt trong liệt hỏa, đau đớn ngã xụi trên đất.

Phong Thanh Dương thuộc tính lửa, cho dù đau đớn vẫn còn có thể nhịn được nhưng Bạch Miểu lại chịu không nổi ngã xuống đất. Chân thân của nàng là cây, sao có thể chịu được lửa?

Bạch Miểu cúi đầu rên rỉ, trong đầu như có giông bão, nàng hoảng sợ nghĩ tới những việc mình làm có lẽ đã bị Phượng Thần biết, bây giờ tới trừng phạt nàng sao?

Càng nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy ngọn lửa như muốn đem cắn nuốt linh hồn mình.

Cũng được, Phượng Thần muốn nàng chết, nàng đành phải chết, Dao nhi tin tưởng hẳn như vậy, nàng lại hại nàng ấy. Thần trí dần dần bắt đầu mơ hồ, cảm giác nóng rực từ từ giảm bớt, giữa lúc mơ mơ màng màng nàng liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Như vậy cũng không chịu được?”

Âm thanh dịu dàng vang bên tai nàng, Bạch Miếu thả lỏng cơ thể, liền ngất đi.

Trước khi té xỉu, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, vì hắn, cho dù phụ cả thiên hạ nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Bạch Tử Dạ nhìn Bạch Miếu ngất trong ngực, ôm nàng giao cho Phong Thanh Dương, nói: “Kỳ Lân, đưa nàng về bản thể nghỉ ngơi đi, do ta sơ sót, đột nhiên cho các người thần đan tang công lực, lại không để ý đến cơ thể các người có thể bài xích nó, thật xin lỗi.”

Phong Thanh Dương ôm Bạch Miếu vào trong ngực, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Phượng Thần, rốt cuộc không nhìn được mở miệng, âm thanh mơ hồ run rẩy: “A Dạ, người có gạt ta điều gì không?”

Bạch Tử Dạ quay đầu nhìn về mặt nghiêm túc khác thường của Phong Thanh Dương, hắn khẽ mỉm cười, gần từng chữ nói: “Chưa bao giờ, ta chưa bao giờ lừa gạt người.”

Phong Thanh Dương nhìn Bạch Tử Dạ thật sâu, nói: “Ta biết rồi.”

Dứt lời, liền ôm Bạch Miếu bước ra Phượng Thần cung.

Bạch Tử Dạ nhìn bóng dáng Phong Thanh Dương đi xa, nụ cười trên mặt dần dần lạnh xuống, hắn đang hoài nghi điều gì?

Chưa kịp ngẫm nghĩ đã cảm thấy kết giới đột nhiên rung động, Bạch Tử Dạ cau mày, trừ người nọ, không ai dám lớn mật công kích kết giới của hắn.

Thân hình thoát một cái liền biến mất tại chỗ.

Bạch Tử Dạ lạnh lùng nhìn bóng người quần áo hoa lệ, nói: “Thần Đế, người có ý gì?”

Thần Đế nhíu mày, lưỡi biếng phất tay, một áo trắng thị nữ liền bước nhanh về phía trước, cúi thấp thân thể biến thành một chiếc ghế nằm sau lưng Thần Đế.

Thần Đế ngáp một cái, thoải mái ngồi xuống ghế dựa, mở miệng nói: “Dáng vẻ Phượng Thần lớn như vậy, còn bắt ta phải đợi lâu, nếu không phải ta dùng lực gõ cửa, sợ rằng người sẽ không nghe?”

Bạch Tử Dạ chán ghét liếc mắt nhìn mười mấy thiếu nữ xinh đẹp sau lưng Thần Đế, âm thanh càng lạnh lẽo: “Thần Đế, Phượng Thần cung là đất thanh tịnh, người mang những thứ dơ bẩn này đến đây là có ý gì?”

“Thứ dơ bẩn?” Thần Đế cười ha ha, một tay kéo một thị nữ áo tím sau lưng, khẽ nâng gương mặt kiều diễm của nàng ta, cười nói: “Phượng Thần, chẳng lẽ người đã lớn tuổi rồi, ngay cả mỹ nhân cũng không nhận ra được sao?”

Bạch Tử Dạ hừ lạnh một tiếng, nói: “Thần Đế, người có chuyện gì cứ nói thẳng. Người đường đường là chúa tể một giới, cần gì phải làm bộ dáng phóng đảng như vậy?”

Những cô gái kia, nhìn qua là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng thật ra là những mỹ nữ nhân gian mà Thần Đế tìm được, sau đó lấy những phần đẹp nhất ghép lại, ngâm trong Đế Lưu Tương 1900 năm mới thành hình, vây quanh những thứ này toàn là oán niệm, căm hận không cam lòng, thời gian càng dài càng nồng hậu.

“Ừm, đại sự chúng ta thương nghị đã xong, lần này tới Phượng Thần cung của người. Nữ nhi ta quá rầy người cũng đã lâu, vui đến quên cả trời đất, ta tới đón nàng trở về.” Thần Đế cười không ngớt, ngửi nhẹ mùi trên người thị nữ áo tím, “Ừ, thật là thơm.”

Bạch Tử Dạ cau mày, tay phải khẽ nâng, một đạo hồng quang thoáng qua, một quyển sách xuất hiện trong tay hắn, đem quyển trục ném về phía Thần Đế, Bạch Tử Dạ lạnh lùng nói: “Đế Cơ ở trong bức tranh này, không còn việc gì nữa ta đi đây.”

Vừa dứt lời, thân hình đã biến mất không thấy.

Thần Đế nhận quyển trục, mở ra xem, là cảnh trí nhân gian phồn hoa, nhân vật trong bức họa trông rất sống động, người bán hàng rong thét một tiếng, tiếng trả giá mơ hồ còn có thể nghe được.

Sắc mặt Thần Đế trầm xuống, người này không thể giữ lại.

76. Chương 77: Lộet Xác

Trăng tròn đỏ như máu treo lơ lửng trên bầu trời đêm xám trắng, từng tiếng thét ghê rợn lần lượt vang lên, âm thanh như quỷ khóc, thê lương vang vọng khắp đất trời.

Lâm Hoa bị một mùi hôi thối thức tỉnh, ý thức còn chưa tỉnh táo đã bị tiếng kêu thảm thiết dọa sợ đến mức ngã sấp.

Mùi hôi gay mũi không ngừng truyền đến, thứ mùi không rõ nguồn gốc, lại giống chất thải lâu ngày không tiếp xúc với không khí, đánh thẳng vào khứu giác Lâm Hoa.

Lâm Hoa bị mùi hôi này hun đến choáng váng đầu óc, vội vàng phải đi những chất bẩn trên người rồi mới bò lên trên, nhưng có vẻ như mùi hôi thối này bám chặt trên cơ thể, quần áo nàng như hình với bóng, tỏa ra khắp nơi.

“Thôi,” Lâm Hoa bất đắc dĩ bĩu môi, lầu bầu nói: “Cứ để hôi đi, ngửi nhiều cũng quen.”

Nghĩ như vậy, Lâm Hoa liền cảm thấy cái mùi đó không còn gay mũi nữa, nàng lau nước bùn trên mặt rồi tiện tay vứt khăn sang một bên, đến khi bớt bẩn Lâm Hoa mới tò mò quan sát bốn phía.

Đập vào mắt là nước bùn mênh mông, mùi hôi tản ra ngoài không khí ngưng kết thành sương mù màu xám tro, giống như một tầng lụa mỏng bao phủ mặt đất.

Lâm Hoa bối rối nước bùn khắp nơi, tự hỏi sao mình có thể đến được nơi này. Nàng không phải đang cùng Lục Châu tương thân tương ái ngắm hoa sao? Sao nháy mắt đã đến nơi này? Nhất định là do viên thuốc Lục Châu đưa nàng có vấn đề, cái thứ đó mùi vị không tệ, nhưng ăn xong lại bị đau bụng, chỉ có thể đứng trong nhà xí.

A! Đây không phải là dưới hầm vệ sinh chứ? Lâm Hoa bị chính ý tưởng của mình dọa sợ, vậy những thứ dính trên người nàng là gì? Thật buồn nôn!

Kinh ngạc một lúc, Lâm Hoa phát hiện sau lưng có gì đó không đúng, ở cái thế giới đen ngòm hôi thối này lại có những cá thể trắng trẻo mập mạp lòi ra? Lâm Hoa cứng ngắc xoay người đã bị khung cảnh hùng vĩ trước mặt dọa sợ ngây người.

Chừng trăm tên tráng nam hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt nàng. Hai mắt Lâm Hoa không tự chủ dờn xuống, xẹt qua những lồng ngực cường tráng làm người ta trào máu mũi, cùng với cự vật bên hông không hề che đậy đang vểnh lên.

Ừm, thể tích không tệ, chiều dài không tệ, đáng tiếc...

Lâm Hoa cau mày nhìn đám gà rừng theo sau tráng nam, dáng vẻ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, kiêu ngạo run run bộ lông vũ hoa lệ trên người.

Những kí ức kinh hoàng trong trí nhớ nháy mắt bừng lên... Những con này đang cầu xin vui mừng?

Lâm Hoa cả kinh thất sắc, ngửi ngửi mùi hôi thối trên người, và cái mùi nồng đậm trong không khí, bất đắc dĩ nhìn những thứ đang tới gần, khẩu vị của đám người, vật này không biết nặng tới đâu?

”A a a a a a

“Tốt rồi.”

Lâm Hoa nghiêng đầu nhìn một chút, quả nhiên đã biến trở về bộ dáng lúc trước, nàng thu hồi nước mắt, ôm cổ Già Nam tán dương: “Già Nam người thật tài giỏi, không hổ là chúa tể một giới - Yêu Hoàng.”

Nhìn Lâm Hoa trong ngực không buồn không lo, trên mặt Già Nam lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, hắn vẫn thích bộ dáng nàng như vậy, chỉ mong nàng có thể vĩnh viễn không buồn không lo.

Chỉ mong.

77. Chương 78: Đại Chiến Thần - Yêu

Đại quân Thần giới bị chặn ngoài kết giới Yêu giới, không thể tiến vào bên trong. Phượng Thần và Thần Đế liếc mắt nhìn nhau, liền quyết định công phá kết giới.

Về mặt hai người nặng nề, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh ở lòng bàn tay, vừa định hành động lại thấy kết giới Yêu Giới vỡ tan. Hai bóng người từ trong kết giới chậm rãi tiến lại gần, đoàn quân Yêu binh đi theo phía sau, trong chớp lát, Yêu binh cùng Thần đã tạo thành thế giằng co.

Đến khi Phượng Thần thấy rõ Yêu Hoàng, vẻ mặt liền biến đổi, tại sao nàng lại ở chỗ này?

Lâm Hoa khiếp sợ lùi kéo tay áo Già Nam, nhỏ giọng hỏi: “Nhiều người như vậy, muốn làm gì sao?”

Già Nam sờ sờ đầu nàng, nói yên tâm, sau đó đẩy nàng ra sau lưng. Già Nam nhàn nhã tiến tới trung tâm trận chiến, cười nói với Phượng Thần: “Thế nào, người tốt cuộc đã có dũng khí đối mặt với ta?”

Về mặt Phượng Thần khê biến, không trả lời mà liếc mắt nhìn Thần Đế, năng lực trong tay hóa thành hồng quang đẹp mắt bay ra.

“Không cần.”

Âm thanh thê lương truyền đến, bóng dáng hồng diễm không biết từ đâu nhào tới, chặn lại một kích trí mạng. Máu tươi trào ra, nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Sắc mặt Phong Thanh Dương trắng bệch, thân hình dần dần trong suốt, hắn tĩnh lặng nói: “Ta sinh ra đã có đôi nhìn thấu vạn vật, lại có thể nhìn lầm người.” Âm thanh trầm xuống, “Hi vọng kiếp sau, sẽ không nhận sai người.”

Vừa dứt lời liền hóa thành từng đốm sáng tiêu tán trong trời đất, Già Nam đưa tay chạm vào một chấm đỏ, lưu luyến triền miên không dứt, cuối cùng hóa thành một viên ngọc đỏ thắm, chui vào cơ thể hắn.

Già Nam thở dài nhỏ giọng nói: “Người tội gì phải như thế. Thật ra ta sớm đã tha thứ cho người.”

Phượng Thần nhìn hồng quang tiêu thất, trên mặt hiện lên vẻ âm tàn, hắn thừa dịp Già Nam ngây ngẩn đã truyền âm cho Thần Đế: “Tru Thần Cung không ra, còn đến đợi lúc nào?”

Thần Đế biết hai người đang cùng chiến tuyến nên không so đo giọng điệu ra lệnh của Phượng Thần, đôi môi khẽ nhúc nhích đọc chú ngữ cổ.

Thoáng chốc thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, một tia sáng cực lớn vụt qua, thần-yêu bị bạch quang cướp mất thần trí. Đến khi khôi phục hoàn toàn lại bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ.

Thiên địa nhuộm đầy huyết tinh nồn nặc, cả vùng đất ngập trong biển máu, trên mặt là những tàn chi trôi nổi, những linh hồn không kịp chạy trốn bị giam cầm trong tuyệt vọng.

Một mũi tên đầy uy lực công kích, hai giới Yêu - Thần tổn thất nghiêm trọng. Những oán hồn không cam lòng ra sức tàn phá thiên địa, bầu trời bị bao phủ trong những đám mây tím, từng đợt thiên lôi thịnh nộ không ngừng giáng xuống đất.

Cả đám Thần tướng, Yêu Binh bị uy lực thiên địa áp chế không có năng lực phản kháng, toàn bộ ngã xuống biển máu, chỉ còn lại vài bóng dáng đứng thẳng.

Áo quần Già Nam rách bươm, trên người đầy vết thương không ngừng chảy máu. Già Nam lại như không hề có cảm giác, trên mặt không có một tia gợn sóng, hần lẳng lặng nhìn người đối diện cười đến dịu dàng, khẽ thở dài: “Quả nhiên, vẫn là không yên lòng.”

Nụ cười Phượng Thần như ngày xuân ấm áp: “Người chịu trọng thương, sẽ không chạy thoát, không bằng ở chỗ này nghỉ ngơi thôi.”

“Người mới nghỉ ngơi đây.” Bóng người nho nhỏ giang hai tay trước mặt, cố gắng ngăn cản người đến gần Già Nam, nằng nặc nhìn người nọ, lớn tiếng nói: “Có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không cho các người tổn thương hần.”

Già Nam nhìn bóng người xinh xắn, trái tim đóng băng đã lâu xuất hiện vết nứt, dáng vẻ này là vì trong lòng nàng có hần, có lẽ có một phần là thật lòng. Mất nửa trái tim nên nàng sợ sao? Những mục tiêu của những kẻ kia là hần, tự nhiên sẽ không để ý đến nàng, nàng cần gì phải làm thế?

Già Nam vịn bả vai run rẩy của nàng, xoay người nàng lại đã thấy ánh mắt nàng đỏ bừng, cánh mũi phập phồng, cả người vô cùng chật vật, thế nhưng hần lại cảm thấy đây là thời khắc nàng đẹp nhất. Già Nam đưa tay đặt lên ngực nàng, khẽ cười nói: “Nha đầu ngọc, chạy đi, ta sẽ tới tìm người.”

Dứt lời liền phất nhẹ tay, một đạo hồng quang bao bọc Lâm Hoa, đưa nàng bay ra xa. Mất thấy tia sáng biến mất ở phía chân trời, con người Già Nam lộ ra tia dịu dàng quyến luyến, gấp lại sau, phải sống thật tốt. Tiếp theo Già Nam liền nghe thấy một tiếng xé gió khiếp đảm.

Già Nam cúi đầu nhìn mũi tên lúc sáng lúc tắt, khoe miệng lộ ra ý cười, lần này thực sự không cho hần đường lui, cứ nhiên dùng tới Tru Thần Cung, chỉ là cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Trước mắt trở nên mơ hồ, Già Nam chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng, khi đó nàng không còn hình người, thế nhưng hần lại nghĩ, nếu như tất cả có thể trở lại lúc ban đầu thì tốt biết bao.

Trên biển lửa đột nhiên dấy lên ngọn lửa, một con Phượng Hoàng màu đen cất tiếng thê lương, tiếng phượng hót vang vọng đất trời. Ngọn lửa tắt lụi, Phượng Hoàng cũng hóa thành hư vô. Bạch Tử Dạ kinh ngạc nhìn vào vùng hư không, trong lòng giống như mất đi một thứ quan trọng, cả trái tim trống rỗng. Hần tử mĩ lên kể sách mấy trăm vạn năm, đợi đúng giờ khắc này, cuối cùng cũng làm được điều hần muốn, nhưng tại sao hần vẫn còn cảm thấy chưa đủ?

Bên tai truyền đến tiếng thở dài như có như không: “Không có ta, người tồn tại có ý nghĩa gì chứ? Tốt hơn là theo ta đi, vĩnh viễn sinh tử luân hồi, vĩnh viễn trốn không thoát, cái bóng của ta.”

Bạch Tử Dạ chưa kịp phản ứng đã bị nhấc vào biển máu. Trước mặt toàn màu đỏ ngầu. Bạch Tử Dạ quên cả giấy giữa, cả người vô cùng thoải mái, tất cả giống như trở lại lúc đầu, chỉ có hần cùng người ấy. Sau này người ấy có rất nhiều thứ, nhưng hần vẫn chỉ có mình người ấy. Những thứ hần làm, phí hết tâm tư cũng chỉ vì có thể được người ấy nhìn một cái.

Rốt cuộc, người cũng nghĩ tới ta. Bạch Tử Dạ chậm rãi nhắm mắt, bóng dáng dần dần phai nhạt.

Thần Đế cười điên cuồng: “Ha ha ha ha, cuối cùng chỉ còn mình ta, Phượng Thần, Yêu Hoàng, các người cuối cùng vẫn bại dưới tay ta.”

Huyết hải trên không dao động kịch liệt, từ từ thu nhỏ lại đến khi biến mất, mây mù tản đi.

Uy áp không còn, cả đám Yêu binh, Thần tướng nằm trên đất lay lắt thở gấp, thiên địa hoang vắng thê lương.

Không trung đột nhiên nứt ra một cái khe lớn, Yêu binh gần đó không kịp chạy liền bị cuốn vào trong. Vết nứt như một cái miệng khổng lồ, cắn nuốt vô số sinh mạng rồi lặng lẽ đóng lại. Chúng thần hốt hoảng không chú ý tới một tia sáng màu đỏ vụt qua, lẫn vào bóng đêm.

Tiêu diệt được họa lớn, tâm tình Thần Đế rất tốt, vốn định thừa thắng diệt hết đám Yêu binh, nhưng quân mình giờ cũng không chịu nổi một kích, cân nhắc được mất, cuối cùng Thần Đế giết mấy vạn Yêu binh rồi

mới không cam lòng rút quân.

Những Yêu binh may mắn sống sót, lượm về một cái mạng, chỉ sợ Thần Đế quay lại nên vội vàng rút về Yêu Giới, trong chốc lát, chiến trường không có một người.

Hồi lâu sau, một bóng dáng nhỏ gầy lão đảo xuất hiện trên chiến trường, nàng vừa khóc vừa xới từng tấc đất, mười ngón tay loang lổ máu, rút cuộc đào được trong đồng xương khô hai quả trứng, nàng vui sướng khóc lớn, ôm hai quả trứng vào ngực, nhanh chóng chạy đi.

Trong lúc bối rối nàng không chú ý tới quả trứng màu đỏ lăn từ ống tay áo nàng rơi xuống, chôn trong tro bụi.

78. Chương 79: Trần Gian Vạn Năm (Một)

Trần gian tháng ba là mùa hoa đào nở rộ, những cây đào trong viện đã bao phủ đầy cánh hoa hồng, bay lất phất trong gió. Dưới tàng cây, một sinh vật màu đen không rõ nguồn gốc đang lẩn thẩn đi tới, phía sau là một đám gà mái hoa si.

“Lâm cô nương, con gà nhà ngươi lớn lên thật uy vũ? Ngươi xem, màu lông bóng loáng trơn mượt, còn có cái đầu rướn cao. Ai, ta dám cá trong thôn này không còn một con gà trống nào đẹp như nó.” Bà Trần già hàng xóm cười đến mức da xếp thành từng lớp, nàng vừa cười vừa nói với nữ tử áo đỏ đang ngồi dưới tàng cây: “Lâm cô nương, không biết có thể cho ta mượn con gà trống nhà cô mấy ngày không? Ngươi cũng thấy đấy, đám gà mái nhà ta đều đi theo sau lưng nó, quên cả đường về tổ trứng.”

Nữ tử áo đỏ quay đầu, lộ ra khuôn mặt kiều diễm như xuân, nàng cúi người ôm lấy gà trống đen trên đất, xin lỗi nói: “Trần bà bà, thật sự xin lỗi, A Dạ nhà ta tính tình nóng nảy, sợ rằng không thể đi cùng gà mái của ngươi được.”

Tay bà Trần đang đưa ra giữa không trung, nàng lúng túng rút tay về, mặt mo đỏ bừng: “Vây thôi, Lâm cô nương, không quấy rầy.”

Dứt lời, liền lầm bầm đuổi xua đám gà mái về nhà.

Đội đóng xong cửa chính, nụ cười trên mặt nữ tử áo đỏ liền xụ xuống, nàng an ủi ngọn lửa màu đen trong ngực: “Không sao, không sao, A Dạ, ta biết tức giận, nhưng ngươi cũng không thể không nể mặt ta mà sinh khí như vậy. Ngày này, quần áo của ta.”

Mắt thấy quần áo trên người bị đốt, Lâm Hoa không kịp làm gì khác liền giơ tay ném A Dạ ra ngoài, tay chân đập loạn xạ lên quần áo để dập lửa, bất chấp còn Hắc Phượng bị rơi xuống đất?

May mắn Hắc Phượng còn bé, uy lực Phượng hỏa cũng không lớn, đập vài cái là dập tắt được ngọn lửa, nếu không bộ y phục này chỉ có nước bỏ đi.

“A Dạ.” Lâm Hoa chống nạnh chỉ vào con Hắc Phượng đang rúc đầu dưới cánh hét lớn: “Ngươi bỗng nhiên muốn ăn thịt, ta nhịn. Ngươi ba ngày ăn nguyên một con dê nướng, ta cũng nhịn. Ngươi đốt mấy phòng ở của chúng ta, hại ta phải chuyển nhà, ta cũng nhịn. Ngươi ăn của ta, uống của ta, ngủ của ta, dùng của ta, ta toàn bộ đều có thể nhịn. Hôm nay chỉ bảo ngươi bồi mấy con gà mái mà ngươi không muốn? Đâu phải bắt ngươi đi bán mình, ngươi chỉ cần dẫn chúng về chuồng là được, ngươi còn đòi lên mặt cái gì? Ngươi chỉ có mỗi bộ lông đen nhánh là được đám gà mái coi trọng. Nhìn ngươi như vậy, đừng nói ngươi là Phượng Hoàng, cho dù là gà rừng cũng không được.”

Lâm Hoa càng nói càng tức, nước bọt bay đầy đầu, A Dạ cẩn thận né tránh vật thể màu trắng, vội vàng lấy lòng cọ cọ bên cạnh Lâm Hoa, hai mắt tròn vo phím nước đáng thương nhìn chằm chằm nàng.

Thấy bộ dáng hần như vậy, Lâm Hoa vừa bực vừa buồn cười, lửa giận trong mắt biến mất, nàng cúi người ôm Hắc Phượng vào ngực, vuốt lông hần nói: “A Dạ, ngươi biết ta chỉ nói lấy, lúc ta nói chuyện đều không dùng đến não, ngươi đừng tức giận, về sau cũng không phải so đo với ta.”

Nói xong, Lâm Hoa ngẩng đầu, cặp mắt vô hồn nhìn phiến lá xa xa, lẩm bẩm: “Qua lâu như vậy, không biết Thần giới và Yêu Giới thế nào.”

Đại chiến Thần - Yêu, nàng bị Yêu Hoàng đẩy ra khỏi chiến trường, cách xa nguy hiểm. Nhưng lòng nàng lại trống rỗng, toàn thân đau đớn tê tâm liệt phế, khắp người mỗi một khúc xương, một khối cơ bắp đều kêu gào muốn nàng quay đầu lại. Nàng như phát điên chạy về chiến trường lại thấy bóng dáng hắc biến mất trong bạch quang.

Trong nháy mắt, thiên địa mất sắc, nàng chỉ thấy hắc bị ánh sáng nuốt chửng, bờ môi lại vẫn mang theo nụ cười thần nhiên, khiến tinh thần nàng hỗn loạn, dường như muốn theo hắc. Cho đến khi bóng dáng cuồng ngạo biến mất, thần trí nàng vẫn chưa trở về.

Giống như trải qua ngàn năm, rốt cuộc nàng cũng phục hồi tinh thần, trước mắt là cảnh chiến trường thâm trầm, khắp nơi là tàn cốt, máu tươi phủ kín mặt đất, nàng như phát điên xông ra ngoài, điên cuồng bởi từng tác đất, đáy lòng chỉ có một tín niệm, hắc sẽ không chết, hắc vẫn còn sống, chờ nàng tìm hắc.

Rốt cuộc, nàng cũng tìm được hắc. Hai quả trứng nho nhỏ nằm dưới phế tích, nàng cẩn thận đem hai quả trứng cất vào trong ngực.

Rời khỏi chiến trường, lòng ôm trứng phượng hoàng mà hoang mang không biết nên đi nơi nào. Thần giới nàng không thể đi, Yêu Giới càng không, cuối cùng vạn bất đắc dĩ hạ phàm.

Nhân gian náo nhiệt phần hoa, Lâm Hoa thở phào nhẹ nhõm, nàng muốn tìm nơi yên tĩnh ấp trứng phượng hoàng, nhưng trong ngực chỉ còn lại một quả màu đen, quả màu đỏ không thấy tung tích. Lâm Hoa càng cứng qua trứng này, biến trở về nguyên hình gà rừng để ấp, ai biết suốt cả năm quả trứng lại không có động tĩnh gì. Lâm Hoa hoảng hồn, nàng chỉ biết gà ấp trứng gà, nhưng trứng phượng hoàng phải ấp thế nào?

Nàng đã thử rất nhiều biện pháp, chỉ còn chưa đập nát quả trứng, nhưng đáng tiếc nó vẫn không có động tĩnh gì. Dưới tình thế cấp bách, Phượng hỏa trong cơ thể nàng xông ra, bao quanh trứng phượng hoàng, Lâm Hoa mừng rỡ, thấy trứng rốt cuộc có động tĩnh.

Thời gian cứ vô tình trôi qua, Lâm Hoa cùng với quả trứng đã ở trong núi trăm năm, mỗi ngày nàng đều dung Phượng hỏa bao quanh trứng phượng hoàng, rốt cuộc năm thứ một trăm, quả trứng tách vỏ. Lâm Hoa trơ mắt nhìn một con Phượng Hoàng màu đen từ vỏ trứng chui ra, lay lắt đi đến trước mặt nàng, há mồm liên kêu lên: “Mẹ.”

Nhớ đến chỗ này, Lâm Hoa đầu đầy hắc tuyến nhìn A Dạ đã thoải mái ngủ trong ngực, thâm hận nói, đồ vô tâm vô phế, nhanh như vậy đã nằm ngủ. Trong lòng tuy không vui nhưng Lâm Hoa vẫn cẩn thận ôm nó trở về phòng, đặt lên giường.

Lâm Hoa đổi lại quần áo sạch, ngồi lại dưới tàng cây, cánh hoa màu hồng rơi lả tả, phủ kín váy phỉ thúy. Lâm Hoa mất hồn nhìn thân cây khô khốc trước mắt, suy nghĩ lưu chuyển.

Trứng đen là Yêu Hoàng, vậy trứng đỏ nàng làm mất chẳng lẽ là Phượng Thần? Ngay sau đó, ý niệm này liền bị nàng quăng ra sau óc, Phượng Thần là vị thần duy nhất ở thế gian, làm sao chết được? Quả nhiên chỉ là người nhàn rỗi, liền suy nghĩ nhiều. Lâm Hoa cười cười tự giễu, đứng dậy.

Trước mắt là một bóng dáng màu xanh đứng thẳng tắp, Lâm Hoa cứng đờ tại chỗ, cả người không tự chủ run rẩy, sợ hãi từ sâu trong linh hồn tràn ra. Những ký ức không thể chịu nổi nháy mắt tràn vào trong đầu nàng.

“Không cần.” Lâm Hoa thê lương kêu thảm một tiếng, cuộn thành một đoàn dưới thảm hoa đào, khuôn mặt nhỏ nhắn vận vẹo, trong miệng vô thức mê sảng: “Tại sao đối với ta như vậy? Tại sao đối với ta như vậy? Ta đến tột cùng đã làm sai điều gì?”

79. Chương 80: Nhân Gian Vạn Năm (Hai)

Người trước mặt là Thần Thụ Bạch Miếu.

“Dao nhi.” Bạch Miếu khẽ gọi, lại thấy Lâm Hoa run lấy bầy, co rút thành một cục, cả người lâm vào khủng hoảng “Đừng sợ, là ta.”

“Đừng tới gần ta!” Lâm Hoa thét chói tai, trong đầu không ngừng hiện ra những ký ức đau đớn, suy nghĩ càng như dây đàn sắp đứt.

Nàng từ từ đứng lên, nhìn chằm chằm Bạch Miếu, hai mắt đỏ như máu: “Tại sao đối xử với ta như vậy?”

Dịch cốt rút gân đau đớn, nàng nhin, cắt lưỡi khoét mắt, nàng nhin. Nhưng nếu có lần sau gặp lại, nàng chỉ muốn hỏi tại sao lại đối xử với nàng như vậy, quá độc ác, không hề do dự tổn thương nàng.

“Thật xin lỗi.” Bạch Miếu rũ mắt, âm thanh giống như đến từ hư không.

“Thật xin lỗi?” Lâm Hoa đột nhiên nổi giận, giống như bản thân đánh vào nắm bông mềm, không hề có tác dụng, tất cả chất vấn trở nên không có ý nghĩa. Nàng khoát khoát tay, xụi lơ trên mặt đất.

Trên bầu trời xanh lam, những đám mây trắng hình thù quái dị trôi lơ lững. Nàng thì thào nói: “Thời điểm bị thương ta không hề hận ngươi, cho dù lúc xương cốt đau nhức do mọc lại, cho dù bị Yêu Hoàng chơi đùa, ta cũng không hận ngươi. Đấy lòng ta luôn có một âm thanh nhắc nhở ngươi làm vậy là có nguyên nhân. Ta chỉ muốn khi gặp lại ngươi sẽ hỏi tại sao. Nhưng ngươi chỉ bằng một câu xin lỗi nhẹ nhàng liền đánh trở lại ta. Thôi, ta không hận, nhưng ta cũng không cách nào đối mặt với ngươi, trái tim ta còn chưa lớn đến mức vậy, ngươi tới từ đâu thì về chỗ đó đi. Coi như là món quà cuối cùng ta tặng cho ngươi, không uống công chúng ta từng quen biết. Coi như trả cho những trái liệt hỏa ta ăn của ngươi.”

Nói xong, Lâm Hoa liền nhắm mắt, nước mắt khẽ rơi.

Hồi lâu sau Lâm Hoa cảm thấy trong sân yên tĩnh, chỉ còn tiếng cánh hoa rơi, nàng đi rồi sao? Lâm Hoa thở dài, chậm rãi mở hai mắt đã thấy một cái đầu xanh lè trên đỉnh đầu nàng.

“A! A! A! A! A! A!” Lâm Hoa kêu thảm thiết, bật dậy đánh một cái tát về phía cái đầu kia, bàn tay không hề báo trước xuyên thẳng qua, Lâm Hoa trợn to hai mắt, tay dừng tại giữ không trung.

“Ngươi.” Sao ngươi lại biến thành bộ dáng như vậy? ánh mắt Lâm Hoa phức tạp, lại không biết phải đối mặt với người đã từng thương tổn mình như thế nào, nàng không cách nào lừa gạt bản thân quên đi những đau khổ đó, nhưng cũng không thể hận nàng.

“Bạch Miếu, tại sao lại như vậy?”

Tru Thần là chuyện nghịch thiên, Thần Đế dùng tim ta làm thành Tru thần tiễn, hôm nay Phượng Thần đã chết, ta sao còn có thể sống đây?” Bạch Miếu chần chờ mở miệng, màu sắc đã phai nhạt mấy phần: “”Dao nhi, ta sống vài chục vạn năm, trừ Phượng Thần, ngươi là người thân thiết nhất, nhưng ta lại tự tay tổn thương ngươi. Ta hao hết pháp lực tìm được ngươi, chỉ muốn nói với ngươi một câu, thật xin lỗi, tha thứ ta.”

Lời còn chưa dứt, Bạch Miếu đã hóa thành những điểm sáng xanh nhạt, chúng quần quít bên cạnh Lâm Hoa như nhảy múa rồi từ từ liền biến mất giữa thiên địa.

Lâm Hoa ngơ ngác nhìn tất cả, cho đến khi điểm sáng cuối cùng biến mất, nàng vẫn chưa phục hồi tinh thần. Tất cả giống như ảo giác, Bạch Miếu xuất hiện, chỉ vì nói lời xin lỗi với nàng, vậy bây giờ, nàng ấy đâu?

“Cần gì chứ? Ta đã không còn hận ngươi rồi.”

Ánh chiều nhuộm đỏ phía chân trời, bầu trời xanh thẫm thẫm như nhuộm máu.

Lâm Hoa thở dài, từ từ ngồi dậy, bước vào nhà. Náo loạn như vậy, chỗ này sợ cũng không thể ở lại, phải mau chóng dọn dẹp hành lý thôi.

Thần giới.

Bạch Miếu chết đi là lúc bản thể thần thụ trên Phương Thần cung bốc lửa, thể lửa lớn theo gió, giây lát liền bao trọn cả thân cây. Mất đi thần hồn, thần thụ liền sụp đổ ầm ầm trong lửa.

Thần thụ sụp đổ làm thay đổi phân cách hai giới thần – yêu vì vốn dĩ thần thụ nối liền với một mảnh Hoàng vu, trong đó nổi bậc là ngọn núi Nhất Sơn từng sừng sững lên tới trời.

Phương Thần chết, Thần giới chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, thêm Thần Thụ bị hủy diệt, Thần giới đều cảm thấy lo lắng. Báo tin này cho Thần Đế, ai ngờ Thần Đế chỉ nói không sao. Vì vậy, không ai nhắc lại chuyện này.

Trong thần điện Tịch Nguyệt.

“Hoàng huynh, họa lớn trong lòng đã trừ, ngươi còn mất hứng cái gì?” Tịch Nguyệt Đế cơ mặc váy lụa trắng, nghiêng người dựa trên giường, hắc nguyệt trên trán càng u ám.

Lúc này nàng khẽ nhấc ngón tay thon dài, điểm trên lồng ngực người đàn ông còn lại, dịu dàng nói: “Hoàng huynh. . . .”

Nam tử trên giường không chú ý tới vẻ mặt trêu đùa của cô gái, hấn nhắm mắt như đang ngủ.

Nhân gian.

Thời gian ngàn năm thoáng qua, nhân gian thay đổi biết mấy triều đại, chiến loạn không nghỉ. Chỉ có trăm năm an bình, còn lại là chém giết tàn khốc.

Vì phòng ngừa mọi người coi nàng là yêu quái mà vấy máu chó, Lâm Hoa chỉ còn cách thay đổi chỗ ở thường xuyên, một nơi không ở quá 10 năm. Ngăn ngừa ngàn năm, Lâm Hoa cơ hồ đã đi khắp nhân gian.

Thảo nguyên phương bắc, nuôi ngựa chăn dê — cuối cùng A Dạ lại đem tất cả dê, ngựa thành thịt nướng. Chẳng qua do người ăn trúng một cục phân ngựa — ai bảo khẩu vị người không có mất thần? Cục phân lớn như vậy cũng không thấy?

Gặm đùi ngựa, công đùi dê, bắt đắc dĩ đổi chỗ.

Giang Nam sông nước, ca hát nhảy múa — cuối cùng lại bị A Dạ ột mối lửa đốt sạch Giang Nam. Chẳng qua do tên phú thương Trình lão gia thèm thưởng mỹ mạo của nàng, muốn người không biết thần không hay rước nàng về phủ sao? Về phần đốt cả thuyền hoa hồ Tây? Làm cho những tên văn nhân mặc khách, phú thương mỹ quyến như mấy cái sủi cỏ luộc nước sôi.

Tiếp đổi địa phương.

Cứ như vậy A Dạ không ngừng gây chuyện, Lâm Hoa không ngừng đổi chỗ ở, chỉ ngàn năm đã chán nản. Mất thấy tiểu oa Phương Hoa nhà bên lớn lên thành thiếu nữ, gặp được công tử mền mọ, sống chết thành thân, cuối cùng chết già. Mà nàng vẫn duy trì bộ dáng thiếu nữ như cũ, coi chừng con Phượng Hoàng đen ngàn năm không thay đổi.

Nàng rút cuộc nhận rõ mình đã thành yêu, không thể quay về những ngày bình thản ban đầu. Những ký ức xa xưa cũng mờ nhạt. Nhân gian, chính là không cần chờ đợi.

“A Dạ, chúng ta trở về.”

Vừa dứt lời, Hắc Phượng trong ngực liền xông lên trời, hóa thành một con phượng hoàng lớn, lông vũ đen dưới ánh mặt trời trở nên lộng lẫy, tiếng phượng hót trong trẻo vang vọng đất trời.

Hắc Phượng bay lượn mấy vòng trên không trung liền dừng lại trước mặt Lâm Hoa.

Hắn cũng chịu đủ rồi? Lâm Hoa cười yếu ớt, leo lên ngai.

80. Chương 81: Cướp

Lâm Hoa ngồi trên lưng Hắc Phượng, mùi máu tanh nồng nặc. Nàng cúi đầu, ưu thương nhìn phế tích Vạn Yêu thành.

Sau cuộc chiến Thần – Yêu, Yêu Hoàng chết đi, Yêu giới lâm vào khủng hoảng. Yêu ma chém giết khắp nơi, cả Yêu giới thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông. Không có Yêu Hoàng chấn nhiếp, phàm là yêu tinh có chút tu vi đều muốn đi lên ngôi vị hoàng đế, thống lĩnh Yêu Giới, tâm niệm này đẩy lên từng đợt mưa máu gió tanh, đẩy Yêu giới vào bóng tối.

Yêu giới không bị Thần giới tiêu diệt, nhưng lại tự hủy trên tay mình, mắt thấy Yêu giới bị tổn hại nghiêm trọng, có nguy cơ sụp đổ, lũ yêu rối rít dừng tay, định ra thệ ước, chờ Yêu giới khôi phục nguyên khí sẽ quyết thắng thua.

Yêu Giới tạm thời khôi phục hòa bình, nhưng những vùng bị tổn hại rất khó phục hồi như cũ. Yêu tinh cấp thấp hầu hết đã chết trong những trận tranh giành quyền lực, cộng với điều kiện sinh tồn quá hà khắc cho những yêu tinh mới sinh, vì vậy dù đã trải qua vạn năm, Yêu giới vẫn tiêu điều.

Lâm Hoa ưu tư hồi lâu, liền cùng Hắc Phượng bỏ đi.

Vạn Yêu thành đã hủy, nàng cũng không còn đất đặt chân, Yêu giới to lớn, yêu tinh có năng lực cường đại đếm không hết. Chẳng may gặp phải, nàng và Hắc Phượng còn không đủ nhét kẻ rằng người ta, nàng cần tìm một chỗ yên tĩnh sống qua ngày.

Tìm hồi lâu, cuối cùng quay trở lại chỗ ban đầu Yêu Hoàng tìm được nàng, cũng là nơi nàng dưỡng thương, nơi đó an tĩnh vắng vẻ, lại có kết giới Yêu Hoàng thiết trí, hẳn là chỗ ẩn thân tốt.

Lười biếng nằm trên cỏ, Lâm Hoa ôm tiểu Hắc Phượng, ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời đêm.

Vạn năm trước, nàng sống không bằng chết nằm ở đây, khi đó nàng chỉ một lòng muốn chết đi, thoát khỏi khổ sở vô biên này. . . Ai ngờ số mạng khó liệu, thời gian đổi thay, những người thương nàng, hận nàng, giúp nàng, yêu nàng đã sớm ra đi, chỉ còn mình nàng. Cảm giác chỉ còn một mình mình cô đơn, có ai thấu hiểu?

Sớm biết như thế, không bằng ban đầu cứ chết đi.

Trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, Lâm Hoa chỉ cảm thấy vật trong ngực giật giật, nàng cúi đầu thấy đôi mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn chăm chăm mình. Lâm Hoa sững sờ, sau đó cười khê, không để ý Hắc Phượng kháng nghị, ôm thật chặt nó.

Thật may vạn năm này, có người ở cùng với ta.

Ở nhân gian ngày người vạn năm, Lâm Hoa đã không còn quen với cuộc sống mà trời chiếu đất nữa, nàng dựa theo trí nhớ, ăn trộm hoặc giành được rất nhiều vật liệu xây dựng, làm một căn phòng nhỏ ở Yêu Giới

Tứ hợp viện ngói xanh tường xám, là căn nhà bình thường nhất ở nhân gian. Phía tây viện Lâm Hoa đào một cái giếng nhỏ, bên cạnh giếng trồng một giàn nho. Dây nho chỉ lên được một thước, cực kỳ yếu ớt — diện tích mấy chục mét vuông — mấy chùm nho nhỏ xíu nhìn thật kỳ mới thấy. Viện phía đông là một cây đoàn tụ khổng lồ, sự tích cây đoàn tụ này cũng không nhỏ — hạt giống trồng cây là từ trong người nàng rút ra.

Lâm Hoa nghiên cứu hồi lâu, không biết hạt này là cái gì lại chui ra từ trong cơ thể nàng, không phải vật gì nguy hiểm chứ. Có lẽ hồi trước nàng ăn gì linh tinh bị kẹt lại trong người.

Cẩn thận đem hạt cây vùi sâu vào đất, Lâm Hoa chờ cây nảy mầm lớn lên, cuối cùng trở thành đại thụ che trời.

Làm xong xuôi, Lâm Hoa quay vào nhà.

A Dạ mấy ngày nay có gì đó không đúng, không biết ăn phải cái gì, cả ngày ở trong phòng, vẻ mặt ủ oải. Lòng vũ đen bóng cũng ảm đạm không sáng. Lâm Hoa cẩn thận ôm hắc vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi:

“A Dạ, dáng vẻ này của người, chẳng lẽ muốn thay lông? Ta chỉ thấy mèo chó thay lông, không hề biết là Phượng Hoàng cũng sẽ thay lông.”

A Dạ phần nộ nhìn Lâm Hoa một cái, lại uể oải vùi vào trong ngực nàng.

Lâm Hoa cau mày, lúc này mới phát giác tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Thường ngày nếu nàng không cẩn thận xúc phạm tôn nghiêm của A Dạ, hẳn nhất định sẽ tức giận, nhẹ thì mười mấy ngày không thèm để ý, nặng thì có hoạ hình phục vụ, dáng vẻ hân hân hôm nay không biết đã có chuyện gì.

Trước kia Lâm Hoa cũng nuôi một con chim phượng hoàng tên Tiểu Ô, nhưng Tiểu Ô rất dễ nuôi, chỉ cần mấy khối thịt đã có thể thỏa mãn hẳn. Nhưng con phượng hoàng này đã từng là Phượng Thần cao cao tại thượng, ách. Có lẽ là Yêu Hoàng cao cao tại thượng. Nàng không biết phải phục vụ nó như thế nào, nếu không dùng hỏa Phượng?

Còn chưa dứt suy nghĩ, Lâm Hoa đã bị tiếng nổ kinh thiên động địa ngoài phòng làm sợ hết hồn, nàng cuống quýt thả A Dạ lên giường, chạy ra ngoài phòng — diễn đàn lê quý đôn— động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ có đại yêu quái tới?

Đỉnh đầu là là đám mây yêu màu tím, lôi điện màu đỏ quỷ dị giống như một con cự long thoát ẩn thoát hiện trong đám mây, tiếng sấm ầm ầm vang vọng đất trời.

Lâm Hoa đứng hình, ngơ ngác nhìn lôi vân trên đỉnh đầu không ngừng lăn lộn, một cổ sợ hãi từ sâu trong linh hồn thoát ra, con người nàng co rút nhanh, cả người không tự chủ run rẩy.

Uy áp thiên địa này, nàng không cách nào chống cự, trong lòng chỉ có một ý niệm, lôi vân này chẳng lẽ hướng về phía A Dạ?

Ý niệm trong đầu vừa lên, đã thấy lôi vân xà xuống, cơ hồ dán sát nóc nhà, Lâm Hoa hoảng sợ nhìn lôi vân xoay vần thành một vòng xoáy khổng lồ, càng lúc càng lớn, từng tia chớp phát ra bao tròn vòng xoáy.

“Ầm” .

Một tiếng sấm vang, một tia sét lớn đánh trúng căn phòng sau lưng Lâm Hoa, lực ép khiến Lâm Hoa lộn mấy vòng trên đất. Nàng nhếch nhác ngồi dậy, hoảng sợ nhìn kiến trúc phòng ốc đã thành phế tích. Vốn là một căn phòng giờ thay bằng một hố sâu hoắm.

“Đùng!”

Lâm Hoa thê lương hô to một tiếng, lăn một vòng đến cạnh hố, nàng run rẩy nhìn xuống lại thấy một con Phượng Hoàng màu đen nổi bồng bềnh giữa không trung, lạnh nhạt nhìn lôi vân màu tím trên đỉnh đầu.

Lo lắng biến mất, Lâm Hoa không tự chủ xụi lơ cạnh hố, nước mắt lăn chả xuống, cũng may, hẳn không có việc gì.

Mây điện trên đầu lại áp xuống mấy phần, sợ hãi mới để xuống lại thót lên tới cổ họng.

Từng lôi điện bổ xuống càng lúc càng mạnh, Lâm Hoa không biết lâu lâu ra sức lực, không kịp nghĩ nhiều đã nhào người ra ngoài. diễn- đàn-lê-quý- đôn.

Lôi điện thẳng tắp bổ trúng Lâm Hoa, nàng phun ra một ngụm máu tươi, những vẫn cố gắng che chở Hắc Phượng trong ngực, đón nhận 3 đạo thiên lôi tiếp theo, Lâm Hoa cắn răng chống đỡ, trong không khí toàn mùi thịt cháy khét.

“Xem ra ta sắp bị nướng chín rồi.”

Trong đầu Lâm Hoa mơ hồ toát ra ý niệm như vậy, cảm giác uy áp giảm đi, không còn thiên lôi đánh xuống, nàng không chịu nổi ngã xuống.

Trong ánh trăng mờ, Lâm Hoa loáng thoáng nhìn thấy lông vũ khắp người Hắc Phượng từ từ rút đi, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt nàng.

“Thì ra là hắn.”

81. Chương 82: Kết Cục

Thời gian trôi qua, một thần hồn cứ phiêu đảng trong bóng đêm, ngầy ngơ trông rỗng. Không có khái niệm thời gian, không có suy nghĩ, nàng chỉ thấy một tia sáng xa xa, càng ngày càng tiến lại gần nàng, thân thể chợt trầm xuống liền mất đi tri giác.

Ta đã chết sao? Lâm Hoa mơ màng nghĩ, người mềm nhũn không còn hơi sức, nàng cố gắng mở hai mắt, gương mặt tuần tú quen thuộc dần dần hiện rõ.

Lâm Hoa trừng mắt nhìn, thở phào nhẹ nhõm, khàn giọng nói: “May mà người không có việc gì, nếu không ta sẽ mang tội lớn.”

Người nọ sững sờ, ánh mắt nghiêng ngàng, hần chậm rãi vươn tay, ôm Lâm Hoa vào trong ngực, khẽ thở dài: “Xem ra đạo thiên lôi này không đánh người thành ngu.”

Lâm Hoa bị ánh mắt dịu dàng đến chết người làm sững sờ, nàng ngơ ngác dựa vào ngực hắn, do dự hồi lâu mới đưa ngón trỏ nhẹ nhàng chọc lồng ngực hắn, nói: “Ta nói A Dạ, ách, Già Nam bệ hạ, người đối tính sao?”

Nghe vậy, người nọ sững sờ, cúi đầu nhìn Lâm Hoa đang mơ hồ trong ngực, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Đã qua trăm vạn năm, ta sớm không còn là Già Nam, ta là Bạch Dạ.”

Lâm Hoa bị vui mừng đột ngột dọa sợ, giống như tiếng sét đổ đưa nàng về trăm vạn năm sau, vậy thì A Dạ làm sao bây giờ? Một mình hắn làm sao sống tiếp? Suy nghĩ trong đầu rối rắm thành đoàn, cuốn lấy tinh thần nàng.

Thấy đáng vẻ nàng, Bạch Dạ như thấu hiểu, nhẹ giọng nói: ” Không phải ta ở chỗ này sao?”

Lâm Hoa hiểu ra, nhất thời cảm thấy xấu hổ không dứt. Nàng sao lại quên mất Già Nam chính là A Dạ cũng là Bạch Dạ, nếu Bạch Dạ hoàn hảo đứng ở đây, vậy A Dạ tự nhiên cũng không có việc gì, chẳng những không có việc gì, còn làm rất nhiều chuyện lớn kinh thiên động địa, tỷ như thống nhất Yêu Giới, tỷ như lên làm Yêu Hoàng.

Chỉ là nàng vẫn suy nghĩ về A Dạ đã cùng nàng nương tựa qua ngày —— hoặc có thể chỉ có mình nàng nghĩ đó là nương tựa.

“Thật may, người đã trở lại.”

Suy nghĩ của Lâm Hoa qua lần xuyên không này lại hỗn loạn.

Phong Thanh Dương không còn là Hỏa Kỳ Lân bảnh bao, Phong Thanh Vân cũng không phải đám mây đen Tiểu Ô nóng nảy, chỉ có nàng vẫn không thay đổi, thời gian trăm vạn năm giống như giấc mộng. Nàng vẫn không thể thích ứng được.

Nàng quần lấy Bạch Dạ, muốn biết năm đó sau khi nàng đi đã xảy ra chuyện gì, những hần mặc cho nàng la lối om sòm lẫn lộn, cũng chỉ giữ một bộ dáng bí ẩn, nhàn nhạt liếc nàng một cái, liền rời đi, chừa nàng cho nàng một cục tức.

Nàng nhớ năm đó A Dạ mặc cho nàng ôm, nhéo, la hét hắn.

A Dạ nắm tay nàng đi khắp lục giới, nhìn hết thế gian phồn hoa.

Những thứ phồn hoa dần dần lấp đầy trí nhớ nàng, đem những vết sẹo khắc sâu trong trí nhớ nàng dần dần phai nhạt, nàng đã quên rất nhiều chuyện, tỷ như Phượng Thần, tỷ như Thương Nam Thần Quân, tỷ như Thần Thụ Bạch Miếu, những người thương nàng, yêu nàng đều phai mờ, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Như thế, chính là hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-rung-dap-nga-phuong-hoang>